MARY CARTER Totul pentru tine
The Things I Do for You Mary Carter

Q
Lirae
Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777 e-mail: comenzilitera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Totul pentru tine Mary Carter

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Adriana Marcu Corector: Păuniţa Ana Copertă: Florentina Tudor Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARTER, MARY
Totul pentru tine / Mary Carter;
trad.: Claudia Asănăchescu.
— Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978 – 606 – 741 – 941 – 2
I. Asănăchescu, Claudia (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
MARY CARTER Totul pentru tine
Traducere din limba engleză Claudia Asănăchescu

Aş dori să dedic acest volum paznicilor de faruri şi grupurilor care se ocupă de conservarea acestora, oriunde s-ar afla. Vă mulţumesc pentru că ţineţi mereu lumina aprinsă.

Capitolul 1

Lui Bailey Jordan nu-i venea să creadă că avea să scape basma curată. Înnebuniseră? Oare greşea ea, profitând de starea lor mintală precară? Dacă ar fi supravieţuit cu toţii unui accident aviatic, dar ar fi rămas izolaţi într-un vârf de munte acoperit de zăpadă, fără să aibă la ei măcar o pungă cu chipsuri, oare i-ar fi mâncat? I-ar fi putut mânca? Se tot aştepta să-i spună că era o mare farsă. Dar nu-i spuseră. Continuau să meargă. Aşa înaintau oamenii prin viaţă, dărâmându-şi

fără milă prietenii şi rudele în momentul în care îşi coborau garda. La fel avea să facă şi ea. Nu numai că avea să treacă linia de sosire, dar avea să treacă peste ea ca vântul. Avea să le arate de ce era în stare. Nu se putea să o dea în bară. Căci îi permiteau să facă asta dintr-un singur motiv: în realitate, nu credeau că ea ar fi putut face aşa ceva.

„V-aş putea mânca”, îşi repetă în gând. „N-aş vrea… dar aş putea. V-aş putea mânca, v-aş putea mânca, v-aş putea mânca”.

Urma să prezinte o mansardă de lux, cu vedere înspre Central Park. Părea ireal. Cu toate acestea, iat-o mergând la pas pe Fifth Avenue. Ar fi trebuit să tragă adânc aer în piept, să-şi clarifice etapele negocierii şi să se impregneze cu aroma abia simţită a lalelelor care se legănau în adierea călduţă a vântului de mai. În loc de asta, visa să-şi mănânce mentorii. Nu era deloc bine. Trebuia să se concentreze la altceva, la orice altceva. Ce-ar fi fost să încerce cu umbre? Avea la dispoziţie umbrele copacilor care se profilau pe trotuar, umbra ei lunguiaţă care înainta cu vioiciune şi, desigur, cele două umbre care se alungeau în spate, urmărind-o.

Umbra numărul unu era mătuşa ei Faye, proprietara dinamicei şi renumitei agenţii imobiliare Parade.

Umbra numărul doi era Jason Biggs1, adjunctul acesteia, un omuleţ scund, contrar numelui. Jason era de treabă şi o trata pe Bailey cu o simpatie pe care nu o merita. Faye îi permitea să prezinte apartamentul acela numai pentru că erau rude. Jason era cel care ar fi trebuit să o facă, întrucât avea experienţă şi o funcţie mai importantă ca a ei. Bailey îşi luase licenţa de agent imobiliar în urmă cu mai puţin de un an. Nu merita această şansă; o ştia şi ea şi o ştiau şi ceilalţi. Doar pierzându-se printre umbre putea să reziste tentaţiei de a se face mică-mică, un ghem de nervi, şi de a se rostogoli la vale, pe Fifth Avenue, odată cu traficul amiezii. Tocurile lui Faye, care se înfigeau ritmic în trotuar, şi celularul lui Jason, care zbârnâia necontenit, o înnebuneau. Căuta o modalitate prin care să-şi păstreze atitudinea demnă şi, simultan, să-i trântească pe amândoi la pământ.

În schimb, se resemnă să-şi continue drumul. Traversă Fifth Avenue, fotografie rapid cu telefonul mobil The Frick Collection (un muzeu de artă splendid, micuţ şi elegant, unde se căsătoriseră nu de mult posibilii ei clienţi) şi aruncă o ocheadă în geantă, să se asigure că

lumânarea cu aromă de ciocolată era încă întreagă. Apoi, cum Faye şi Jason rămăseseră în urma ei, se opri şi-şi aranjă părul în fereastra unui taxi parcat lângă bordură. Oare i se părea ei sau cumva minunata adiere de mai se preschimbase într-un vânt pe care ai fi putut înălţa un zmeu? Când cei doi o ajunseră în sfârşit, citi totul în privirea lui Jason. Vântul îi învălmăşise în numai câteva clipite părul castaniu rebel, care îi atârna pe umeri, până mai jos de omoplaţi, deşi stilistul insistase să i-l tundă la nivelul bărbiei şi se străduise o oră să i-l îndrepte. În după-amiaza aceea, Mama Natură se purta ca o mamă vitregă.

Bailey îşi strânse părul la spate, îl prinse cu un elastic şi începu să declame prezentarea cu ajutorul căreia spera să-i convingă imediat pe potenţialii clienţi:

— Imaginaţi-vă că dacă aţi locui aici, aţi trece în fiecare zi pe lângă muzeul Frick, în drum spre serviciu…

1 în engleză, *big* înseamnă „mare”.

T’otuiyentru tine

9

— Nu pomeni cuvântul „serviciu”, o întrerupse Faye. Nu vrei să asocieze casa cu locul de muncă.

— Sigur, spuse Bailey.

Cum de putuse face o asemenea gafă de novice? Pentru că asta era, o amatoare. Nu era nici pe departe un canibal, era ruşinea tribului. Sudoarea îi scălda subsuorile în timp ce pantofii cu toc, nou-nouţi, îi umpleau călcâiele de băşici. De ce nu-şi adusese oare deodorant, sau parfum, sau plasturi, sau tequila?

— Imaginaţi Vă că dacă aţi locui aici, aţi trece în fiecare sâmbătă pe lângă muzeul Frick, în drumul spre parc, pentru o plimbare plăcută, de după-amiază…

— Oamenii bogaţi nu fac plimbări îi atrase Faye atenţia.

— Şi nici nu se duc în parc, adăugă Jason.

— Sunt prea ocupaţi, spuse Faye.

— Sunt prea ocupaţi ca să facă plimbări sau să meargă în parc? se interesă Bailey.

— Amândouă. Merg, sunt pe fugă…

— Şi privesc parcul de la balcon, minunându-se de omuleţii de-o şchioapă de la picioarele lor, completă Jason. Dintr-odată îşi atinse dispozitivul *bluetooth* şi rosti: Agenţia Parade, Jason Biggs la telefon.

Două puncte în favoarea sărăciei, gândi Bailey. Nu-şi putea

imagina viaţa fără plimbări prin parc. Trase adânc aer în piept şi luă de la capăt discursul de prezentare:

— Imaginaţi-vă că veţi trece zilnic pe lângă muzeul Frick, în limuzină, şi vă veţi aminti de locul în care a fost legalizată relaţia dumneavoastră.

O vedea deja pe Faye cum dădea dezaprobator din cap.

— Asta e ca şi cum ai spune că relaţia lor a fost ilicită.

— Păi cam aşa a şi fost, protestă Bailey. Dar ai dreptate. N-am să spun aşa ceva. Mai trase o dată aer în piept şi gesticulă în direcţia muzeului Frick. Amintiţi-vă unde aţi depus jurămintele sacre.

— S-au căsătorit într-un muzeu, lângă un etaj plin de crapi, spuse Jason. Cam cât de sfântă să fi fost toată treaba?

Bailey ar fi vrut să-i smulgă dispozitivul *bluetooth* din ureche. Cum de putea să poarte două conversaţii în acelaşi timp? Simţi cum i se face stomacul ghem şi speră ca grimasa de pe chipul ei să treacă neobservată.

— Regăsiţi locul în care v-aţi îndrăgostit, zise în cele din urmă.

Tot nu era bine. Faimoşii lor clienţi, Allissa şi Greg, se îndrăgostiseră la prima vedere, în metrou. Ea era manechin şi leşinase pe linia patru, care mergea spre zona selectă a oraşului, iar el era un mogul financiar care-i oprise căderea, prinzând-o în braţe. La New York era săptămâna Modei, şi Allissa nu mai mâncase de patru zile. Niciunul din ei nu mai mersese până atunci cu metroul. Ea filma pentru un reality show de televiziune; Lexusul lui fusese lovit de un autobuz. În timp ce Greg o ţinea în braţe, mirosul puternic de colonie o trezise din leşin. Camerele care o urmăreau pe Allissa prinseseră toate detaliile. În scurt timp înregistrarea se răspândise peste tot, devenind mai populară chiar şi decât cea cu şobolanul care se căţăra pe braţul unui om fără adăpost, adormit în metrou. Se pare că newyorkezii sunt totuşi nişte sentimentali.

Fata cu fasoane şi băiatul cu finanţe. Povestea de dragoste născută atunci, finalizată printr-o căsătorie, se bucurase de o atenţie constantă din partea presei, care nu se mai sătura de acest duet dinamic. Iar Bailey era norocosul agent imobiliar care le prezenta un apartament de lux, la ultimul etaj. Şi nu era un apartament de lux oarecare. Era cel mai frumos apartament cu două dormitoare şi două

băi pe care îl văzuse Bailey vreodată. Ar fi dat orice să locuiască chiar ea în el. Nu-şi putea imagina că existau pe lume oameni care să-l refuze. În plus, era foarte aproape de muzeul Frick, unde se căsătoriseră cei doi. Era ca şi cum ar fi câştigat la loto.

Ocazia vieţii ei. Şi nu intenţiona s-o irosească. O şansă care, în afară de consolidarea reputaţiei şi un câştig frumuşel, avea să-i ofere lucrul pe care şi-l dorea mai mult decât orice pe lume: un copil.

Avea treizeci şi şase de ani, deci era momentul să încerce, dar soţul ei, Brad, a cărui mamă cheltuise pe vremuri banii în primul rând pe gin şi cocaină, lăsând celelalte lucruri efemere, cum ar fi hrana, căldura sau electricitatea pe locurile codaşe, ei bine, Brad insista să nu-şi întemeieze o familie până nu erau siguri de situaţia lor financiară. Şi asta nu oriunde, ci la New York, ceea ce e cu totul altceva decât într-o zonă pierdută din mijlocul Americii. Îşi dorea ca odrasla lor să crească înconjurată de dragoste, să fie bine hrănită, îmbrăcată şi educată.

Bailey îşi dorea acelaşi lucru, însă deocamdată nu reuşiseră să strângă o sumă care să le asigure stabilitatea financiară. Comisionul rezultat din această vânzare avea să le rezolve problema. Parcă simţea deja copilul în braţe şi se şi vedea alături de soţul ei, plimbându-se prin parc. Pentru că, în ciuda teoriei lui Jason, ei tot aveau să se plimbe prin parc şi după ce se îmbogăţeau. Şi aveau să se dea în leagăn în locurile de joacă, aveau să viziteze animalele de la zoo, să facă picnicuri pe pajişte, să se dea în carusel, să mănânce hotdog şi îngheţată (în cantităţi moderate), să-l ducă pe cel mic pe umeri cu rândul, să urmărească meciurile din liga de juniori şi să împărtăşească un zâmbet fugar când puştiul, istovit dar fericit, adormea pe drumul spre casă. Vedea întreaga lor viaţă derulându-se în parc. Spera ca micuţul să moştenească pielea ei măslinie şi gropiţele din obraji ale lui Brad, loialitatea ei şi farmecul lui, însă mai presus de orice îşi dorea, desigur, un bebeluş sănătos şi fericit.

Trăieşte clipa! Asta-şi repetase întruna, *ad nauseam*, din dorinţa de a-şi ridica moralul şi de a-şi aduna toate forţele. Din păcate, nu era singurul lucru care se aduna în corpul ei. Gaze. Mare greşeală făcuse alegând mâncarea aceea mexicană la prânz! Era numai vina lui Brad. Trebuise să o sune el, neapărat, şi să-i povestească despre „Camionul

cu tacos”. Cum îl văzuse la o emisiune culinară şi cum câştigase nu ştiu câte feluri de premii

1 Până la saturaţie (în latină în original) (n.tr.)

12

Mary Carter şi ce întâmplare fericită făcuse ca numai în acea zi să fie parcat lângă clădirea ei de birouri, pe Upper East Side. Brad o pusese să jure că avea să-şi ia prânzul de acolo şi că avea să-i spună cum fusese. Acum nutrea impresia acută că povestea ei avea să fie nonverbală şi de-a dreptul ucigătoare.

Nu putea pierde un asemenea contract din pricina flatulenţei. Dacă simţea că inevitabilul urma să se producă, trebuia să inventeze repede un pretext şi să iasă pe balcon. În caz că discuţiile mergeau prost, se putea arunca oricând de acolo. Moartea din „Camionul cu *tacos*”. *O* apucă râsul gândindu-se la asta. Când Faye o străfulgeră cu privirea, Bailey îşi relaxă buzele şi adoptă o expresie ceva mai profesionistă. Singura persoană căreia i-ar fi împărtăşit gândurile ei sărite de pe fix era Brad.

Pentru prima dată în istoria iubirii lor nebune, Brad era cel care stătea acasă şi o aştepta pe ea. Şi dacă rata vânzarea, avea să o ia în braţe şi să o consoleze. Pregătise două sticle de şampanie în frigider, una scumpă pentru cazul în care aveau motiv de sărbătoare şi alta mai ieftină, numai bună de înecat amarul. Fusese ideea lui Brad, iar lui Bailey îi plăcuse tare mult. Desigur, spera să scoată dopul sticlei de Dom Perignon, dar o liniştea gândul că aveau să bea oricum şampanie, în plus, avea o surpriză pentru el. O jucărie pentru copii, un clopoţel din argint. Costase mulţi bani, dar îi merita pe deplin. Era modul perfect să-l anunţe că era timpul. După ce sărbătoreau cu sticla de Dom, el avea să-i spună: „Un discurs! 11, iar ea avea să scoată jucăria şi s-o lovească uşor de marginea paharului, cu o privire sugestivă de vino-ncoace. Probabil că avea să-i sfâşie hainele pe loc.

Stomacul îi scoase un ghiorăit. Jason se uită către ea, apoi schimbă o privire cu Faye. O, da, l-ar fi putut mânca. „Beano” \ îşi spuse în gând. „De ce nu mi-oi fi cumpărat eu Beano?”

1 Supliment alimentar natural folosit pentru a reduce gazele de pe tractul intestinal (n.tr.)

T’otufj pentru tine 13

— Am să reuşesc, declară ea în timp ce se apropiau de clădire. Am să vând acest apartament.

Faye o apucă de braţ. La cât era de înaltă şi de subţire, avea totuşi o mână sigură, ca de handbalist.

— Draga mea. Trebuie să ştii că cei doi prinţi ai noştri nu au nicio-şansă! să se se hotărască vreodată. Acum îţi faci mâna. Nimic mai mult.

Faye şi Jason le arătaseră deja celor doi vreo câteva sute de locuinţe din Manhattan, iar ei strâmbaseră din nas la toate.

— Sunt, într-adevăr, ceva de poveste, adăugă Jason. Fata cu părul bălai şi Moş Martin. Ăsta-i prea mic. Ăsta-i prea mare. Ăsta-i prea vechi.

În timp ce el continua lista lamentărilor, Faye ridică mâinile lui Bailey şi le inspectă.

— Credeam că ai să remediezi chestia asta! ţipă ea.

Bailey îşi trase repede mâinile cu unghiile roase şi scânci:

— Mi-am făcut părul în loc să-mi fac unghiile.

Făcusetot posibilul, dar în mod evident nu era de-ajuns. Îşi îndreptase părul la salon şi-şi cumpărase un rând de haine noi: o fustă creion, gri, sacou asortat, de sub care se vedea numai o frântură din bluză, un colier clasic din perle, ciorapi aproape negri şi noua ei pereche de pantofi cu tocul cui. Mersese şi Brad cu ea când îşi alesese ţinuta, şi-şi cumpărase la rândul lui o pereche nouă de pantofi. I se înmuia inima văzând cât era de fericit să-şi ia câte o pereche nouă de încălţări. În copilărie nu avusese decât haine deja purtate. O întrista gândul la viaţa pe care o îndurase, dar îi plăcea că ştia să aprecieze lucruri pe care cei mai mulţi oameni le luau de-a gata. Pe cine încerca ea să păcălească? După atâţia ani, era încă îndrăgostită nebuneşte, aproape obsedată de soţul ei. De aici şi toată tărăşenia cu „Camionul de tacos”. Într-o bună zi avea să înveţe cum să-i spună „Nu”, îşi promise.

— Şchiopătezi? o întrebă Faye. Pare că şchiopătezi.

— Am pantofi noi.

— Greşeală de începător, comentă Jason.

Bailey îi ignoră cu desăvârşire. În ciuda durerii de la călcâie şi a zarvei din stomac, se simţea atrăgătoare şi sofisticată. Pe deasupra, nu încăpea îndoială că avea să-şi seducă soţul cu noua ei apariţie şic. Uitase însă să ţină seama de vânturi, şi de cel de-afară şi de cele de pe dinăuntru. Şi nu avusese timp să-şi mai facă şi unghiile. Cum nu voia

unghii false, trebuia să aştepte să-i crească ale ei, adică să crească în sfârşit, fără să şi le mai roadă. Nu se aşteptase ca Faye să o examineze cu de-amănuntul, aşa cum o făcuse. Bine cel puţin că-şi dăduse jos inelul cu cap de coiot, pe care-l purta mereu pe degetul mijlociu.

— Orice s-ar întâmpla, nu lăsa să ţi se vadă labele roase în halul ăla, bombăni Faye.

— Ai mănuşi? o întrebă Jason. Mimă apoi cum şi-ar fi pus o pereche de mănuşi lungi, de divă.

— Ba cum să nu! pufni Bailey. Şi funie, un pistol cu laser şi bandă adezivă. Absolut tot ce e nevoie ca să-mi iasă vânzarea. Cursul scurt de tranzacţii imobiliare, amice.

Jason îşi dădu ochii peste cap.

— Să-ţi ţii mâinile la spate, o sfătui, demonstrându-i poziţia. Şi zâmbeşte. Bailey schiţă un zâmbet, dar se uită la Jason şi se opri. Oare câte expresii condescendente avea omul ăsta la purtător? Ai exagerat, continuă el. Ar trebui să pari prietenoasă, nu fericită.

— Şi de ce, mă rog, să nu par fericită?

— Pentru că ei nu sunt fericiţi.

— Nu sunt?

— Sigur că nu. Nimeni nu e fericit. Aşa că dacă o să pari prea fericită, o să-i deprimi.

— Atunci ce-ar fi să nu mai zâmbesc?

— Pentru că trebuie să te prefaci că ai fi fericită. Numai că trebuie să pari cu mult mai puţin fericită decât sunt ei. Vrei să-i faci să creadă că, în adâncul tău, eşti profund nefericită, dar te prefaci că ai fi fericită, pentru că eşti foarte geloasă pe „adevărata” lor fericire. Dumnezeule mare, Faye, dar nu ai învăţat chiar nimic?

— E încăpăţânată. A moştenit asta de la soră-mea.

Jason dădu din cap şi apăsă pe dispozitivul său *bluetooth*.

— Andrew Jackson, asistentul lui Jason Biggs.

T'otu (pentru tine 15

Bailey se întoarse ridicând din sprâncene, iar Faye îi răspunse cu un zâmbet.

— Eu l-am învăţat mişcarea, mimă ea cuvintele din buze.

— Scuze, nu e la birou deocamdată. Nu, apartamentul cu două dormitoare s-a vândut, dar ar vrea neapărat să vă arate o mansardă foarte drăguţă în Soho. Nu, nu are, dar unul are sigur loc. Sigur că nu! De fapt şi de drept, Jason mi-a arătat mansarda chiar aseară şi din

prima mi-am zis că locul are nevoie de un carusel în mărime naturală. Nu-mi vine să cred cum mi-aţi citit gândurile. Mda. Nu e spaţiu afară, dar pe scara de incendiu încap cel puţin şase. Cu animale de companie nu prea merge în Soho. Un piton? Nu ştiu. Vine când îl chemaţi? Atunci probabil că se cheamă animal de companie. Scuze, am un apel pe cealaltă linie. Jason închise dispozitivul şi începu să-şi rotească capul încolo şi-ncoace. Ce miroase aşa?

— O fi de la gunoi, spuse Bailey apăsându-şi discret abdomenul.

Pe când se apropiau de intrarea minunatei clădiri de culoarea lămâii, unde-i aştepta mansarda de lux, lui Bailey îi atrase atenţia un mic rond cu lalele galbene care sclipeau în razele soarelui de după-amiază. Îi plăcea la nebunie luna mai, care presăra culoarea ei preferată peste întreg oraşul. Cât de la îndemână era câteodată fericirea; şi cât de ieftină. Galbenul o făcea pe Bailey fericită. Pasiunea pentru această culoare era unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Brad la ea.

— Din pricina ta, părerea mea despre galben s-a schimbat pe vecie, îi spusese la un moment dat. Indiferent ce s-ar întâmpla.

Bailey avea douăzeci şi unu de ani pe atunci. În prima clipă se gândise numai la cât de romantice fuseseră vorbele lui, apoi începuse să analizeze acel „indiferent ce s-ar întâmpla".

Oare ce voise să spună cu asta? Vedea deja la orizont o posibilă despărţire? îi schimbase pentru totdeauna relaţia cu galbenul, foarte bine. Dar ce era asta, un fel

de premiu de consolare? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, era oare de ajuns?

Când i se plânsese, el îi şoptise tandru:

— Zi-mi câte lucruri galbene poţi. Hai!

Soarele, florile, indicatoarele, autobuzele de şcoală, semafoarele, lămâile, tuburile de muştar, ca să nu mai pomenim muştarul însuşi, urina…

— Urina? se mirase Brad. Urina?!

Poate că era ceva cam greţos, dar se punea la socoteală; în plus, de vreme ce el bea multă apă şi cumpăra orice marcă nouă de apă magică apărea pe piaţă, era o alegere perfect logică.

Pentru tot restul vieţii sale, o mulţime de obiecte simple, de uz cotidian, până şi fluidele corpului aveau să-i amintească de ea.

Presupuse că asta era de ajuns.

Dacă, de câte ori vedea ceva galben, îi trecea prin cap un gând cât de mic despre ea, atunci da, asta reprezenta o consolare. Cu toate că nu exista niciun tribunal pe faţa pământului şi nicio regulă care să-i impună să respecte cu stricteţe legea galbenului, proclamaţia lui rămânea valabilă. Aveau să fie uniţi de-a pururi de galben, până ce moartea avea să-i despartă. Trebuia să se mulţumească doar cu atât.

Oare în asta consta dragostea? Te preschimba mereu, în moduri aproape insesizabile, astfel încât, „indiferent ce s-ar fi întâmplat”, nu aveai să mai fi vreodată acelaşi? Avea la îndemână o sumedenie de mici dovezi, probabil că mult mai multe decât avea Brad în legătură cu ea, dar era de ajuns să ştie că nu avea să mai privească niciodată galbenul cu aceiaşi ochi. Şi erau încă împreună. Nu fusese nevoită să înfrunte acel „indiferent ce s-ar întâmpla”. La nuntă, Brad îi oferise o sută de trandafiri galbeni.

Dacă nu i-ar fi urmărit Faye şi Jason fiecare mişcare, i-ar fi plăcut tare mult să taie câteva fire de lalele şi să le ducă sus, în apartament. Nu că ar mai fi făcut vreodată aşa ceva. Bailey se gândea mai mereu la vreun milion de lucruri pe care le-ar fi putut face, dar punea în practică doar câteva. Brad era cel care-şi asuma riscurile, el era zmeul lansat printre nori; Bailey era cea cu picioarele

Totu' (pentru tine 17

pe pământ, care ţinea de sfoară, gata să-l tragă înapoi ori de câte ori mergea prea departe. Aşadar, fără lalele de furat pentru clienţii din acea zi, dar avea cel puţin lumânarea cu aromă de ciocolată în poşetă. Măcar de-ar fi avut timp să coacă nişte fursecuri, dar ce newyorkez agitat îşi permitea asta? Se opri să mai admire o dată minunatele flori şi îşi alină sufletul cu gândul că, odată tăiate, lalelele şi-ar fi pierdut oricum mare parte din strălucire. De fapt, razele de soare erau cele care le făceau să scânteieze, şi nici măcar un copil din sălbăticie nu putea culege soarele.

— Mâinile la spate, anunţă în cele din urmă. Zâmbesc, dar nu prea tare.

— Eu nu pricep, spuse Jason. De unde simt mirosul de gunoi, dacă nu-l văd?

Bailey scoase lumânarea din geantă şi o ţinu ridicată.

— Poate ar trebui să o aprind de pe-acum.

Capitolul 2

Brad Jordan văzuse totul. Un bărbat zăcea pe trotuar, într-un morman de iarbă. Cioburi mici şi ascuţite sclipeau în lumina soarelui. Mai era un Cadillac înfipt în vitrina unui magazin de electronice, făcut praf, ca un acordeon. Pe firmă scria „Electronice la Eddie”. Mai erau şi oameni, foarte mulţi oameni. Ieşiseră în grabă din magazine şi din case, ori apăruseră din staţiile de metrou. Îşi opriseră bicicletele, maşinile şi skateboardurile, nerăbdători să vadă ce se întâmplase. Se strânseră cu toţii în jurul automobilului făcut armonică, îl înconjuraseră pe bărbat, strigaseră după ajutor şi îngenuncheaseră pe cioburile tăioase.

— Hei! ar fi vrut Brad să le strige. Să nu vă răniţi! Dar în mod straniu, îşi pierduse vocea. Oamenii îşi scoteau telefoanele mobile şi arătau cu degetul – nu-şi dăduse seama până atunci cât de important era gestul acesta al arătatului cu degetul în situaţii de criză, dar se părea că braţul şi degetul arătător erau esenţiale – arătau cu degetul şi ţipau cerând ca altcineva, oricine altcineva

 în afară de ei, să acţioneze. O mulţime de oameni dădeau ordine, dar nimeni nu le urma.

Ignorară oferta lui Brad de a le da o mână de ajutor şi-l răsuciră pe bărbat pe spate. Un şuvoi de sânge umplu peticul de iarbă.

— E prea târziu, spuse Brad. A E mort.

Nu-i dădu nimeni atenţie. Îl surprinse constatarea că nu resimţea nici cea mai mică urmă de simpatie faţă de victimă, bărbat chipeş de altfel, deşi, trebuia s-o recunoască, îi plăceau tare mult pantofii lui. Oare ar fi fost imoral să i-i scoată din picioare? Ştia cumva că era imoral, cu toate acestea, îşi dorea din tot sufletul să o facă. Ştia cumva că erau nişte pantofi foarte confortabili. Iar gagiul mort sigur nu mai avea nevoie de ei.

Gagiul. Nu mai rostise cuvântul „gagiu” de pe vremea când era la colegiu. Cum venea asta? Parcă nu mersese la colegiu, nu-i aşa? Nu avusese banii necesari, iar mama lui, epuizată de droguri, în mod sigur nu dădea doi bani pe ce făcea el cu viaţa lui. O cunoştinţă de-a lui fusese studentă, şi el o tot vizita pe atunci, şi părul ei mirosea a căpşuni, buzele îi străluceau mereu de la gloss şi îi plăcea galbenul şi-l lăsa să doarmă în dormitorul ei de la cămin şi să-i citească cursurile şi să-i folosească cartela de masă la cantină, iar el zicea „gagiu” mai tot timpul. Poate că ar fi trebuit să se ducă la colegiu. Poate că dacă s-ar fi

dus la colegiu, nu şi-ar mai fi pierdut atâţia ani folosind cuvântul „gagiu”. Ar fi putut să se ducă la colegiu chiar acum. Chiar în acel moment putea zbura pe deasupra oricărui colegiu din lumea asta, ştia precis. Nici nu mai trebuia să-şi cumpere bilet sau să treacă de sistemul de securitate, cu toate că-şi scosese deja pantofii.

Putea zbura peste Columbia, Yale, Princeton, Harvard, chiar şi pe deasupra Cambridge-ului! Dar nu voia. Tot nu era un elev destul de bun.

Izbucni în râs. Se uită în jur, să vadă dacă mai râdea cineva, dar toţi erau încă preocupaţi de victima accidentului. O femeie îngenunchease chiar deasupra bărbatului şi-i săruta buzele. Trăiau într-un oraş în care nu era

*T*Jtul pentru tine 19*

uşor să-ţi găseşti un partener, dar cam cât de disperat putea să fie cineva ca să se pupe cu un cadavru?

— Deschide ochii! ar fi vrut să-i strige. Sunt bărbaţi vii peste tot în jurul tău!

Femeia nu-i dădu însă ascultare. Îi desfăcea nasturii de la cămaşă, practic îi smulgea de-a binelea. Şi, Dumnezeule mare! Nu-i venea să creadă la ce asista. Îşi adusese propriul detector de minciuni cu ea, iar acum îi lipea electrozii pe piept.

Dumnezeule mare! Probabil că nu-i conveneau răspunsurile lui, pentru că începuse să crească tensiunea, electrocutându-l. Oare ce mai urma? Avea de gând să-l tortureze turnându-i apă pe faţă, ziua în amiaza mare? Cineva ar fi trebuit să o oprească, nu? Brad era tare norocos că ieşise din ritualul acesta al întâlnirilor.

Femeia ar fi trebuit să-l sărute mai degrabă pe patronul magazinului de electronice. Oare acela să fie Eddie, în carne şi oase? Stătea în uşa prăvăliei şi avea o faţă de ziceai că-i murise câinele. Săracul tip.

— Sărută-l! ar fi vrut să urle Brad. Arătă cu degetul către patronul magazinului de electronice. Nu ştia cum de-şi dăduse seama că acela era Eddie, patronul, cert era că ştia. El era Eddie, şi deschisese magazinul cu douăzeci de minute întârziere; de aceea, când Cadillac-ul trecuse prin vitrină, el era în spate şi-şi făcea cafeaua, în loc să stea în calea dezastrului.

— Gagiule, ţi-ai ales o zi bună să întârzii!

Însă Brad tot nu avea voce, iar femeia în vârstă lovea acum în

pieptul mortului, încercând să-i facă inima să bată numai pentru ea. „Nu ești febleţea lui”, gândi Brad. Nu mai ştia unde auzise expresia asta, dar o găsi tare amuzantă. Şi iarăşi fu singurul care râse.

Se plictisi curând să tot plutească deasupra corpului lipsit de viaţă. Nici iarba poleită, care sclipea în balta strălucitoare, roşie ca rubinul, nu-i mai atrase atenţia. Rubine. Pantofi. Rubine. Pantofi. Rubine. „Nicăieri nu-i ca acasă”. Chiar atunci făcu stânga-mprejur şi observă cea mai intensă lumină ce-i fusese dat să vadă vreodată.

— Imaginaţi-vă. Dacă aţi locui aici, aţi putea sorbi şampanie pe balcon, aţi putea admira muzeul Frick şi aţi putea retrăi momentul în care aţi început cea mai importantă călătorie din vieţile dumneavoastră – călătoria împreună, ca soţ şi soţie.

Bailey își termină discursul și aşteptă, cu respiraţia tăiată şi cu degetele încrucişate, ca mentorii ei să spună ceva. Orice. Măcar să scoată un sunet. Stăteau în sufrageria mansardei de lux, pe parchetul din lemn de cireş brazilian care sclipea sub sutele de cristale faţetate din minunatul candelabru care atârna deasupra lor, cu faţa către cele trei ferestre ovale, înalte cât peretele, între care se aflau un şemineu din piatră, la rându-i înalt cât tot peretele, şi două corpuri de bibliotecă încastrate. Dincolo de acestea se întindea un balcon larg, cu vedere panoramică înspre Fifth Avenue şi Central Park. Amorezii din basme ar fi trebuit să fie nebuni cu acte-n regulă ca să nu se îndrăgostească de apartament. Cu toate astea, era mai rezonabil să nu facă asemenea judecăţi de capul ei. Bailey nu se putea abţine să nu observe toate detaliile în timp ce Faye și Jason o fixau fără să scoată o vorbă.

— Nu-i rău, spuse Faye într-un târziu, de parcă ar fi trebui să-i scoată cineva cuvintele din gură cu cleştele.

— Are un iz de promisiune, adăugă Jason.

Bailey aruncă o privire înspre lumânarea aprinsă şi înspre laptopul său, pe care-l deschisese şi-l aşezase pe poliţa de deasupra şemineului. Mirosul de fursecuri cu ciocolată umplea aerul, iar pe ecran se perindau imagini cu muzeul de artă, micuţ şi intim, în diverse momente ale zilei. Se strădui să zâmbească atât cât trebuia şi-şi prinse mâinile la spate. Ceva bolborosi în interiorul ei.

— Mă scuzaţi, le spuse celor doi. Ieşi pe balcon şi se sprijini cât mai comod de balustradă, prefăcându-se că admira priveliştea. Uau! Ce

nebunie, să se afle aşa de sus, deasupra lumii! se minună să vadă copacii

minusculi, maşinile minuscule, oamenii minusculi cu cărucioare minuscule pentru copii. Un căruţ minuscul de cumpărături. Nici nu-şi dăduse seama că vorbise cu voce tare, până când nu o întrerupse Faye.

— Căruţ de cumpărături?

— Carlos, spuseră Jason şi Faye în acelaşi timp.

În clipa următoare, amândoi ieşiră valvârtej din apartament. După câteva secunde de singurătate pe balcon, de care avea atâta nevoie, Bailey îi urmă.

Carlos era un bărbat fără adăpost care nu se despărţea niciodată de megafonul şi pancarta lui. Păşea cu paşi mărunţi înainte şi înapoi, prin faţa căruciorului umplut până la refuz şi parcat chiar în dreptul clădirii. Pe bucata de carton scria:

„SUNTEŢI PREGĂTIŢI PENTRU SFÂRŞITUL CUVÂNTULUI1?”1

Dar el nu ştia unde se afla? Era pe Fifth Avenue, colţ cu 70th Street. Singurul lucru pentru care erau pregătiţi locuitorii acestui cartier era să le cânte Woody Allen la clarinet, la Cafe Carlyle, într-o seară de luni. Bailey susţinea din tot sufletul libertatea de expresie, dar nu tocmai acum, nu în seara asta. Nu prea se potrivea cu scena romantică şi liniştită pe care dorea să le-o zugrăvească potenţialilor cumpărători. Se uită în jur după portar, în timp ce Faye şi Jason încercau să schimbe două vorbe coerente cu vagabondul.

— Incendii, inundaţii şi cutremure...

Glasul lui se ridica spre slăvi în timp ce-şi arunca braţele prin aer la fiecare nouă proclamaţie îngrozitoare. Îşi aţinti privirile asupra lui Bailey şi o împunse cu degetul, însă ea arătă înspre pancarta lui şi îi întrerupse tirada.

— Îţi lipseşte un „L”.

— Cerurile se vor deschide şi... poftim? Ce-mi lipseşte? întrebă el, urmărindu-i traiectoria degetului.

1 Joc de cuvinte: transcriere greşită a expresiei „*end of the world*” – sfârşitul lumii, sub forma „*end of the word*” – sfârşitul cuvântului (n.tr.)

— În douăzeci de minute îţi vin clienţii, spuse Jason, dându-i un

brânci din spate lui Bailey. Nu avem timp de „Roata norocului11.

— Zice „Sunteţi pregătiţi pentru sfârşitul cuvântului”. Cred că-ţi lipseşte un „L”.

— Fir-ar să fie! exclamă omul. Unde mi-e markerul?

Se afundă în cărucior şi începu să scoată o mulţime de lucruri pe care le aruncă la pământ. O haină, o pălărie, o maşină de făcut cafea, un joc de desenat. Bailey se apropie şi trase cu ochiul, să vadă dacă ştia să deseneze. Din păcate, era numai o încâlcitură de linii.

— Unde e? A dispărut. Cine l-a furat? A dispărut. Cine ba furat?

Bailey se pregătea să remarce că nici bărbatul din faţa ei nu era pregătit pentru sfârşitul lumii, de vreme ce reacţiona atât de disproporţionat când îşi pierdea un marker. În plus, dacă sfârşitul lumii avea un aspect cât de cât pozitiv, acela era inutilitatea oricărei pregătiri prealabile, nu? Un fel de „Fie ce-o fi”. Ar fi putut spune chiar „De-ar fi să vie iadul pe pământ”, dar omul făcuse deja referire la această posibilitate.

— N-ai vrea să împrumuţi pixul meu? îi propuse.

Bărbatul îşi iţi capul din cărucior şi-i aruncă o uitătură plină de suspiciune.

— Sper că nu este vreun pix din alea care să explodeze, nu?

— Mă îndoiesc.

— Da’ un Sharpie? Ai un Sharpie?

— Nu.

— Carlos, interveni Faye. Mi-ai promis că nu o să mai vii prin cartierul ăsta.

— N-ai decât să mă dai în judecată.

Flainele lui aveau pete de murdărie. Unghiile îi erau negre. Căruciorul conţinea pantofi vechi, mâncare stricată şi ziare ude. Bărbatul îşi înălţă capul şi adulmecă.

— Ce miroase aşa?

„Am să-l omor pe Brad”, gândi Bailey, dându-se înapoi. „Cu şampania lui cu tot, praf îl fac!”

T? tu (y>pentru tine 23*

Brad se scălda în lumină, extaziat de strălucirea ei. Era ca o pătură caldă care-l învelea ca un cocon. Era ca o lumină de discotecă, îndemnându-l să danseze. Era ca o stea căzătoare de la care nu-şi mai putea lua ochii. Era ca un foc de tabără ce trosneşte pe malul mării. Îl atrăgea inexorabil, dar făcu toate eforturile să se ţină departe de ea. Îl

irita gândul că uitase ceva. Ce ciudat, soţia lui era cea care uita întotdeauna lucruri şi fugea înapoi să verifice dacă nu uitase în priză placa de îndreptat părul…

Soţia lui. Brad ridică braţele, ca şi cum ar fi vrut să apere amintirea ei de lumina aceea. Soţia lui. Cadillac-ul. Scârţâitul cauciucurilor, ţipătul care-i urcase în piept, corpul care îi zburase prin parbriz. Frumoşii lui pantofi, nou-nouţi. Bărbatul mort de pe caldarâm. O, nu!

Dar lumina aceea. Dumnezeule, lumina! Era incredibilă. Te puteai holba direct la ea şi tot nu te dureau ochii. Nu voia să plece. Pluti şi mai sus. Se simţea plin de iubire. Mai cunoscuse vreodată o asemenea pace? Niciun om întreg la minte nu ar fi vrut să plece de acolo. Îşi luă avânt şi, curând după aceea, zbura. Dumnezeule, ce iureş! Trebuia neapărat să posteze asta pe pagina de Facebook. Presupuse că se îndrepta către un tunel, dar nu se grăbea deloc să ajungă. Pe de altă parte, dacă vedea lumina, însemna că trecuse deja prin tunel? Nu ţinea minte, şi nici că-i păsa. Era liber. Era complet liber.

Era cel mai bun drog pe care-l gustase vreodată, cel mai tare carusel în care se dăduse, se simţea mai popular ca oricând, cu toate că era singur cuc. Lumea de dedesubt nu mai avea nicio importanţă. Nu-i mai păsa de Cadillac sau de faptul că nu făcuse colegiul, de mama sa alcoolică, de încălzirea globală, de factura la cablu, de abdomenul din ce în ce mai flasc, de raionul la care nu mai găsea berea lui preferată, de afacerile eşuate, de picioarele puturoase, de terorism, de anunţurile referitoare la persoanele căutate, de faptul că pierduse sfârşitul vreunui meci de-al Yankeilor deoarece soţia lui găsise că tocmai atunci aveau nu ştiu ce drum de făcut sau de faptul că descoperea fire de păr sure acolo unde

24

Mary Carter nu ar trebui să fie niciodată, dar niciodată, fire de păr sure. Nimic din toate astea nu mai conta acum.

Deşi ştia că ea rămăsese acolo jos, deşi îi simţea încă părul castaniu cum se revărsa peste chipul lui şi îi vedea degetele cu unghiile roase, pomeţii înalţi şi inelul de argint, cu cap de coiot, de pe degetul mijlociu, şi era toată scăldată în galben – nu se putea întoarce.

De fapt, asta era problema. Se putea întoarce. Era alegerea lui. O voce din minte îi spuse asta. „E alegerea ta. De tine depinde/1 Nici măcar nu trebuia să se gândească. Nu voia să se întoarcă. Înainte, era

singura cale. „Îmi pare rău”, își zise. „Nu mă mai întorc. Nici măcar pentru pantofi”.

— Sunteţi bine? o întrebă portarul.

Bailey înlemni în faţa intrării cuprinsă de o senzaţie tot mai acută de groază, ca şi cum ar fi uitat ceva esenţial. Să fi fost vorba de lumânarea din apartament? Nu ar fi trebuit să o lase nesupravegheată. Oare se răsturnase, provocând un incendiu?

Nu, nu era vorba de asta. Era altceva.

La câţiva metri depărtare, Faye şi Jason îi întindeau lui Carlos nişte bani, ca nişte dependenţi de droguri care încercau să facă o tranzacţie.

— Cineva a călcat peste mormântul meu, spuse dintr-odată Bailey.

Cuvintele o şocară. Nu mai rostise în viaţa ei asemenea vorbe. Şi cu siguranţă nu mai simţise aşa ceva în viaţa ei.

— Vai! spuse portarul. Păreţi cam palidă. Vreţi să staţi jos?

— Soţul meu. Îl vreau pe soţul meu.

— Salvaţi-vă sufletul din flăcările iadului! răsună vocea lui Carlos.

— Pe soţul dumneavoastră?

Bailey nu se putea gândi la nimic. În orice caz, nu cu megafonul ăla cărei zbiera-n ureche. Dar trebuia să se gândească. De ce părea o chestiune pe viaţă şi pe moarte? Poate că acel taco fusese otrăvit şi, pe lângă balonarea excesivă, se pricopsise şi cu halucinaţii paranoice.

T’otui pentru tine 25

Sau poate că nu era deloc paranoică. Poate că era vorba de o premoniţie. Avea să moară. La ce-i trebuise o porţie mare? Oare aveau să-i facă autopsia după toate regulile? Oare disecţia avea să fie urmărită de o mulţime de oameni, într-o emisiune din aia medicală cu cazuri din viaţa reală? Oare avea să iasă la iveală faptul că umplutura cu guacamole fusese stropită cu otravă? Sau să fi fost vorba de altceva?

Oare medicul legist, stând lângă degetele ei de la picioare, goale, avea să dea uşurei din cap, să se uite la cameră şi să zică: „Numai de n-ar fi mâncat fasole prăjită11?

— Au câştigat premii, zise. Din câte spunea Brad, au câştigat multe premii.

Poate că fusese un „Camion cu *tacos*” fals. Ar fi fost posibil. Poate că fusese vorba de un alt camion cu tacos, otrăvit, care nu câştigase

niciun premiu, parcat în apropierea celuilalt, şi care spera să ademenească spre moarte sigură victimele înfometate. Se mira că mai putea sta în picioare. Se clătină şi se prinse de reverul portarului.

— Spuneţi-i lui Brad că-l iubesc. L-am iubit întotdeauna. Şi spuneţi-i să nu se învinovăţească. Deşi el a fost cel care m-a pus să-mi cumpăr prânzul de la „Camionul cu *tacos*". Nici măcar nu mă omor după mâncarea mexicană. Cum am putut fi atât de fraieră? Fraierită de dragoste?

— Vă rog, dacă vi se face rău, puteţi ieşi afară?

— Promiteţi-mi, insistă ea. O să se învinovăţească, pentru că a fost numai vina lui. Promiteţi-mi că o săii spuneţi.

— Armaghedon! răcni Carlos. Armaghedonul a venit! Armeghedonul este o realitate. Armaghedonul se întâmplă chiar acum!

— Nici măcar nu-mi place fasolea prăjită, dar tot am mâncat-o, continuă Bailey. Am mâncat-o pentru Brad. Portarul încerca să-i descleşteze mâinile de la pieptul său şi să o îndrume spre ieşire, în timp ce ea vorbea fără încetare: Pentru că asta faci când iubeşti pe cineva.

De dragul iubirii, mănânci tot felul de chestii pe care nu le suporţi.

Telefonul ei mobil prinse viaţă şi din el izbucni melodia *I Got You*, *Babe*, alocată apelurilor de la Brad.

Capitolul 4

Nu era vocea lui Brad, iar veştile se revărsară asupra ei în frânturi de unde sonore. Un accident. Spitalul Lenox Hill. Brad Jordan, cunoştea vreun Brad Jordan? Sigur că-l cunoştea, era soţul ei.

Accident, spitalul Lenox Hill, Brad. Fusese în moarte clinică, dar reuşiseră să-l resusciteze. Vocea interlocutorului părea foarte agitată. Lui Bailey îi era frică să nu scape telefonul, aşa că se apucă de el cu amândouă mâinile, moment în care geanta îi căzu la pământ, iar rujul, cheile şi portofelul i se rostogoliră cu toatele şi începură să o ia la vale, înspre rondul de lalele. Văzu toate astea, dar nu făcu nicio mişcare să le oprească şi nu-i răspunse nici portarului care, scoţând ţipete alarmate, porni să le culeagă.

Lucrurile nu sunt importante, îi venea să-i strige, oamenii sunt importanţi, soţul meu e important. Moarte clinică? O cuprinse un acces

de panică ce ameninţa să o transforme în cineva de nerecunoscut, care nu putea face faţă veştilor.

— Vine! urlă Carlos. Vine sfârşitul!

— El e bine? întrebă ea cu un glas rugător, de parcă vocea de la celălalt capăt l-ar fi ţinut pe Brad ostatic şi ar fi avut control total asupra sorţii lui. E în viaţă? „Sigur că e în viaţă, continuă ea în gând, doar e soţul meu, am luat micul dejun împreună azi-dimineaţă, morţii nu mănâncă cartofi pai”.

— E într-o stare critică, o informă vocea. Dar este în viaţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu eram la camera de gardă când l-au adus, zise bărbatul. Mi-am rupt mâna, adăugă el, însă, dându-şi seama că pe Bailey nu o interesa, o scuti de alte detalii şi trecu

rapid mai departe. Un paramedic mi-a dat telefonul soţului dumneavoastră şi m-a rugat să vă sun. Eraţi trecută în dreptul numelui „nevasta”, cu o faţă zâmbitoare alături. E la spitalul Lennox Hill, la Terapie intensivă.

Bailey nu ştia care din ei închisese, dacă nu cumva telefonul intrase în moarte clinică. Oricum, legătura se întrerupsese. Se zgâi preţ de o clipă la aparat, de parcă ar fi putut să-i spună ce să facă. Portarul îi înfipse poşeta în braţe, cu toate lucrurile îndesate la loc, în siguranţă.

— Taxi, spuse ea. Am nevoie de un taxi.

Se repezi la marginea bordurii şi flutură din braţ.

— Bailey! o strigă Faye din spate. Ce se întâmplă? Unde te duci?

În timp ce taxiul opri în dreptul ei, veştile se revărsară năvalnic. Bailey se auzi declamând fragmente din prezentarea îndelung exersată – la un moment dat îi îndemnă pe Faye şi pe Jason să se mute „în locul în care se îndrăgostiseră 1 – şi abia în cele din urmă, cu greu, izbuti să le spună ce se întâmplase.

— Vom amâna vizita, hotărî Faye. Venim cu tine.

Bailey dădu să urle că nu. Faye nu amâna niciodată întâlniri. Dacă o amâna pe asta, însemna că situaţia era foarte gravă. Dacă o amâna, însemna că, după părerea ei, Brad avea să moară.

— Rămâi tu, îl rugă pe Jason. Am un presentiment bun în legătură cu vânzarea asta.

După toate privirile pe care i le aruncase Jason până atunci, asta

era ceva nou. Părea supărat. Dacă vindea apartamentul, el şi-ar fi luat partea lui, Faye pe a ei, iar Bailey praful de pe tobă. Dar avea de ales? Pe lângă asta, ea nu mai gândea cum trebuie, căci cuvintele „moarte clinică11 îi sclipeau în cap asemenea unei firme cu neon care nu se mai opreşte nici după ce e scoasă din priză – auzi la ea, „scos din priză”, nu ar fi trebuit să se gândească la asemenea grozăvii…

— Plătiţi-vă datoriile, înainte să ardeţi în iad!

— Carlos, mârâi Jason. Nu acum.

28

„Mary Carter

— Spitalul Lennox Hill, îi spuse Bailey şoferului în timp ce se urca în spate, împreună cu Faye. Grăbeşte-te. Când taxiul se urni din loc, ea urlă: Stop! Stop!

Şoferul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Părea să fie de pe undeva din Orientul Mijlociu, însă nu era momentul să se arate interesată de cultura lui. Încercă să ignore vocea din capul ei care-i spunea că omul o catalogase deja drept o americancă snoabă, cu aere de şefă.

— O secundă, îi spuse. Nu pleca.

Îşi abandonă poşeta pe bancheta maşinii, deschise portiera, sări peste Faye şi o porni grăbită spre clădirea în care era apartamentul de vânzare. Se întoarse câteva secunde mai târziu, cu respiraţia întretăiată, şi trânti portiera. Nu îndrăzni să se uite în urmă, deoarece ştia că portarul şi Jason se uitau fix la ea, cu gurile căscate. Până şi Carlos îşi întrerupse tirada preţ de câteva secunde, înainte de a ridica iar megafonul.

— Nu se cade aşa ceva! răcni el.

— Spitalul Lennox Hill, repetă ea. Cale-o!

De data asta, şoferul îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare. O credea evident ţicnită, dar lui Bailey nici că-i păsa. Probabil asistase, în ţara lui, la atrocităţi care ei nici nu-i puteau trece prin minte. Dacă se gândea că pasagera cea nebună nu avea habar ce înseamnă viaţa pentru unii oameni, probabil că nu se înşela. Bailey nu cunoscuse decât viaţa ei. Iar jumătate din viaţa ei se afla într-un pat de spital, la celălalt capăt al oraşului, la Terapie intensivă.

Strânse în mână lalelele, pe puţin o jumătate de duzină, pe care le smulsese din rond. Văzând că din rădăcinile lor cădea pământ direct pe cartonul care anunţa sfârşitul cuvintelor, abia se abţinu să nu

plângă. Pe lângă ei treceau maşini şi pietoni care-şi plimbau câinii, vorbeau la telefon sau cumpărau ziare, de parcă acolo s-ar fi aflat adevăratele ştiri. Nimeni nu părea să ştie sau să dea doi bani pe faptul că soţul ei se aflase în moarte clinică, îşi strânse pleoapele cât putu de tare. Era foarte potrivit să aduci flori atunci când iubirea vieţii tale se întorcea din morţi.

To tuf pentru tine 29

*

La spital, încolţi o asistentă care ieşea din salonul lui Brad.

— Dau orice, îi spuse pe nerăsuflate. Sânge, păr, unghii. Când asistenta aruncă o privire la unghiile ei, roase din carne, adăugă: În regulă, unghiile nu se pun, dacă aveţi nevoie de ele chiar azi, dar le pot lăsa să crească, jur. Ce altceva îi pot da? De ce are nevoie?

Asistenta, o femeie de vârstă medie cu obrajii bucălaţi, o mângâia întruna pe braţ.

— Sunt sigură că dragostea dumneavoastră îi va fi de ajuns.

Cum de putea fi aşa de sigură? Asistenta era foarte cumsecade, însă lui Bailey îi venea să urle. Dragostea era de ajuns? Pentru Brad? Parcă fusese vreodată de ajuns?

Pentru ea fusese, într-adevăr, de ajuns. De fapt, pentru ea era totul. Tocmai asta era problema. Câteodată îi era teamă că dragostea ei era prea mult pentru el. Ca o plantă care a crescut şi a tot crescut, până a înăbuşit toate florile dimprejurul ei, luându-le soarele. De asta trebuia să facă un copil. Avea prea multă dragoste de dăruit, prea multă pentru o singură persoană. Cum ar fi fost un copil făcut de ei doi? Brad, Bailey şi un bebeluş. B & B & B! O, ce uşor era să mai adauge un „B”. Trebuia să se calmeze. Probabil că nu era momentul potrivit să aibă fantezii cu bebeluşi. Era doar nervoasă. Îşi dorea să fi fost fumătoare. Oare ce făceau nefumătorii în perioadele de stres intens?

— Vă rog, strigă în urma asistentei. Nu vreţi să-mi luaţi nişte sânge, pentru orice eventualitate?

Cum asistenta se îndepărtă fără un cuvânt, Bailey îşi recompuse mina, apoi intră în salonul lui Brad. Era conectat la maşinării şi acoperit de tuburi; frumoasele lui bucle castanii dispăruseră, iar scalpul îi era ras şi neted, ca al unui bebeluş. Trupul său înalt ocupa mai tot patul, şi picioarele îi atârnau peste margine. Oare unde-iAerau pantofii? Jurase că nu avea să-i scoată niciodată. îl tot tachinase că se purta ca o femeie, glumă pe care el o acceptase cu uşurinţă, de vreme

ce era cel mai viril om pe care îl cunoştea. Dintr-odată, Bailey resimţi un ciudat

 val de panică, de parcă lui Brad i-ar fi fost imposibil să supravieţuiască dacă nu avea pantofii. Trebuia să întrebe o asistentă dacă îi purtase. Doamne, Dumnezeule, oare de ce era aşa obsedată de pantofii lui?

Brad şi Bailey. El avea un metru şi optzeci şi opt de centimetri; ea avea un metru optzeci. Doi oameni înalţi şi drăguţi, spunea el adesea. Pe Bailey nu o deranja să-l audă spunându-i că era drăguţă. Ştia că era doar o tachinare, de fapt o credea frumoasă. Nu era nici pe departe perfectă. Avea trăsături pronunţate: fruntea lată, nasul lat, pomeţi proeminenţi şi buze pline, gene nemaipomenit de lungi, tenul curat, măsliniu şi, aşa cum remarca Brad adesea, cei mai frumoşi ochi albastru-deschis, cu accente verzui. Îşi rodea unghiile din carne şi purta un inel de argint, cu cap de coiot, pe degetul mijlociu.

Avea un aer exotic, o combinaţie de amerindian şi mediteraneean, deşi părinţii ei insistau că prin venele sale curgea doar sânge danez şi francez şi nimic altceva.

Brad avea ochi căprui şi îi plăcea să-i cânte: „De ce nu-mi colorezi ochii căprui în albastru?” Ea îşi dădea întotdeauna ochii peste cap, iar el râdea de fiecare dată.

Acum era în comă indusă, dar şi doctorul, şi asistenta o asiguraseră că aveau speranţe optimiste. Folosiseră exact aceste cuvinte. Voiau oare să spună că nutreau un optimism precaut? Dacă în materie de engleză se descurcau în halul ăsta, era oare cazul să-şi facă griji cu privire la aptitudinile lor medicale? Era cazul să facă o scenă şi să-i întrebe ce diplome aveau? Ce expresie ridicolă mai era şi asta! Ori aveau speranţe, ori erau optimişti, nu putea fi vorba de amândouă deodată!

Îi venea să arunce cu ceva. Un obicei prost, din anii tinereţii. Avea un temperament imprevizibil şi când o apuca trebuia să azvârle un obiect, oricare, de-a latul camerei. Cu cât era bubuitura mai sonoră, cu atât se calma mai bine. Brad o tachina mereu, spunându-i că era de fapt o latinoamericană cu sângele fierbinte sau o italiancă pătimaşă.

— Franţuzoaică, venea replica ei în timp ce izbea cu o vază de perete. Sau daneză. Şi nimic altceva.

De unde-i venea asta oare? Părinţii ei nu aveau crize – erau genul profesoral, mereu calmi. Poate suferea de vreun sindrom al copilului mijlociu, sau poate într-adevăr ceva sânge fierbinte curgea prin ADN-ul ei, sau poate era vorba de vreun dezechilibru chimic. Tot ce ştia Bailey era că, înainte să se apuce de meditaţie, care o ajuta să ţină lucrurile sub control, azvârlea cu orice îi venea la mână.

Poate că ar fi fost o idee bună. Privi cu atenţie prin încăpere, dar nu găsi niciun obiect bun de aruncat. Vasul pentru apă, paharul de plastic, plosca? Plosca, decise ea. Era goală şi ar fi făcut cel mai mare zgomot. Dacă azvârlea cu un pahar de plastic nu ar fi avut niciun fel de satisfacţie, şi nu putea să rişte ca lichidul să se răspândească pe maşinăriile acelea care scoteau tot felul de zgomote şi să le defecteze, omorându-l iarăşi pe soţul ei tocmai-întors-din-morţi.

Se întrebă dacă nu cumva şocul îi reînvia proastele obiceiuri de mult apuse, sau dacă nu cumva adevărata ei fire era aceea a unei harpii. Cum altfel s-ar fi explicat faptul că, deşi Brad se zbătea între viaţă şi moarte la numai câţiva metri de ea, îi păsa de exprimarea oamenilor în a căror mâini era sănătatea lui şi se gândea să arunce cu ploşti, ca o descreierată?

Nu avea atâtea speranţe optimiste ca ei. Era îngrozită. Voia să primească asigurări. Voia să se trezească Brad, ca el însuşi să-i dea asigurări, ceea ce îi întări credinţa că era cea mai egoistă persoană din lume. Dar nu se putea abţine. Nu se mai simţise în viaţa ei atât de neajutorată şi, în toţi anii petrecuţi alături de el, nu-l mai văzuse pe Brad atât de firav. Tocmai de aceea nu-şi putea permite să clacheze, trebuia să fie puternică, pentru el. Slavă cerului că el nu o putea vedea în aceste momente. Grimasa îngrozită, părul în dezordine şi lalelele din care cădeau bulgări de pământ la picioarele ei. Lăsă florile în vasul cu apă şi, în loc să arunce cu el, dădu un şut ploştii care zbură în celălalt colţ al salonului. Asta nu-i aduse nicio satisfacţie.

Treisprezece minute. Doctorul îi spusese că inima lui Brad nu mai bătuse preţ de treisprezece minute.

Nu voia să audă aşa ceva. De parcă, în afara ghinionului asociat numărului treisprezece, ştirea mai conţinea şi un puzzle pe care trebuia să-l dezlege.

Privi cu atenţie la chipul lui Brad, căutând urmele băiatului de

zece ani de care se îndrăgostise nebuneşte. Stătea pe o stâncă, pe malul unui lac, trecându-şi piciorul încălţat cu şosetă şi pantof prin apă, pentru simplul fapt că putea. Asta se întâmplase cu douăzeci și șase de ani în urmă. Se ţinuse după el în vara aceea de parcă ar fi fost ultimul băiat de pe faţa planetei. În vara aceea nu avusese nevoie de altceva în afară de o bilă roşie de cauciuc, de pionii argintii strălucitori de la jocul de *Jacks1* şi de Brad Jordan. El era ca o bilă de energie, un mister ambulant. Nu avea să uite niciodată cum intrase pentru prima dată în casa lui. Brad nu se arătase câtuşi de puţin stingherit. Deschisese larg uşa şi se aşteptase ca ea să-l urmeze. Vasele stăteau grămadă în chiuvetă. Televizorul era dat la maximum. Două pisici bătrâne, negre, stăteau tolănite pe blatul mesei de la bucătărie. O condusese în sufragerie.

— Ea e mama.

Elizabeth Jordan era beată moartă. Cu braţele aruncate peste cap, cu un picior atârnat peste margine, iar celălalt proptit pe braţul canapelei. Sticla de gin era chiar la nasul ei.

— Salutare, îi spusese Bailey.

Brad râsese. Râsul ei o făcuse să se simtă de parcă ar fi avut puteri miraculoase. Dar gestul pe care-l făcuse după aceea îl înscrisese în sufletul ei şi o făcuse să-l iubească mai tare decât pe puiul de vrabie din cutia de pantofi de acasă, pe care-l salvase când căzuse din cuib, moment în care, spre stupoarea lui Bailey, mama lui zburase de lângă el. Brad luase uşurel sticla de gin, aranjase perna mamei şi apoi îi dăduse părul de pe frunte.

— Pare fericită, spusese.

Bailey se întrebase cum de-şi dădea seama. Tremurai abia perceptibil din vocea lui făcuse însă să priceapă

1 Joc pentru copii de origine străveche, jucat de obicei cu cinci obiecte mici, care sunt aruncate şi prinse în diferite variante (n.tr.)

că pentru el conta. Întreaga lui fericire consta în fericirea mamei lui. La vremea respectivă nu înţelesese ce era, dar simţise frica lui Brad cum se zbătea şi-n pieptul ei. În ciuda atitudinii aparent curajoase, voia să roage pe cineva să-l salveze, să-l ajute, dar nu ştia cum. Şi asta fusese tot. Inima lui Bailey fusese smulsă de-a dreptul din piept.

— Aşa e, îi răspunsese. Pare total relaxată. Ar trebui s-o vezi pe mama mea. Probabil urlă chiar acum la fratele meu să-şi scoată

pantofii murdari.

Bailey răsese.

O străbătea un val de vinovăţie pentru că răsese de mama ei. Chiar dacă urla la fratele ei, era totuşi trează şi pregătea cina şi probabil că se întreba pe unde umbla Bailey. Trucul reuşise însă. Fălcile lui Brad se descleştaseră, umerii i se destinseseră şi zâmbise.

După aceea jucaseră *Jacks* pe podeaua din bucătărie. Câştigase el. Ronţăiseră *Doritos* direct din pungă, băuseră cola din nişte păhărele minuscule şi mâncaseră gogoşi cu ciocolată pe care şi le trecuseră pe degete ca pe nişte inele gigantice. Bailey ştia că făcea lucruri interzise. Mama ei nu permitea mâncare proastă în casă. Sau pisici pe masa din bucătărie. Sau vase în chiuvetă. Sau sticle de gin pe canapea. Simţea ceva periculos şi interesant. În mod normal, Bailey era genul de copil care nu ieşea din cuvântul părinţilor, dar ceva din băiatul acela o făcea să-şi dorească să încalce toate regulile. Până să apuce să se întoarcă în casa ei curată, cu părinţi treji şi pui cu lămâie, orez şi salată la cină, fără pisici pe masa din bucătărie, era deja îndrăgostită.

Durase câţiva ani buni până ca Brad să ajungă să simtă la fel. Dar o făcuse, până la urmă o făcuse. Acum, două decenii mai târziu, erau căsătoriţi de şapte ani. Bailey îşi trase scaunul mai aproape, îi luă cu blândeţe mâna stângă şi o prinse între palme.

— Ştii, majoritatea oamenilor nu fac asemenea gesturi extreme doar pentru că împlinesc şapte ani de căsnicie. Râsul ei răsună sec în micul salon. O să te faci bine. O să fii sănătos. Ar fi vrut să adauge că avea „speranţe

Mary Carter optimiste”, anticipând deja ziua în care expresia respectivă avea să fie o glumă numai de ei înţeleasă, dar nu reuşi să scoată cuvintele pe gură din pricina nodului din gât; oricum, în caz că Brad putea s-o audă, nu voia să o audă plângând. Se aplecă şi îl sărută delicat pe buze, sperând să-l poată trezi, ca într-o versiune inversă din Albă-ca-Zăpada şi întrebându-se dacă o putea auzi, dacă îi simţea mirosul, dacă îi simţea părul care i se revărsa peste umeri. Te iubesc, şopti ea. Te iubesc mai presus de orice pe lumea asta mare.

Îşi puse capul pe pieptul lui. îi bătea inima, era încă acolo, era încă în viaţă din punct de vedere clinic.

Bailey percepu mirosul mătuşii Faye şi o auzi cum se apropia pe hol, venind dinspre cantină. Parfum *Obsession* şi pantofi cu toc. Tonul

vocii ei, tot mai înalt, când se opri să discute cu cineva.

— Sunt Faye Edgers, de la agenţia Parade, specializată în apartamente de lux, dacă interesează pe vreunul dintre doctori, vreodată. Am locuinţe în apropierea oricărui spital. Se pot da jos din pat direct în sala de operaţii.

Când Faye apăru în cadrul uşii, Bailey ridică ochii şi vru să-i zâmbească, dar nu prea mult. În loc de asta însă, o urmări reacţionând la imaginea lui Brad, chel şi cu capul umflat, întins pe pat. Faye deschise gura, apoi o închise. În cele din urmă se uită la Bailey.

— Pot vorbi cu o asistentă. Să-l mute într-un salon mai mare, cu vedere frumoasă.

— E bine şi aici, răspunse Bailey.

7 Draga mea, spuse Faye deschizând larg braţele.

În ochii lui Bailey apărură lacrimi. Şi le şterse şi-şi trase nasul cu putere. Se uită la Brad, aproape aşteptându-se să râdă de ea.

— E bine.

— Draga mea!

— Mătuşă Faye, dacă mai zici asta o dată, te bat de-ţi sună apa-n cap.

Faye se aşeză pe un scaun gol, faţă în faţă cu Bailey.

— Îmi aminteşti de mine.

— Apără-ne şi ne păzeşte, Doamne, oftă Bailey. Aruncă o privire înspre Brad, apoi arătă cu degetul spre pat, în timp ce se adresa implorator tavanului: Dar îngrijeşte-l mai întâi pe el.

Cinci ore trecură ca prin ceaţă. Faye acceptă cu inima strânsă să se ducă acasă, iar Bailey acceptă cu inima strânsă să se odihnească. După ce plecă Faye, Bailey privi paharul cu cafea pe care-l ţinea în mână şi sandvişul din poală şi se întrebă cum de ajunseseră acolo. Oare celor doi amanţi ca din poveste le plăcuseră apartamentul de la mansardă, lumânarea, fotografiile de pe laptopul ei? Oare Jason îşi amintise discursul de prezentare? I-ar fi reuşit vânzarea. Ştia că i-ar fi reuşit.

Aruncă o privire furişă către Brad, simţindu-se vinovată că se gândea la vânzare într-un asemenea moment.

Intrară alte trei asistente. Se părea că spitalul nu ducea lipsă de personal. Erau ocupate cu tot felul de treburi. Acte de completat,

incredibil de multe. Noutăţi despre starea lui Brad, incredibil de puţine. Fiecare dintre ele plecă imediat ce-şi termina treaba, numai ultima mai rămase. Bailey se uită fix la ea, aşteptând-o să vorbească.

— Mă tem că am veşti proaste. Întrucât capul lui Bailey se smuci dintr-o mişcare înspre Brad, asistenta continuă rapid: Nu despre el, ci despre şofer.

— Şofer? întrebă Bailey. Al celeilalte maşini?

O fi murit? Bărbatul care dăduse peste soţul ei, oricine ar fi fost el? Oare să fi fost un şofer beat sau un om de afaceri absorbit de treburile lui, care vorbea la telefon?

— Nu, spuse asistenta. A fost o singură maşină. Soţul dumitale nu era la volan, conducea o femeie. Expresia de pe chipul lui Bailey îi sugeră probabil teama oricărei neveste cu vechime în căsnicie, căci asistenta simţi nevoia să precizeze: Nu. Nu aveţi de ce vă teme. Era o femeie mai în vârstă…

— Olivia, spuse Bailey.

Uitase complet de ea. Cum putuse să uite? Brad îi spusese la micul dejun că urma să petreacă după-amiaza cu mătuşa lui, Olivia. Spre deosebire de Faye, care era o femeie plină de viață, la aproape cei şaizeci de ani ai ei, mătuşa Olivia a lui Brad avea optzeci şi opt de ani. Dar Olivia conducea? aruncă o privire către Brad. Ar fi trebuit să-şi dea şi el seama. Cu toate că Oliviei nu-i ridicaseră permisul de conducere, ar fi trebuit să o facă. Însă îl îmbrobodea mereu pe nepotul ei, iar Brad îi ceda mereu. De data asta, îl costase treisprezece minute din viață.

— Unde este? întrebă peste câteva clipe, trăgând aer în piept.

Nu trebuia să o certe prea tare pe Olivia. Cum de îndrăznise asistenta să nu-i spună mai din timp? Ce avea să creadă biata bătrână? Bailey se afla la spital de mai bine de cinci ore şi nici măcar nu se deranjase să vadă ce face? Care variantă suna mai rău, că nu ştia că Olivia era acolo, sau că nu-şi mai amintea că urmau să-şi petreacă după-amiaza împreună, aşa că nu se gândise să întrebe?

— Îmi pare rău, spuse asistenta. Din păcate, nu a supravieţuit. Şi avem nevoie de dumneavoastră să identificaţi cadavrul.

Părea o scenă suprarealistă. O morgă rece de spital. O targă metalică, pe roţi. Corpul Oliviei acoperit cu un cearşaf imens. Asistenta care o însoţea îi relată încă o dată detaliile accidentului. Olivia trecuse

pe roşu. Accelerase, după care frânase prea brusc, când văzuse că nu putea trece de celelalte maşini care veneau înspre ea. Virase lateral şi intrase pe trotuar, după care intrase cu Cadillac-ul direct în magazinul de Electronice de la Eddie. În mod absolut miraculos, în afară de vitrină şi de un număr impresionant de televizoare cu ecran plat, nimeni şi nimic din afara maşinii nu avuseseră de suferit. Olivia murise în momentul impactului, iar Brad zburase prin parbriz şi aterizase pe trotuar. El stătuse pe bancheta din spate. îi plăcea tare mult

să stea pe bancheta din spate, prefăcându-se că Olivia era şoferul lui.

Bailey închise ochii şi tresări la imaginea corpului soţului ei zburând prin parbriz şi aterizând pe trotuar. Era un adevărat miracol că supravieţuise. După ce îşi revenea, avea să-l omoare pentru că nu purtase centura de siguranţă.

— Eraţi apropiate? o întrebă asistenta politicoasă.

— Era mătuşa soţului meu, replică Bailey. Oare fusese de ajuns? Ar fi trebuit să mai adauge ceva, ceva frumos? Peste o clipă, asistenta o acoperi uşor pe Olivia cu cearşaful. Bailey rămase într-o postură stingheră, neştiind ce să facă. Să rostească o rugăciune? Nici ea, nici Brad nu mergeau la biserică, dar ştia că s-ar fi cuvenit să spună ceva. Însă nu-i veni nimic în minte, în afară de „nu ar fi trebuit să conduci tu”. Ce rost mai avea s-o certe acum? Atinse marginea cearşafului şi spuse brusc: Mă ura.

Asistenta păru surprinsă, dar îşi reveni rapid.

— Sunt sigură că nu era chiar aşa.

— O, ba da. Însă îl iubea pe Brad. Aşa că pentru asta am iubit-o, înţelegeţi? O, Doamne, îi venea să plângă. Dar era un lucru bun, nu? însemna că nu avea inima împietrită. Se forţă să îngaime: îl iubesc pe Brad mai mult decât orice pe lume.

— Sunt sigură de asta.

— Şi sunt aşa de bucuroasă că e ea aici, şi nu el! Bailey îşi acoperi gura cu o plesnitură a mâinii şi se uită la asistentă cu ochii cât cepele. O, Doamne! Cred că aveţi impresia că…

— A fost o zi foarte grea pentru dumneavoastră.

Bailey încuviinţă cu o mişcare a capului. Era foarte adevărat.

— Olivia era… bătrână. Avea o viaţă tihnită.

— Foarte frumos.

— Da.

Era o minciună. Adevărul era că Olivia Jordan era una dintre cele mai impresionale ființe pe care le întâlnise în viața ei. Nu știa cum altfel ar fi putut-o descrie, era pur și simplu *acolo*, ca o versiune fadă și plictisitoare

Mary Carter a femeii care ar fi putut să fie. Și nu avea neapărat legătură cu vârsta, deși Bailey nu o cunoscuse pe Olivia când fusese tânără – dar avea o teorie conform căreia oamenii, de fapt, nu se schimbau. Ea nu se simțea cu mult mai diferită la treizeci și șase de ani de cum fusese pe când avea șase ani. Era ceva mai deșteaptă, posibil, și nu mai căra aragazul de jucărie oriunde se ducea, dar altfel, era cam aceeași. Mai mânca și acum unt de arahide cu lingura, îi plăcea la nebunie culoarea galbenă, își învârtea părul pe deget când se plictisea sau când era anxioasă, își rodea unghiile din carne și încă râdea prea tare, mereu în cele mai nepotrivite momente și în cele mai nepotrivite locuri.

Deci da, era mai în vârstă și mai înțeleaptă, dar rămăsese aceeași persoană care fusese dintotdeauna. Văzuse o fotografie de-a Oliviei de pe când avea cam șase ani, și avea aceeași privire goală care o făcea mereu pe Bailey, în mod straniu, să se uite peste umăr, de parcă un spirit nevăzut din spate și puțin spre stânga i-ar fi furat Oliviei personalitatea chiar de sub nasul ei.

— Locuia în Bronx. În Riverdale.

— Ce drăguț, spuse asistenta.

— Într-adevăr.

Momentele petrecute de Bailey în apartamentul Oliviei Jordan fuseseră printre cele mai chinuitoare din viața ei. Fursecurile râncede cu zahăr, ticăitul ceasului din bucătărie, sunetul de la bricheta aragazului, „clic, clic, clic”, când bătrâna se ducea să facă ceai, pentru că nu-și mai putea coordona mișcările ca să-l aprindă, dar nu lăsa pe nimeni să se apropie de aragaz. Bailey nu putea face nicio mișcare fără ca Olivia să o urmărească îndeaproape. Ca și cum întreg apartamentul ar fi fost minat, iar Olivia se aștepta ca Bailey să calce o mină și să-l arunce în aer. Toate lucrurile de acolo îi stârneau o tristețe apăsătoare, de la milieurile de pe măsuța de la intrare până la cercurile maronii din ceștile ciobite și calendarul cu un peisaj searbăd, învăluit în cețuri, în care nicio zi nu era însemnată.

— Îi plăceau fursecurile cu ciocolată şi ceaiul şi nu mă lăsa niciodată să mă ating de aragaz sau de calendarul de perete.

O dată, Bailey adusese cu ea un marker negru şi scrisese în micuţa casetă albă corespunzând acelei zile: „Brad şi Bailey au trecut pe aici!” După care îi adresase Oliviei un zâmbet până la urechi şi adăugase şi o faţă zâmbitoare în casetă. Bătrâna o privise fix şi clipise încet. Bailey ieşise din bucătărie şi se dusese la toaletă, iar când se întorsese, calendarul era în coşul de gunoi. Unul nou era atârnat în locul primului, identic cu cel vechi, iar casetele albe şi goale o fixau pe Bailey, pline de reproş, în timp ce dinspre bricheta aragazului se auzea „clic, clic, clic”.

Olivia ţinea ferestrele închise şi draperiile trase, iar becurile din lustră erau mult prea puternice, luminând fiecare colţişor, fiecare frântură şi fiecare pată, creând o atmosferă sufocantă. Nu era nimic care să-i distragă atenţia lui Bailey de la toate astea, nu avea nici măcar lame de ras în baie. Televizorul Oliviei prindea un singur post, şi asta numai dacă reuşea Brad să facă antena de cameră să meargă. Acolo îşi petrecea timpul când veneau în vizită, strângând şi trăgând de urechile de sârmă ale antenei, în timp ce se apleca în tot felul de poziţii, ca un contorsionist amator.

Când reuşea, în cele din urmă, să prindă semnalul şi apărea imaginea pe ecran, striga după Bailey şi Olivia:

— Repede! Repede! Uitaţi-vă! Uitaţi-vă!

Acelea erau singurele momente în care o văzuse Bailey pe Olivia plină de viaţă. Ca şi cum primul care ajungea pe canapea ar fi câştigat dragostea veşnică a lui Brad. Era o privelişte care merita văzută – Olivia, cu şosete lungi pentru gimnastică şi sandale maro, ponosite, rupând-o la fugă înspre sufragerie. Până ajungea Bailey, ea era deja aşezată pe canapeaua cu model înflorat, învelită în plastic. Cu spinarea ţeapănă, mâinile pe genunchi şi bărbia ridicată şi mândră, îi zâmbea lui Brad de parcă ar fi găsit remediul pentru cancer.

Bailey se vedea nevoită să stea lângă Olivia şi să se prefacă a fi interesată de emisiune, oricare ar fi fost aceasta. O dată urmăriseră o reclamă la „Lubrifiant

 pentru Ea, cum să-ţi umezeşti şi să-ţi înnebuneşti femeia din pat”. Mătuşa Olivia îşi sorbea ceaiul şi clipea încet de tot, de

parcă s-ar fi uitat la un lamantin dintr-un acvariu şi nu la o femeie voluptuoasă, pe jumătate dezbrăcată, care se zvârcolea într-un pat cât casa şi gemea implorator. Bailey îl privise cu gura căscată pe Brad, care era prea mândru de calitatea semnalului ca să-şi dea seama că stătea lângă mătuşa de optzeci şi ceva de ani şi se uita la o altă femeie care avea orgasm multiplu. Ar fi vrut să smulgă plasticul de pe canapea, să se vâre sub el şi să se sufoce.

Se oferise să o ajute pe Olivia să-şi instaleze cablu TV şi chiar să-i plătească ea factura, dar bătrâna refuzase, susţinând sus şi tare că de la cablu făceai cancer la creier. Bailey îşi dăduse seama că Olivia făcea o confuzie între cablul TV şi telefonul mobil, un alt dispozitiv pe care nici nu-l avea, nici nu şi-l dorea.

Şi oricât ar fi încercat să o scoată la un restaurant drăguţ sau la un film, mătuşa Olivia insista mereu să petreacă „o seară liniştită acasă". Din câte ştia Bailey, Olivia nu avea niciun prieten, iar Brad era singura ei rudă care mai rămăsese în viaţă. În afară de ei, nu avea niciun vizitator, nici măcar o pisică, şi dacă juca Bingo, sau croşeta, sau făcea parte din vreun club de lectură, la Bailey nu ajunsese nici cel mai mic semn. Era ironic, aşadar, că Olivia îşi găsise sfârşitul intrând într-un magazin de produse electronice.

— Acum trebuie să plecăm, spuse asistenta.

— Îmi pare rău, Olivia, murmură Bailey. Brad te iubea. Ar fi putut spune „te iubeam amândoi", dar dacă exista viaţă pe lumea cealaltă, bătrâna şi-ar fi dat seama că minţea. Ar fi fost o bunică grozavă, urmă ea masându-şi abdomenul cu un aer visător.

— Sunteţi...?

— Încă nu. Dar o să încercăm. De îndată ce se trezeşte din comă. În fine, nu imediat ce se trezeşte. Decât dacă vrea el. Şi dacă spune doctorul că se poate. Adică, nu am vrut să spun că o să ne apucăm de treabă înainte de a se trezi el din comă. Decât dacă doctorul e de părere că l-ar ajuta să-şi revină?

Totul pentru tine 41

O, Doamne, ce tot îndruga? Nu se mai oprea din vorbit, iar asistenta avea o faţă de parcă ar fi vrut să fie pe masă, alături de cadavru. La revedere, Olivia, şopti în cele din urmă.

Asistenta o luă uşurel de braţ şi o conduse afară din încăpere, înainte de a mai putea spune ceva.

Capitolul 5

— E numai vina mea, spuse Brad.

Bailey îi luă mâinile într-ale sale şi le strânse cu delicateţe. Vina supravieţuitorului. Era incredibil cât de tare îl afecta. Soţul ei se schimbase complet; era un om torturat, şi, ca în orice căsnicie fericită, ce-l tulbura pe Brad o tulbura şi pe Bailey. Ar fi zis că ar fi trebuit să treacă deja peste asta, dar nu. La urma urmei, în afară de mama lui, cu care nu mai vorbise de cinci ani, Olivia îi fusese cea mai apropiată rudă.

— Nu e vina ta, îi reaminti. Ea a vrut să conducă.

Mai degrabă insistase, îl implorase pe Brad să se plimbe şi ea la volanul acelui Cadillac. Mânia se stârni în sufletul lui Bailey, dar îşi păstră calmul.

— Nu ar fi trebuit să o las. Ai spus chiar tu asta, mereu ai spus asta. Nu mai era în stare să conducă.

— Accidentele nu iartă pe nimeni. Se întâmplă în fiecare zi, şi de cele mai multe ori nu ai ce să faci. Iubitule, te rog. Uită-te la mine. Nu a fost vina ta. Aşa ar spune şi ea dacă ar fi aici. Şi măcar a murit făcând ceva ce-i plăcea – alături de persoana pe care o iubea mai mult decât orice pe lume.

— Nu mai scosese maşina din garaj anul ăsta, zise Brad. A scos-o numai pentru că eram eu acolo.

Trecuse o lună de la accident. Brad fusese în comă două săptămâni, apoi mai petrecuse o săptămână în spital şi iată că, în fine, de o săptămână, revenise în apartamentul lor cu două dormitoare de pe Upper West Side. Plătiseră avansul cu bani gheaţă, din prima şi singura vânzare a lui Bailey, aşa că era un apartament micuţ, dar era al lor. Avea o bucătărie destul de mare, şi sufrageria

 la fel, cu intrări arcuite, parchet închis la culoare şi profile decorative pe tavan. Lui Bailey îi plăcea la nebunie. În aşa măsură, încât era în stare să ignore dormitoarele minuscule.

Ceea ce-i plăcea însă cel mai mult era şemineul, care aducea atmosfera unei cabane direct în Manhattan, şi-l făcuse pe Brad să promită că aveau să-l folosească în fiecare an. Nimic nu o făcea să se simtă ca acasă precum mirosul, sunetul şi priveliştea unui foc de lemne. Cele mai frumoase amintiri din copilărie erau acelea când făcea focul alături de tatăl ei. Adunau lemne şi surcele, mototoleau ziare şi le aprindeau, apoi stăteau în faţa vetrei cu orele şi coceau bezele moi, sau

făceau întrecere, care reuşeşte să stea cel mai mult mai aproape de foc, sau stăteau pur şi simplu şi se uitau la el, fermecaţi de magia lui. Focul, îi spusese Bailey lui Brad, era cel mai primitiv lucru cu putinţă. Sunetul lemnelor care trosneau o făcea să se simtă legată de întreaga umanitate.

Poliţa de deasupra provenea de la şemineul din casa părintească. Când se mutaseră părinţii ei în casă nouă, în urmă cu câţiva ani, tatăl ei luase poliţa şi o pusese la păstrare. Apoi, drept surpriză, o instalase, împreună cu Brad, în apartamentul lor. Era din stejar, închisă la culoare, gravată cu elemente decorative. Bailey nu-şi putea imagina un cadou mai special. Şi, cu toate că nu îndrăznise să comenteze cu voce tare, i se părea incorect să pună urna mătuşii Olivia acolo. Brad nu-şi putea lua privirile de la ea. Bailey era cea care luase decizia ca mătuşa să fie incinerată.

O greşeală catastrofală. Brad îşi ieşise din minţi. Se părea că odată, de mult, Olivia îl pusese să-i promită că nu o s-o „prăjească niciodată”. Bailey nu ştia; de unde era să ştie? La fel cum nu ştia nici cât o să dureze recuperarea lui Brad; prin urmare, decisese că incinerarea era cea mai bună soluţie. Şi ea, şi Brad îşi doreau să fie incineraţi, iar cenuşa să le fie împrăştiată într-un loc frumos. Însă Brad se uita la urna aceea de parcă Bailey ar fi omorât-o pe Olivia în somn.

Yotuf pentru tine 43

— Avea coşmaruri despre asta, mormăi el arătând cu degetul spre urnă. Tonul lui părea acuzator şi furios. Oare ar fi ajutat dacă-i spunea că se gândise mult când alesese urna? Era emailată, albastru-închis, cu încrustaţii de aramă şi cu şase porumbei gravaţi în ceramica foarte bine lustruită. Era aşezată pe un piedestal de lemn, sculptat manual, şi se numea „Zborul către casă”. De gâtul urnei era prins un lanţ auriu, cu o inimă metalică pe care erau gravate numele, data de naştere şi data morţii Oliviei. Dedesubt scria „Mătuşa noastră mult iubită”. Chiar crezuse că Brad avea să observe cum se gândise ea la toate.

Şi nu fusese nici tocmai ieftină, cu toate că Bailey nu era chiar aşa de lipsită de gust încât să pomenească despre asta. Era probabil cel mai decadent şi mai frumos lucru pe care îl asociase cu Olivia. În secret, se felicita pentru că găsise exact ce trebuia. Dar Brad nu părea nici să remarce, nici să aprecieze extraordinara frumuseţe a obiectului funerar.

„Răbdare”, își spuse. Doctorul o avertizase că soţul ei putea să sufere de anxietate. Traumatismele craniene constituiau un mister medical. Era posibil ca Brad să nu mai semene niciodată pe de-a-ntregul cu bărbatul care fusese înainte de accident. Din fericire, singurul lucru deosebit pe care-l observase Bailey, în afară de sentimentul de vinovăţie al supravieţuitorului, era faptul că acum rostea ceva mai repede cuvinte aspre – ca şi cum nu ar mai fi avut filtru între minte şi gură. Asemenea unui copil, câteodată. Dar nu avea de gând să le ia personal.

— Îmi pare rău. Nu ştiam, spuse ea. Se lăsă să alunece la podea şi-şi puse capul în poala lui Brad. După câteva secunde, el începu să-i mângâie părul. Executorul Oliviei a sunat iar, azi-dimineaţă. Vrea să vă întâlniţi, ca să deschidă testamentul.

— Ştiu, spuse Brad.

Asta se întâmplase în urmă cu câteva ore bune. Brad nici nu se apropiase de telefon.

— Vrei să-l sun eu?

— Nu.

— E vreun motiv pentru care nu vrei să-l suni?

Brad oftă.

— Cadillac-ul e făcut arşice, iar apartamentul era închiriat. În afară de mobilă, despre ce mai poate fi vorba?

— De asigurările sociale? De pensia ei de profesoară? sugeră Bailey.

— Doamne. E atât de trist.

— Ştiu.

Bailey îi strânse încă o dată mâinile şi încercă să nu o ia personal atunci când el şi le retrase. Se ridică de pe podea, căutând să-şi facă de lucru, dar toate erau la locul for şi domnea o curăţenie perfectă, aşa că o porni spre bucătărie. Se opri în dreptul uşii şi se sprijini de toc. îi plăcea faptul că apartamentul lor era aşa de mic, astfel că-i putea vorbi din orice cameră. Dacă ar fi avut o casă mai mare, ar fi fost o nebună care ar fi urlat pe holuri.

— Te iubea, Brad. Erai singura ei rudă.

— N-aş fi fost dacă nu ne lăsa mama baltă.

— Ştiu.

— Am încercat să o sun, ştii? Nici nu s-a deranjat să mă sune înapoi.

Aha, deci de aia era aşa de nervos la telefon.

— Ştiu.

— Singura ei soră e moartă şi ea nu sună.

Ca să nu mai pomenim de faptul că însuşi fiul ei fusese proiectat din maşină, murise, se întorsese la viaţă şi stătuse în comă. Dar nici acum Brad nu-şi plângea de milă.

— Ştiu, murmură Bailey. Îmi pare rău.

— Ar trebui să-i mai las un mesaj. Să-i sugerez că Olivia i-ar fi lăsat câteva milioane. Să vezi atunci ce repede sună telefonul.

Bailey ar fi vrut să-i spună să se calmeze, dar asta l-ar fi supărat şi mai tare. Indiferent cât ar fi mâhnit-o soarta Oliviei Jordan, Elizabeth Jordan o înfuria de-a dreptul. Cum de ieşise un bărbat atât de minunat dintr-o asemenea mamă denaturată? Frumoasă, egoistă, dependentă de droguri, alcoolică, atrăgea ca un magnet numai bărbaţi care o maltratau, inclusiv pe tatăl lui Brad – *aşa* era

mama lui Brad. Toată copilăria lui Brad fusese marcată de încercările de a o ţine pe mama lui în siguranţă, iar Bailey o ura pentru lucrul acesta. Nu-i plăcea s-o admită, dar recunoştea o parte din impulsivitatea şi din egoismul femeii în Brad. Dacă nu şi-ar fi petrecut o parte din viaţă având-u-i ei grija, poate că nu s-ar fi temut în aşa măsură să fie la casa lui şi să-şi întemeieze o familie. În loc de asta, ei erau mereu pe picior de plecare şi căutau mereu o nouă „aventură11. Măcar acum aveau o locuinţă stabilă.

— Că tot veni vorba de Olivia, a sunat şi proprietarul. Vrea să ştie dacă-i luăm lucrurile de acolo sau mai plătim o lună.

Brad ridică braţele în aer.

— Nu vreau nimic din lucrurile ei, şi ştiu că nici tu nu le vrei.

„Vreau calendarul”, îşi spuse Bailey în gând. „Să scriu pe el, peste tot”.

— Nu-ţi face griji, zise cu glas tare. O să le donăm unei asociaţii de binefacere. O să mă duc să-i strâng lucrurile. Poate are fotografii sau ceva ce ai vrea să păstrezi.

— Nu-mi place deloc să lâncezesc, oftă Brad. Vreau să ajut şi eu.

Ăsta era alt motiv al nervozităţii lui. El era mereu în acţiune. Dacă Bailey ar fi putut sta la nesfârşit în convalescenţă, cu un borcan

de unt de arahide, ciocolată, romane senzaţionale în ediţii de buzunar şi un şir nesfârşit de emisiuni difuzate pe Netflix, Brad ura să stea degeaba.

— Ai nevoie de odihnă. E ordinul doctorului. A promis Jesse că mă ajută.

Jesse era cea mai bună prietenă a lui Bailey din New York. Se întâlniseră la un club de lectură. O mira şi acum faptul că stătuse într-un loc destul cât să-şi facă şi o prietenă. Până atunci fuseseră mereu în mişcare, câtă vreme Brad începuse o afacere după alta.

Un magazin cu plăci de surf în Santa Monica, unul cu pulovere în Seattle şi o cafenea în Colorado, unde Brad fredonase *Rocky mountain high* tot timpul cât locuiseră acolo, trei luni de zile. Toate proiectele lui eşuaseră.

Şi nu se oprise până nu pusese Bailey piciorul în prag şi spusese „Gata!” Amândoi aveau mătuşi în New York, iar Faye îi oferise nepoatei sale un post de agent imobiliar. Bailey îl anunţase că se mutau în Manhattan şi, indiferent de planurile lui, ea nu intenţiona să se mai mute de acolo cel puţin un deceniu. Spre marea ei uşurare, Brad se arătase de acord. Tot nu-şi găsise o slujbă, dar Bailey câştiga cât să-i întreţină pe amândoi. Erau aranjaţi. Erau fericiţi. Cel puţin până la accident. Nu-i aşa că erau?

— E ceva ce nu ţi-am spus, zise Brad. Despre ziua în care am murit.

Bailey se aşeză în faţa lui, arătându-i astfel că-i acorda întreaga atenţie.

— Povesteşte-mi.

— Am avut o experienţă. Se făcea că pluteam pe deasupra corpului meu. Nici măcar nu mi-am dat seama că eram eu! Mă gândeam – cine-i tipul acesta întins pe trotuar şi de ce zbor pe deasupra lui? apoi am văzut o lumină, Bails. Ştiu, sună ca un clişeu, dar aşa s-a întâmplat. Nici nu pot să-ţi descriu, doar că-mi doream foarte tare să rămân în ea.

— O, dragule, şopti Bailey ridicându-se din fotoliu şi aşezându-se lângă el pe podea. Ce mult mă bucur că nu ai rămas.

Nu pomenise încă despre încercarea de a face un copil, aşteptase momentul potrivit. Poate că era chiar acesta.

— Atunci, înseamnă că mă crezi?

— Sigur că te cred.

În fine. îl credea pe el, care credea că aşa fusese. Şi cine era ea ca să-şi dea cu părerea prin ce experienţe trecea mintea omului care suferea o astfel de traumă? Nu avea de gând să pună nimic la îndoială, nu în starea în care se afla el.

— Simt o uşurare enormă. Nu mă aşteptam să mă crezi.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Mi-am adus aminte de tine.

— De mine? Ţi-ai adus aminte de mine?

Totu' (pentru tine 47

— Tocmai mă pregăteam să intru în lumina aceea, şi aveam impresia că uitasem ceva, cum faci tu când uiţi de placa de păr, şi atunci mi-am dat seama: aveam o nevastă – eu eram acela mort, întins pe trotuar!

— O, Doamne!

— Iar următorul lucru de care-mi aduc aminte este că zăceam pe patul de spital.

Bailey se prinse cu putere de braţul lui, apoi se întinse către el şi-l sărută.

— Sunt aşa de fericită că te-ai întors! îşi plimbă degetele în sus şi-n jos, pe braţul lui. Ador corpul acesta. Nu vreau să-l pierd niciodată. Brad zâmbi, dar ochii îi rămaseră serioşi. Ce s-a întâmplat, iubitule? îl întrebă ea cu blândeţe.

— Nu am văzut-o şi pe Olivia în luţnina aceea. Nu cred că a ajuns la lumină.

— O, dragule!

Îşi dădu seama, după cum se întoarse cu spatele la ea, că spusese ceva nepotrivit. Ura să-l vadă în halul acesta. Soţul ei plin de viaţă, la pământ. Un copil rătăcit, îl voia pe Brad al ei înapoi, chiar dacă asta ar fi însemnat ca el să pornească într-o nouă aventură şi să înfiinţeze o pensiune, să se apuce de agroturism, undeva în Utah. Hotărî să mai încerce o dată.

— Poate… era lumina prea puternică pentru a o putea vedea.

— Nu era o lumină orbitoare, Bails. Puteam să văd. Era… strălucitoare. Şi aşa de caldă, adăugă el înconjurându-şi trupul cu braţele. Pentru o clipă, chipul i se aprinse. Arăta ca un bărbat care tocmai se îndrăgostise.

— Poate fiecare păşeşte singur în lumină, opină Bailey.

— Poate.

Nu părea convins. Bailey avea impresia că aştepta ca ea să spună ceva, dar nu ştia ce anume. De parcă reacţia ei l-ar fi dezamăgit cumva. Orice fel de experienţă avusese, era de pe urma traumei. În moarte clinică, pe naiba! Fusese în viaţă, iar ce-i descrisese el acolo era un vis. Totul era un vis oribil. Dar acum se terminase. Li se acordase o a doua şansă. Un miracol. „Hai să facem şi noi un miracol mic, numai al nostru", ar fi dorit

48

Mary Carter să spună. Dar nu avea niciun rost să aducă vorba despre copii tocmai acum, când el era pe altă lume.

— Poate ar trebui să te întinzi un pic şi să tragi un pui de somn, îi sugeră. Doctorul a spus că ai nevoie de multă odihnă.

Brad încuviinţă cu o mişcare a capului şi de data asta nu o mai contrazise. O urmă cuminte în dormitor şi, până să apuce ea să-l învelească, adormi şi începu să sforăie uşurel.

Trei luni trecură aproape pe nesimţite. Recuperarea lui Brad îi sili să petreacă o vară liniştită. Bailey renunţă la toate planurile secrete pe care le făurise – evadări în Hamptons, concerte cu intrare liberă în Central Park, filme în Bryant Park. În loc de asta, îi oferi lui Brad timp să se însănătoşească. Asta însemna, de fapt, că stătea şi se uita fix la lucruri, perioade îndelungate. Dar venise toamna, cădeau frunzele, oamenii îşi scoteau puloverele din dulapuri şi începea un nou an şcolar. Bailey era mai mult decât pregătită pentru un nou început. Spera ca şi Brad să fie; trebuia să accepte viaţa bucuros. Pentru început, ar fi fost de-ajuns ca localul să fie drăguţ, spera Bailey, privind în jur de pe scaunele înalte pe care se aşezaseră, în capătul tejghelei barului. Era un local înghesuit, întunecat şi zgomotos. Cu alte cuvinte, era cool. Brad îşi duse mâna în dreptul inimii şi, pentru o clipă, Bailey simţi cum propria inimă se strânse de teamă. Oare avea un atac de cord? în clipa următoare, el se aplecă în faţă.

— Eşti bine?

Fu nevoită să ţipe ca să se facă auzită.

— M-am întâlnit azi cu avocatul mătuşicii Olivia.

Bailey aşteptă, dar pe moment el nu mai spuse nimic.

Din punct de vedere fizic, Brad era iar ca înainte.

Bailey şi-ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru şi despre starea

lui mentală. Se arătase foarte secretos în ultimul timp, până într-acolo încât nu-i spusese nimic despre testamentul Oliviei. Nu că ar fi deranjat-o. Doar nu dorea nimic din lucrurile bătrânei. Iar la cât de delicat era subiectul, Brad avea dreptate să nu intre în amănunte.

Nu ăsta era însă motivul pentru care nu răspundea acum.

Niciodată, în cei douăzeci și șase de ani de când îl cunoștea, nu-l auzise rostind cuvântul „mătușică”. Și ca o cireașă pe tortul absurdității, mâna lui dreaptă era încă în dreptul inimii, asemenea unei femei din epoca victoriană în așteptarea unei canapele pe care să poată leșina. Însă adevăratul motiv pentru care Bailey nu răspunse imediat – nu putuse răspunde imediat – era acela că tocmai își îndesase nu una, nici măcar două (ceea ce, conform tribunalului din mintea ei, putea fi considerat un act rezonabil), ci trei măsline gigantice în gură și, chiar în secunda în care el îi dăduse vestea, încerca să sugă trei ardei iuți fără să se înece mortal. Era un fel de joc absurd, dar, în mod straniu, satisfăcător, pe care-l inventase ca să facă față durerii. Exista un motiv pentru care se aflau în cel mai șic bar, favoritul lui Jason – și anume că Jason sărbătorea vânzarea mansardei de pe Fifth Avenue celor doi îndrăgostiți ca din povești.

Durase o veșnicie să semneze contractul, din pricina miliardelor de clauze și renovări și cereri pe care le adăugaseră clienții. Dar se terminase totul: semnat, parafat și livrat. Cei doi aveau să se mute și să-și înceapă minunata lor nouă viață. Allissa și Greg (cum le spune de acum Jason, de parcă ar fi fost prieteni la cataramă) apreciaseră foarte tare lumânarea cu aromă de ciocolată. Și faptul că aveau să treacă în fiecare zi pe lângă muzeul Frick, în drumul către slujbă, și aveau să trăiască în locul în care își începuseră călătoria lor ca soț și soție. Recunoscuseră că, atunci când Jason pusese problema așa, îi convinsese instantaneu să cumpere. Jason, la numai douăzeci și șase de ani, câștigase o avere. Bailey încerca să rămână calmă. Brad era încă în viață, asta era tot ce conta. Se ruga întruna să reușească să termine seara fără să se îmbete prea tare, și să-i spună vreo două domnului șic. Nu era vina lui Jason. Ea fusese cea care-i ceruse să rămână acolo și să le arate mansarda. Așa că el rămăsese. Și se folosise de replica ei ca să le intre în grații, după ce nu-i arătase niciun pic de încredere. Asta era tot.

Afacerile erau afaceri. Ce se aştepta, să împartă comisionul cu ea?

„Da, da, da, da, da, da, da…”

Sigur că nu.

Ce numea Jason şic, Bailey ar fi numit anti-şic, pentru că barul era întunecat ca o peşteră, mai că aveai nevoie de o lanternă ca să poţi citi meniul. Când îi împărtăşi lui Brad aceste gânduri, el îi spuse că erau prea aproape de treizeci de ani ca să vorbească aşa, dar ea îi răspunse că aveau deja spre patruzeci de ani şi cum să nu urăşti un loc unde te împiedici mai înainte de a sorbi prima gură din cocktailul triplu de martini, cu sare pe buza paharului? Le-ar fi adresat o plângere scrisă, dar dacă barul de martini de pe Madison Street avea cartonaşe pentru părerile clienţilor, nu le putea repera în beznă.

— Ai auzit ce am spus adineauri? o întrebă Brad.

Bailey ridică un deget şi arătă către gura ei plină, un cod secret despre care numai un soţ ar fi putut şti că însemna „am trei măsline umplute cu ardei care trebuie supte”, apoi începu să mestece cu grijă în timp ce el o fixa cu privirea. Se bucura că soţul ei era viu şi că se simţea bine, dar Brad era în continuare pe altă lume. Lipsit de răbdare, gata oricând să se răstească la ea. Visa cu ochii deschişi, era închis în el şi obsedat de experienţa lui de dincolo de moarte. Era mereu conectat la internet şi căuta pe Google oameni care „trecuseră dincolo1. Se simţea de parcă ar fi fost căsătorită cu John Edward, mediumul. Ori de câte ori îi atrăgea atenţia asupra bebeluşului cuiva, adorabil, plin de bale, cu obraji bucălaţi şi picioare grăsune, numai bune de pupat, Brad devenea absent şi reuşea mereu să schimbe subiectul.

Chiar în timp ce Bailey înghiţea măslinele şi se pregătea să-l întrebe cum mersese întâlnirea cu avocatul, apăru Faye în faţa lor.

— Te ţii tare? s-ar fi zis că vorbea cu Brad, dar întrebarea i-o adresase de fapt lui Bailey.

— Cred că mă prefac destul de bine, spuse ea. Par aşa de verde precum mă simt?

— Habar nu am, răspunse Faye. Nu văd nimic în temniţa asta.

Bailey pufni în râs.

— Nici eu.

— Ştiu cât de greu poate fi. Iar Jason face pe prostul şi-şi asumă toate meritele pentru ideea ta. Să nu-ţi faci griji însă, am să încep să-ţi fac legătura cu clienţii mei importanţi. În definitiv, m-ai ajutat. Cred că talentul nostru e moştenit din familie.

— Mulţumesc.

Bailey se simţi într-adevăr mai bine. Oare Brad asculta ce vorbeau ele? Nu îndrăznise să-i spună mare lucru despre vânzarea eşuată, şi ar fi fost drăguţ să afle că fusese ideea ei, că ar fi vândut apartamentul îndrăgostiţilor ca din poveşti, că ar fi fost invitată la emisiunea „Distracţia de astă-seară" alături de cuplul zâmbitor, că ea ar fi primit cecul acela gras. Jason nu-i dăduse nici măcar banii pentru lumânare, care o costase cincisprezece dolari. Dar Brad nu părea să asculte. Bailey îi puse o mână pe genunchi.

— Vrei să plecăm de aici?

— Nu se poate să plecaţi acum, spuse Faye. Ce-o să creadă oamenii?

— Că soţul meu îşi revine după un accident grav? replică Bailey.

— De fapt, mi-ar plăcea tare mult să plecăm de aici, zise Brad.

Bailey fu surprinsă. Brad cel din trecut ar fi convins-o să mai stea. El pleca mereu ultimul de la petreceri. Săracul. Înseamnă că era peste măsură de ostenit.

— Scuză-ne, dar trebuie s-o întindem, îi zise lui Faye.

— Bine, vă acopăr eu.

Puse o mână pe umărul nepoatei sale şi strânse uşurel, apoi se aplecă şi-l sărută pe Brad direct pe buze. Bailey izbucni în râs. Faye îl adora pe Brad, la fel ca toată lumea. Farmecul celor din familia Jordan. I-ar fi tăiat un picior lui Brad şi l-ar fi purtat pe lanţul de la chei, dacă ar fi putut. Faye termină sărutul, îi făcu veselă cu ochiul lui Bailey şi dispăru în beznă. Aproape că ieşiseră pe uşă când cuplul zilei păşi în dreptul lor.

Chiar şi pe întuneric, Bailey desluşea perfect dinţii albi ca zăpada ai Alissei. Îi întinse mâna.

— Tu eşti Bailey, aşa-i? Îţi place lichiorul cu pricina?

— De fapt, mi-au dat numele după stră-străbunicul…

— Mătuşa ta mi-a povestit totul despre tine.

Bailey dădu mâna cu cei doi sperând din tot sufletul să nu observe nimeni că rămăsese perplexă. Alissa era încă şi mai suplă decât apărea în tabloide.

— El e soţul meu, Brad.

— Tu eşti cel care a avut accidentul, nu-i aşa? spuse Alissa.

Era imposibil de afirmat cu siguranţă, dar în timp ce se întoarse către Brad, ochii femeii se aprinseră în obscuritatea ce-i înconjura.

— Într-adevăr, zise Brad.

— Chiar în seara în care aţi vizitat voi mansarda, completă Bailey. De fapt... eu trebuia să mă ocup de prezentare. Până la apelul acela teribil.

Brad îşi întoarse privirea către ea. Oare se exprima prea direct? „Lumânarea cu aromă de ciocolată şi imaginile de pe laptop, cu muzeul Frick, au fost ideile mele! Şi discursul romantic – să trăiţi în locul în care aţi început cea mai importantă călătorie a vieţii voastre – şi ăla tot al meu a fost!"

Alissa nu o asculta însă. Era concentrată asupra lui Brad.

— Îţi pot pune o întrebare personală?

Doamne, cât era de drăguţă! Perfectă, ca un fotomodel. Şi ce parfum să fi fost ăla? Fără îndoială, fusese preparat anume într-un laborator, cu o formulă desăvârşită pentru a face orice bărbat naiv să se îndrăgostească nebuneşte, chimic, hormonal şi irevocabil de ea. Oare funcţiona? Brad se îndrăgostise de ea? Bailey miji ochii, dar tot nu-şi dădea seama de mare lucru în bezna aceea, îşi duse uşurel încheietura în dreptul nasului şi inspiră. Mirosea a alune. Sărate.

— Treci la atac! răspunse Brad.

„Treci la atac?" De când vorbea el astfel? Ce se alesese de „mătuşica" şi de mâna din dreptul inimii? Oare

de ce nu-i acordase ei prima şansă? Ea l-ar fi atacat bucuroasă!

— Am auzit că ai fost...

Alissa se opri.

— Mort? continuă Brad, aplecându-se către ea. Treisprezece minute care mi-au schimbat întreaga perspectivă asupra lumii.

Îi schimbaseră întreaga perspectivă asupra lumii? Acuma cine cădea în melodramă? Şi ce însemna asta, mai exact? Ce anume din perspectiva lui asupra lumii se schimbase? Până atunci nu împărtăşise

nimic din acele schimbări cu Bailey.

— Aşadar… ai avut un fel de experienţă? zise Alissa, pe tonul ei subţire, inocent.

Pe Bailey o năpădi un val de sentimente contradictorii. Îşi dorea ca Alissa să o placă. Pe de altă parte, îşi dorea să o tragă de păr şi să o pălmuiască până când renunţa la aerele alea de copiliţă. Dintr-odată, se simţi privită şi, când ridică ochii, îl descoperi pe Greg, care o studia. Din nu se ştie ce motiv, asta o făcu să roşească. Până la urmă, întunericul nu era atât de rău, se gândi.

— Va trebui să o scuzaţi pe soţia mea, spuse Greg. Ei îi plac îngerii şi trompetele şi toate fazele alea.

„Bogată, frumoasă şi sfântă", reflectă Bailey. „Ce frumos din partea ei".

— Noi trebuie să plecăm, spuse ea, şi întinse mâna în poşetă, după telefonul mobil. Am să chem un taxi.

— Ce-ar fi să vă ducă şoferul nostru? spuse Alissa pe un ton plin de entuziasm, de parcă tocmai descoperise un purcoi de aur.

— Nu-i nevoie, zise Brad. Avem şi noi maşină.

— Avem? întrebă Bailey. Avem şi noi maşină?

— Atunci promiteţi-mi că luaţi masa cu noi, într-o seară, spuse Alissa. Facem noi cinste. Se înghesui iar lângă Brad. Mi-ar plăcea tare mult să-mi povesteşti totul despre experienţa ta. Cred că ai atâtea lucruri interesante de zis!

— Păi, s-a făcut, încuviinţă Brad.

Alissa se aruncă în braţele lui, îl îmbrăţişă şi îl sărută pe amândoi obrajii. „Hei", ar fi vrut Bailey să urle la ea. „Ia-ţi manichiura de pe obrajii soţului meu. Ăia sunt

 obrajii mei". Greg se uită la ea şi zâmbi. Apoi Allissa o apucă pe Bailey de braţ şi i-l scutură, de sus în jos.

— Să nu uitaţi. Cina, toţi patru.

Bailey tocmai vârâse mâna în geantă ca să ia un pix, să-i noteze numărul, dar Alissa dispăruse deja, cu Greg mergând pe urmele ei.

Capitolul 6

Afară, Bailey îşi expiră toată gelozia în noaptea newyorkeză. Numai după aceea începură să-i răsune în minte multiplele posibilităţi. Auzi, să fie ei prietenii cuplului ca din poveşti! Poate că era mai bine chiar decât să fi făcut ea vânzarea. Spera ca Brad să le facă şi el jocul. El

urâse dintotdeauna „cultul celebrităţilor”. Nu accepta să ridice pe nimeni pe un piedestal. Şi asta în mod cu totul ironic, pentru că Bailey îl punea mereu pe el pe un piedestal, şi asta nu părea să-l deranjeze. Din păcate, pe Alissa o interesa Brad, nu persoana ei. Aşa era viaţa, nu? Lui Brad nu putea să-i pese mai puţin de cuplul ca din poveste, iar ei, asemenea pisicilor ce se agaţă de singura persoană din încăpere care detestă animalele, se lansaseră asupra lui. Îl luă de braţ, fredonând în continuare, încântată de perspectiva de a cina în mansarda de lux alături de noii lor prieteni. Poate că ea şi Alissa aveau să rămână însărcinate în acelaşi timp şi preţ de nouă luni aveau să se asigure reciproc că nu le crescuse fundul chiar aşa de mare.

— La ce te gândeşti? o întrebă Brad.

Bailey rămase uimită. Asta se întrebau unul pe altul la fiecare cinci minute, pe vremea când se îndrăgostiseră. Trecuse multă vreme de când nu o mai întrebase.

— La fundul meu, îi răspunse.

— Poftim? Brad izbucni în râs, îşi lăsă mâna să alunece şi îi mângâie torsul. Ce ciudat, şi eu la fel.

Bailey, râzând, îi dădu mâna la o parte. Spera ca el să şi-o pună înapoi. Nu o făcu.

— Cum adică avem şi noi maşină? vru ea să ştie.

— Am maşina Oliviei.

Totul pentru tine 55

Bailey rămase cu privirea aţintită asupra lui. Imaginea unui Cadillac zdrobit ca un acordeon i se profilă în minte.

— Cadillac-ul?

— Normal că nu. Se pare că Olivia mai avea o maşină.

— Olivia mai avea o maşină?

— O să repeţi tot ce spun eu?

Brad o luă în braţe şi o sărută pe obraz. Era în viaţă. Mirosea bine. Revenise. Corect? Viziunea lui asupra vieţii nu se schimbase chiar aşa de tare. Era doar o expresie bună de impresionat celebrităţile la câte o petrecere.

Hai să mergem, îi spuse. O să-ţi explic totul în maşină.

Bailey se uita cu gura căscată la maşină. Parcă se tâmpise. Mătuşa Olivia mai avea, într-adevăr, o maşină, un Jaguar nou-nouţ. În fine, un Jaguar vechi de cinci ani, dar judecând după mirosul de nou, se părea că bătrâna dusese maşina de la magazin direct în garajul ei, şi

atâta tot. Bailey nu reuşea să-şi revină după şoc. Olivia Jordan avusese un Jaguar negru, elegant. Era vorba de aceeaşi femeie care purta şosete albe, lungi, în sandale. Pur şi simplu nu părea posibil.

— E incredibil!

— Şi asta nu e tot, spuse Brad.

— Are şi alte maşini?

— Nu, prostuţo. Nu e vorba tot de maşini. Mătuşa Olivia avea o grămadă de muniţie.

Bailey se uită fix la soţul ei.

— Olivia avea o armă?

— O armă? Brad îşi lăsă capul pe spate şi râse din toată inima. Biştari, iubito. Mătuşa Olivia avea o grămadă de biştari.

— Fugi de-aici!

— Dacă-ţi spun!

— Cum aşa?

„Şi ce, de unde, de când, de ce?" Bailey nici nu mai putea scoate cuvintele pe gură.

— Eşti pregătită?

— Nu. Dar treci la atac!

— Ciudat că ai folosit tocmai această expresie, remarcă Brad. Se pare că Olivia avea o viaţă secretă.

— Spune tot.

— Era o jucătoare înrăită de poker.

— Nu se poate!

— Juca online, în grupuri, juca şi în turnee.

— Nu se poate!

— Şi se şi pricepea. Era foarte, foarte bună.

— Nu se poate!

— Nu poţi să spui asta la nesfârşit.

— Mătuşa Olivia. Mătuşa ta Olivia.

— Mătuşa mea Olivia.

— Şi nu ţi-a spus niciodată?

— Mă rog, am văzut o dată un pachet de cărţi la ea, dar nu am jucat niciodată împreună.

— Mă întreb de ce.

— Cred că a vrut să păstreze aparenţele unei femei model.

Înţelegi. Ca să o compenseze pe mama.

— Uau!

Bailey se simţea ruşinată pentru că o judecase atât de aspru. Poate că, dacă s-ar fi purtat ceva mai drăguţ cu ea, Olivia ar fi plăcut-o. Ar fi invitat-o să joace poker. De ce nu-i luase niciodată băbătia la o tură cu Jaguarul? Ar fi putut fi prieteni la cataramă.

Şi de ce nu şi-o fi cheltuit câştigul cât fusese în viaţă? Pentru că făcea parte din generaţia zilelor negre. Nu-şi amintea ca Olivia să le fi dat vreodată măcar un cadou, în schimb, le trimitea cărţi poştale cu pisoi, cimpanzei şi o dată, cu un oposum supraponderal „Ţine-te bine!” Oare câţi bani avea? Deocamdată, Brad nu-i dăduse toate detaliile poveştii. Bailey ar fi vrut să conducă, dar cum soţul ei era, în sfârşit, într-o dispoziţie mai bună, nu avea de gând să insiste.

Cum stătea aşa, în maşina aceea sexy, începură să-i vină câteva idei. Nu mai făcuseră dragoste de la accident încoace. Brad nu mai păruse să aibă chef, iar ea îi respectase convalescenţa. Acum însă, pe când soţul ei accelera noul lor Jaguar, simţi un fior prin vintre, înainte le plăcea tare mult să facă sex pe bancheta din spate a maşinilor. În spaţiul acela îngust, cu toată

transpiraţia şi nebunia care-i apuca, plus frica de a nu fi prinşi. Cele mai bune partide de sex avuseseră loc pe bancheta din spate a unei Chevy Nova. Oare cum ar fi fost în Jaguarul acela?

Probabil că şi Brad se gândea la acelaşi lucru. Şi el se uita spre bancheta din spate, dar, spre deosebire de Bailey, părea hotărât să şi vorbească despre asta.

— Eşti gata? o întrebă.

— De una mică, pe bancheta din spate?

Bailey puse mâna pe genunchiul lui şi strânse.

— Ce? vocea lui Brad părea stupefiată. Nu!

— A!

— Scuze! bolborosi Brad aruncând o privire peste umăr. Doar că… vorbeam cu… mătuşa Olivia.

Bailey îşi întoarse pe dată capul către bancheta din spate. Acolo, cu centura de siguranţă prinsă, era aşezată urna funerară. Orice gând legat de sex îi dispăru pe dată din minte.

Ai decis, în sfârşit? întrebă ea, cu glas timid.

Îl tot aşteptase să se hotărască unde să arunce cenuşa. Poate că,

odată ce scăpa de ea, renunţa şi la poveştile legate de revenirea din morţi.

— Dacă am decis?

— Unde să-i împrăştii cenuşa.

— A! Nu.

„Nu”, îşi repetă Bailey în gând. Nu. Încercă să păstreze un ton calm şi să nu-şi facă deloc griji în privinţa sănătăţii lui mintale.

— Bine, şi atunci ce caută urna pe bancheta din spate?

— O ducem să o plimbăm un pic, spuse Brad cu un rânjet ştrengăresc.

— Poftim?

— M-am gândit că i-ar plăcea să se plimbe prin oraş.

— Trage pe dreapta, îi ceru Bailey. Acum.

— Suntem în mijlocul lui Fifth Avenue.

— Găseşte un loc şi trage pe dreapta. Te rog eu, Brad.

Trase de volan ca un puşti plin de toane, şi Jaguarul tăie graţios două benzi, apoi se opri la marginea bordurii. Doamne, ce-i mai plăcea lui Bailey maşina asta!

Gândul îi distrase momentan atenţia de la bancheta din spate.

— Ce e? o întrebă.

— De ce cari urna cu mătuşa Olivia după tine?

— M-am gândit că ar fi drăguţ.

— Bine, dar e şi cam ciudat. Nu eşti de acord? „Te rog, recunoaşte că da. Te rog, te rog, spune da”.

Brad oftă şi mai aruncă o privire peste umăr.

— Voia să facă o plimbare prin oraş în ziua aceea. Şi nu am apucat să mergem nicăieri.

Bailey deschise larg portiera. Pe Fifth Avenue mirosea a ploaie şi a hotdogi uitaţi acolo de când lumea.

— Unde te duci?

— Am nevoie de puţin aer.

— De ce nu laşi geamul jos?

— Mă gândeam să mă plimb puţin.

— Acum?!

— Îmi pare rău. Ştiu că ai trecut prin multe. Dar eu… a fost destul de stresant şi pentru mine, să ştii. Şi nu vreau să spun ceva

jignitor sau ceva ce-am să regret apoi. Prin urmare, cât timp o plimbi tu pe mătuşica prin oraş, eu mă duc acasă pe jos şi mai iau nişte aer curat.

— O jumătate de milion de dolari!

— Poftim?

— Mătuşa Olivia ne-a lăsat ceva mai mult de jumătate de milion de dolari, spuse Brad.

Bailey închise portiera şi îl privi consternată. Maşinile treceau vijelios pe lângă ei. Caii şi trăsurile se retrăgeau din Central Park. Luminile pâlpâiau de-a lungul bulevardului. Încetişor, tânăra femeie se întoarse şi se uită fix la urna Oliviei, simţind dintr-odată un val de tandreţe faţă de bătrânica aceea.

— Hai să o ducem pe podul Brooklyn, şi apoi la grădina zoologică din Bronx.

O avere neaşteptată. Aveau nevoie de timp ca să poată respira şi pricepe. Pe jumătate milionari. Lui Bailey i se spusese în multe feluri la viaţa ei, dar „aproape milionară” nu fusese niciodată pe lista respectivă. Şi era

sigură că, investind cu cap, puteau scăpa de acel „aproape”, devenind milionari pe de-a-ntregul.

Bailey rostogoli cuvântul pe limbă şi încercă să se deprindă cu el. Erau întinşi pe pat, după ce făcuseră dragoste pentru prima oară după accident. Unul dintre avantajele acelei experienţe cumplite fusese că Brad hotărâse să aprecieze totul şi să iubească totul de parcă l-ar fi trăit pentru prima dată. Iar în pat, rezultatele erau impresionante. Brad părea să adore fiecare centimetru din ea. Şi cu toate că insistase să poarte un prezervativ, Bailey ştia că era doar o chestiune de timp până să se pună pe încercat. Până la urmă, acum aveau şi bani – aşa că Brad nu mai avea nicio scuză. Se cuibări la pieptul lui, îi mângâie capul şi se jucă alene cu părul care începea să-i crească. În afară de urna cu cenuşa Oliviei, care îşi făcea apariţia printre ei de pe comodă, totul părea absolut perfect.

— Cred că ai absolută dreptate, spuse el luându-i mâna. Să retrăieşti e mult mai romantic decât să-ţi aminteşti. Pentru că pune accentul pe „a trăi”.

— Mmmhm, făcu ea.

Spera ca bebeluşul să moştenească gropiţele în obraji de la el şi dragostea ei pentru mâncarea iute.

— Cred că ar trebui să învăţăm ceva din asta. Cred că ar trebui să începem să trăim, până nu e prea târziu.

— Poftim?

Bailey recunoştea acel ton. Era tonul pe care vorbea înainte de fiecare proiect de afaceri, toate eşuate până atunci. Se ridică în capul oaselor.

— Dar suntem în viaţă, trăim.

— Aşa să fie? Sau ne mişcăm doar ca nişte roboţi?

— Nu ne mişcăm ca nişte roboţi. Suntem în mişcare. Mişcarea e bună.

— Avem de luat unele hotărâri. Odată cu banii vin şi mari responsabilităţi.

— Exact. Aşteaptă aici.

Bailey sări din pat şi deschise sertarul cel mai de sus al comodei, de unde luă un obiect pe care-l făcu să zornăie în întuneric.

— Ce-i sunetul ăla?

— Întinde mâna. Bailey se duse în pat, lângă Brad, şi îi puse jucărioara în mână. Deschide. Văzând că el se uita fix, fără să răspundă, îi explică: Un copil. Ar cam trebui să ne apucăm de încercat. Ce părere ai?

— Aş zice că am exersat deja pe ziua de azi.

— Ai folosit prezervativul.

— Am spus că am exersat.

— Ei bine, data viitoare hai să exersăm fără prezervativ, nu vrei?

— Eşti sigură că suntem pregătiţi pentru aşa ceva?

— Nu-mi imaginez un moment mai potrivit. Tu?

— Mai sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le fac mai întâi. Din lista mea de lucruri de făcut înainte să dau colţul, adăugă el, după care aruncă jucăria la o parte, de parcă ar fi fost o farsă.

Bailey o ridică. „Ai dat deja colţul”, îşi zise. „Nu e cam târziu să-ţi faci şi-o listă?”

— Cum ar fi? îl întrebă pe un ton aspru. Nu voise să-l folosească, dar resentimentele ei ieşiseră la iveală. Brad se întoarse cu spatele la

ea. Tăcerea se aşeză între ei, apoi crescu. Nu trebuie să decidem chiar în seara asta, spuse Bailey cu blândeţe.

Se întinse să-i atingă spatele. El se răsuci şi se aşeză iar cu faţa spre ea. Bailey îi zâmbi şi-i desenă conturul buzelor cu vârful degetului. El îi sărută degetul, apoi îi luă mâna într-a lui.

— Ai dreptate, ai dreptate. Nu trebuie spus nimic în seara asta. Dar am câteva idei.

Bailey încuviinţă cu o mişcare a capului, îşi trase mâna dintr-a lui, se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Dacă-şi punea burta pe pervaz, se apleca mult în afară şi întorcea capul către stânga, se vedea râul Hudson.

Brad avea câteva idei? Brad Jordan şi ideile lui. Magazinul cu plăci de surf fusese prima dintre ele. Erau aşa de tineri pe atunci. Bronzaţi şi fericiţi şi arătau minunat în costumele de baie. Tocmai se mutaseră în însorita Californie, şi viaţa era uşoară. Se întorceau toate capetele de pe plajă, până la ultimul, când apărea Brad Jordan. Dar el avea ochi numai pentru plăcile de surf.

Nici măcar nu făcea surf, dar nu-i plăceau desenele de pe plăci şi nici atitudinea vânzătorilor din magazine.

Într-o bună zi, în timp ce vânau valuri urmărindu-i pe profesionişti cum săltau pe munţii de apă, Brad o luă în braţe.

— Un magazin de surf1. Plăci de la B & B.

Bailey nu ezitase nicio secundă.

— O, Doamne! îmi place la nebunie!

Ce-i plăcea ei în realitate era faptul că iniţialele lor urmau să fie înscrise pentru totdeauna pe o firmă vizibilă de pe Santa Monica Boulevard.

— Genial, nu? spusese Brad.

— Exact!

Magazinul de Plăci de la B & B durase cinci luni. Erau începători în toate aspectele unei afaceri noi, iar magazinele cu tradiţie din zonă era hotărâte să îi strivească, în scurt timp, Brad ar fi vrut să dea bir cu fugiţii.

— Noi nu suntem din California, declarase într-o zi. Noi suntem intelectuali. Ne place să citim, să dezbatem idei, să ne plimbăm pe munte.

— Da? întrebase Bailey. Nu-şi aducea aminte să fi mers ei vreodată pe munte.

— O s-o facem şi pe asta. În Seattle! Pe muntele Rainier! Cafenele! Din alea literare! Pulovere!

— Pulovere?

— În Seattle plouă mai mereu. Oamenilor le e frig tot anul. Ce vezi în toate reclamele alea la cafea?

— Oameni în pulovere groase.

Era adevărat. Toate reclamele la cafea de care-şi aducea ea aminte arătau oameni înfăşuraţi în haine de lână stând undeva afară, cu căni aburinde de cafea şi cu câte un munte care se înălţa în spatele lor. Afacerea aceea ţinuse mai puţin de un an. Bailey nu se putea opri din strănutat, ceea ce alunga toţi clienţii.

Urmaşe Cafeneaua din Colorado. Cel mai deprimant eşec dintre toate, căci lui Bailey chiar îi plăcea să administreze localul. Rezistaseră aproape cinci ani înainte de a fi nevoiţi să închidă. Cu fiecare „idee”, se înglodaseră şi mai tare în datorii, iar Brad devenise din ce în ce mai depresiv. Era un cerc vicios. Îşi făceau speranţe;

se implicau cu mintea, trupul şi sufletul; cheltuiau totul, până la ultimul bănuţ; eşuau. Ar fi trebuit să sară la gâtul lui, să-i alunge din minte orice idee i-ar mai fi venit. Dar ştia ea ce ştia. Trebuia să rămână calmă şi raţională. Dacă ea ar fi respins ideea din prima, el ar fi devenit şi mai ataşat de proiectul lui, aşa făcea mereu. Dar dacă, în schimb, se prefăcea că mai reflecta, pentru ca apoi, cu calm, încetul cu încetul şi cu ajutorul logicii, să-i scoată la iveală numeroasele puncte slabe, atunci ar fi putut să-l convingă să stea locului.

Până la urmă, îi păsa ei ce făcea Brad cu banii? Câtă vreme îşi ţinea promisiunea de a rămâne în New York şi era de acord să pună jumătate din bani pentru apartament şi să investească restul în acţiuni sau „ce-o fi, acolo” (fond de economii pentru copil, fond de economii pentru copil, fond de economii pentru copil!), atunci era liber să fugărească orice vis îi mai venea în minte. Ea avea de gând să se comporte matur şi să renunţe la discuţie în seara respectivă. Serios, ideile puteau aştepta până dimineaţă. După mai multe ceşti de cafea. Nu avea să iasă nimic bun dacă porneau o dezbatere atunci. Îşi trase corpul de la fereastră, se întoarse şi-şi privi soţul drept în ochi:

— Ce idei?

Capitolul 7

Cine nu şi-ar fi dorit să trăiască într-un far? Bailey. Bailey nu şi-ar fi dorit să trăiască într-un far. Când era mică nu-i plăceau nici măcar luminile de veghe. Străbătea apartamentul cu paşi mari, dintr-un capăt în celălalt, încercând să-şi dea seama dacă putea, fizic, să îndepărteze presentimentul crescând de groază şi déjà vu.

— O să-l transformăm într-o pensiune, zise el. Nu ar fi minunat?

Nu. În niciun caz nu voia să facă patul unor străini total necunoscuţi, sau să spele nu se ştie câte chiuvete şi veceuri, sau să-i numească „minunaţii noştri oaspeţi", sau să le gătească micul dejun toată dimineaţa, sau

să dea fuga, asemenea câinelui lui Pavlov, ori de câte ori ar fi sunat soneria de pe tejgheaua de la intrare, în niciun caz!

Poate ar fi trebuit să fie mai atentă la faptul că dragostea vieţii ei nu spusese „Cine nu şi-ar dori să conducă o pensiune? 1 Pentru Brad, splendoarea de a trăi într-un far umbrea de departe aspectul economic al noii sale încercări. El voia să locuiască într-un far, în primul rând, şi, în al doilea rând, pentru simpla supravieţuire financiară, să invite din când în când necunoscuţi care să-şi petreacă nopţile alături de ei. Bailey făcu tot cei stătea în putinţă să-i cânte-n strună.

— Tu nu te uiţi niciodată la „Investigaţiile MSNBC"? O să fim izolaţi pe o insulă, într-un far, cu nişte posibili lunatici. Dacă vieţile noastre ar fi în pericol, se presupune că am înota după ajutor?

— Sunt luminile. Şi difuzoarele. Paza de coastă ar ajunge la noi în câteva minute.

— Un criminal înarmat cu un topor are nevoie de doar câteva secunde. Secunde.

— O să-ţi placă la nebunie, adăugă el imediat, ca şi cum nu ar fi auzit-o. Trebuie să facem asta. Nu o să mai avem niciodată o asemenea ocazie.

Ironia cea mare consta în faptul că, numele lor fiind Bailey şi Brad, prietenii lor apropiaţi le spuseseră întotdeauna B & B1. Despre asta era vorba? Ani întregi de condiţionare auditivă îi hipnotizaseră soţul şi acum credea că le era destinat să conducă, la rândul lor, o pensiune?

— Am făcut cercetări, spuse el. Cu privire la avantajele şi

dezavantajele unei pensiuni B & B. Îţi poţi imagina? Bailey, iubito, nu auzi cum ne cheamă?

— Cum ne atrage spre ea, ca să ne sfărâmăm de pietroaie?

Brad zâmbi fără veselie. Chipul lui deveni imobil, extrem de serios.

— Nu vezi farul? Nu ţi-l doreşti?

1 *Red & Breakfast* – locuri de cazare care oferă doar micul dejun (n.tr.)

Totul se revelase în mai puţin de cinci minute. Cinci minute în care Bailey văzu prăbuşindu-se viaţa pe care crezuse că o vor avea. Îşi prinse cu două degete baza nasului. Era o tehnică de calmare pe care o învăţase ca să nu mai arunce cu obiecte de pereţi. Dar de data asta nu în perete îi venea ei să azvârle cu ceva, ci în Brad. Era din pricina stresului. Şi a oboselii. De aia nu trebuia niciodată, sub nicio formă, să discuţi lucruri importante înainte de culcare. Se prăbuşi pe canapeaua din mica lor sufragerie. Toate şansele ei de a pune geană peste geană zburaseră pe fereastră. Brad parcă se învârtea în jurul propriei cozi, ceea ce nu era greu de făcut, având în vedere dimensiunile încăperii.

— Asta are legătură cu experienţa ta de pe lumea cealaltă? simţi ea nevoia să-l întrebe. Neprimind răspuns, continuă: Cumpărând un far, nu o ajuţi în niciun fel pe Olivia să-şi găsească lumina – pe care sunt sigură că a găsit-o deja...

— Nu e vorba de asta... dar e o metaforă foarte frumoasă, nu crezi? Oaspeţii noştri vor fi atraşi către lumină! Voi fi păzitorul unei lumini.

— Brad.

— Al unui far. O să trăim într-un far. E un vis devenit realitate, e un vis.

— Nu e deloc un vis. E un adevărat coşmar. Stai puţin. Ce-ai spus?

— Ce-am spus?

Bailey se uită la chipul soţului ei, care încerca să pară inocent. Avea expresia unui băieţel pus pe pozne. Dar o spusese, nu era urmă de îndoială. Asemenea ei, şi lui Brad îi plăceau nuanţele de limbaj. Chiar în timp ce-l întreba, ştia deja răspunsul.

— Spune-mi că nu ai cumpărat deja farul.

Fusese la o licitaţie. Aşa, ca să piardă vremea, insistase el. Venise un far la rând, la licitaţie. Era un lucru banal, căci sistemele GPS transformaseră farurile în chestii absolut desuete. Paza de coastă încerca să scape de ele cât mai repede cu putinţă. Era un far adevărat, cu locuinţa paznicului şi tot tacâmul. Era un semn. Fusese călăuzit către această licitaţie şi acesta era răspunsul pe care-l

căuta. Un far transformat în pensiune cu mic dejun inclus. Îl apucase transpiraţia. îl apucase furia. Licitase. Mai licitaseră şi alţii. Supralicitase. Şi, fireşte, câştigase. Brad insista asupra faptului că victoria fusese posibilă numai datorită perspicacităţii şi agresivităţii sale. Bailey se gândi că niciun bărbat şi nicio femeie întregi la minte nu şi-ar fi dorit un far pe fluviul Hudson. Nici măcar nu ştiuse că existau faruri pe Hudson. Pe vremuri, îi spuse Brad, erau paisprezece. Acum mai erau doar nouă.

Poate l-ar fi iertat dacă ar fi fost undeva prin New England. Poate ar fi încălzit-o ideea unei case de vacanţă în Maine sau Rhode Island. Chiar şi în California. Atâta vreme cât administra altcineva pensiunea tot timpul anului, iar ei erau oamenii bogaţi şi leneşi care se duceau în vizită când voiau să scape de oraş. Dar nu. Brad voia să se mute cu totul. Voia ca vieţile lor să se schimbe la o sută optzeci de grade.

— E perfect. E în nordul statului. Poţi face naveta, până te obişnuieşti cu ideea.

— Pot face naveta?

— Iar repeţi ca un papagal?

— Ai spus că e la două ore distanţă de Manhattan. Vrei să fac naveta patru ore pe zi?

— Poţi veni la sfârşit de săptămână.

Lui Bailey nu-i venea să-şi creadă urechilor că soţul ei tocmai rostise o asemenea enormitate, nu-i venea să creadă că nu-şi dorea altceva decât o soţie de weekend. Iar el nici nu părea să-şi dea seama cât de tare o durea. Pentru un om care trecuse printr-o asemenea transformare spirituală, era mai distant ca oricând.

— Înţeleg. Şi cam cât ai cheltuit pe bârlogul ăsta supradimensionat?

— Bârlog supradimensionat?

Vocea lui Brad părea furioasă. Bailey își folosea întreaga energie ca să rămână calmă, iar el se răstea la cea mai mică atingere. Era momentul să renunțe la mănuși.

— Vezi? Câteodată, repetiția e un rău necesar. îi permite creierului să proceseze incomprehensibilul.

— Uită-te la fotografii, Bails.

Bailey se apucase iar să umble de colo, colo, dar se forță să rămână în sufragerie, căci murea să pună mâna pe urna cu cenușa Oliviei și să o arunce pe fereastră de să nu se vadă. Brad îi dădu un dosar. Înăuntru erau un contract de vânzare-cumpărare și fotografiile scanate ale unei clădiri albe, din piatră, cu un far care se înălța din spate. Totul înconjurat de apă.

— Nu văd niciun drum, spuse ea. Unde sunt drumurile?

— Asta-i toată frumusețea. Se poate ajunge numai cu barca.

— Dar nici măcar nu avem barcă. Observându-i expresia, rosti cât putu de calm: Ai cumpărat și o barcă, nu?

— O să-ți placă. E o barcă cu vâsle, micuță și perfectă.

„Dacă începe să cânte «Michael, vâslește către țărm»

Îl omor", își spuse Bailey.

— O s-o vopsim în galben, continuă el.

— Nu pot să cred că ai făcut asta fără mine.

Bailey o porni către bucătărie. Se pomeni în fața frigiderului, holbându-se în el și întrebându-se dacă ceva de acolo o putea face să se simtă mai bine.

— Mai e și un căpitan de feribot. Vocea lui Brad părea plină de speranțe și entuziasm. Teribil de copilărească.

— Poftim?

— Insula are și un căpitan de feribot. Este dispus să facă vreo câteva ture pe zi ca să-i transporte pe oaspeții noștri, în schimbul unei sume modice, desigur.

— Desigur. Bailey trânti ușa frigiderului la loc. Am putea să nu mai vorbim de căpitanul fericirii, pentru un moment?

— Nu e nevoie să-l iei peste picior. Brad arătă cu un gest către congelator. Am cumpărat înghețată cu aluat de fursecuri. Preferata ta.

Bailey nu avea de gând să-i mulțumească, cel puțin nu în mijlocul certei, dar acceptă recipientul de carton și lingura atunci când

i le întinse. Poate că o gustare dulce ar fi ajutat-o să se calmeze.

— Brad! Ai luat singur toate deciziile astea care ne întorc vieţile pe dos!

Voise să spună mai multe. Mult mai multe. Doar că rămase, dintr-odată, cu mintea golită de orice gând. Mai avea doar un pic de creier îngheţat şi dorinţa inconfundabilă de a sfărâma ceva. Lăsă recipientul de carton pe masă şi trase iar de uşa frigiderului. Apucă ambele sticle de şampanie, cele cu care plănuiseră să sărbătorească în ziua în care trebuia să prezinte mansarda de lux. Ziua care avea să rămână în istoria lor drept cea în care murise el. Brad nici nu-şi mai amintise. Nici nu se aşteptase la asta, nu din prima, cel puţin. Dar trecuseră luni întregi de atunci. În fiecare zi deschidea frigiderul şi vedea sticlele de şampanie. Fusese ideea lui să le ia. Cu toate astea, nu spusese nimic. Ei bine, era momentul să le folosească. Deschise mai întâi sticla de Dom şi bău direct, fără pahar. Pe cea ieftină i-o întinse lui Brad. El refuză cu o mişcare a capului.

— Nu m-am dus acolo cu gândul să licitez. Îţi jur.

Bailey petrecu ceva timp cu sticla la gură, sorbind din ea, apoi o lăsă jos şi ridică degetul arătător. Trebuia să râgâie.

— E prea târziu să dai înapoi? se interesă ea după ce scăpă, în sfârşit, de excesul de aer din plămâni.

Brad scutură din cap. Oare scutura în semn că da, sau în semn că nu? Nu mai ştia nimic despre el. Absolut nimic. Curând după aceea, el clarifică situaţia:

— Toate vânzările sunt definitive.

Încă o dată, încerca să arboreze un aer spăsit. Dar, în spatele aparenţelor, era în al nouălea cer, fericit asemenea unei maimuţe spaţiale care aterizase pe planeta bananelor.

— Nici măcar nu ai văzut proprietatea cu ochii tăi, nu-i aşa?

Duse ambele sticle în sufragerie, iar Brad veni după ea. Bailey îşi dori dintr-odată să fi avut balcon. Dacă ar fi reuşit să facă vânzarea, s-ar fi putut muta. Sau, dacă Brad nu voia să vină, s-ar fi putut muta singură. Şi-ar fi putut cumpăra un apartament micuţ, numai al ei, cu un balcon mititel, tot al ei. Şi apoi s-ar fi putut arunca din el.

— Nu l-am putut vedea cu ochii mei, zise el. A fost o licitaţie.

— De ce nu ai putut cumpăra şi tu un tablou, sau o sabie antică, sau un cal!

— Un cal? Nu fi ridicolă.

— Da, exact. Un nenorocit de far e ceva mult mai raţional.

— E o investiţie. E o afacere.

— Cât a costat?

— Nu-ţi face griji. Nu o să trebuiască să împrumutăm prea mult.

Bailey se înecă şi începu să tuşească violent, îi luă mult să se calmeze. Brad nu-i dădu nici măcar o palmă pe spate. Rămase pe loc şi o privi, cu nou dobânditul lui calm infinit.

— Să împrumutăm? scuipă ea cuvintele, de îndată ce-şi reluă suflul. Vrei să spui că ai cheltuit toată jumătatea aia de milion pe proprietate?

Brad îi vârî iar poza sub nas.

— Uite ce frumos e! Probabil că nici nu are nevoie de prea multe reparaţii. O să ne putem muta direct şi să ne începem noua viaţă.

— Avem o viaţă. Aici.

— Nu. Tu ai o viaţă aici. Tu eşti cea care spune mereu că am nevoie de o slujbă, nu-i aşa?

— Să nu îndrăzneşti să dai vina pe mine.

— Uită-te aici. Brad scoase o fotografie mare din dosar şi o puse la piept, ca şi cum ar fi ţinut în braţe un nou-născut. Sunt aşa de fericit că l-am luat! Vreau să fii şi tu fericită.

Şi Bailey voia să fie fericită. Voia să mai fie tânăra din ocean, extaziată de faptul că iniţialele lor aveau să fie gravate într-o bucată de lemn. Dar nu era. Nu mai erau copii. Acum erau mai în vârstă, aşa că de ce nu devenise şi el mai înțelept? Poate că Jason avea dreptate. Nimeni nu se simţea în largul lui alături de cineva mai fericit. Pentru că în realitate Bailey ura această nou descoperită fericire a lui Brad. Ura faptul că, de fiecare dată când ieşeau undeva, el găsea ceva de admirat îndelung. Lumina de dimineaţă. O frunză. Cum strălucea soarele

pe o monedă căzută pe trotuar. Şi cu cât adăstau mai mult să se holbeze la câte ceva, cu atât simţea Bailey mai tare că ceva nu era în regulă cu ea, pentru că nu vedea frumuseţea lucrurilor şi voia să ajungă odată la destinaţie.

O oboseau toate astea. Cu cât lui i se părea mai frumos un lucru, cu atât mai tare îl ura ea, în mod automat. Şi toate orele pe care le

pierdea pe internet! Cu cine vorbea? Petrecea mult mai mult timp cu străini decât cu ea. Desigur, era vina ei. Ea era cea care nu dorea să audă toate poveştile alea despre moarte, tunele şi „analiza vieţii1. O înfuriau. îi aminteau cum se simţise când aproape îşi pierduse soţul. Încetul cu încetul, toate promisiunile de a fi răbdătoare în ceea ce-l privea pe Brad se evaporau.

În ultimul timp nu-şi mai putea stăpâni resentimentele. Brad se folosea de „moarte" drept scuză ca să o înşele şi să-i fure viaţa pe care i-o promisese. Viaţa pe care o câştigase după ce alergase prin toată ţara după el. Slujba pe care o câştigase în sfârşit, casa în care locuiau, copiii pe care şi-i dorea. îi promisese, îi promisese, îi promisese. Începu să ridice câte un deget pentru fiecare eşec, enumerându-i toată lista:

— Sus cu placa de surf, Santa Monica (aşa cum îl numise, după ce-i promisese că se va numi Plăci de surf de la B & B), Puloverele din Seattle, Cafeneaua din Colorado. îi luă din mână poza cu farul şi o ridică spre el. Farul de pe râul Hudson, continuă ea, adăugându-l pe listă.

— S-a numit Farul Sage, o informă el. Dar mă gândeam să-i spunem Farul Olivia.

— Hai, te rog, pufni Bailey. Te rog, spune-mi că glumeşti.

Brad se întinse şi o apucă de mână. În fundul ochilor săi se vedea o luminiţă, o sclipire de entuziasm pe care ea o cunoştea prea bine. Nu o mai văzuse de ceva timp şi nici nu era sigură că-şi dorea să o mai vadă vreodată.

— Viaţa este o aventură. Trebuie să-ţi asumi riscuri. De data asta, n-are să mai fie o simplă afacere. De data asta are să fie casa noastră, Bailes. Casa noastră.

Bailey, îngrozită de gestul ei chiar în timp ce-l făcea, începu să rupă fotografia. Îşi canaliză întreaga frustrare în bucăţica aceea de carton în timp ce o sfâşia şi lăsă crâmpeiele să cadă pe podea. Brad nu făcu altceva decât să o privească înlemnit.

— Casa noastră e aici. Chiar aici, Brad.

Strivi fragmentele de carton cu pantoful, apoi se întoarse rapid şi ieşi. Nimic n-ar fi enervat-o mai mult decât să-l vadă pe Brad cum le ridică şi încearcă să refacă imaginea.

— O să ne descurcăm noi, spuse el abia şoptit.

Părea aşa de trist, de pierdut, de abătut. Bailey nu avea de gând să cadă în plasă.

— De ce nu a fost nevoie şi de semnătura mea?

Măcar avea bunul-simţ să pară spăsit.

— A fost o tranzacţie cu banii jos. Şi, tehnic vorbind... se opri, căutându-şi cu atenţie vorbele.

— Tehnic vorbind, ce? Bailey simţi cum i se strângea ceva în gât, iar vorbele-i ieşiră comprimate într-o răsuflare.

— Tehnic vorbind, banii mi-au fost lăsaţi mie.

Nu-i venea a crede cât de tare o dureau aceste cuvinte. Chiar dacă erau adevărate. Ştia, în timp ce-l ţintuia cu privirea, că Olivia Jordan, oriunde s-ar fi aflat, era o mie la sută de partea lui Brad. Dacă el ar fi cheltuit banii pe o jumătate de milion de tarte semipreparate, Olivia ar fi încins cuptorul în secunda doi.

— Eu nu însemn nimic pentru tine. Asta vrei să spui?

— Însemni totul pentru mine.

Brad se apropie de ea şi întinse mâinile să o atingă, dar până la urmă păstră distanţa. Bailey ştia că l-ar fi respins, dar tot era furioasă că nu o atinsese.

— Nici măcar nu mi-ai cerut părerea.

Urna. Voia să arunce urna. Voia să arunce cenuşa pe fereastră. Ce putea el să facă atunci? Ţinând seama de sentimentul de vină şi de obsesia lui pentru Olivia, probabil că ar fi luat-o razna de tot. Brad văzu că se uita în direcţia dormitorului.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă s-o arunci. Se duse în dormitor şi se întoarse cu urna strânsă protector sub

hraţ. Hai să o luăm pe mătuşa Olivia şi să mergem să vedem farul. Cred că de îndată ce-l vei vedea...

— Nu mai mergem nicăieri cu maşina şi cu cenuşa aia după noi, auzi?

— Bailey. Nu o să-ţi facă niciun rău.

Bailey sorbi iar din şampanie, apoi se apropie încă un pas de el.

— Tu te auzi vorbind? Tu auzi ce inepţii vorbeşti?

— Crezi că sunt nebun? Crezi că suferinţa mea e o nebunie? Crezi că faptul că am murit e o nebunie? La fel şi experienţa decorporalizării?

„Da, da, da şi, scuze, dar da”, îşi spuse ea. Dar oricât de furioasă

ar fi fost, era o limită pe care nu era pregătită să o întreacă. Nu încă. În schimb, își concentră furia asupra urnei.

— Din pământ venim. Știi ce urmează?

— Nu începe iar cu asta.

— În pământ ne întoarcem, Brad. În pământ. Își trecu degetul peste urnă, apoi îl ridică. Și nu cred că se refereau la praful ăsta. Trebuie să se întoarcă în țărână. Acolo unde ne vom duce cu toții.

— Asta e decizia mea. Și nu suntem pregătiți.

„Nu *suntem*", repetă Bailey în gând. „*Noi* nu suntem pregătiți".

— Ai putea să ne sprijini cu mai mult suflet, adăugă el.

— Și ce ar trebui să fac? Să-i pregătesc ceaiul? Să o duc la cumpărături? Să-i găsesc o vază de nădejde cu care să o cuplez? Dumnezeule mare… cauți neapărat ceartă, nu-i așa? Pot face naveta.

— Poftim?

— Așa ai spus, în legătură cu farul. Tu te duci să locuiești acolo, iar eu pot face naveta.

— Ți-am spus…

— Recunoaște! Vrei să trăiești în micul tău far de unul singur, nu-i așa?

— Micul meu far? Tu te auzi? Fiecare cuvânt de-al tău emană sarcasm și ranchiună!

Lucrurile merseseră prea departe. Bailey nu voia să-l vadă atât de supărat. Trecuse printr-o experiență traumatizantă. Trebuia să-și stăpânească furia.

— Brad.

— Trebuie să fac asta, Bailey. Cred că asta mi-e sortit să fac.

— Tipic pentru tine! Avem o viață aici. Tu și eu. Mi-ai promis. Ai promis, Brad, ai promis!

— Știu, știu. Dar lucrurile se întâmplă pur și simplu. Am avut o experiență incredibilă, care mi-a luminat mintea. Știi tu cum a fost? Ai până și cea mai vagă idee?

— Te-ai ascuns de mine și…

— Am făcut-o din dragoste adevărată, Bailey.

— Ai cheltuit banii noștri…

— O dragoste cum nu am mai simțit vreodată. Bailey rămase ca trăsnită. Se simțea ca o stană de piatră. „O dragoste cum nu mai simțise

vreodată? 11 Văzându-i şocul de pe chip, Brad lăsă urna jos şi se apropie uşor de ea. Nu m-am referit la o dragoste romantică, iubito.

O dragoste atotcuprinzătoare. Şi acum vreau să împart dragostea aceea cu tine. E sortit să fie aşa. Trebuie să mă crezi. E destinul nostru. Tu şi eu.

— Ba nu. Destinul nostru e un copil, un apartament cu terasă şi Central Park. Viaţa noastră e aici. Nu în nu ştiu ce far micuţ şi uitat de lume.

— Nu pot vorbi în numele tău, Bails. Dar un lucru – nu, de fapt, două lucruri ştiu sigur. Viaţa mea nu este aici. Ridică urna cu cenuşa Oliviei şi o porni spre uşă. Şi în al doilea rând, nu e nimic „micuţ" în legătură cu farul meu.

Spunând acestea, ieşi năvalnic pe uşă, împreună cu cenuşa Oliviei.

Capitolul 8

Bailey stătea în bucătăria Oliviei şi împacheta lucrurile din dulap în cutii marcate, „de donat", „de păstrat" şi „de aruncat11 (ceea ce, în cazul ei, însemna şi aruncat la propriu, în cazul în care situaţia ar fi fost în continuare

T-otui pentru tine 73

la fel de stresantă), în timp ce Jesse stătea la masa din sufragerie şi bea ceai. Jesse era mai tânără decât ea cu cel puţin zece ani. Nu-i cunoştea vârsta exactă, pentru că atunci când o întrebase, Jesse îi răspunsese:

— În lumea mea, vârsta nu are nicio importanţă.

Când se întâlniseră prima dată, la clubul de lectură.

Jesse ridicase mâna şi spusese „Eu sunt Jesse. Se scrie ca numele răufăcătorului".

Era o fată drăguţă, cu trăsături delicate. Părul ei brunet arăta de fiecare dată altfel. În ziua aceea, jumătate era tuns scurt, pe când cealaltă jumătate îi atârna într-o tunsoare bob care-i ascundea mare parte din zona stângă a feţei. Singurul ochi pe care-l mai vedea Bailey era fardat din greu. Era minionă, dar puternică. Lucra ca asistentă la Secţia de urgenţe a unui spital din Bronx. Îşi iubea la nebunie slujba şi-i mergea cât se poate de bine în mijlocul haosului şi absurdului din fiecare noapte, după cum îşi dăduse Bailey seama. Se foia mereu, avea ticuri, trebuia să facă în permanenţă ceva. La clubul de lectură unde se întâlniseră, Jesse era prima care spusese ce gândea despre cartea

aleasă pentru luna respectivă, *Jonglează cum poţi*, un bestseller despre un director executiv care-şi dorea din tot sufletul să devină clovn.

— Mi s-a părut o mare prostie, declarase Jesse tare, pe un ton sigur, când îi venise rândul să vorbească.

Bailey izbucnise în râs. Nu se putuse abţine, hohotele de râs se rostogoliseră din ea într-o eliberare nervoasă, îşi petrecuse cele cincisprezece minute cât durase discuţia încercând să găsească formula cea mai potrivită ca să spună că nu „o prinsese** deloc cartea. Căutase cuvinte care să exprime faptul că avea o pregătire temeinică pe tărâmul literaturii engleze, încă din colegiu, şi citise toţi clasicii, dar cu toate acestea, din nu se ştie ce motiv, cartea nu o prinsese. Posibilitatea ca lucrarea să

I le foarte proastă nu-i trecuse niciun moment prin minte. Era totuşi vorba de un autor care absolvise universitatea Columbia şi câştigase o mulţime premii. Ziarul

1 Aluzie la Jesse James, celebru bandit din secolul al XIX-lea (n. red.)

The New York Times nu se mai oprea din lăudatul cărţii. Jesse îi zâmbise cu gura până la urechi.

— Nu-i aşa că am dreptate? o întrebase. Nu e rahat pe faţă?

Bailey nici măcar nu o citise până la sfârşit. Nu putuse trece de primele patru capitole, şi se ura din pricina asta. Jesse îi redase un pic din încrederea în sine.

— Nu mi-a prea plăcut, recunoscuse ea în faţa întregului grup.

Câţiva rămăseseră cu respiraţia tăiată, cineva tuşise şi se auzise un „Doamne, Dumnezeule! 11

— Dacă măscăriciul acesta vrea să fie clovn, să se ducă să se facă clovn. Chiar avem nevoie de patru sute de pagini de ambivalenţă de clovn? spusese Jesse, luându-i încă o dată lui Bailey vorba din gură.

— Dar avea o reputaţie, o slujbă bine plătită, o familie, o contrazisese cineva.

Toţi schimbau priviri între ei. În mod evident, toţi îşi dădeau seama că volumul respectiv era genial.

— Eu am fost un pic nedumerită, spusese Bailey. Pomeneşte întruna de obrajii rumeni şi de nasul roşu. Dar mai spune că nu bea niciodată alcool... şi atunci ce vrea să spună, că se transformă pur şi

simplu într-un clovn?

— Nici nu ai terminat cartea, aşa-i? se auzise o voce.

— Eu am folosit-o ca să-mi sprijine măsuţa de cafea, mărturisise Jesse.

Bailey izbucnise iar în râs. Ar fi vrut să se oprească, sincer vorbind, dar nu reuşea.

— Cartea asta nu e pentru oricine, declarase conducătoarea discuţiei. Cei mai avizaţi din punct de vedere literar îşi vor da seama de angoasa şi de metaforele care umplu paginile la un nivel mai profund şi mai uman. E povestea oricui. E moartea visului american.

— Nu-i adevărat, replicase Jesse. Grupul acesta e moartea visului american.

— Poftim? icnise şefa clubului.

Cu un aer tipic de bibliotecară, avea ochelarii bine înfipţi pe urechi şi prinşi cu un lanţ pe după gât. Îşi ţinea picioarele încrucişate în dreptul gleznelor, iar degetul arătător al mâinii stângi, aşezat peste buze.

I i atingea nasul. Semăna cu un martir care practica răbdarea infinită.

— Nu pricep cum de-a putut să păcălească pe toată lumea, să lase impresia că ar fi scris altceva decât o simplă înşiruire de rahaturi, insistase Jesse. Îmi vine să ţip la voi. Adică, trezirea! împăratul e în fundul gol!

Un domn mai în vârstă, cu o vestă de lână pusă peste un jerseu, ridicase mâinile şi spusese:

— Gol puşcă!

— Poftim? făcuse Jesse.

— Împăratul e gol puşcă.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine. Zâmbind, Jesse îşi pusese un picior peste celălalt şi începuse să-l legene uşor.

Bărbatul nu se lăsase descurajat:

— Nu ai priceput? Vrea să fie clovn. Are impresia că nevasta lui nu ar fi împlinită decât dacă el ar fi clovn. Dar el e deja clovn, nu pricepi? Corporaţiile americane îl transformă în clovn, şi asta zice el că ar vrea să fie, numai că e deja, dar nu-şi dă seama. Părul lui roşcat şi cârlionţat, nasul roşu, obrajii roşii – cum râd toţi de el! Viaţa lui e

întruchiparea unei vieţi de clovn, are deja ce crede el că are nevoie, cu toate astea, tot tânjeşte după ele. Conduce un Volkswagen broscuţă şi-şi îngrămădeşte toţi prietenii în ea, pentru numele lui Dumnezeu! Am plâns când ieşeau ăia din maşină şi nu se mai sfârşeau. Sigur că am râs, dar am şi plâns! Nu-şi dădea seama. Nu-şi dădea seama că trăia deja viaţa unui clovn…

— Dar primea salariul unui director executiv, adăugă altcineva.

— Exact! Ca să nu mai vorbim de alegorie, că toţi directorii ăia executivi sunt şi ei tot nişte clovni. Dumnezeule, câte niveluri de semnificaţii. Ironie! O ironie genială, evocatoare! Şi sfârşitul, Dumnezeule, ce mai sfârşit!

La auzul cuvântului „sfârşit”, toată audienţa se pusese pe chicoteli, şoapte şi exclamaţii. Acum chiar că-şi dorea şi Bailey să fi citit cartea. Cum se sfârşea? Eroul fugise totuşi şi se dusese la circ? îi era teamă să întrebe. Jesse îi întâlnise privirea şi zâmbise cu gura până la urechi.

— Tu bei alcool?

— Cu moderaţie, răspunsese Bailey, dorindu-şi ca membrii clubului să o placă în continuare.

— Bun, răspunsese Jesse. Am nevoie de un cocktail. Hai să mergem.

Cu bucuria unei şcolăriţe care-şi face o prietenă nouă din prima zi de şcoală, Bailey o însoţise la cel mai apropiat bar. Fusese începutul unei prietenii surprinzător de trainice. Astăzi însă, Bailey o punea la încercare. Jesse nu voia să bea ceai. Nici măcar nu-i plăcea ceaiul, dar nu avusese niciun cuvânt de spus. Era prima cană de ceai pe care Bailey avea voie să o pregătească în apartamentul Oliviei. O parte perversă din sufletul ei spera ca, oriunde ar fi fost Olivia, să o vadă cum aprindea aragazul. Apoi, normal, se simţi vinovată, după care se enervă. Dacă Olivia s-ar fi purtat frumos cu ea cât ar fi fost în viaţă, dacă ar fi plăcut-o şi ar fi lăsat-o să facă ceai şi ar fi insistat să împrumute din când în când Jaguarul, ar fi putut fi cele mai bune prietene din lume. Ar fi trebuit să deretice prin apartament cu luni de zile în urmă; în loc de asta, Brad tot amâna şi plătea în continuare chiria. Acum era momentul.

Îşi scoase markerul şi se îndreptă spre calendarul de pe perete.

Dar tocmai când era gata de atac, imaginea din faţa ochilor o făcu să înlemnească. Nu mai era acelaşi calendar. Dispăruseră peisajele învăluite-n ceaţă şi spaţiile goale. În schimb, calendarul cel nou arăta clădiri pline de viaţă din oraşele europene. Pagina din luna aceea înfăţişa cu mândrie Amsterdamul.

Calendarul acela era plin de tot felul de însemnări. Seară de poker. Seară de poker. Seară de poker. Într-una din seri schimbase planul şi jucase bridge.

— Eşti bine?

— Olivia juca poker, spuse Bailey.

— Ştiu. Ce tare!

— Nu înţelegi. Nu am ştiut. Nu am mai văzut calendarul acesta până acum.

Jesse încuviinţă cu o mişcare absentă a capului şi împinse cana cât mai departe de ea.

— Cel puţin avea o viaţă, nu?

— Aşa-i, murmură Bailey, în speranţa că răspunsul ei suna convingător.

— Toţi banii ăia, spuse Jesse, aruncând o privire în jur. Şi ea locuia aici.

Şi Bailey gândea la fel. Olivia fusese putred de bogată, cu toate asta, alesese să stea cu chirie în locuinţa aceea sărăcăcioasă. Era deprimant. Pe de altă parte, era frumos, într-un fel straniu. Puţini oameni aveau o asemenea voinţă încât să nu arunce cu banii pe fereastră într-o secundă. Brad, de exemplu. Dar nu conta, în viaţă trebuia să ai un echilibru. Olivia ar fi putut să cheltuiască o parte din bani pentru ea. S-ar fi putut duce într-o croazieră sau ar fi putut zbura până la Paris. Poate că dacă ar fi făcut-o, acum farul nu ar mai fi fost o povară pentru ei.

Jesse îşi puse cana în chiuvetă. Zornăitul porţelanului îi întrerupse lui Bailey şirul gândurilor.

— Chiar a zis „paznicul luminii11? o întrebă prietena ei.

— Aşa a zis. Paznicul luminii.

Bailey se simţea vinovată că vorbea despre soţul ei în felul acesta, dar Jesse se număra printre puţinele ei cunoştinţe feminine cu care putea discuta despre orice. Pe lângă asta, avea nevoie de cineva care să o conducă prin labirintul de nebunie pe care Brad îl pogorâse

asupra lor.

— Eu n-aş putea să plec niciodată din Manhattan, i se confesă Jesse. Nu aş da insula asta pe o alta. Nu că-i trist? Fără focuri de armă, înjunghieri şi accidente casnice dintre cele mai stupide, nici nu ştiu cine aş fi.

Bailey râse.

— Înseamnă că faci ceea ce-ţi place. Ce eşti sortită să faci.

Oare ea putea spune acelaşi lucru? încercă să repete în gând. „Fără să prezint apartamente, să completez actele de vânzare-cumpărare şi să se caut noi locuinţe, nu ştiu cine aş fi”. Nu era adevărat. Pentru mătuşa Faye sigur era adevărat, dar nu şi pentru Bailey. Asta din cauză că era nou-venită în domeniu. îi plăcea slujba, se pricepea şi câştiga bine. Măcar atâta ştia.

„Fără Brad, nu ştiu cine aş fi”. Asta suna veridic, chiar şi în toată nebunia care se iscase.

— Sau, preciză Jesse, cu amândouă degetele arătătoare ridicate, înseamnă că sunt o ciudăţenie a naturii.

— Şi asta se poate. Nu vreau să plec, spuse Bailey dintr-odată. Nu vreau să locuiesc într-un far.

— O, draga mea! îmi pare rău.

— Poate că aş fi fost de acord să ne mutăm în Maine, sau în Rhode Island, murmură visătoare Bailey. În California. În Scoţia.

— Eee, ce frumos ar fi în Scoţia, o întrerupse Jesse. Aş putea pleca din Oraşul ciudaţilor ca să mă mut în Scoţia.

— Exact. Şi eu cu ce mă aleg? Cu nordul statului New York. Vrea să renunţăm la Manhattan ca să ne mutăm în nordul statului New York?

— Ghinion. Dar trebuie să te duci.

— Poftim?

Bailey se aştepta ca, dintre toţi oamenii pe care îi cunoştea, Jesse să vrea ca ea să rămână, să o convingă de faptul că Brad luase o decizie cât se poate de proastă, pe care nu trebuia s-o accepte. Nu avea să-i fie dor de ea?

— Să fii singur în New York e cea mai mare porcărie, zise Jesse. E egal cu *Jonglează cum poţi*, la puterea a zecea. Ultima dată când am avut o întâlnire cu un necunoscut, ne-am văzut la Subway. Adică la

fast-food, nu la metrou1. Avea o cartelă din alea cu puncte, ca să primească un sandviş gratis. Când Bailey izbucni în râs, Jesse adăugă: Şi asta nici nu-i partea cea mai rea. Încă nu adunase destule puncte pentru un sandviş gratis. Aşa că a plătit numai pentru sandvişul lui, dar i-a rugat pe cei de-acolo să-i dea puncte şi pentru al meu.

Bailey nu se mai putu abţine. Râdea isteric. Jesse i se alătură şi râseră amândouă, aşa că în câteva secunde ţipau amândouă ca nişte iele.

1 Subway – lanţ de fast-food unde se servesc sandvişuri sau „metrou" (n.tr.)

T-otuf pentru dine

79

— Ar fi trebuit să-i întorci spatele de când ţi-a spus „Hai să ne vedem la Subway11, spuse Bailey.

Era minunat să râdă cu lacrimi. Câte eliberare, după tot stresul din ultima vreme! Nu i-ar fi convenit ca Jesse să-şi găsească alesul, pentru că i-ar fi lipsit toate poveştile alea groaznice despre întâlnirile ei. Mulţumi cerului că lui Jesse îi plăcea slujba ei de asistentă.

— Crezi că ai putea veni o dată pe la noi să... nu ştiu, să-i verifici starea mentală a lui Brad?

— Mă tem că nu e în sfera mea de cunoştinţe. Dar dacă-l laşi pe frumosul acela să plece din viaţa ta, atunci o să-ţi controlez ţie starea mentală.

— Îmi place aici. Îmi place slujba pe care o am. Îmi plac tipii de la magazinul de pizza care flirtează cu mine şi ştiu că vreau vinete şi măsline pe felia mea, fără să mă mai întrebe. Îmi place chiar şi faptul că aici îţi pot pune vinete în pizza. Îmi place că poţi comanda hârtie igienică de la magazin, la ora două dimineaţa, şi-mi place că ospătăriţa de la restaurantul mexican ştie că nu trebuie sub nicio formă să ia bolul cu chipsuri până nu se goleşte de tot.

— A învăţat pe pielea ei.

— Şi-mi pare rău. Ştiu că nu-mi ajut semenii, aşa ca tine, dar îmi place piaţa imobiliară. Şi cred că mă pricep. Lumânarea mea şi fotografiile mele romantice şi replica mea genială au vândut mansarda de lux cuplului ca-n poveşti.

— Ştiu. Dar gândeşte-te, Bails. Nu vrei să sfârşeşti ca mătuşa ta Faye, nu-i aşa?

— Dar ce nu-ţi place la mătuşa mea Faye? E printre cele mai

realizate femei pe care le cunosc.

— Nu mă înţelege greşit. Îmi place de ea. Dar nu ţi se pare că e totuşi un pic obsedată? Nici nu mai poate intra într-un restaurant fără să calculeze suprafaţa în metri pătraţi şi să evalueze masa cu cea mai bună vedere. Şi am văzut cum se uită la soţul tău. Şi-ar da şi ochii din cap să aibă ce ai tu.

— Ştiu. Dar toată viaţa am cedat mereu în faţa lui Brad. Acum e rândul meu. Eram, în sfârşit, cumva fericiţi. Eram la casa noastră. Vreau un copil. Iar el îmi

 ia totul de sub nas şi se foloseşte de experienţa lui de dincolo de moarte ca să ne dezrădăcineze de tot.

— Mor să aflu toate detaliile, spuse Jesse. Se lăsase să alunece, încetul cu încetul, în scaun, dar acum se aplecase înainte, nerăbdătoare. Îmi place la nebunie să ascult poveşti despre experienţe de dincolo de moarte.

— La fel ca tuturor celorlalţi. Bailey încercă să păstreze un ton degajat, dar îşi dădea seama că tremura. A plutit pe deasupra corpului, a văzut… un fel de lumină puternică, cred… iar de atunci, pur şi simplu nu a mai fost acelaşi.

„O dragoste cum nu mai simţise până atunci”. Bailey nu îşi putu face curaj să povestească şi partea aceea.

— De aici şi faza cu paznicul luminii, observă amuzată Jesse.

— De aici, confirmă Bailey. Dar dacă el e paznic, eu ce mai sunt? Prizoniera?

— Cazurile de decorporalizare sunt la ordinea zilei. Eu aud tot timpul de astfel de chestii. Crede-mă că dacă ţi-ar trece un tub de dren prin piept, ai vedea şi atunci o lumină strălucitoare.

— Sunt sigură de asta. Dar toţi se reped după aia să-şi cumpere faruri?

— Nu e mai bine decât să fi fugit în vreun cazinou sau la vreun club de striptease?

— O să mă gândesc la asta.

— Am avut odată un pacient în stare terminală, un bătrân care se uita fix în tavan şi zicea „Ce frumos e!” Pe cuvântul meu, şi-acum mă mai apucă tremuratul.

— Mda… cred că e grozav faptul că Brad a văzut o lumină. Şi a vrut să intre în ea… dar apoi şi-a amintit de mine. A zis că s-a întors

pentru mine.

Jesse își duse mâna în dreptul inimii.

— Ce romantic!

— Știu, știu. Și eu am simțit la fel.

— Dar…?

— Dar apoi începe să povestească cum nu a văzut-o și pe Olivia în lumina aceea și cât de îngrijorat este că mătușă-sa încă mai hălăduiește printre pământeni, așa că acum îi vorbește tot timpul și ia urna cu el în mașină.

Totu’ (pentru tine

de parcă ar juca rolul principal din *Șoferul decedatei doamne Daisy1*. Mi se pare mie, sau ar trebui să mă îngrijorez un pic?

Jesse nu-i răspunse. Râdea.

— *Șoferul decedatei doamne Daisy*! *repetă ea printre chicoteli*.

— Nu mai râde! o mustră Bailey. Urna aia a început să mă enerveze rău de tot.

— O să renunțe la ea, mai devreme sau mai târziu. Nu are rost să te desparți de el din pricina asta. Dar dacă ai încă îndoieli în legătură cu relația voastră, du-l la Subway și vezi dacă-ți plătește un sandviș lung.

— Ți-ai luat sandviș lung?

— Ca să primească el două puncte.

Capitolul 9

c’est moi era unul dintre cele mai bune restaurante franțuzești din oraș, situat în Brooklyn Heights, pe o alee ce mărginea East River, cu o minunată priveliște asupra Manhattanului. Acolo, de pildă, i-ar fi plăcut lui Bailey la nebunie să cumpere un apartament. Cum ar fi fost să privească în fiecare seară, din balcon, cerul plin de luminițe și să soarbă un pahar de vin?

Bailey nu luase masa niciodată la acel restaurant, poate și pentru că prețurile porneau cam de la șase sute de dolari de persoană. Nu-și putea imagina că ar fi cheltuit atâția bani pe un prânz, chiar în eventualitatea că ar fi devenit extrem de bogată, dar după câte înțelegea, îndrăgostiții ca-n povești erau clienți regulați ai restaurantului. Ce repede ți se putea schimba viața. Ea și Brad mergeau acum cu Jaguarul și mâncau la c’est moi. Nu că ar fi fost în stare să se relaxeze și să se simtă în largul ei. Urma să piardă totul.

Odată mutaţi în far, toate acestea aveau să se transforme într-o vagă amintire.

Aluzie la filmul *Şoferul doamnei Daisy* (Drwing Miss *Daisy*), în regia lui Bruce Beresford, cu Morgan Freeman şi Jessica Trandy în rolurile principale (n.tr.)

82

Mary Carter o rămăşiţă a vieţii lor de odinioară. Ajunseră mai devreme şi se plimbară pe promenadă ţinându-se de mână. Rochia ei cea nouă, din mătase albastră, o făcea să se simtă feminină şi drăguţă. Se dusese chiar să-şi pilească ce-i mai rămăsese din unghii şi le dăduse cu un lac transparent. Inelul de argint cu cap de coiot era iar pe degetul mijlociu – atât fusese de acord să schimbe de dragul noilor săi prieteni. Spre marele său merit, Brad nu se mai plângea de faptul că se întâlneau cu un alt cuplu. Bailey se întreba dacă avea idee cam ce preţuri erau pe la restaurant. Probabil că nu, iar ea sigur nu avea de gând să-i spună. Avea o premoniţie că îndrăgostiţii ca-n poveşti aveau să facă cinste. Brad şi Bailey aveau să se împotrivească, desigur, după cum era obiceiul, apoi amorezii de basm aveau să-i strecoare ospătarului cartea lor de credit mai înainte ca Brad să apuce să vadă nota de plată. Sau poate aveau un cont deschis acolo. În orice caz, în situaţia puţin probabilă în care trebuiau să-şi plătească partea, puteau vinde oricând Jaguarul.

Restaurantul era la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din Brooklyn Heights, iar de la masa lor vedeau direct cerul. Decorul era elegant, dar cumva şters, aşa că mâncarea şi perspectiva ocupau locurile principale. Scaunele erau atât de moi, încât te puteai scufunda în ele. Şampania sosi la masă de cum se aşezară, împreună cu platourile cu apetitive. Ciuperci umplute cu crab, caviar şi paté. Cuplul de poveste avea meniul lor, bine stabilit.

— Nu-i aşa că e drăguţ? spuse Alissa după ce ciocniră.

— E nemaipomenit, răspunse Bailey.

„Serios acum", îşi zise. „Drăguţ?" Micul restaurant mexican de lângă casa lor, unde solniţele aveau nişte *sombreros* în miniatură, ăla era drăguţ.

— Pun pariu că acum ştii să apreciezi totul mai bine, nu? i se adresă Alissa lui Brad.

— Aşa e, spuse el. Se aplecă în scaun, iar tonul vocii lui crescu în intensitate când adăugă: Fiecare zi e ca un cadou nemaipomenit.

— Uau! exclamă Alissa.

— Dar partea cea mai bună e că nici nu-mi mai e frică de sfârşit.

— Te referi la... moarte? îl întrebă Greg.

— Ar trebui să o numească altfel, spuse Brad. Moartea nu are a face cu asta. Nu murim.

— Ia te uită ce privelişte, interveni Bailey.

„Chiar, nu e nicio lege care să interzică discuţiile despre moarte în timpul mesei?” bombăni iritată în sinea ei.

— Tu crezi în viaţa de după moarte, Bailey? o întrebă Greg de parcă şi-ar fi dat seama că încerca să schimbe subiectul, dar îi plăcea lui să pună paie pe foc.

— Noi ne-am considerat mereu nişte agnostici, spuse Bailey, aruncând o privire către Brad. Nu se ştie ce e dincolo de noi.

În mintea ei se porni un iureş de amintiri, conversaţii pe care ea şi Brad le avuseseră cu persoane religioase pe care le întâlniseră în călătoriile lor de-a lungul vremii. Mereu se găsea câte cineva, pe undeva, care să le îndese sub nas câte o broşură cu imagini ale unor oameni cu chipurile schimonosite de extaz sau de chinurile iadului, căci uneori erau greu de deosebit. Se purtau de parcă ştiau toate răspunsurile cu privire la viaţă, de parcă toţi ceilalţi ar fi fost condamnaţi. Brad şi Bailey îi ascultau întotdeauna politicos, dar rămâneau la părerea că era imposibil de găsit răspunsul la întrebări existenţiale precum „de unde venim” sau „unde ne ducem după moarte”.

— Ba eu da, rosti Brad acum. Eu ştiu.

Bailey ar fi vrut să-i dea un şut pe sub masă. Soţul ei se purta de parcă ar fi fost victima unei răpiri şi le rămăsese loial celor care-l capturaseră. Dar o ceartă în timpul cinei, în faţa noilor lor prieteni, nu ar făcut o impresie bună. Se întoarse către Greg:

— Dar tu? Tu ce crezi?

Greg îi aruncă, la rândul lui, o privire lui Brad înainte de a răspunde.

— Nimic, spuse el deschizând braţele, ocazie cu care vărsă un pic de şampanie. Din pământ venim, în pământ ne ducem.

Alissa îşi acoperi urechile cu amândouă mâinile şi începu să scuture din cap.

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Brad se aplecă şi-i puse o mână pe genunchi, murmurând cu blândeţe:

— Nu e sfârşitul.

Bailey îşi dori, deodată, ca acela să fie sfârşitul. Nu s-ar fi supărat dacă clădirea în care se aflau s-ar fi prăbuşit în râu. Spera doar să mai fie câteva secunde, înainte de marele nimic, în care să apuce să se uite la Brad şi să-i spună: „Am avut dreptate11. Era aşa de căpoasă, încât ar fi preferat un neant veşnic decât să-l asculte pe el dând asigurări că mai era ceva. Semăna cu soţul ei, mirosea ca soţul ei şi chiar zâmbea ca soţul ei, dar câteodată, când deschidea gura să vorbească, pur şi simplu nu era soţul ei.

Avea senzaţia că înăuntrul ei apăruse o fisură mică-mică, de unde începea să se rupă cu rapiditate, sau poate că era o fisură mică-mică între ei, în identitatea care se creează când formezi un cuplu, era o fisură mică-mică în *ei*, de unde se rupeau încetul cu încetul. Adică, în termeni mai puţin dramatici, se simţea de parcă erau iar la orele de sport, iar el nu o mai alegea să fie în echipa lui. Înainte, obişnuiau să-şi dea ochii peste cap unul către altul, sau să-şi facă semne cu piciorul pe sub masă, de câte ori începea careva să rostească vreo predică. Acum însă piciorul lui era departe de al ei, îşi putea da seama după cum se ţinea, cât mai departe, când ea îl dorea atât de tare. Îşi dorea atât de tare ca piciorul lui să se joace cu al ei pe sub masă, în semn de solidaritate. Dar de vreme ce nu era cazul, îi venea să-şi ridice ea piciorul şi să-l cotonogească de să nu se vadă.

La masa lor veni un chelner, iar Greg comandă pentru toată lumea. Lui Bailey nu-i păsa, câtă vreme nu se opreau cu şampania.

— Zi-le şi lor vestea ta cea mare, îl îndemnă pe Brad.

— Vestea noastră, o corectă el.

Un mic val de recunoştinţă inundă sufletul lui Bailey. Spusese „a noastră1. Poate că „al lor”-ul lor era încă intact, după toate cele.

— O, Doamne, spuse Alissa. Sunteţi însărcinaţi?

Bailey simţi că-i stă inima-n loc. Brad ridică mâinile.

— În niciun caz, replică el râzând. Ce-ţi închipui?

Bailey îşi concentră privirea asupra coşului de pâine.

Ar fi vrut să i-l arunce în cap. Îşi muşcă buza de jos. Nu-i venea să creadă ce spusese. Şi pe ce ton! De parcă ar fi fost vorba de cel mai rău lucru de pe lume, de parcă i-ar fi stricat toată plăcerea vieţii. „În niciun caz. Ce-ţi închipui? 1* Pentru prima oară în viaţa ei, pricepu de ce maimuţele aruncau cu excremente.

— Încă nu, zise ea. Dar ne pregătim. Na, că i-o trântise! Dar trebuie să ne ocupăm mai întâi de un mic far.

După expresia de pe chipul lui Brad îşi dădu seama că atributul „mic" îşi atinsese ţinta. Nu avea de gând să se simtă vinovată; ştia prea bine cât de mult îşi dorea ea un copil. „În niciun caz". De când eliminaseră cazul unui copil?

— Un far? se miră Greg.

Brad, care părea că încă mai fierbea după ce auzise cuvântul „mic", nu răspunse, aşa că le prezentă Bailey noutăţile, încercând să afişeze neutralitatea unui jurnalist, zugrăvind doar faptele. Alissa reacţionă ca o majoretă. Ţipă şi bătu din palme, apoi se aplecă şi privi ţintă la Brad, de parcă ar fi fost singurul bărbat din încăpere.

— I-ai cumpărat un far! spuse ea şi-l lovi pe Greg în joacă. Greg mi-a cumpărat numai bijuterii, călătorii, pantofi, haine sau maşini.

— Nu l-a cumpărat pentru mine, preciză Bailey. „L-a cumpărat ascunzându-se de mine. E o mare diferenţă.**

— L-am cumpărat pentru noi, spuse Brad.

— Ce gest simbolic! ţipă Alssia.

Bailey se miră că femeia cunoştea cuvântul „simbolic". Se simţea iar ca la clubul de lectură. Măcar de-ar fi fost şi Jesse cu ea, să o compătimească. Ce ciudat, ea îl compătimea mereu pe Brad. Asta înainte să-l apuce chestia cu viziunea angelică.

— A citit vreunul din voi *Jonglează cum poţi*? îi întrebă, în speranţa că vreunul avea să-i remarce sarcasmul. Dar nu o făcu nimeni. Alissa şi Brad continuară să discute despre far.

— Presupun că farul nu era printre primele tale opţiuni, îi zise Greg.

— Păi... începu ea. Încercă să adopte un ton voios. Îmi place ideea de a avea un loc în care să evadăm. Un fel de far de vacanţă. Dar nu prea ştiu ce să zic de pensiune. Cred că ar trebui să o luăm mai

uşurel. Să păstrăm apartamentul ca reşedinţă principală…

— Nu, nu, nu, o întrerupse Alissa. Nu şi dacă porniţi o afacere. Trebuie să vă dedicaţi trup şi suflet.

Lui Bailey îi veni să dea cu ea de pereţi. Şi cui îi mai păsa de suflet? Dacă i-ar fi azvârlit corpul slăbănog prin încăpere, i-ar fi fost de-ajuns.

— Exact, încuviinţă Brad.

— Cum spunem noi, în lumea modei, fiecare calorie contează!

Alissa zâmbi cu gura până la urechi, Brad zâmbi cu gura până la urechi, iar Bailey fu salvată de faptul că li se aduse cina. Se afundă în farfuria ei cu mare entuziasm. Avea să facă fiecare calorie să conteze! Avea de gând să se ghiftuiască până o apucau durerile, ar fi făcut orice să nu se mai gândească la seara asta oribilă. Alissa, observă ea, adulmecă totul, dar nu puse gura pe mai nimic.

— O să venim şi noi. O să stăm la farul vostru?

— Chiar aşa? făcu Bailey.

După cum aruncau cu banii în seara aceea, era cea mai bună idee pe care o auzise până atunci.

— Garantat, spuse Alissa. Şi cunoaştem foarte mulţi oameni, nu-i aşa, Greggy?

— Nu te pot contrazice, spuse Greg.

— O să dăm strălucire farului vostru, promise Alissa.

— Mişto, spuse Bailey.

Brad îi aruncă o privire severă. Nu zicea el că bogaţii se poartă mereu ridicol? De ce se uita urât numai la ea?

Desertul fu încă şi mai săţios decât felul principal, ceea ce Bailey nu ar fi crezut că poate fi adevărat. Alături li se aduseră pahare cu vin de porto.

— O să-i spun! ţipă Alissa. Îşi adulmecă desertul, apoi împinse farfuria în lături. Greg scutură abia vizibil din

cap, dar Alissa se aplecase deja către Brad. Când eram mică, am fost atinsă de un înger.

— Atinsă? repetă Bailey. Vrei să spui mângâiată?

— Bailey! exclamă Brad.

Era o glumă, dar numai ea şi Greg râseră. Bailey râse pe faţă, însă Greg încercă să se ascundă în spatele unui acces de tuse şi îşi duse la gură şervetul roşu de pânză. Bailey băuse prea multă şampanie şi i

se dezlegase limba. Se întoarse către Brad.

— Ce-i cu toate mustrările astea pe care mi le tot faci? Te stânjenesc cumva?

— Bails. Te rog.

Ei nu-i venea să creadă. Îl stânjenea. În cele câteva ore de când se aflau acolo, Alissa ţipase, bătuse din palme, îşi adulmecase mâncarea ca un câine de vânătoare, folosise expresii precum „sunteţi însărcinaţi 1 şi „o să dăm strălucire11, cu toate astea tot ea îl stânjenea.

— Îmi cer scuze, Alissa, spuse Brad. Te rog, continuă.

„Nimic nu se compară cu o povestioară incestuoasă cu un înger”, îşi zise Bailey. Replica asta chiar ar fi meritat o uitătură urâtă! Slavă Domnului că-şi ţinuse gura.

— Mă duc afară, pe terasă, să fumez, anunţă Alissa. Vrei să vii cu mine? i se adresă ea lui Brad.

Bailey aşteptă să-l audă spunându-i că nu suferea fumul de ţigară.

— Sigur că da. Cu plăcere.

Bailey încercă să schimbe rolurile şi să-i arunce, la rândul ei, o privire urâtă, dar în cazul în care o observase, nu lăsă să se vadă. Alissa îşi puse mâinile pe umerii ei.

— E un obicei oribil. Ce noroc ai, să nu trebuiască să fii mereu slabă. Doamne, cât te invidiez!

Între ea şi Greg se lăsă tăcerea de cum rămaseră singuri.

— Am auzit povestea cu îngerul de un milion de ori, spuse Greg după o vreme.

Bailey îl aprobă cu o mişcare a capului.

— Nu am vrut să râd de ea.

— Nu ai greşit cu nimic. În orice caz, ai un simţ al umorului foarte dezvoltat.

— Mulţumesc.

Privirea lui era atât de deschisă şi de statornică, încât Bailey se trezi admirând priveliştea, în timp ce el se uita la ea. Nici măcar nu putea spune cu certitudine că tipul voia să flirteze; poate că bogăţia le dădea oamenilor atâta încredere în sine, încât puteau să aţintească pe cineva cu privirea ca şi cum ar fi fost un tablou sau o piesă stranie de mobilier, una interesantă, dar care nu se prea potrivea cu decorul.

— Spune-mi povestea cu îngerul, îi ceru Bailey.

Greg făcu o mutră de parcă ar fi preferat să mestece sticlă, dar se conformă:

— Pe când avea zece ani, a făcut febră foarte mare. S-a trezit în miez de noapte şi a văzut o femeie înveşmântată toată-n alb, care stătea – sau plutea, presupun – deasupra patului ei.

— Aha!

— Nu cred că a fost vorba de nicio atingere, adăugă el făcându-i cu ochiul.

Bailey încercă să se controleze, dar sfârşi într-o altă criză de râs, din cele care păreau să-i facă atâta plăcere lui Greg. Tipul era mai cu picioarele pe pământ decât îşi imaginase. Deodată, se aplecă înspre ea şi-i şopti:

— Pot să-ţi spun un secret?

Bailey era conştientă de prezenţa lui, de mirosul, de privirea lui şi de cât de bine arăta. Dar, nu ştia nici ea din ce motiv, toate astea o făceau să-i fie şi mai dor de Brad. De vechiul Brad. Nu mai ştia ce să zică despre cel nou, de pe terasă, care îngăduia fumul de ţigară doar ca să audă ceva ce, în opinia ei, era o poveste însăilată cu un înger.

— Sigur că da.

— *Jonglează cum poţi* e cea mai proastă carte pe care am citit-o vreodată.

Bailey expiră uşurată. Un moment, avusese impresia că-i va spune ceva ce niciun bărbat căsătorit nu ar fi trebuit să spună. Cum putea fi aşa de dusă cu pluta? În primul rând, erau căsătoriţi doar de câteva luni; în al doilea rând, era căsătorit cu un fotomodel. Greg îi făcu amuzat cu ochiul, de parcă ar fi ştiut toate astea.

— Mult zgomot pentru nimic, se arătă ea de acord. Mult zgomot pentru nimic.

Se forţă să zâmbească şi să discute mai departe, prefăcându-se că nu număra deloc secundele care mai rămăseseră până să se întoarcă soţul ei. Poate că nu era o idee rea să se mute în far. Măcar acolo l-ar fi putut ţine departe de un fotomodel care nu numai că arăta ca un înger, dar mai şi credea în ei, şi de soţul arătos al Alissei, care, din numai câteva priviri aţintite asupra ei în seara asta, o făcuse să se simtă mai dorită decât reuşise să o facă să se simtă soţul ei în luni de zile. Când se întoarseră cei doi, Brad rânjea cu gura până la urechi, iar Alissa îi

dădea ghionturi.

— I-a pasat ospătarului cartea de credit, îi spuse Alissa lui Greg.

— Poftim? tresări Bailey.

— Facem noi cinste, anunţă Brad.

— Nu ar fi trebuit, spuse Greg.

— Chiar că nu ar fi trebuit, încuviinţă Bailey.

Când li se întoarse nota de plată, Bailey nu ştia ce să aleagă: să-l urmărească pe Brad cum citea preţul total sau să o zbughească din restaurant, ca şi cum ar fi luat foc? Spre marele lui merit, numai o nevastă ar

I i putut citi expresia îngrozită din ochii lui când se uită la nota de plată. Gâtul i se făcu roşu ca racul, iar ochii îi întâlniră pe ai lui Bailey. Ea îi zâmbi. „Am mai fi putut cumpăra un far”, ar fi vrut să-i spună. Dar faptul că nu-i spuse asta dovedea că era cea mai bună nevastă de pe (aţa pământului.

Capitolul 10

— Mi se spune căpitanul Jack. În mod evident, ăsta nu-i numele meu adevărat, spuse căpitanul feribotului.

După douăzeci de minute pe mica lor barcă, Bailey avea impresia că nu se apropiaseră cu niciun centimetru de ţărm. La început fusese aproape la fel de încântată ca şi Brad la gândul că avea să vadă farul. Însă ploaia persistentă făcea barca să se clatine, să se înalţe

şi să coboare neîncetat, iar vorbăria nesfârşită a căpitanului Jack îi accentua senzaţia de greaţă, dându-i sentimentul că era prinsă ca într-o capcană. Brad era în al nouălea cer. Îşi lăsă capul pe spate şi se puse pe râs când îl auzi pe celălalt spunând „căpitanul Jack nu-i numele meu”. Bailey nu râse, deşi atât comentariul, cât şi semnul cu ochiul pe care-l făcuse păreau să i se adreseze.

— Vi se potriveşte, zise Brad. Nu-i aşa, Bails?

— Bails? se miră căpitanul Jack.

— Bailey, îl lămuri ea.

— Cred că am să-ţi zic Bails, decise căpitanul Jack.

— Te rog să nu faci asta.

Brad îşi desfăcu braţele de parcă ar fi simţit cum îl aruncă vântul înapoi, chiar dacă ei erau înăuntrul cabinei de pe micul feribot. Nici furtuna nu-l putea opri pe căpitanul Jack din şirul de glume proaste sau din indicaţiile către „privelişti”, din care niciuna nu putea fi

văzută prin ploaie. Şi cu cât părea Bailey mai puţin interesată, cu atât părea căpitanul Jack mai pornit să o cucerească. Era un bărbat înalt, cam la cinzeci de ani, în formă bună, avea ochi albaştri şi părul înspicat. Păcat că vorbea atâta, altfel se potrivea perfect stilului puternic şi tăcut. Poate îl combina cu Jesse.

Căpitanul Jack ridică un deget, pregătindu-i pentru o nouă glumă. Brad se apleca spre el, nerăbdător. Bailey căută din priviri o pungă pentru vomă.

— Un bărbat se duce la nevastă-sa. Iubito, zice el, vestea bună e că am cumpărat un far. Vestea proastă e că am cumpărat un far.

Brad şi căpitanul Jack izbucniră în râs, de parcă ar fi fost cel mai bun banc pe care l-ar fi auzit în viaţa lor.

— Mai avem mult? se interesă Bailey.

— *Muhheakantuck*, spuse căpitanul Jack.

— Sănătate, replică Brad.

Cei doi izbucniră iarăşi în râs.

— Aşa numeau indienii algonquini râul Hudson, spuse căpitanul Jack, uitându-se iar la Bailey în timp ce vorbea. „Râul care nu se poate hotărî. „Mareea care vine şi-ntr-o parte, şi-n alta îl face să curgă în ambele sensuri.

Totul pentru tine 91

De data asta, când o privi, ar fi putut jura că încerca să-i sugereze ceva. O compara cu mareea în două direcţii? îşi dăduse seama că ea nu se hotărâse încă ce să creadă despre toată escapada asta cu farul? Sau îşi pierdea ea minţile, din pricina valurilor şi a căpitanului vorbăreţ şi cu alură de cowboy trecut de prima tinereţe?

— Ce ne poţi spune despre far? îl întrebă.

— E o frumuseţe, ce mai.

— Vezi? zise Brad.

— Ce părere ai avea dacă l-am transforma într-o pensiune?

Brad o săgetă cu privirea. Oare întrecuse vreo limită pur masculină, invizibilă?

— Păi, ar fi o idee minunată, spuse căpitanul Jack. Mai că mi-aş dori să-mi fi venit mie ideea mai întâi.

— Nu-i aşa? exclamă Brad. Vin deja destul de mulţi oameni să o viziteze, nu?

— E o „ea”? întrebă Bailey. Bărbaţii îi aruncară o privire goală. E un far, insistă ea. Dacă nici asta nu vă sugerează faptul că ar trebui

folosit un pronume masculin, nu ştiu ce alt argument v-aş mai putea da.

De data asta, căpitanul Jack izbucni într-un râs atât de gros, încât Bailey se văzu nevoită să zâmbească şi ea un pic. Apoi îl bătu pe Brad pe spate, de parcă el ar fi făcut gluma.

— Îmi place de ea, îi spuse lui Brad. Să nu o laşi să-ţi scape.

— Şi în curând, niciunul din noi nu o să mai aibă scăpare, completă Brad.

Râsetele continuară. Bailey, pentru prima dată în viaţă, se gândi la telefonul ei mobil şi-şi dori să fi avut cont pe Twitter. Doamne, ce mesaje ar fi trimis în momentul acesta pe Twitter, cu tot cu semne de nervozitate!

— Serios acum, spuse Brad. Ne apropiem, nu?

— Încă nu sunteţi obişnuiţi cu marea, aşa-i? râse căpitanul Jack.

— Cred că sunt mulţi vizitatori, de vreme ce ţineţi feribotul ăsta.

— Ei bine, asta nu-i singura mea slujbă, îţi închipui doar, şi mereu mi-am dorit să am o barcă a mea.

Aşa că atunci când a apărut minunea asta la o licitaţie, am şi cumpărat-o. Se aplecă în faţă, ca să ajungă mai aproape de Bailey. E-n regulă dacă folosesc pronumele feminin de data asta? Bărcile au fost mereu asociate cu o „ea”. Îi mai făcu odată cu ochiul, apoi se întoarse către Brad. Nu duce mai mult de cincizeci de persoane. Da’ io n-am dus mai mult de zece, după cum îţi poţi închipui.

— Nu avem nevoie decât de câteva persoane pe noapte ca să putem ţine pensiunea, spuse Brad.

— De unde ştii? interveni Bailey. Nu am studiat încă cifrele.

Brad o mai săgetă odată cu privirea. Îl scotea din sărite, era evident. Nu se putea stăpâni. Dar chiar nu se gândiseră deloc la calcule.

Deodată, braţul căpitanului Jack se înfipse drept înainte:

— Iată-l!

La început, Bailey nu desluşi altceva decât o perdea de apă. Apoi îl auzi pe Brad trăgând aer în piept. Se aplecă mai tare spre fereastra de sticlă. Brad se apropie de ea şi-şi trecu un braţ peste talia ei, apoi îi arătă cu degetul. Ea îi urmări traiectoria şi descoperi, înălţându-se în aer, o lumină care pulsa lent.

Odată ajunşi pe ţărm, Brad şi Bailey rămaseră pe loc, cu mâinile

încleştate, privind fix la far. Se înălţa în depărtare, singur, înconjurat cu un gard din lemn, viguros şi splendid. Cum stătea aşa, pe insula aceea mică, învăluit în ceaţă, Bailey îşi imagină că arăta exact la fel cum arăta când fusese construit, în anul 1849. Aşezată pe un soclu circular imens, din piatră, casa italiană albă, din piatră, a paznicului, de care era ataşat turnul dreptunghiular care se înălţa la aproape douăzeci de metri în aer, îi umplu lui Bailey sufletul cu un freamăt neaşteptat. Coşmarul ei nu se adeverise – nu arăta ca o conservă de ton în mijlocul unei mlaştini.

Nu că ar fi fost prea încântată. Asta ar fi fost o exagerare. Dar avea de gând să privească lucrurile într-o lumină pozitivă – fără nicio legătură cu calamburul involuntar, îşi zise în sinea ei, privind farul. Traiul

aproape de fluviu nu avea cum să fie un lucru rău, nu-i aşa? Iar New York-ul nu era foarte departe, la două ore în josul râului, cu trenul. „În josul râului11, vorbea deja ca un om de-al locului. Cum zicea căpitanul Jack că-i spuneau indienii algoguini? *Muhheakantuck*.

Îşi întoarse capul către micul feribot care aştepta în dreptul docului. Cealaltă cale de acces către insulă era un drum de aproape cinci kilometri prin pădure, după care pământul întâlnea, în sfârşit, drumul principal. Cei mai mulţi dintre viitorii lor oaspeţi aveau să vină cu barca. La fel şi mobilierul lor. Bailey nu voia să se gândească la asta. La fel cum nu voia să se gândească prin ce chinuri avea să treacă pentru a aduce până acolo un bidon cu lapte. Cel mai apropiat magazin, Provizii pentru insulă, era tot în oraş.

O barcă cu vâsle fusese soluţia găsită de soţul ei.

O barcă cu vâsle. Şi se jurase în stânga şi-n dreapta că el avea să se ducă după lapte. Bailey se simţea ca o mamă ascultând rugăminţile copilului de a primi un căţeluş. Toată lumea ştia prea bine cine avea să aibă grijă de căţeluş până la urmă, cine avea să-l ducă la veterinar şi cine avea să cureţe după el. De ce nu cumpărase, mă rog frumos, o barcă cu motor, mică şi rapidă, sau două skijeturi? Oare nu ştia soţul ei că ea nu era genul de femeie care să meargă cu barca cu vâsle? Aveau vreo şansă să facă o înţelegere cu Fresh Direct, să le livreze alimente acolo?

Iar i se făcuse stomacul ghem. Poate că nu era deloc entuziasmată, poate îi era doar greaţă. În ce se băgaseră? Stăteau pe o

cărare de acces pavată cu scânduri, cu doar două geamantane şi un vis neterminat. Prin care înţelegea visul lui – cealaltă jumătate a ei. „Dezolare", îşi spuse. „Pare dezolant. ** Deşi era grozav că aveau o cărare pavată cu scânduri doar pentru ei.

Poate că avea să se îndrăgostească, până la urmă, de natură. Erau înconjuraţi din toate părţile de ea. Iarbă înaltă şi ţepoasă, fluviul Hudson care se umfla, un stol întreg de păsări şi nişte plescăituri ciudate în apa de la picioarele lor, despre care Bailey nu putea decât să spere

94

Mary Carter că erau peşti. Abia debarcaseră şi-i era deja dor de sunetul alarmelor din Manhattan.

Brad o apucă de mână şi strânse cu putere. Păşiră încetişor pe scânduri înspre noua lor casă, şi niciunul din ei nu voia să se grăbească. Bailey înainta încet, pentru că îi era teamă de ce îi aştepta, în timp ce Brad savura momentul.

— Nu-mi vine să cred că am ajuns, spuse el. Ăsta este farul nostru.

Acum mergea mai repede, prea repede ca Bailey să mai ţină pasul cu el fără să alerge. Dar nici măcar viteza nu-l putea opri din predica legată de far. Tehnic vorbind, aparţinea încă pazei de coastă. Accesul la punctul optic, aşa-i spuneau ei. Funcţiona automat şi era setat să emită patru pulsaţii de lumină, după care urma o secundă de întuneric. Construcţia farului fusese comandată iniţial de Congres, pentru a îndepărta vasele din zona aceea de apă puţin adâncă. Sursa de lumină care era instalată pe tavanul camerei de observaţie din turn era cea de-a treia găzduită de far în decursul timpului. Cea de acum se alimenta cu energie solară şi arăta ca un obiectiv industrial – nu prea aveai cu ce-ţi bucura ochii, în afara faptului că, din câte auzise el, efectele pe timp de noapte erau incredibile. Prima sursă de lumină fusese o lampă cu kerosen, care se aprindea cu grăsime de balenă şi era montată între nişte oglinzi reflectorizante. Cea de-a doua fusese o minune cu lentile Fresnel de gradul patru. Existau şase grade de lentile Fresnel, primul grad era pentru cea mai mare, iar al şaselea, pentru cea mai mică. Din păcate, nu ştia nimeni ce se alesese de structura aceea care, cu ramele de alamă şi cu sutele de prisme din sticlă verde, în formă de fagure, era la fel de frumoasă ca o sculptură rară şi valora la fel de mult. Brad spuse că avea să caute o poză, ca să-i arate ce

frumoase erau lentilele acelea.

Bailey se şi vedea în secolul al XIX-lea. Cum o fi fost să cari găleţi grele cu untură de balenă, care stropea în toate părţile, până sus, în far? Ce mai certuri domestice ar fi putut isca o asemenea trebuşoară! Unul din

ci ar fi stat ghemuit în pat, încercând să doarmă, iar celălalt i-ar fi tras un ghiont în spinare:

— Ni s-a terminat uleiul de balenă.

— E rândul tău s-aduci.

— Unde mi-e harponul?

— Ce ştiu eu? Unde l-ai lăsat ultima dată?

Bailey aruncă o privire în spatele lor. Căpitanul Nu-i-Jack stătea nemişcat pe scânduri, în timp ce ploaia cădea peste el.

— Intră, te rog, îi spuse.

— Nu, domniţă. Dar dacă aveţi nevoie de ceva, veniţi la Provizii pentru insulă.

Bailey urmări traiectoria degetului său întins, care indica un punct de dincolo de fluviu. „Nu sunt absolut deloc genul de femeie care să meargă cu barca cu vâsle”.

— Provizii pentru insulă, repetă ea. Am priceput.

Brad îi făcea deja semne de „la revedere” cu o mână, în timp ce împingea cu un picior în uşă. Bailey ar fi jurat că Jack îi arunca o privire ciudată, de parcă ar fi vrut să o avertizeze în legătură cu ceva. Dar cum ar fi putut ea să perceapă o asemenea aluzie printr-o perdea de apă?

— Să mai treci pe la noi. Poate după ce ne instalăm?

— Nu, domniţă, spuse el. Dar am să fiu pe-aici, pe-aproape, dacă aveţi nevoie de mine.

Apoi dispăru pur şi simplu în ploaie, într-o direcţie ce părea spre vest.

— Grăbeşte-te! urlă Brad la ea.

Preţ de o clipă, Bailey se şi văzu în apartamentul Oliviei, privind-o cum alerga în şosetele de gimnastică şi sandalele ei mar Oj ca să admire calităţile lui Brad de a recepta canale TV. Începu şi ea să alerge; nu era o idee rea, având în vedere cum ploua.

„Nu, domniţă”. Probabil că o înţelesese greşit. Doar nu putea refuza invitaţia de a intra la o dată ulterioară. Oare avea un motiv

întemeiat să nu intre în casă, era ceva ce ar fi trebuit şi ei să ştie? Dar Bailey nu avu prea mult timp la dispoziţie să-şi facă griji, căci Brad deschise uşa către noua lor locuinţă.

Păşiră într-un hol mic, folosit probabil şi ca magazie de ţinut cizmele şi hainele murdare. Aici le atrase atenţia o a doua uşă, de asemenea închisă. Un covoraş gri şi o umbrelă neagră, lungă, sprijinită într-un colţ, erau singurele obiecte din spaţiul respectiv. Tavanul înalt se termina într-o lucarnă ovală, micuţă. Brad zâmbea cu gura până la urechi în timp ce apa i se scurgea din haina udă. Bailey fu nevoită să închidă singură uşa de la intrare. Brad părea să nici nu observe cum intra ploaia peste ei.

— Incredibil, spuse el.

Bailey făcu o grimasă. Deşi era încântată că vedea, în sfârşit, locul, o irita un pic entuziasmul lui prematur. Ce era aşa incredibil? Era o magazie pentru încălţări şi haine murdare, atâta tot. Care din ei se purta ca un fals agent imobiliar, de data asta? Cunoştea toată lumea jargonul. „Intim" însemna minuscul, „spectaculos" însemna decent, iar „priveliştea care-ţi taie respiraţia** însemna că trebuia să te apleci pe fereastră şi să-ţi bălăbăni capul la stânga şi la dreapta. Dar o magazie de încălţăminte şi haine murdare nu prea mergea cu incredibilul.

— Este o lume absolut nouă, zise Brad frecându-şi mâinile.

Bailey ar fi vrut să-i smulgă cheia din mână şi să i-o înfigă în ochi. Incredibil sau nu, o lume nouă sau ba, ea îngheţa pur şi simplu de frig.

— Ar trebui s-o deschizi, sugeră ea, făcând un gest către uşă.

— Am un sentiment puternic de déjà vu, spuse el. Simţi şi tu?

— Nu simt nimic. Nici măcar degetele de la mâini sau de la picioare.

— Trebuie să savurăm clipa. Este un moment foarte important.

— Am făcut o fotografie cu ochiul minţii, rosti Bailey tare, în speranţa că volumul vocii avea să-i compenseze lipsa de entuziasm. Deschide uşa!

Brad îi aruncă o privire. Exagerase, făcuse să sune totul prea ca-n filme. Brrr! făcu, pentru cazul în care el nu pricepuse încă. Brad îşi trecu un braţ în jurul ei.

ca şi cum ar fi vrut să o încălzească, dar nu reuşi decât s-o ude şi mai tare. Se temea totuşi să-l dea la o parte.

— Tu ai observat că Jack nu a vrut să intre? îl întrebă.

— Mmm?

— Căpitanul Nu-i-Jack. S-a purtat de parcă i-ar fi fost Irică de locul acesta.

Dar Brad nu o asculta. Rămăsese în loc, cu mâinile ne lingă el, cu capul dat pe spate şi se holba la cer. Bailey îi dădu un ghiont.

— Incredibil, spuse el.

— Brad, am îngheţat.

— Scuze.

Se duse către uşă şi vârî cheia în yală, apoi se întoarse către ea şi o privi. Bailey îşi lipi un zâmbet pe chip. Poamne, l-ar fi omorât. Buna-ei dispoziţie se ducea cu rapiditate pe apa sâmbetei. îi strica tot momentul, dar dacă i-ar fi zis ceva, ar fi însemnat să-i strice ea lui momentul. Abia aştepta să aibă o cheie a ei.

— Aş vrea să am o tobă, zise Brad.

„Sau numai beţele, adăugă Bailey în sinea ei. Te-aş putea bate cu ele”.

În cele din urmă, el deschise uşa şi pătrunseră într-o i două încăpere, doar cu puţin mai mare decât prima. Bailey simţi că o apucă nebunia. Era ca un şir de păpuşi din alea ruseşti. Oare aveau să intre în camere din ce în ce mai largi? Asta de acum avea o podea frumoasă de lemn şi era cam cât o cameră de bebeluş, numai că i avanul era mai jos şi nu avea nici lucarnă, nici ferestre. Se întreba deja ce aveau să facă acolo. Avea un presentiment ciudat. Se întrebă dacă şi lui Brad i se părea ceva în neregulă, dar îi era prea teamă să întrebe. Spre norocul ei, în loc de altă uşă închisă, trecură pe sub o arcadă către altă zonă a clădirii. Bailey o cercetă rapid, lăsându-l pe Brad să se holbeze în toate ungherele, la toate i răpăturile. Arcada o scoase într-un hol îngust. Era ca un labirint. Niciuna dintre fotografii nu arătase succesiunea aceea stranie de încăperi. Holul scârţâi când păşi prin el.

— De ce te grăbeşti? strigă Brad în urma ei. Trebuie să savurăm.

Dacă mai folosea cuvântul „a savura” o singură dată, avea să-l omoare. O crimă justificată de utilizarea repetată şi fără noimă a verbului „a savura”. Un juriu format din experţi în limba engleză ar fi

achitat-o.

— Sper să fie o casă pe aici, pe undeva, spuse ea. Încerc doar să o găsesc.

— Asta este ca-n bancul acela cu poneiul, replică el. Nu ştii? Acela cu un copil optimist şi unul pesimist. Şi amândoi au în faţă câte o grămadă de balegă şi o lopată. Pe cel pesimist îl apucă o criză de isterie, iar cei optimist începe să sape, pentru că „după cât rahat e aici, trebuie să fie şi un ponei pe undeva!”

— Exact! încerc şi eu să găsesc poneiul nostru.

— Nu o să mai ai niciodată şansa de a-ţi face o primă impresie, spuse Brad.

Ca şi cum casa ar fi fost o persoană. El zăbovi, trecându-şi palma peste profilul de pe perete, iar Bailey merse înainte. Holul era întunecat şi gol, în afară de un articol de ziar prins în piuneze pe perete. Se apropie să-l citească.

„Moartea unui paznic de prin partea locului.11

Podeaua scârţâi când Brad păşi în urma ei, pe hol. Bailey smulse articolul din perete şi-l băgă rapid în buzunar. Cine naiba prinsese necrologul acolo şi de ce? Brad numai la moarte se gândea în ultima vreme, non-stop. Nu voia să-i dea un nou prilej să se pornească. Pe de altă parte, era caraghios să-l ascundă în felul ăla. Dar când Brad ajunse în dreptul ei, nu scoase nicio vorbă.

Păşiră împreună în camera principală de la parter. În sfârşit, Bailey se simţi ca într-o casă adevărată. Era un spaţiu larg, cu vedere înspre Hudson. De vreme ce farul era în vârful unui deal, când se uita afară avea impresia că pluteau deasupra fluviului. Două ferestre de mărimea unui om dădeau sentimentul că puteai păşi direct afară, pe apă, să calci pe ea. Ca Iisus. Ţinând cont de evoluţia recentă a lui Brad pe tărâmul spiritualităţii, Bailey decise că era mai bine să ţină pentru ea parabola cu mersul pe apă. Pieptul i se dilată ca burduful unui acordeon în timp ce absorbea totul dintr-o

suflare. Podele din lemn maro-închis, tavanul sus, sus de tot, două ferestre imense, un şemineu şi pereţi pe i are mai atârnau încă zdrenţe dintr-o n tapet străvechi. Aveau mare nevoie de a fi zugrăviţi, în afară de cazul în rare, asemenea lui Brad, apreciai patina vremii.

— E nemaipomenit, spuse ea.

Ecoul vocii ei răsună în cameră. Simţea o uşoară adiere şi se

întrebă dacă mirosul acela de umed era permanent. Dar în ciuda curentului rece, o cuprinse u stare de linişte. Poate că nu avea să fie aşa de rău. Pe lângă ritmul agitat al Manhattanului, era drăguţ a stea undeva departe, în casa unui paznic de far, pe malul fluviului. Optimismul ei dură numai câteva serunde, până când Brad izbucni. Începu să se agite prin încăpere, mişcându-şi mâinile în timp ce ridica despărţituri imaginare.

— Aici va trebui să fie recepţia, va trebui să facem o tejghea şi să închidem mai tot spaţiul, ca să nu te apuce i laustrofobia când o să stai în spate…

— Stai, spuse Bailey. Eu? Când stau acolo?

— Şi o să fie nevoie de spaţiu pentru un copiator, un dulap, chei…

— E o pensiune, Brad, nu un hotel de lux. Nu se poate să facem perete în camera asta, e singura începere cât de cât mai mare.

— Nu ai de unde să ştii. Nici n-am văzut restul casei.

Era adevărat, dar Bailey avea senzaţia că nu se înşela, l acu un gest cu mâna spre ferestre şi spre fluviul de dincolo de ele.

— Uite, e ca şi cum am merge pe apă. Ca Iisus.

Îl privi cu atenţie pe Brad. Afirmaţia cu conotaţie religioasă păru să-l oprească. Se întoarse către ferestre şi se legănă pe călcâie.

— Presupun că nu trebuie să arate ca un hotel, zise într-un final.

— Sigur că nu. Camera asta e prea frumoasă ca să ne atingem de ea.

— În afară de tapetul ăsta oribil. Va trebui să-l dăm jos şi să zugrăvim.

— Hai să vedem şi restul casei.

Bailey nu mai voia să vorbească despre încăperea aceea; era îngrozită de faptul că ar fi putut isca o ceartă, mai ales că-i venea să-l snopească în bătaie. În spatele unei tejghele? El şi-o închipuia stând în spatele unei tejghele? Mai bine se mulţumea să fie soţie de weekend.

— Brad, dacă am locui în oraş şi am folosi farul ca pe un loc unde să putem evada… lăsă în mod intenţionat propoziţia neterminată, ca să-l îndemne pe el să o completeze aprobator.

— Nu putem ţine o afacere în felul ăsta.

— Exact. Nu trebuie să deschidem neapărat o afacere aici. Poate

fi un loc de evadare. Locul nostru de evadare. Nici nu ar mai trebui să zugrăvim.

Probabil că şi Brad îşi dăduse seama că avea să urmeze o ceartă, căci îşi încrustă deodată un mare zâmbet pe faţă şi-şi pocni palmele una de alta.

— Turul nostru continuă, domniţă! spuse el, făcându-i semn să urce pe scările înguste din partea dreaptă a camerei.

La etajul următor erau un dormitor mare şi trei mai mici. Era cumva cotit, în forma literei „L”. De aici pornea un mic hol care făcea legătura cu farul propriu-zis. Bailey se opri pe palier nehotărâtă dacă să vadă mai întâi cum erau camerele sau să se ducă în far. O mochetă gri acoperea probabil tot nişte podele din lemn închis la culoare. Abia aştepta s-o smulgă de acolo.

— Măcar are mochetă pe jos, remarcă Brad. O să înăbuşe zgomotele.

— Mai întâi camerele, sau farul? se interesă ea.

— Camerele, normal. Farul îl lăsăm la urmă.

— Sunt numai trei dormitoare pentru oaspeţi.

— La etajul ăsta.

— Mai e un etaj?

Încercară amândoi să se uite după colţ, după o altă scară, dar dacă exista într-adevăr una, nu se vedea de unde stăteau ei.

— Las că mai vedem, zise el. Hai să luăm camerele la rând.

Prima uşă, pe dreapta, ducea la apartamentul principal. Bailey presupuse că aceea avea să fie camera lor.

şi şi-ar fi dorit să fie ultima, în loc de prima. Nu-i plăcea ideea că oaspeţii aveau să treacă în fiecare seară prin dreptul uşii ei. Numai dacă ar fi reuşit să-l convingă pe Brad să renunţe la partea cu pensiunea din toată povestea asta!

Păşi în dormitor şi-i mai veni o dată să smulgă mocheta de pe jos. Nu-i păsa că atenua zgomotele, ei nu-i plăceau mochetele. Şi camera asta avea aceeaşi privelişte ca şi cea mare de dedesubt. Trebuiau să aşeze patul astfel încât să aibă vedere spre fluviu. Îşi şi închipuia cum aveau să-şi petreacă duminicile dimineaţa, mâncând şi bând în pat şi privind afară, la vapoare. Îşi puteau lua şi-un telescop.

— Am putea lua bani buni pe camera asta, zise Brad. Apartamentul nupţial.

— Şi noi unde mai dormim? în apartamentul celor căsătoriţi de multă vreme?

Brad pufni în râs, ca şi cum ea ar fi glumit, o apucă de talie şi o trase spre el.

— Nu am văzut încă etajul al treilea. L-am putea transforma integral în micul nostru apartament.

— Aa! Poate.

Era gata să se repeadă la el şi să se certe cu el pentru cameră. Oare se întâmpla deja? Nu mai aprecia la fel de mult faptul că soţul ei era încă în viaţă? îi era ruşine pentru că nu fusese în stare să păstreze acel sentiment de recunoştinţă. Se întoarse spre el, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, inspiră aerul impregnat cu mirosul lui, îi spuse uşurel că-l iubea şi-l sărută.

— Asta pentru ce a fost?

— Ai dreptate, recunoscu ea. E palpitant.

Brad zâmbi cu gura până la urechi. Redevenise brusc băiatul precoce pe care-l ştia şi pe care-l iubea. împărtăşeau o aventură, asemănătoare cu celelalte aventuri pe care le împărtăşiseră. De ce ascunsese oare necrologul de pe perete din calea lui? Se simţea vinovată, de parcă i-ar fi tăiat din felia lui de aventură şi ar fi pus un paravan între el şi adevăr. Dacă l-ar fi scos acum ar fi părut caraghios? Cum putea scăpa de asta? „A, stai să vezi

ce am smuls de pe peretele de jos şi am băgat repede în buzunar, ca să nu vezi tu”.

Putea să-l prindă iar de perete, în altă parte, îşi spuse. Avea să-l pună pe alt perete, unde să-l descopere el.

Celelalte două camere, mai mici, aveau nevoie de renovare. Mocheta groasă şi urâtă trebuia scoasă. Spre deosebire de pereţii cu patină de jos, aici erau pur şi simplu plini de crăpături. Lui Bailey i se păru că se simţea şi curent prin ele. Profilele din lemn închis la culoare erau totuşi interesante, iar în fiecare încăpere se afla câte o sobă mică, cu lemne. Erau aşa de multe de făcut! De scos mocheta, de refăcut podeaua, de zugrăvit, de cumpărat mobilier. Brad avea să fie foarte ocupat, asta era sigur. Poate că asta era partea bună a lucrurilor, poate că era tot răul spre bine. Şi când merseră, în sfârşit, după colţ, se vădi că Brad avusese dreptate: mai era o scară, care ducea la o uşă încuiată.

— Ţi-am spus eu!

Bailey zâmbi; trebuia să joace rolul persoanei mature, chiar dacă îi venea să moară de ciudă.

— Aşa e, încuviinţă ea. Cu toate că s-ar putea să fie foarte scund, abia dacă poţi să stai în picioare.

— Ce spaţiu strâmt ştii tu, care să aibă uşă de acces?

— Vai, scuze, dar n-am fost în prea multe faruri la viaţa mea.

— Asta nu e un far, e casa paznicului de far.

— Vrei să ţi-o iei?

Asta era o mică glumă între ei. Bailey zicea „vrei să ţi-o iei?”, iar Brad o lua în braţe şi o săruta. De data asta, el se uită fix la uşa închisă.

— Nu mă săruţi? întrebă ea.

— Poftim?

— Nu mai contează. Mergem sus?

— Savurez clipa.

— Brad, nu crezi că ar fi cazul să renunţi la cuvântul ăsta?

Se aşteptă ca el să se bosumfle. În schimb, pufni în râs.

— Îl folosesc cam des, aşa-i?

— Aşa e, dragostea mea.

— Am să mă opresc.

— Îţi sunt recunoscătoare.

— Am să mă desfăt, în schimb, cu sarea şi piperul acestei clipe.

— Atunci eu am s-o bag pe mânecă, spuse ea.

De data asta, Brad nu mai râse. Bailey aşteptă nerăbdătoare în timp ce el se desfăta. În cele din urmă, o luă în sus, pe scări. Dintr-un motiv necunoscut, simţi o strângere de inimă când îl văzu cum întinde mâna spre clanţă. Curând după aceea, inima i se destinse şi-şi reluă ritmul normal. Uşa era încuiată.

Capitolul 11

Brad se propti cu tot corpul în uşă şi împinse.

— O s-o rupi, spuse Bailey.

— Nu-mi vine să cred că e încuiată.

— O să trebuiască să ne mai desfătăm un timp cu sarea şi piperul clipei. Să ne adunăm forţele, firimitură cu firimitură.

Brad se uită chiorâş la ea. Se părea i se risipise simţul umorului.

— Azi văd că eşti regina calambururilor.

— Scuze. Sunt un pic obosită. Şi mi-e frig.

— Dar plină de entuziasm, aşa-i? Eşti încă plină de entuziasm, nu?

— Cum să nu! Hai să mergem să ne uităm la far. O să-i sunăm mâine-dimineaţă pe cei de la agenţia imobiliară, să vedem dacă nu cumva e o cheie separată pentru etajul acesta.

Bailey coborî scările şi ascultă cum scârţâiau. Se părea că totul în casa aceea scotea câte un sunet. Spera că oaspeţii lor aveau să fie cumsecade şi liniştiţi. Când ajunse în capătul de jos al scărilor, Brad era tot lângă uşă. Dimineaţă trebuia să-l sune pe doctor. Ceva era în neregulă cu el. Cu Jesse vorbise mai în glumă, mai în serios, dar poate că rămăsese cu creierul afectat în urma accidentului.

— Brad?

— Da, răspunse el. Vin.

Traversară holul care ducea către far. Avea ferestre de ambele părţi, semănând mai mult cu un pod suspendat în aer. De data asta, Bailey ajunse prima la uşă, dar şi aceea era încuiată.

— Glumeşti! mormăi Brad furios.

O dădu la o parte şi încercă uşa cu mâna lui.

— Pun pariu că putem intra pe afară, spuse Bailey. Nu avem o cheie?

Brad scoase legătura de chei. Niciuna dintre ele nu părea potrivită pentru vechea încuietoare din lemn, dar trebuia să vadă el, cu ochii lui. Abia după aceea, după ce încercă fiecare cheie în parte, coborî la parter şi ieşi pe uşa din faţă.

Ploaia acoperea totul, mai puţin bezna deasă. De ce nu insistase Bailey să aştepte până la următoarea lor vizită? Nu ar fi trebuit oare să se întoarcă la barcă? Nici măcar nu aveau o lanternă. Tocmai în secunda în care îi trecea acest gând prin minte, vârful farului se aprinse şi raza de lumină se întinse peste râu, izbucni într-un râs zgomotos. Dacă altceva nu aveau, măcar la câteva secunde o dată, vedeau câte ceva. Brad râse şi el, odată cu ea, şi o cuprinse cu braţele.

— Nu-i aşa că-i fabuloasă?

— Fabulos, îl corectă Bailey.

— Ai dreptate. Dar casa e o „ea”?

— Ei bine, este rece, are nevoie de multe reparaţii şi ne ţine afară din multe camere. Încerci să spui ceva anume?

— Cred că e frumoasă şi misterioasă, spuse Brad.

— Bine, atunci îi vom spune casei „ea”. Acum eşti mulţumit?

Brad o împiedică să înainteze, o trase spre el şi o sărută. O sărută asemenea lui Brad cel de demult, şi în ciuda ploii care-i uda până la piele, Bailey se lăsă pradă momentului.

— Nu m-am simţit niciodată mai fericit, şopti el.

Bailey se bucură că era întuneric beznă. Nu ar fi vrut să arboreze un zâmbet fals. Îşi aminti de toate celelalte

T” 7 tu (j? pentru tine 105

afaceri pe care le începuse Brad, şi schema era mereu aceeaşi. Era mereu fericit, la început. Dar după o lună, câteva săptămâni şi mai apoi chiar câteva zile, se plictisea, nu-şi mai găsea locul, era nefericit. Oare avea să fie şi de data asta la fel, cu singura diferenţă că acum avea să-şi cheltuiască întreaga avere? Şi apoi ce urma? Oare puteau să se întoarcă la viaţa lor din New York şi să reia lucrurile de unde rămăseseră? Bailey spera că da. Doamne, cât mai spera că da!

Se întrebă la ce oră avea să-i ia căpitanul Jack.

— La ce oră mergem înapoi? strigă ea, ca să acopere vântul şi ploaia.

Brad probabil că nu o auzi. Cert era că nu-i răspunse.

Cheia se potrivi imediat în uşa exterioară care ducea în far. Păşiră într-o încăpere circulară, cu podeaua de ciment şi o scară de fier care urca sus, sus, sus, mult mai sus decât i se păruse lui Bailey de afară. Avusese dreptate într-o privinţă: pe lângă faptul că înăuntru era umed şi frig, era şi foarte întunecat. Abia dacă distingea scara. Mirosea a ciment umed, dar nici măcar asta nu reuşea să o deranjeze. Erau pe cale să pătrundă într-un far. Poate fusese ea prea negativistă. Era o chestie destul de tare.

— Avem nevoie de o lanternă, spuse ea. Ne putem rupe gâturile pe treptele astea.

— Nuu, făcu Brad. Mai degrabă ne rupem gleznele.

— Ce uşurare!

Brad râse încetişor, o luă de mână şi începu să urce scările. Bailey îşi trase în curând mâna dintr-a lui. Nu-i plăcea urcuşul acela în spirală şi nu voia să-şi piardă echilibrul. Se prinse de balustradă şi ascultă paşii lui Brad.

După o ascensiune parcă nesfârşită, ajunseră într-o încăpere circulară, aproape tot atât de vastă precum sulrageria din casa

paznicului. În mijlocul acelui spaţiu era o a doua scară elicoidală care ducea către turnul din iar. Brad descoperise o lumină slabă şi stătea în mijlocul încăperii, scăldat în ea. Câteodată uita cât de arătos era. Aproape că strălucea sub lumina aceea. Când zâmbea.

106

Mary Carter i se adânceau gropiţele din obraji şi i se aprindeau ochii. Bărbatul ei de aur. Brad întinse un braţ către ea.

— Asta se cheamă camera de fitil. Aici se tăia fitilul pentru lămpile cu ulei de balenă.

— Uau! spuse Bailey, admirând încăperea. În afară de forma circulară, arăta ca un apartament şic, fără pereţi despărţitori; era un spaţiu larg şi deschis, cu podea de ciment şi pereţi de piatră. Erau oameni care ar fi ucis să aibă un asemenea spaţiu în Manhattan. Ce tare e!

Brad râse şi o apucă de talie.

— Ai vorbit ca pe vremea când eram la colegiu. Ca şi cum ai spune… e supermişto!

Bailey râse şi ea.

— Cum adică pe vremea când eram la colegiu? Noi am fost la colegiu?

Brad se prefăcu jignit.

— Am mers şi eu la cursuri.

— Ca raţa prin apă. Fără să plăteşti taxele!

— Şi nu mi-am luat diploma.

Îşi cuibări nasul lângă gâtul ei. Bailey îşi lăsă capul pe spate şi îi lăsă buzele să-i dea fiori pe şira spinării.

— Ce-mi mai plăcea asta la tine, şopti ea. Voiai şi tu să fii acolo.

— Voiam să fiu lângă tine.

— Mincinosule. Îţi plăceau cursurile. Deşi ar fi trebuit să depui cerere pentru bursă.

Brad ridică din umeri. Era adevărat, fusese foarte deştept, aşa că probabil că ar fi putut face faţă cursurilor ca un student normal şi ar fi putut să-şi ia diploma. Fusese una dintre primele lor certuri de proporţii. Bailey încercase în zadar să-l convingă să depună actele ca să primească o bursă. Chiar şi atunci, Brad Jordan făcea numai ce voia el. Bailey întinse mâna şi-i atinse cu drăgălăşenie fruntea.

— Eşti foarte moale, la cât de tare eşti de cap.

Îşi trecu braţele pe după gâtul lui. Era acolo. Era al ei. îl trase

mai aproape şi-l ţinu strâns. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, pentru ea ar fi fost sfârşitul, niciodată nu avea să mai simtă o asemenea dragoste pentru altcineva.

— Ador camera de fitil, spuse ea.

— Eu te ador pe tine. Şi nu-ţi face griji, iubito, îţi aprind eu fitilul.

Bailey râse, apoi se prinse de el ca de-o plută de salvare.

— Să nu mă părăseşti niciodată, spuse ea.

Vocea îi era gâtuită, disperată.

— Sunt aici.

— Am fost așa de speriată când ai fost în comă.

— Ştiu.

— Mă bucur că ai cumpărat farul acesta.

— Vorbeşti serios? Brad se trase înapoi şi se uită în ochii ei. Vorbeşti serios?

— Câtă vreme te am pe tine, pot locui oriunde.

Brad o îmbrăţişă, dar fu o îmbrăţişare rapidă, urmată de o mângâiere pe spate şi o ciupitură uşoară de obraz, înainte să înceapă iar să sară de colo, colo prin încăpere.

— Am putea-o transforma în camera noastră, propuse el.

— Am putea, dar atunci nu am mai şti ce fac oaspeţii noştri.

— Am putea instala camere de luat vederi.

Bailey pufni în râs.

— Ca-ntr-un reality show ultimul răcnet? Nu cred că oaspeţii unei pensiuni pot fi atât de interesanţi.

— Atunci vom locui aici.

— Cu cât mai departe de oaspeţi, cu atât mai bine, decise ea.

Brad îi zâmbi. Doamne, câte n-ar fi fost în stare să facă în trecut pentru zâmbetul ăsta, pentru gropiţele alea! Şi după atâţia ani, încă o mai impresionau. El îi făcu un semn către restul de trepte.

Urcăm?

Începură ascensiunea finală, care ducea la o mică trapă în tavan. Din fericire, se deschise. Lui Bailey îi era teamă că Brad avea să-şi piardă controlul dacă mai găsea o uşă încuiată. Fură nevoiţi să facă un mic efort ca să se urce în turn, dar priveliştea care li se deschise şi entuziasmul care-i cuprinse făcură să merite osteneala.

— Ia te uită! exclamă Brad, în timp ce stăteau unul lângă altul.

Era un observator circular, cu ferestre de jur-împrejur, care domina întreg fluviul. Văzură o masă micuţă, plină cu hârtii, ca şi cum paznicul dinaintea lor se ridicase numai cât să se ducă să-şi facă o cafea.

— Gabia, spuse Brad.

— E foarte frumos, zise Bailey.

Brad zâmbi cu gura până la urechi şi începu să răsfoiască hârtiile de pe masă.

— Sunt grafice cu fluviul şi scheme de temperatură.

Cedare e!

Îşi dădu seama ce spusese şi se uită la Bailey.

— Super-mişto, încuviinţă ea.

Îşi zâmbiră. Apoi, el descoperi uşa către o platformă mică, descoperită, de pe care se putea ieşi afară din turn ca să se cureţe geamurile. Bailey ar fi lăsat această treabă în seama lui fără nici cea mai mică împotrivire.

Brad dădu de perete uşa către terasă şi începu să se strecoare afară.

— Ai grijă, spuse Bailey. Dacă nu e destul de rezistentă podeaua?

— Am să aflu, spuse el făcându-i cu ochiul.

Era vechiul Brad, cel nesăbuit. Poate că asta era exact genul de aventură de care avea nevoie. Sări lângă el şi rămaseră în loc, privind în depărtările întunecate ale fluviului Hudson. Dintr-odată răsună o sirenă de ceaţă care îi reverberă lui Bailey în craniu şi îi aprinse toate terminaţiile nervoase din corp. Dacă nu ar fi prins-o

Brad la timp, s-ar fi răsturnat peste balustradă. Îşi acoperi urechile cu ambele mâini.

— Nu ştiam că face aşa, urlă ea. M-a speriat de moarte!

Brad râdea aşa de tare, încât i se cutremura corpul.

Ar fi vrut să-l arunce peste balustradă. În schimb, îi dădu un ghiont în braţ.

— Nu-i haios deloc! îl certă.

Brad o învârti în loc.

— Nu. Haios. Foarte, foarte haios.

Apoi o sărută pentru a doua oară pe ziua respectivă, atât de plin de dorinţă, încât Bailey îi iertă

relele. Dacă ar fi putut ţine mai mult de câteva minute, ce bine ar fi fost.

— Cum adică, rămânem aici peste noapte?

Se întorseseră în casa paznicului, în micul hol de la intrare.

— Nu răspunde la telefon, zise Brad. Ce vrei să fac?

Bailey înşfăcă telefonul din mâna lui şi formă nerăbdătoare numărul. Brad o lăsă acolo şi se aventură înapoi în casă. Apelul ei intră direct în căsuţa vocală! i răspunse o voce de robot. Oare era într-adevăr numărul căpitanului Nu-i-Jack?

— Ăăă... e cineva acolo? spuse Bailey, deşi ştia că nu era posibil să o audă, ca prin robotul unui telefon obişnuit. Sunt Bailey. Credeam că ne vei duce înapoi în seara asta. Nu avem nici măcar un pat în care să dormim şi, oricum, nu ne aşteptam să ne petrecem noaptea aici. Te rugăm să ne suni de îndată ce primeşti acest... sună-ne oricum.

Închise telefonul, apoi îi trimise un mesaj: „Te rugăm sună la Bailey şi Brad, cât mai curând posibil”. Erau prea departe de locul unde andocase el barca, aşa că nu puteau vedea dacă mai era acolo. Se puteau căzni să meargă prin ploaie, dar la ce bun? Doar dacă nu adormise cumva în barcă. Atunci l-ar fi putut trezi, iar el i-ar fi dus înapoi pe uscat. Nu mai ajungeau înapoi în Manhattan în seara aia, dar poate găseau măcar un motel în oraş. Sau o pensiune drăguţă. Bailey râse când descoperi ironia.

— Brad?

Nu voia să se întoarcă în casă, ca şi cum, dacă ar fi făcut asta, soarta lor ar fi fost pecetluită, dar era de-a dreptul ridicol, ce Dumnezeu, să-i treacă asemenea gânduri prin minte despre viaţă, soartă şi moarte! Nu putea să dea vina pe Brad pentru toate astea, căci cele mai multe porneau din ea însăşi. Pe lângă asta, ce şanse aveau oare? Era frig, întuneric şi ploua şi dacă-şi târa picioarele până acolo numai ca să descopere că barca plecase, sau că plecase Jack, sau că plecaseră şi barca, şi Jack, nu avea decât să se simtă şi mai udă şi mai derizorie decât era deja. Ar fi fost drăguţ dacă s-ar fi simţit şi Brad la fel. În schimb.

Mary Carter îl găsi întins pe podea în camera cea mare, de parcă ar fi fost cel mai confortabil loc din lume.
— Nu ai îngheţat?
— Vino aici, spuse Brad. Căldura trupurilor.
De data asta, era de acord cu el. Își scoase jacheta şi rămase deasupra lui în timp ce picuri de apă i se scurgeau din haine.
— Este oare periculos să adormim în haine ude? întrebă ea.
— Periculos?
— Da. O să răcim. Sau o să facem hipotermie.
— Nu cred că poţi să faci hipotermie. Cred că sucombi sub acţiunea ei.
— Crezi că e momentul potrivit să-mi corectezi greşelile de limbă?
— Scuze. Brad bătu cu palma pe podea. Bailey își trecu o mână peste hainele ude, apoi se întinse lângă el, numai bine ca s-o ia în braţe. Dacă faci atâta caz doar ca să te dezbraci, dă-i înainte.
— Poate ar trebui să aduni nişte vreascuri. Să faci un foc.
— Afară s-a pornit un adevărat muson.
— Tu-ţi doreşti să trăieşti marea aventură.
Se auzi bubuitul unui tunet, apoi întreaga încăpere fu luminată de fulgerul care-l urmă.
— Cred că nici cel mai priceput cercetaş n-ar reuşi să aprindă focul cu vreascuri ude, spuse el.
— Unde crezi că-i căpitanul Jack?
— Nu ştiu, mă îndoiesc că s-ar întoarce pe furtuna asta.
— Dar e straniu. Nu răspunde nici la telefon.
— Cred că-i place să tragă la măsea. Probabil că a adormit.
— La asta m-am gândit şi eu.
— Minţile mari gândesc la fel.
— Îmi doresc doar să fi avut haine uscate şi calde şi un pat. Când el o sărută pe frunte, Bailey se văicări: E foarte frig.
— Ştiu.

Cu cât încerca el mai tare să o reconforteze, cu atât îi venea ei mai tare să se plângă de toate cele. Câteodată se simţea ca un sac fără fund, plin cu tot felul de nevoi. Cât de întors pe dos era totul! Oare toate relaţiile erau aşa complicate?

— Poate ar trebui să sunăm la agenţia imobiliară. Sau la paza de coastă. Sau la 911.

— Şi ce să le spunem? Că trebuie să fim salvaţi din propriul nostru far?

— Am putea să-l dăm dispărut pe căpitanul Nu-i-Jack.

— Vrei să dăm dispărut un om al cărui nume nici măcar nu-l cunoaştem?

— Ştim sigur că nu-i Jack, spuse Bailey.

— Dar de fapt e Nu-i-Jack, clarifică Brad situaţia.

Bailey îi dădu una. Brad izbucni în râs. Şi nu cu râsul lui politicos sau chicotitul în barbă, care-i erau la fel de cunoscute lui Bailey precum bătăile propriei inimi.

De data asta, râse cu toată pofta. O bucura să-l audă şi să-l simtă cum se zguduia alături de ea. Aproape că merita să îndure tot frigul care-i intrase în oase şi-i cuprindea acum şi degetele de la picioare.

— I-am putea pune chipul pe o cutie de cereale, propuse Brad.

— „Căpitanul Ronţăilă". Era stupidă toată treaba, dar îi luase pe amândoi valul. După doar câteva minute petrecute în haine ude, isteria începuse deja să le acapareze minţile. Serios acum, spuse Bailey. Nu vreau să sucomb sub acţiunea hipotermiei.

Dintr-odată, sări în picioare.

— Ce-i? o întrebă Brad.

— Unde e bucătăria?

La fel de repede, Brad se ridică şi el în picioare.

— Ai dreptate. Nu am văzut nicio bucătărie.

— Şi nicio baie. S-ar putea să aibă prosoape, sau hâri le igienică sau ceva.

— Corect.

— Şi are o singură baie? Cum să avem un han cu o singură baie? Eu nu împart baia cu paişpe mii de oaspeţi.

— Ia-o uşor, deşi mă bucur că gândeşti la scară mare. Sunt sigur că e una aici şi probabil că cea de-a doua e în camera încuiată.

— S-ar putea să fim nevoiţi să o instalăm şi pe a patra. Câte una la fiecare etaj. Asta ar însemna două pentru oaspeţi şi una pentru noi.

— Hai să găsim măcar una, deocamdată, spuse Brad.

Se ridică şi începu să se împleticească prin cameră.

— Ce faci?

— Caut întrerupătorul.

Câteva secunde mai târziu îl găsi şi o parte din cameră învie. Chiar acolo, la stânga şemineului, era o uşă batantă. Cum de nu o văzuseră?

Prima ocheadă în bucătărie le aduse o privelişte dezolantă. Fiecare aparat părea să aibă cel puţin o sută de ani.

Era destul de încăpătoare cât să cuprindă o masă de zece persoane şi avea un perete întreg de ferestre care dădeau spre fluviu, ceea ce era de bun augur pentru o viitoare afacere, dar, deocamdată, niciun om întreg la minte n-ar fi avut chef să stea acolo şi să admire priveliştea, darămite să mai şi mănânce. Bailey constată uşurată că era, într-adevăr, o baie, dincolo de bucătărie, dar şi aceea avea mare nevoie de reparaţii. Locul acela era departe de a se numi o pensiune.

Nu-şi putea da seama dacă Brad calcula mintal cam cât aveau să-i coste reparaţiile, nici ea nu o făcea în acel moment, pentru că aveau nevoie de haine calde sau de o pătură înainte să-i apuce hipotermia. Brad începu să răscolească prin sertare. Bailey găsi un prosop în baie, şi dacă era sau nu curat nu mai avea niciun fel de importanţă în faţa argumentului că era uscat.

— Am găsit un prosop, anunţă ea, ridicându-l într-o mână. Lumina din bucătărie era prea slabă ca să-şi dea seama dacă era verde sau albastru-închis.

— Perfect, spuse Brad.

— E unul singur, e foarte mic şi pute.

— Vezi? Lucrurile stau deja din ce în ce mai bine.

— Nu putem să ne uscăm cu el, protestă Bailey fluturând prin aer micul prosop puturos.

— Odată ce ne scoatem hainele astea, nu le mai putem pune iar pe noi, aşa că deocamdată aş zice să ne ştergem cu prosopul peste ele. Dintr-odată, Brad ridică ceva spre lumină. Am găsit o cheie. Poate descuie camera de sus, zise el luând-o spre scări.

— Acum? O s-o încerci acum?

— De ce nu?

— Pentru că e întuneric. Şi scârţâie.

— Bails. Nu-mi spune că ţi-e teamă.

— Sigur că nu, minţi ea.

Poate că ar fi trebuit să-i arate necrologul. Poate că ar fi trebuit să-l întrebe pe căpitanul Nu-i-Jack de ce nu voise să intre. Sau de ce nu răspundea la telefon. Poate că ar fi trebuit să insiste să nu-şi petreacă noaptea în casa veche şi dărăpănată a unui paznic de far. Jumătate de milion de dolari. Cum naiba reuşise să dea atâţia bani? După umila ei părere, nu valora mai mult de două sute, hai, două sute cinzeci de mii. Îşi retrase gândurile negative şi îl urmă pe Brad la etaj. Străbătuseră pe jumătate drumul până acolo, când se auzi cineva bătând la uşă. Bailey se opri. Brad continuă să urce.

— Ai auzit?

— Ce?

— E cineva la uşa din faţă.

— Nu aud nimic.

Se auziră iar bătăi, o serie clară de ciocănituri în uşa din faţă.

— Auzi, iar! Când Brad se uită la ea ca şi cum chiar nu ar fi auzit nicio bătaie în uşă, insistă: Cum de nu auzi?

— Da' care-i faza?

— Bate cineva în uşă.

— Te cred.

— Hai să mergem să răspundem.

— Vreau să încerc cheia asta.

— Ai de gând să mă laşi singură cu un necunoscut? îţi mai aminteşti de criminalul cu topor?

— Ăla inventat de tine? Da, îmi spune ceva.

— O să-i deschid, spuse Bailey. Poate fi salvarea noastră.

— Tu chiar crezi că salvarea bate la uşă.

— Vii?

— Cobor imediat. Trebuie să încerc cheia.

Bailey încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi se repezi către uşa din faţă. Spera să fie salvarea, dar în momentul acela s-ar fi bucurat la fel de tare de compania unui criminal cu topor.

Căpitanul Jack stătea în pragul uşii, cu un maldăr de haine şi pături în braţe.

— O, mulţumesc cerului, exclamă Bailey. Intră.

În loc de asta, bărbatul îi îndesă maldărul în braţe şi se dădu un

pas în spate.

— Ar fi trebuit să vă întoarceţi pe barcă. La ora stabilită.

Părea mânios, şi Bailey avu sentimentul clar că nu-i plăcea să stea aşa aproape de casă.

— La ce te referi? întrebă ea. Care oră stabilită?

— Soţul tău a fost de acord să vă întoarceţi pe barcă la cinci. Înainte de furtună.

— Îmi pare rău, habar nu am avut. Mă întrebam eu. Era ridicol să stea acolo, nevoiţi să urle unul la altul ca să se audă peste zgomotul ploii. Eşti ud leoarcă, adăugă Bailey. Te rog să intri.

— Nu, răspunse el. Eu o să fiu pe barcă. La fel va trebui să fiţi şi voi, la prima rază de lumină, dacă vreţi să mai plecaţi de pe insula asta.

— Îmi cer scuze. O să fim acolo.

— Putem merge cu plăcere de pe acum, spuse el. Se poate dormi şi la bordul navei.

— Ai loc pentru amândoi?

— Cine a pomenit de amândoi?

Chiar şi aşa, pe întuneric, îi simţi privirea aţintită asupra ei. Flirtul plutea în aer. Oare glumea? Sau chiar se gândea la asta?

— De ce nu vrei să intri?

— Pentru că e bântuită, spuse căpitanul Nu-i-Jack. Ne vedem pe barcă. La primele raze de lumină.

Bailey rămase în prag, strângând hainele la piept şi urmărind silueta înaltă care dispăru în beznă. Apoi închise uşa şi se grăbi să se întoarcă lângă Brad, cu schimburile de haine.

„La ora stabilită”. Ar fi trebuit să se întoarcă pe barcă la o oră stabilită. Oare uitase Brad de ea, din pricina agitaţiei? Sau o ratase intenţionat? Şi ce naiba voise să spună că era casa bântuită? Căpitanul Care-o-fi-fostnumele-lui-adevărat era un personaj sarcastic. Auzi la el, bântuită! în fine. Orice far sinistru avea nevoie de câte o poveste cu fantome, nu? Poate că ar fi prins bine afacerii. Dacă aveau să o pună vreodată pe picioare. Bailey se gândi la necrologul pe care-l smulsese de pe perete şi se cutremură. „E firesc să te cutremuri când eşti ud şi ţi-e frig de nu mai poţi”, se mustră ea. Oricum, se putea linişti cu dovada sigură a faptului că nu era vampir, pentru că abia aştepta primele raze de lumină.

Capitolul 12

— Am reușit! urlă Brad. Ușa e deschisă. Grăbește-te, grăbește-te!

Bailey tocmai urcase prima treaptă, cu hainele încă în brațe, când un ghem negru trecu zbârnâind pe lângă ea, atingându-i picioarele. Scoase un țipăt.

— Iisuse Hristoase! urlă ea.

Ce era aia? Și unde era acum? Poate era un liliac, în cazul în care liliacul era schilod, și nu se putea deplasa decât târându-se, în loc să zboare. Ce se întâmplase cu lumina? De ce se făcuse dintr-odată beznă la loc? Renunță imediat la toată bravada, precum și la pături și haine și începu să țipe. Nu știa dacă glumise sau nu, dar vorbele căpitanului Jack despre casa bântuită o afectaseră rău de tot. Iar Brad făcuse anume ca să piardă barca, știa ea sigur, și acum erau prizonieri aici, împreună cu ceva turbat și negru.

— Brad, Brad, Brad!

După câteva momente, veni și el, bocănind pe scări.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce ai stins lumina?

Țipa la el și știa că nu era corect să facă asta, dar orice ar fi fost chestia de mai devreme, era încă înăuntru.

— Nu am stins-o eu. Cred că tu ai făcut-o.

Găsi rapid drumul către întrerupător. Curând după aceea, lumina slabă de deasupra șemineului clipi, apoi rămase constantă.

— E ceva aici, spuse Bailey. Un fel de creatură.

Numai cât rosti cuvintele, și părul de pe ceafă i se ridică.

— De unde le-ai luat? o întrebă el, arătând cu degetul la hainele de pe podea.

Ceva trecu zbârnâind pe lângă ei, o altă apariție neagră. Bailey scoase un țipăt. În aceeași secundă, Brad își trecu un braț în jurul ei.

— Bails, Bails, e o pisică. Trecu în spatele ei și o întoarse cu fața către ferestre. La început nu desluși nimic, doar pata neagră a fluviului. Acolo, adăugă el răsucind-o ușurel spre colțul șemineului. Chiar acolo stătea o pisică neagră, care îi fixa cu niște ochi scânteietori și galbeni.

— Iisuse, aproape că am făcut atac de cord. Era să fac pe mine de frică din pricina ta, pisicuțo, spuse ea pe un ton cântător, rezervat anume pentru animale și copii.

— Ia te uită. Primul nostru oaspete.

— După cum arată, ea e proprietarul originar.

— Sărmana.

— De când nu ai mai mâncat?

— Pe mine mă întrebi, sau pe pisică?

— Vorbesc cu pisica. Tu nu-ţi meriţi cina.

— Oricum sunt prea încântat ca să mai mănânc. Haide. Am descuiat uşa de sus.

De data asta, când Brad o porni în salturi pe scări, Bailey făcu tot posibilul să ţină pasul cu el. Nu mai voia să stea singură în casa aceea. Cât urcară, încercă să-i povestească despre comportamentul straniu al căpitanului, apoi aduse vorba despre faptul că rataseră ora stabilită pentru întâlnire. Dacă o auzise sau nu, nu se ştia; în tot cazul, el nu comentă nimic. Lui Bailey nu-i plăcea nici chestia asta, dar puteau avea o lungă discuţie după ce se întorceau în minunatul lor apartament mobilat şi nebântuit din Manhattan.

l? tu (pentru tine

Bailey stătu deoparte în timp ce soţul ei zgâlţâia uşa. Nici nu se clinti.

— Era deschisă, spuse el. Adineauri era deschisă.

— Mai încercăm o dată dimineaţă. Trebuie să ne schimbăm de hainele astea ude. Simţi pisica frecându-se de picioarele ei, se undui printre ei şi apoi iar se frecă de ea, din direcţie opusă. Aş fi vrut ca Jack să ne fi adus şi nişte mâncare, zise ea pornind înapoi, către scări. Şi aş fi vrut să nu ratăm ora la care era stabilită întâlnirea.

El se opri, în sfârşit, din bâţâitul uşii.

— Asta mi-era adresată mie?

— Te rog, Brad. Te rog. Nu ne putem duce să ne schimbăm?

— Nu am ştiut de nicio oră stabilită pentru întâlnire.

Brad o urmă cu paşi înceţi şi grei. Iar îi amintea de un copil. Poate că scurta lui întâlnire cu moartea îl făcuse să se simtă iar tânăr. Prea tânăr pentru gustul ei, dar ce putea face? Până la urmă, avea să se întoarcă pe tărâmul celor vii.

— Haide să ne schimbăm de hainele astea ude şi să ne culcăm.

„Totul o să pară mult mai bine mâine-dimineaţă”, adăugă ea în gând, fără s-o creadă cu adevărat.

— De când ai pisică? o întrebă Jesse.

Lui Jesse nu-i plăceau pisicile, probabil din cauză că era singură şi locuia într-o garsonieră. Câteva pisici îi mai lipseau ca să fie catalogată drept o duduie nebună. În cele două săptămâni de când locuia în Manhattan, Negruţu se făcuse gras şi alintat, iar Bailey, în ciuda aşteptărilor, se ataşase de el.

— E negru, spuse Jesse, ceea ce era evident. Nu aduce ghinion?

— A venit odată cu farul, o lămuri Bailey. Scărpină motanul după ureche, în timp ce prietena ei rămase în continuare în pragul uşii. Tu chiar ai de gând să nu te mişti de acolo?

— Doar ştii ce părere am despre pisici.

Bailey luă motanul în braţe şi-l închise în dormitor.

— Acum e mai bine?

— Mult mai bine, răspunse Jesse şi se aşeză pe canapea, cât mai departe posibil de locul în care torsese felina până atunci.

Scoase o sticlă de vin din geantă, dar Bailey îi făcu semn că nu era nevoie.

— Am vin. Şi e pus deja la rece. Pe aia păstreaz-o pentru cazuri de urgenţă.

— Asta era cazul de urgenţă. Dar nu am nimic împotriva păstratului, zise ea vârând sticla la loc, în geantă. După ce Bailey turnă Chardonnay rece în pahare, îi povesti despre vizita la far. Când ajunse la partea cu necrologul fostului paznic lipit de perete şi afirmaţia căpitanului că locul era bântuit, Jesse oftă: Asta e. Eu n-o să vin în vizită.

— Ce păcat! Şi eu care credeam că tu şi căpitanul Nu-i-Jack vă veţi potrivi de minune.

— Chiar e drăguţ?

— A la Clint Eastwood, aşa. Dar glumeam. E prea în vârstă pentru tine.

— Mi se pare că-ţi place de el, observă Jesse.

— Ba deloc. Dar e o adevărată figură, atâta tot.

— Dacă vrei să vin să te vizitez, trebuie să duci mai întâi un exorcist acolo.

— Şi un instalator, şi un zugrav, şi un electrician, şi un tâmplar. E incredibil de câte are nevoie locul acela. Pe Brad l-a luat valul, rău de tot.

— Nu puteţi renunţa?

— Nu prea cred. La licitaţie s-a spus clar că proprietatea se vinde „aşa cum e”. Dar nu-mi vine să cred cât pot oamenii să plătească pentru aşa o chestie. Nu mă înţelege greşit, nu îl dispreţuiesc. Locul ăla are o frumuseţe obsedantă.

— Obsedantă. Tu auzi ce zici? M-am răzgândit iar. Nu vin în vizită.

— Nu, serios. Dacă am avea bani să băgăm în el, încep să cred că am putea scoate un profit frumos. Oamenilor le place ideea de a locui într-un far. Numai că noi nu avem banii ăştia. Chiar nu pricep ce-o fi fost în capul lui.

— Deci ce-o să faceţi?

— Brad e convins că poate face reparaţiile gratis. Este non-stop pe Facebook şi încearcă să strângă vechea gaşcă, pentru a-i convinge să-l ajute.

— Şi cum merge?

— Dacă vrei să-ţi pierzi speranţa în reţelele de socializare, roagă-ţi prietenii de acolo să-ţi facă un serviciu. Oamenii sunt gata să se uite la cele trei sute de poze de când te-ai plimbat prin vreo pădure tropicală din Brazilia, dar nu au niciun chef să te ajute să-ţi renovezi farul.

— Ca să vezi!

— În orice caz, săptămâna asta a fost la far, cică „face progrese”.

De obicei, Bailey nu era genul de fată care să pună ghilimele cu degetele prin aer, dar de data asta simţi nevoia să o facă.

— Nu pari prea fericită.

— Nu sunt. E un adevărat coşmar. Nici măcar nu putem începe renovări majore până la primăvară. Iarna îngheaţă fluviul.

— Sună ca o aventură. Ar putea fi distractiv.

— Tu de partea cui eşti?

— De partea celui care are mai mult vin.

— Adică a mea.

— Nenorocitul naibii, lipsit de orice consideraţie!

Cele două femei râseră, apoi sorbiră din Chardonnay în tăcere.

— Trebuie să te întreb ceva, spuse Bailey după câteva minute. Tuturor oamenilor le place să primească întrebări ciudate.

— Zi-i, o îndemnă prietena ei.

— Ai spus că ai mai văzut chestia asta şi cu alte ocazii.

— Pisici? făcu Jesse uitându-se alarmată în jur.

— Vrei să te potoleşti cu pisica aia? Mă refer la Brad.

1 a mica lui călătorie.

— Te referi la experienţa lui în afara trupului?

— Da.

— E cât se poate de banală.

— Îşi petrece mult timp vorbind cu alţii pe internet. Un grup de oameni care au trăit experienţe dincolo de moarte. Una dintre femei, fii atentă, se numeşte Angelicka Heavens1.

Jesse pufni în râs şi-şi dădu ochii peste cap.

— Probabil că are înspre o sută cincizeci de kile şi se dă cu albastru pe la ochi.

— Să sperăm, zise Bailey. Există vreun studiu care să arate... ştii tu... să explice din punct de vedere ştiinţific ce se întâmplă în acele câteva secunde într-un... creier fără activitate?

— Nu poţi să spui „în moarte clinică11, aşa-i?

Pe Bailey o apucă tremuratul.

— Nu-mi place nici când o spui tu.

Jesse oftă, se sprijini de spătarul canapelei şi-şi termină vinul. Bailey întinse mâna şi umplu la loc paharul.

— Sunt argumente şi „cercetări” care susţin ambele puncte de vedere, Bails. Dar dacă spui ce cred eu că spui...

— Ce crezi că spun?

— Uite ce e. Chestia nu e dacă există viaţă după moarte sau nu. Chestia e că Brad crede că există. Şi dacă-ţi bagi tu coada şi încerci să-l convingi de contrariu...

— Da?

— Cred că s-ar putea întoarce împotriva ta. Tu nu crezi?

— Da, de aia nici n-am zis nici pâs. Dar, serios acum, chiar cred că soţul meu a suferit ceva la creier.

— Nu crezi că exagerezi un pic? replică Jesse în timp ce scana încontinuu camera, în căutare de pisici invizibile.

O să văd ce pot găsi, adăugă ea pe când se pregătea de plecare. Dar tonul vocii o trăda. Şi de data asta era de părere că Bailey era cea care nu pricepea nimic.

Necrologul se referea la un anume Trevor Penwell. Bailey

introduse numele în motorul de căutare. Era, ce-i drept, un nume interesant, i s-ar fi potrivit mai degrabă

1 Ceruri

T? tu (pentru tine*

121

unui majordom decât unui paznic de far. Era nerăbdătoare să vadă rezultatele.

Google era fantastic. Descoperi un Trevor Penwell care era reporter la un mic ziar local. Un Trevor IVnwell care era şofer de maşini de curse. Un Trevor Penwell care era boxer. Trăiau cu toţii. O făcu să se întrebe tine erau toate Bailey Jordan din lume şi dacă duceau o viaţă mai interesantă decât a ei. Decise să nu-şi caute numele pe Google; chiar nu voia să ştie. Abia pe pagina a treia de rezultate găsi ce căuta.

Trevor Penwell Moartea unui paznic de far de prin partea locului

Trevor Penwell a luminat fluviul Hudson din farul Sage timp de patruzeci şi cinci de ani. A murit la vârsta de şaptezeci şi unu de ani, din cauze naturale. Cu toate că a fost iubit pentru simţul umorului şi nesfârşitele farse pe care le făcea, cât şi pentru motanul său negru, Micul Păianjen, Trevor Penwell este cunoscut mai ales datorită ultimele sale soţii, Edga. Acum zece ani, frumoasa lui nevastă elveţiancă s-a spânzurat la etajul al treilea din casa paznicului. Se spune că a murit literalmente din pricina nebuniei provocate de singurătatea pe care o aduce un asemenea trai izolat. Se zvoneşte că şi-ar fi petrecut zilele dinaintea morţii umblând prin casă şi jelind. Vizitatorii farului spun că mai aud şi acum paşii trişti şi ecoul planşetelor ei obsedante. Odată cu moartea domnului Penwell, soarta farului rămâne un mister. Unele voci spun că va fi dat celui care va câştiga licitaţia din toamna viitoare. Ne întrebăm dacă noii proprietari se vor înţelege cu răposata doamnă Penwell. Unele voci spun că e ceva de groază.

Bailey ridică privirea de la ecran. De ce trebuise să plece Jesse înainte de a citi ea chestia asta?

— O fi adevărată? îl întrebă pe motan, care o privea atent din pragul dormitorului. Edga, rosti ea clar. Motanul o fixă în continuare imperturbabil. Micul Păianjen, adăugă Bailey.

122

(Mary Carter

Motanul înaintă spre ea. Ori pentru că partea aceea era

adevărată, ori pentru că se săturase să o audă vorbind singură şi venea să se edifice. Bailey îl mângâie. Părea bătrân, într-adevăr, dar să fi fost oare motanul paznicului? Poate era unul dintre pisoii lui. Toată lumea avea copii, numai ea nu.

„Minunat, gândi. O nevastă care a înnebunit şi s-a spânzurat. Chiar în camera care era încuiată”. Poate că bătuseră uşa în cuie, pe dinăuntru. Se întreba ce făcea Brad în acel moment. Probabil că stătea sus, în turnul farului şi cerceta cu de-amănuntul vechile statistici despre condiţiile meteo. Îi promisese că nu avea să se ducă la etajul al treilea până nu venea şi ea, în următorul weekend. Până la urmă, asta era aventura lor, nu numai a lui. Ar fi trebuit să-i povestească despre necrolog şi despre nevasta paznicului?

În ciuda tuturor întâmplărilor, descoperi că abia aştepta să se reîntoarcă la far. De data asta urmau să aibă mâncare şi haine şi o saltea pneumatică. Plănuia să ducă şi nişte vin; avea să fie ca o mică lună de miere, într-un far izolat şi bântuit. Ei bine, atunci când erai căsătorit, te bucurai de orice moment romantic apucai. Spera ca şi Edga şi Trevor Penwell să fi avut parte de momentele lor de romantism înainte de a o lua ea razna. Bailey avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca vieţile lor să fie altfel. Avea de gând să contacteze un psihiatru în legătură cu starea lui Brad. Odată ce era iar în toate minţile, aveau să repare farul, să-l readucă la viaţă şi să-l vândă. Aveau să se mute înapoi în Manhattan, să facă vreo doi copii şi să râdă amintindu-şi de ziua în care tati cumpărase un far. Numai de-ar fi reuşit să scape de imaginea Edgăi din Elveţia care se spânzurase la etajul al treilea.

Şi totuşi, fantomele erau foarte populare, nu? Poate că n-ar fi fost rău ca farul să fie un pic bântuit. Cu cât începea mai repede să aducă bani, cu atât mai bine. Punând laolaltă fantoma, experienţa lui Brad în afara trupului şi cuplul din poveşti care urma să „dea strălucire farului”, poate reuşeau să facă şi ceva profit. Atunci nu ar mai fi trebuit să vândă apartamentul, şi când termina

T 7 tu (j) pentru tine

123

brad cu pasa lui, adevărata viaţă din Manhattan avea să

O aştepte. Căsnicia însemna un lung şir de compromisuri şi răbdare. Cu alte cuvinte, Bailey trebuia să aştepte până când Brad avea să vadă lucrurile la fel ca ea. Până atunci, trebuia să descopere o cale

de a transforma farul într-o mină de aur.

Capitolul 13

Bailey comandă la o patiserie excelentă din cartier un tort alb şi plat pe care trona un far din glazură. Mai cumpără şi o sticlă de vin bun şi lumânări. Le ascunse pe toate în bucătărie. Făcuse la comandă şi o firmă din lemn pe care scria simplu „PENSIUNEA B & B, DESCHIS”, pe o parte, şi „PENSIUNEA B & B, ÎNCHIS”, pe cealaltă parte. O propti pe verandă în speranţa că-i va face o surpriză în seara respectivă, când se întorceau Je la plimbare. După spusele lui Brad, făcuse totul lună. Ar fi trebuit să umple dulapurile şi frigiderul cu bunătăţi de la Provizii pentru insulă, dar curăţenia durase aşa de mult, încât nu mai apucase să se ducă până acolo. Măcar aveau destul din grupa alimentelor de bază – zahăr şi alcool.

Casa arăta tot ca o şandrama, dar măcar acum era curată. Ei stăteau în sufragerie. Bailey îşi dădu seama că avea să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului aici, privind fluviul.

— M-am gândit la mobilier, spuse ea.

Voia o podea pardosită cu plăci de gresie în bucătărie şi pereţi verzi, în nuanţa salviei. Deocamdată Brad nu făcuse niciun comentariu, şi nici ea nu insistase, căci mai întâi trebuiau să găsească o sursă de bani pentru toate investiţiile. Cumpărase un bidon de vopsea verde, nuanţa salviei, care stătea încă nedesfăcut într-o nişă din bucătărie. De asemenea, nu ajunseseră încă la un acord asupra dulapurilor, a hiaturilor sau a aparatelor electro

1 asnice. Bailey le voia din lemn de cireş şi oţel inoxidabil, iar hiaturile să fie din ardezie. Brad voia să ia ce era mai ieftin. De ce nu gândise aşa când cheltuise jumătate

Mary Carter de milion de dolari în câteva secunde? Dacă îi era permis să producă atâta pagubă numai fluturând o paletă prin aer, ea ar fi trebuit măcar să poată alege mobilierul şi aparatura. Dar Brad nu părea să vadă lucrurile aşa.

— Mobilierul, zise el. Nu ne permitem nimic prea scump.

Răspunsul lui, pe care i-l dăduse în timp ce-i zâmbea, o scoase din sărite. Înghiţi găluşca şi zâmbi la rândul ei.

— E o investiţie. Acum suntem legaţi de locul acesta, ar trebui să facem cum e mai bine.

— Bails.

— Pot să-ţi spun la ce m-am gândit?

— Sigur că da. Atâta vreme cât nu eşti prea ataşată de idee.

„Prea ataşată?” Nu o spuse însă cu voce tare; nu avea de gând să-i dea ocazia să-i critice obiceiul de a repeta fiecare cuvânt de-al lui; cu toate astea, nu se putea stăpâni să nu o facă în gând. Avea trei cataloage pe care le ţinea strâns în mâini, cu mostre de mobilier care ei i se păreau perfecte pentru o pensiune, un amestec de vechi şi nou. O canapea de piele cu o măsuţe de cafea în stil victorian, un covor persan cu scaune de la Pottery Barn, nimic tematic, fără scoici prin baie, fără catrafuse de marinari, ci pur şi simplu ceva simplu, curat şi elegant.

Îşi închipuise, de asemenea, fotografii alb-negru pe pereţi, mai puţin în mansarda farului, căci aşa spunea ea încăperii circulare de sub turn. Acolo ar fi vrut să arunce cu banii şi să facă rost de tablouri originale ale unor artişti la modă şi foarte bine cotaţi, care expuneau în Manhattan. împreună cu Brad şi-ar fi putut petrece o noapte, sau mai multe, în care să viziteze galerii de artă, să bea vin, să mănânce brânză şi să viseze. Aşa cum făcuseră şi la douăzeci de ani, când visau întruna. Sau, mai bine spus, Brad visa, iar Bailey făcea toate prostiile care-i treceau lui prin minte. Cel de-al patrulea catalog, cel cu mobilier pentru camerele copiilor, îl lăsase în apartament. Pe acela îl păstra pentru

O discuţie ulterioară, când Brad avea să fie mai în apele lui.

El se uită la cataloagele pe care i le băgase sub nas, dar în afară de faptul că scotea din când în când câte un „Mmm”, reacţiile lui nu erau prea entuziaste.

— Nu-ţi plac?

— Nu am spus asta.

— Trupul tău asta exprimă.

Brad îşi desfăcu braţele şi oftă.

— Ai gusturi impecabile, spuse el, dându-i cataloagele înapoi. Întotdeauna ai avut. Sigur că orice ai alege ar arăta fantastic.

— Dar?

— Dar avem deja un mobilier foarte bun.

Bailey se uită împrejur, prin spaţiul gol, întrebându-se dacă nu cumva Brad începuse să vadă şi mobilier, pe lângă lumini strălucitoare. El îi surprinse expresia îngrij o rată de pe chip şi pufni în râs.

— În apartament. Doar dacă nu-l vindem mobilat.

Ultima parte o rostise cu un zâmbet şcolăresc pe faţă, trecându-şi nervos o mână prin părul foarte scurt. Repeta mereu gestul acela în ultimul timp, îşi masa capul de parcă ar fi fost lampa cu duhul care putea îndeplini orice dorinţă. Trecuseră luni de zile de la accident, dar părul nu-i crescuse la loc. Doctorul spusese că era posibil să fie din pricina stresului. Un alt motiv pentru care Bailey nu ar fi trebuit să se certe cu el. Cu toate astea, nu-i venea să creadă ce auzea. Era aşa senin când se gândea să vândă apartamentul. Apartamentul la care *o* asigurase că nu va trebui să renunţe.

— Am discutat despre asta, îi aminti. Ai spus că pot face naveta. Nu am zis niciodată că vindem apartamentul.

Brad se duse în dreptul ferestrei.

— Căpitanul Jack a avut dreptate, spuse, cu spatele la ea.

— Poftim?

— Fluviul care nu se poate decide.

— Nu e drept. Nu am zis niciodată că o să vindem apartamentul. Niciodată.

— Ştiu, ştiu. Brad îşi mai trecu o dată mâna printre firele scurte de păr şi începu să se plimbe de colo, colo prin cameră. Dar am crezut că de îndată ce vei vedea farul, ai să te simţi ca acasă. Vei simţi că aici ne este căminul.

Bailey se opri în faţa lui şi-i luă mâinile într-ale ei.

— Îmi place aici. Chiar îmi place.

— Dar?

— Căminul? Avem locul ăsta doar de câteva săptămâni. Nici măcar nu e gata…

— Are nevoie de câteva reparaţii. Avem nevoie de bani ca să facem reparaţiile.

— Va trebui să ne gândim la altă modalitate. Nu vindem apartamentul.

— Nu există altă modalitate.

— Fă un împrumut.

Brad îşi puse mâinile pe umerii ei şi începu să o maseze cu blândeţe.

— Abia ai ajuns. Relaxează-te.

Voia să se relaxeze, chiar voia. Doar că în ultimul timp nu mai

ştia nici ea cum.

— De cum instalăm o baie, o să-ţi fac băi cu spumă. Multe, multe, băi cu spumă.

— Ce drăguţ, spuse Bailey. Asta cam când o să fie?

— Costă ceva bani să faci băi noi. Totul costă.

— Nu-mi vine să cred că locul acesta a costat atâţia bani. Jumătate de milion şi nici măcar nu are o amărâtă de cadă.

Brad se opri din masaj, îşi încrucişă braţele şi se îndepărtă de ea. Chiar când credea că iar se vor lua la ceartă, tonul vocii lui se îndulci.

— O să ne descurcăm noi. Dar când o să începem să decorăm camerele, ce-ai zice să avem nişte teme nautice?

Se întâmplă chiar atunci. Bailey se gândea că Brad nu merita nici tortul, nici vinul şi plănuia să se furişeze singură până în turnul farului, cu un tirbuşon şi o furculiţă, când auziră cum se deschidea uşa de la intrare. Se uitară unul la altul. Niciunul nu se clinti. Ascultară

rum se închidea uşa. Apoi auziră paşi şi, înainte să-şi dea ei seama ce se petrece, un bărbat scund şi chel se propti înaintea lor. Părea să aibă cam cincizeci de ani. Purta un maiou alb, jeanşi şi o jachetă gri.

— Ai lăsat uşa descuiată, zise Bailey către Brad.

— Tu ai intrat ultima, îi aminti Brad.

Era adevărat. Dar avea tortul și vinul în mâini.

— Scuze, spuse bărbatul. Am venit într-un moment nepotrivit?

Zâmbi. Avea dinţii stricaţi şi galbeni. Pe Bailey o cuprinse un tremur.

— Nu am deschis încă, spuse ea.

— Plăcuţa de afară zice că e deschis.

— Care plăcuţă?

— Surpriză! exclamă Bailey.

Bărbatul îşi desfăcu ambele braţe.

— Ia te uită ce mai privelişte!

Brad intră imediat în pielea omului de afaceri. Întinse la rândul lui o mână. Dădură noroc.

— Eu sunt Brad. Ea e soţia mea, Bailey. Bine aţi venit la pensiunea noastră, cu mic dejun inclus.

— Aşadar, e deschis, zise bărbatul. Excelent!

— Nu am deschis încă, insistă Bailey. După cum puteţi vedea…

— Luaţi loc, spuse Brad.

Bailey tocmai se pregătea să spună că nu avea unde să stea, când deodată, oaspetele se aşeză pe podea, de parră ar fi fost cel mai normal gest din lume. Îşi încrucişă picioarele ca şi când ar fi fost un maestru yogin. Brad ridică un deget şi se duse la bucătărie, aşa că Bailey şi nou-venitul rămaseră să se holbeze unul la altul, în timp ce bărbatul zâmbea cu gura până la urechi. O clipă mai târziu apăru Brad, cu tortul.

— Nu vreţi o felie de tort? spuse etalând prăjitura de parcă ar fi făcut-o chiar el.

— Eu mănânc tort numai seara, răspunse bărbatul.

— Mie mi-ar face plăcere să gust puţin. Ce-ar fi să mergem la bucătărie, să tăiem o felie?

Brad zâmbi şi îşi urmă nevasta în bucătărie. Aşeză tortul pe masă, apoi o luă în braţe şi începu să danseze cu ea.

— Avem un oaspete, avem un oaspete, avem un oaspete* fredonă el.

Bailey se retrase din îmbrăţişarea lui.

— Nu-i putem lăsa să stea.

— De ce nu?

— Cum, de ce? Pentru că nu avem o pensiune dacă nu avem cazare şi masă de oferit.

— Iau barca şi mă duc să cumpăr ouă.

Barca cu vâsle. Cea pe care o cumpărase odată cu farul, cea pe care promisese că o va vopsi în galben, se dovedise a fi veche, ruginită şi plină de găuri.

— Doar nu vorbeşti serios. Nu am deschis încă!

— Dar pe plăcuţă scrie că am deschis!

— Eu vorbesc serios. Nici măcar nu avem tigaie. Sau un aragaz nou.

— Aragazul vechi mai merge un pic. Şi avem şi masă.

Brad făcu un semn către nişa din bucătărie unde instalase o măsuţă de campanie şi nişte scaune pliante pe care i le vânduse căpitanul Jack.

— Dar nu avem tigaie şi nici ouă.

— Nu trebuie neapărat să-i dăm ouă. Lasă-l să mănânce tortul.

— Mănâncă tort numai seara, ai uitat?

— Ei bine, atunci o să-i dăm micul dejun diseară.

— Brad. Nu avem autorizaţie, mobilă, asigurare, nu avem nici măcar un duş funcţional. Nu am deschis.

— Pare un tip flexibil.

— Şi nu crezi că este cam ciudat, tocmai din pricina asta?

— Te porţi ca o newyorkeză obosită.

O apucă de mână şi o trase înapoi în sufragerie. Bărbatul stătea la geam şi se uita la fluviu.

— Uite ce e, spuse Brad. Nu prea suntem pregătiţi să primim oaspeţi, pentru că nu e totul gata. Bailey îl strânse de mână, în semn de mulţumire. Dar dacă sunteţi de acord să plătiţi cu bani gheaţă, să dormiţi pe o saltea pneumatică şi să mâncaţi tort dimineaţa…

T-otulventru tine 129

— Salteaua noastră pneumatică? tresări Bailey.

În clipa următoare, bărbatul întinse un zâmbet cât toată faţa şi scoase un teanc de bancnote din buzunar.

— Bine aţi venit la pensiunea noastră, spuse ea.

Bailey era între ciocan şi nicovală. Ori rămânea în i aşa, cu un tip ciudat şi chel, care ţinea în mână un teanc de bani, ori vâslea într-o barcă plină de găuri până pe malul celălalt, să aducă de mâncare şi, dacă avea noroc, şi o tigaie. Trecuse de la viaţa într-un oraş în care putea comanda orice, la orice oră din noapte, într-o lume în i are trebuia să vâslească doar ca să ia o pizza. Brad puse

O bucată de foaie de cort pe fundul bărcii şi o împinse în l; irg. Vâslele nu erau deloc uşor de manevrat. Brad urla în urma ei, de pe mal, tot felul de instrucţiuni. Norocul lui că era nevoită să se concentreze la ce făcea şi nu avea timp să-i dea o replică usturătoare. Avea un loc strâmt unde să stea, dar pânza de cort nu o proteja cine ştie ce; aşa că, în curând, apa începu să se reversepeste pantofii ei de tenis. Începură să o doară braţele. Înaintase doar câţiva metri. În mod cert, asta nu ar fi trebuit să fie

1 reaba ei. Şi ce se alesese de weekendul romantic pe care plănuise să-l petreacă alături de soţul ei? în mod sigur nu se gândise la o partidă în trei, cu un bărbat chel care mânca tort la ore stranii.

Pe de altă parte, banii erau ademenitori. Aveau mare nevoie de bani. Cu cât făceau rost de mai mulţi bani, cu atât perspectiva vânzării apartamentului se îndepărta. Desigur, o parte din câştig urma să se

ducă pe alimente. La un moment dat, ridică ochii şi văzu un vapor imens care venea drept spre ea. Era la o distanţă considerabilă, dar tot şi-l imagină strivind-o ca pe un gândac. Oare o vedea? Cum ea era în ambarcaţiunea mai mică, era sigură că avea prioritate, dar ce fel de consolare ar mai fi fost dacă s-ar fi înecat cu copaia ei cu tot?

Începu să tragă mai alert de vâsle. Pe fund erau deja vreo doi centimetri jumătate de apă şi făcuse băşici la mâini. Asta nu era o barcă serioasă! Şi unde dispăruseră cu toţii? Toţi oamenii ăia care ziceau că merita tot sacrificiul, câtă vreme îşi păstra soţul cel arătos. „Un far.

130

„*Mary Carter*

Ce tare! Ce mi-ar plăcea să locuiesc într-un far!” Bailey era foarte irascibilă când avea picioarele ude. Măcar la atâta îi folosise teama de a nu fi strivită de vapor, îi distrăsese atenţia, aşa că nici nu-şi dădu seama când ajunse la mal. Barca alunecă peste pietre şi scoase un sunet prelung atunci când se hârşâi de ele. Ce-i păsa ei? Avea de gând să-l convingă pe căpitan să o ducă înapoi, fie ce-o fi.

Provizii pentru insulă era la capătul unui drum scurt pe cărare şi prin pădure. Pe viitor plănuia să comande proviziile direct la far, de undeva mai ieftin, dar în seara aceea nu avea încotro. Adusese mâncare numai pentru ea şi Brad şi chiar dacă, tehnic vorbind, erau obligaţi să ofere numai micul dejun, se gândi să ia ceva ca să-l poată invita pe client şi la cină. Avea să cumpere paste şi sos şi poate şi nişte ouă, şuncă şi pâine prăjită, să aibă a doua zi de dimineaţă. Şi tigăi. „Te rog, te implor să ai şi tigăi”, se gândi. Dacă uita ceva, nici măcar nu aveau vecini de la care să împrumute o cană de zahăr. Uau! Nu aveau vecini. Era o lume cu totul nouă.

Era oarecum emoţionant faptul că tocmai îşi întâmpinaseră primul oaspete. Şi dacă-i plăcea aşa de mult locul acum, când avea aerul acela spartan, îşi putea imagina deja succesul pe care avea să-l cunoască farul după ce-l decorau şi-l pregăteau pentru deschidere. Începea să simtă un fel de afecţiune faţă de omul acela chel. Ce uşurare era să întâlneşti pe cineva care să se bucure să stea jos, pe o podea de lemn şi să admire priveliştea! Poate că toţi viitorii lor oaspeţi aveau să o emoţioneze într-un fel sau altul şi aveau să o înveţe câte ceva despre cum să trăiască viaţa autentică. În schimb, ea şi Brad aveau să le dăruiască mult râvnita pace şi linişte, într-o lume atât de agitată. Poate

că el avusese dreptate, poate că asta era chemarea lor.

Când deschise uşa magazinului se auzi sunetul unui clopoţel. Căpitanul Jack era în picioare, în spatele tejghelei, cu un picior proptit pe un scaun şi cu cotul

prijinit pe el, şi se uita la ea de parcă ar fi aşteptat-o să apară.

— Salutare. Cum e viaţa pe insulă?

— Avem primul oaspete.

Jack se încruntă.

— Nu ştiam că aţi deschis.

Bailey tresări. Sigur că avea dreptate, nu deschiseseră, însă nu-i făcea plăcere să audă pe altcineva spunând asta.

— Oficial, nu. Însă domnul ăsta a apărut aşa, din senin.

— Eu nu am adus pe nimeni cu feribotul, spuse Jack.

— Poate are barca lui.

— Eu aş fi cu băgare de seamă.

— Nu avem nimic ce ar putea fura.

— Om fi noi izolaţi, da’ tot trebuie să respectăm legea.

— Poftim?

— Aveţi nevoie de autorizaţie ca să porniţi o afacere. Aveţi nevoie de asigurare. De licenţă. Şi cred că nu v-ar strica şi nişte mobilă.

— Exact asta i-am spus şi eu lui Brad.

— Aha! Minţile luminate gândesc la fel.

— Ei bine, a venit deja şi e o chestie de o noapte. Şi pare să-i placă spaţiul aşa, nemobilat. Am impresia că este un maestru yoghin.

— Păi, eu nu am de gând să vă pârăsc nimănui, dar încă o dată zic, aveţi grijă.

Bailey luă un coş şi-l umplu la repezeală. Spre marea ei uşurare, Jack cel bun la toate vindea până şi tigăi în magazinul lui universal. Cumpără o tigaie şi o cratiţă. Avea tot ce-şi putea dori, dar preţurile erau cam piperate. Până nu se deschidea un Walmart prin partea locului, el putea cere orice preţ, că nu se putea împotrivi nimeni.

Jack o urmărea atent cu privirea. Bailey ura sentimentul că ar fi fost sub lentila unui microscop şi spera că zâmbetul ei nu o dădea în vileag.

— Nu ai fost la licitaţie, spuse el.

— Nu. Nu am fost. Nu avea de gând să vorbească despre problemele lor personale şi n-ar fi recunoscut nici

Mary Carter în ruptul capului că habar nu avusese de far până când contractul nu fusese deja semnat. Dumneata ai fost?

— Normal că da. Aveam şi eu de gând să licitez, dar drăguţul tău comitet de acţionari mi-a luat-o înainte.

„Ce denumire ciudată pentru Brad”, se gândi Bailey.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce îl doreai? Nici nu vrei să intri acolo.

— Unul din motive este personal. Celălalt ţine de afaceri.

— Nu pricep.

— Crezi că mi-e frică să intru în casă?

— Ai spus că e bântuită.

— Nu mi-e frică mie de fantome. Dumitale?

— Nu. Bailey scoase din poşetă articolul decupat din ziar şi cel de pe internet. Nu plănuise să i le arate chiar în seara aceea, dar era un moment la fel de potrivit ca oricare altul. I le dădu şi-l întrebă: Asta este povestea fantomei?

Căpitanul se uită peste articole şi pufni în râs.

— Trevor? Dacă e el, n-ai de ce să te îngrijorezi. Trevor nu ar face rău nici unei muşte.

— Dar Edga? se interesă Bailey.

De cum pronunţă numele femeii, îi păru rău. Chipul căpitanului se întunecă pe dată.

— Nouă, celor de prin partea locului, nu ne place să ne amestecăm, ca vulturii hoitari, în tragediile oamenilor.

— Ah! Scuze. Doar că… în articol scrie că…

— Ştiu ce scrie.

— Ai spus că aveai de gând să licitezi pentru casă, zise Bailey.

— Aşa e.

— Şi nu ai apucat?

Jack se porni pe râs.

— Nu am apucat. Comitetul tău de acţionari…

— Da, mi-am adus aminte.

Brad Jordan, comitetul format dintr-o singură persoană. Îşi luă cumpărăturile şi se îndreptă spre uşă. Conversaţia o enervase în asemenea hal, încât uitase să-l roage să o ducă înapoi.

— Licitatorul a pornit vânzarea de la o sută de mii, spuse Jack.

Bailey se opri din mers.

— Uau! făcu ea. Înseamnă că era foarte căutată, nu?

— Brad a licitat pe loc o jumătate de milion de dolari.

Tânăra femeie simţi cum îi paraliză tot corpul. Un fior îngheţat îi coborî pe şira spinării. Încercă să vorbească pe un ton degajat.

— Ce a făcut?

— De la o sută de mii la cinci sute de mii. Căpitanul pocni din degete. Dintr-odată. Cred că nu le-a spus nimeni cum merg treburile la o licitaţie.

— Ştie el prea bine cum merg treburile la o licitaţie.

Nu putea pricepe ce auzea, pur şi simplu nu puica procesa informaţiile. Cu toate astea, trebuia să ia apărarea soţului ei. Căpitanul Jack, ignorându-i răspunsul, continuă:

— Ar fi trebuit să vezi ce agitaţie s-a stârnit în sală. Câţiva au râs, au zis că e vreo glumă. Alţii, ca mine, au zis că s-or fi smintit de-a binelea. Are personalitate farul, ce-i drept, dar nu face nici pe departe jumate de milion. Probabil că nu trebuie să-ţi spun eu asta, că doar eşti din branşă.

— Proprietatea se află într-o zonă propice dezvoltării unei afaceri, spuse Bailey abia stăpânindu-şi tremurul. Asta îi creşte valoarea.

— Cum să nu. Oricum, speculaţiile nu-şi mai au rostul acum. Locul e al vostru.

Îi zâmbi. Când ea îi întoarse zâmbetul, se simţea de-a dreptul bolnavă. „Soţul meu a suferit un accident”, îşi spuse. „Se poate să-i fi fost afectat creierul”. Oare argumentul acela era de-ajuns ca să poată anula contractul pe motiv de lipsă de discernământ?

— De ce tot spui „ei”? se interesă Bailey.

Probabil că aşa vorbea el, asemenea oamenilor acelora enervanţi care vorbeau despre ei înşişi la persoana, i treia. Sau, cel mai probabil, Brad îi pomenise despre Olivia atunci când cumpărase farul, ca şi cum ar fi part icipat şi ea la vânzare. Se simţea copleşită de insistenţa

134

Mary Carter cu care pretindea că bătrâna s-ar mai fi aflat încă, nu se ştie cum, prin preajma lor. Căpitanul Jack o fixa cu privirea, de parcă ar fi încercat să-i pătrundă gândurile, în momentul acela îi sună telefonul.

— Scuze.
Răspunse şi-i făcu semn cu mâna de la revedere. Bailey rămase în picioare, aşa că el se întoarse pur şi simplu cu spatele la ea şi-şi continuă conversaţia. Habar nu avusese ea cât de folositoare urma să se dovedească tigaia aceea.

Capitolul 14

Bailey recapitula în minte cuvintele pe care le rostise căpitanul cu fiecare crăticioară de apă pe care o scotea din barcă şi o turna înapoi în fluviu. Licitaţia. Vânzarea care începuse la o sută de mii de dolari. Brad care urcase imediat preţul la jumătate de milion. „Doamne fereşte!” Oare era adevărat? Şi dacă da, de ce? Oare el chiar ştia cum mergeau lucrurile la o licitaţie? Sau creierul său fusese afectat? Traumatism cranian. Mătuşa Olivia. Şi acum, iată-i aici. Când ajunse la ţărm, era ea însăşi o epavă. O dureau braţele şi, mai rău decât atât, era de-a dreptul confuză.

Dar indiferent ce se întâmplase, nici prin gând nu-i trecea să iniţieze confruntarea în prezenţa unui oaspete. Să nu se certe de faţă cu clienţii era mantra lor, şi aveau foarte multă experienţă în domeniu. La magazinul de plăci de surf erau prea tineri, naivi şi îndrăgostiţi ca să se certe. Şi până să-şi dea seama că o dăduseră în bară, era oricum prea târziu. În majoritatea cazurilor închideau devreme ca să se lungească la prânz şi să facă sex în dosul magazinului, pe diverse modele de plăci de surf. Ajunseseră în asemenea hal, încât Bailey simţea că-i vine cheful de câte ori vedea un model nou. În magazinul de pulovere se certaseră doar un pic. Dar nu conta. Toată lâna aia înăbuşea orice zgomot, aşa că se puteau certa în spatele unui maldăr de jerseuri fără să-i audă nimeni. Iar în cafenea urlau unul la altul ori de câte ori râşneau

cafea sau făceau laptele spumă. Nu-i auzea nimeni, nu se auzeau nici ei. Altfel, Brad fluiera când era furios pe ea. Pe vremea aia fluiera mult. Dar acum erau profesionişti în floarea vârstei. Orice se întâmplase la licitaţie, puica aştepta. Trebuia să distreze un bărbat chel şi ciudat. Şi chiar că era ciudat.

Avea obiceiul să fredoneze aşa, ca pentru el, doar că în loc să se audă ceva ce să semene cât de cât cu o melodie, era mai degrabă un singur sunet, lung şi gutural. Ca şi cum ar fi meditat sau ar fi

psalmodiat. Bailey nu ştia dacă se cuvenea să-l privească, aşa că îşi aţinti ochii asupra lui Brad. Spre deosebire de ea, Brad părea în largul lui, ba chiar încântat că aveau un client. Poate că voia, pur şi simplu, să evite o discuţie. Oare avusese vreodată de gând să-i spună ce se întâmplase la licitaţie? Cum îl numise Jack? „Comitetul de acţionari”.

Încă o dată, oaspetele lor se arătă de-a dreptul fericit să stea la masa de campanie din nişa îngustă. îl chema

I larold şi se apucase să călătorească prin Statele Unite de când îi murise soţia. Pastele cu sos de carne pe care le pregătise Bailey la repezeală erau specialitatea ei, aşa că Harold fredonatorul mâncă repede, cu poftă. Poate că avea să le pună tuturor clienţilor câte o poreclă, fără ştirea lor. Nu din răutate, ci doar aşa, ca să se amuze şi să poată face faţă situaţiei. Brad arăta cum nu se poate mai mulţumit, şi împărtăşiră de câteva ori un zâmbet, numai ei doi. Bailey, surâzătoare, încercă să-şi reţină impulsul de a-l înfrunta. „Îl iubesc”, îşi zise. „Chiar dacă la licitaţie a dat din paletă ca un nebun”. Apoi îi veni, rapid, alt gând prin minte. „A licitat pe loc jumătate de milion, în condiţiile în care ar fi putut cumpăra farul cu o sută de mii. Ce-o fi fost în capul lui? Cum a putut face aşa ceva?”

După ce oaspetele lor termină ce avea în farfurie, primi bucuros încă o porţie.

— Văd că ai aşteptat să cureţi tot din farfurie, înainte să mai ceri, remarcă Bailey. Brad înclină capul şi se uită la ea, iar Harold începu să fredoneze. Continuă imediat: în loc să ceri totul deodată, ai tras de timp…

136

Mary Carter ai aşteptat să vezi dacă o să-ţi mai fie foame sau nu, ai terminat ce aveai şi abia după aia ai mai cerut.

Harold nici nu ridică ochii din farfurie. O tot curăţa şi-i dădea înainte cu fredonatul.

— Bailey? spuse Brad.

— Aşa merg lucrurile, zise ea. Nu ceri totul dintr-odată, mănânci puţin câte puţin.

— Eşti bine? insistă el.

— Mă bucur că oaspetele nostru înţelege conceptul. Ce se făcea dacă cerea totul de la bun început şi la mijlocul porţiei descoperea că nu mai poate?

— Bine.

— Gândeşte-te ce risipă! Gândeşte-te câţi bani am fi aruncat pe fereastră.

— La Provizii pentru insulă e cam scump, ce-i drept, mormăi Brad.

— E conceptul perfect, declară Harold când termină şi a doua farfurie. Un refugiu în stil zen. Fără telefoane, fără televizor, fără mobilă.

— Ba, o să avem mobilă, spuse Bailey. Şi telefoane. Şi televizor. Şi internet. Şi dispozitive pentru cărţi electronice.

— Cărţi electronice? se miră Brad.

— Toţi oaspeţii noştri vor primi gratuit câte un dispozitiv pentru cărţi electronice, anunţă Bailey. În afară de tine, Harold. Încă nu am implementat sistemul.

— Nici nu am nevoie, spuse oaspetele.

— Ce-ar fi să păstrăm totuşi un raft cu cărţi la îndemână aşa, pentru orice eventualitate? propuse Brad.

— Ce vreau eu să spun, argumentă Bailey, în timp ce înfăşură tot mai tare pastele în jurul furculiţei, e că nu o să fim o pensiune lipsită de orice tehnologie, dintr-un loc uitat de lume.

— De ce nu? spuse Harold. Exact de asta are nevoie societatea din ziua de azi.

— Exact! întări Brad.

— Un refugiu din faţa progresului tehnologic, zise Harold.

— Un refugiu din faţa progresului tehnologic, repetă Brad.

T'otu (pentru tine

13 7

— O să fim o pensiune a şanselor egale, decretă Bai-Icy. Cei care vor dori un refugiu îl vor găsi. Cei care au i reabă pe Google sau pe Facebook, vor să trimită e-mai-Itiri sau să se uite la seriale TV, o vor putea face. Luă larfuriile de pe masă şi îl întrebă pe oaspete: Vreţi nişte tort? Bărbatul aruncă o privire pe fereastră şi văzu că se însera, dar mai era lumină pe cer. Scutură din cap în semn că nu. Pentru că nu e încă noapte? întrebă ea.

Brad o fulgeră cu privirea, dar ea chiar dorea să afle.

— Şi pe unde v-a mai dus drumul? îl întrebă Brad.

„Deci aşa vor merge lucrurile11, îşi spuse Bailey în i; ind. „Ori de câte ori am să le pun oaspeţilor vreo întrebare incomodă, el o să schimbe subiectul". Era o vorbă din străbuni care zicea „Să nu faci

niciodată, în primele luni de căsătorie, ceva ce nu vei vrea să faci pentru tot restul vieţii”. Dacă-l lăsa pe Brad să o calce în picioare acum, el avea s-o facă în continuare. Trebuia să-i demonstreze că nu putea controla el toate situaţiile.

— Şi altceva ce nu puteţi mânca în timpul zilei, în afară de tort? se interesă ea.

— Tocmai mi-am început călătoria, spuse Harold, Jupă ce privi rapid când la unul, când la celălalt. Şi… în mare parte, e vorba numai de tort.

— Asemenea unui vampir care ar omorî pentru ceva dulce?

— Bailey! se răsti Brad.

— Nu-i nimic, zise Harold. Vedeţi… eu încep o viaţă nouă. Şi am vrut să schimb unele lucruri. Îmi place tare mult tortul. Aşa că am hotărât ca de fiecare dată când mănânc tort, să o fac noaptea. La lumina stelelor şi a lunii.

— Ce frumos, spuse Brad.

Apoi se uită la Bailey, aşteptându-i confirmarea.

În opinia ei era pur şi simplu o ciudăţenie. Aşa ar fi zis şi vechiul Brad. Se poate să fi comentat „Ce frumos”, ilar ar fi ridicat o sprânceană în direcţia ei, ar fi făcut o grimasă sau ar fi zâmbit într-un fel caraghios, cu gura până la urechi, ar fi făcut un semn să-i lase de înţeles că «lumea. Acum părea… impresionat.

— Dar clătitele? stărui ea. Sau friganelele. Friganelele sunt ca un fel de tort, nu? Mâncaţi clătite şi friganele numai noaptea?

— Eu nu prea mănânc micul dejun, mărturisi Harold.

— Nici eu, completă Brad.

— E cea mai importantă masă a zilei, spuse Bailey săgetându-l cu privirea. Cum puteau conduce o pensiune de succes dacă avea de gând să le spună oamenilor că lui nici nu-i plăcea micul dejun? Mai ales pentru noi, nu-i aşa Brad?

— Pentru noi? întrebă el.

— Ce-ar fi o pensiune cu micul dejun inclus, fără micul dejun? îi ridică ea mingea la fileu.

— O pensiune care oferă doar cazare.

— Exact! spuse Bailey. Oamenii o să ne întrebe „Cu ce vă ocupaţi?”, iar noi o să spunem „Avem o pensiune cu micul dejun inclus,

pe fluviul Hudson, oferim doar cazare”. Ce ciudat ar fi!

— Bails, totul e în regulă?

— Doamne, ce bine este să te simţi liber! exclamă dintr-odată Harold.

— Şi noi am călătorit mult, spuse Brad. Aventurile au curs una după alta.

— Minunat. Iar acum vă aşezaţi la casa voastră.

— Am ajuns acasă. În sfârşit, acasă.

— Mai avem încă apartamentul din Manhattan, preciză Bailey. Dar şi aici ar fi un loc minunat pentru crescut copiii.

— Copii? zise Harold. Avea o voce alarmată şi se uită rapid împrejur, să vadă dacă nu cumva se materializaseră între timp. Atunci, probabil că va trebui să luaţi nişte mobilă.

— Ţie-ţi plac copiii, Harold? îl întrebă Bailey pe un ton degajat.

Bărbatul începu să se foiască în scaun, de parcă ar fi fost el însuşi un copilaş.

— Păi, am fost şi eu cândva copil, şi cam atât.

Bailey uitase că era văduv. Poate de aia se uita Brad aşa la ea. Oare Harold şi soţia lui îşi doriseră copii?

Se certaseră din pricina asta? Pierduseră vreun copil? Nu îndrăzni să întrebe şi nici Harold nu dădu amănunte. Trebuia să respecte limitele pe care le impuneau oaspeţii lor. Dar cum puteai să stai la aceeaşi masă, să împarţi mâncarea cu cineva şi să nu ajungi să te cunoşti cu persoana respectivă? îi lipseau deja vremurile când aveau cafeneaua şi oaspeţii plecau acasă imediat după ce-şi terminau consumaţia.

Brad nu făcu niciun comentariu pe subiectul copiilor.

— Încă un rând de vin? sugeră el.

Ceilalţi răspunseră afirmativ. Şi acum sticla era goală. Poate că aveau să transforme o parte din casă în pivniţă de vinuri.

— Cine vrea să mergem la o plimbare, aşa, după cină? întrebă Bailey.

— Perfect, zise Harold.

— Hai să mergem, spuse Brad.

Măcar de data asta erau cu toţii pe aceeaşi lungime de undă.

Era superb pe malul fluviului. Lui Bailey îi plăcea la nebunie

mirosul proaspăt al înserării şi senzaţia pe care i-o dădeau pietrele sub tălpi. Nu era chiar ca la plajă, dar rămânea un loc foarte agreabil. Şalupele pufăiau în depărtare şi mai sunau, din când în când, sirenele. Lumina de la farul lor pulsa peste întinderea fluviului. Harold își ducea felia de tort într-o cutie de la Tupperware. La un moment dat se opriră cu toţii și se uitară la far.

Fasciculul care mătura apele negre oferea o imagine de neuitat. O lumină călăuzitoare în noapte. Bailey simţi un val de mândrie, de parcă ar fi construit chiar ea turnul de aproape douăzeci de metri. Abia atunci remarcă o ambarcaţiune care bâzâia cu toată viteza spre îi. Se deplasa mult mai repede decât o barcă cu vâsle și crăticioară. îi aminti de ceva.

— Cum aţi ajuns aici? Căpitanul Jack zicea că nu aţi venit cu feribotul lui.

— Am un caiac, spuse Harold. Cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată.

— O să-mi iau și eu un caiac, zise Brad.

— Noi avem deja o barcă cu vâsle, găurită, spuse Bailey. Și o crăticioară.

— Cine-i acolo? întrebă Harold arătând către barca cu motor care-și făcea drum către ţărm.

Desluşiră doi bărbaţi în uniformă care stăteau în picioare.

— Pare a fi paza de coastă.

Abia apucă Brad să termine propoziţia, când musafirul lor lăsă felia de tort și o luă la sănătoasa. Bailey rămase în loc, buimăcită, privind la picioarele scurte ale bărbatului care se îndepărtau în pas alergător, de parcă ar fi luat foc. În ambarcaţiune se aprinse un proiector, iar sirena începu să urle. Cei doi soldaţi ai pazei de coastă săriră pe mal, se prezentară şi spuseră că erau în căutarea unui bărbat care evadase din închisoarea districtului. Și de vreme ce închisoarea era la nici șaisprezece kilometri depărtare, se gândiseră să verifice şi la far.

Bailey se uită la felia de tort căzută pe ţărm.

— Aăă… păi… Aruncă o privire în jur. Nu se mai vedea nici urmă de Harold. Avea nenumărate locuri în care s-ar fi putut ascunde. Kilometri întregi de pădure. Are un caiac, spuse ea. Și mănâncă tort

numai noaptea.

— Crezi că o să-l prindă?

Stăteau întinşi pe salteaua pneumatică, pe care Bailey insistase să o mute din apartamentul fără pereţi despărţitori în sufragerie. Voia să fie într-un spaţiu deschis, lângă fereastră, în caz că se ascundea pe undeva oaspetele lor evadat. Deşi Brad tot insista că-şi luase de mult tălpăşiţa.

— Şi-a luat de mult tălpăşiţa? Păi are doar un caiac.

— Cu toate astea, s-a mişcat destul de repede. Şi avea un avans de câteva minute.

— E un fugar, spuse Bailey.

— Un presupus fugar.

— A fugit ca de dracu' atunci când a văzut Paza de coastă.

— Ce bine-mi pare că i-am spus eu să plătească în avans, cu banii jos, se împăună el.

— Noi, preciză ea. Noi, noi, noi, noi, noi.

— Poftim?

— Toată seara ai ţinut-o numai cu „eu" în sus, „eu" în jos. Suntem un cuplu, noi, mai ţii minte?

Era gata să se ia cu el la trântă, însă Brad o cuprinse de mijloc şi-şi frecă nasul de al ei. Precum cuplurile de eschimoşi.

— Mai ţin minte, murmură el.

— Nu-l vom uita niciodată pe primul nostru oaspete.

— Nu-mi vine să cred că ai avut impresia că e un maestru yoghin.

— Ce mi-e un maestru yoghin, ce mi-e un evadat. Amândoi călătoresc fără prea multe aranjamente. Brad râse, apoi i se alătură şi Bailey; până la urmă, şi ei se mulţumeau cu un confort minim. Nu-i de mirare că nu-l deranja să stea pe jos, adăugă ea. Orice loc fără gratii la fereastră e ca un hotel de cinci stele.

— Şi mai ştii când a spus „Ce mă bucur că sunt liber!"? Dumnezeule! Am crezut că se referă la libertatea traiului în natură. Şi el vorbea despre fuga din închisoare!

Râseră îndelung şi din toată inima, eliberându-şi toată energia şi tot stresul ultimelor luni. Când terminară, amândoi îşi şterseră lacrimile.

— Nici măcar n-a apucat să-şi mănânce felia de tort, spuse Brad.
— Nu poţi să şi ai tortul, să-l şi mănânci Bailey.
— Dar noi putem. Noi putem înghiţi totul.
Un moment, Bailey se întrebă dacă nu cumva făcea trecerea către ceva senzual, dacă nu avea de gând să-i atingă tot corpul cu buzele şi limba. Îşi aminti emoţia primelor lor aventuri sexuale. Hormonii dezlănţuiţi, degetele lui care alunecau pe sub fusta ei şi care o găseau mereu umedă ca după o inundaţie. Acum aveau mai mereu un tub de lubrifiant la capătul patului. Oare când se schimbase totul? De când aveau nevoie de produse farmaceutice ca să facă dragoste?

În loc să-şi strecoare degetele în interiorul ei, Brad se ridică în picioare, cu ochii aprinşi ca de o lumină. Era foarte pornit, dar nu în direcţia bună. Parcă era în faza lunii de miere cu o nouă afacere. Începuse îndrăgostindu-se de un far. Oare de data asta cât avea să dureze?
Când deschiseseră cafeneaua, stătuseră treji toată noaptea. În parte şi din pricina bucuriei, dar, după părerea lui Bailey, mai ales din pricina nenumăratelor cafele tari care curgeau prin corpurile lor tinere. În noaptea aia puseseră totul la punct. Vorbiseră despre clienţi, despre decor, despre tehnicile lor de făcut espresso. Brad jurase că avea să înveţe să facă o inimioară în spumă. Nu mai apucase. Aşa era oare şi acum, avea să urmeze aceeaşi pantă ascendentă, pentru ca apoi să se prăvălească într-un eşec abject? Numai că de data asta nu mai erau copii, ci se apropiau cu rapiditate de vârsta a doua.
— Evadat sau nu din închisoare, Harold ne-a dat nişte ponturi bune. Mi-ar plăcea să păstrăm locul ăsta în stil zen, spuse el.
— Te iubesc. Dar tot o să luăm mobilă, televizor şi internet.
— Cu mobila sunt de acord. Dar, te rog, fără televizor, iar internetul să fie doar pentru noi. În caz de urgenţă.
— Dar mie-mi place câteodată să nu fac nimic şi să mă uit la televizor, protestă Bailey.
— Ştiu. Dar o să te obişnuieşti. Nu vrei să te conectezi mai degrabă la viaţă? La apusuri, la traiul în sălbăticie şi la cursele cu bărci de viteză?
— Şi Matt Lauer? Ştii că nu pot să-ncep ziua fără Matt Lauer!
— Hai să încercăm să stăm fără el, un timp. O să vezi tu.

— Ce s-a ales de sloganul „totul în porţii moderate”? se interesă ea.

— Încă mai e valabil. Dar putem măcar încerca?

— Că tot veni vorba de moderaţie. Ia mai povesteşte-mi o dată cum a fost la licitaţie.

— De ce?

— Pentru că nu am participat şi eu, şi aş vrea să aflu, zise Bailey ghemuindu-se mai aproape de el. De la cât a început licitaţia?

Îl punea la încercare şi probabil că nu era frumos din partea unei soţii să facă asta, dar trebuia să vadă dacă-i mărturisea adevărul sau nu. N-o făcu. Pretindea că licilaţia începuse de la o sută de mii de dolari şi el urcase cu câte zece mii odată. O lovitură grea, pe care Bailey o primi direct în piept. În ciuda spiritului său mereu schimbător şi a lipsei oricărui simţ pentru afaceri, soţul ei, Brad Jordan, fusese întotdeauna sincer până în măduva oaselor. Iar acum, după ce văzuse lumina, se părea că devenise un mincinos.

— Nu-mi vine să cred că preţul a crescut atât de mult, spuse ea. Proprietăţi comparabile cu asta s-au vândut mult, mult mai ieftin. Majoritatea sub trei sute de mii.

— Probabil că aveau nevoie de mult mai multe lucrări de renovare, opină el.

— Mai multe lucrări decât aici? Dacă nu avem de gând să găzduim exclusiv evadaţi din puşcărie, nici nu putem primi oaspeţi, în starea în care e.

— Tocmai de aia trebuie să vindem Jaguarul şi apartamentul.

Îi venea să-l ia la pumni. Nu vindea apartamentul. Mai ales acum, când începuse să o mintă.

— Brad. Căpitanul Jack mi-a spus că licitaţia a început de la o sută de mii, iar tu – şi te-a numit „comitetul de acţionari”, apropo – tu ai urcat imediat la jumătate de milion.

— A! făcu el.

Bailey se ridică în picioare. Salteaua pneumatică se înclină şi scârţâi.

— A!? Asta e tot ce ai de spus? A!?

— Ce mai vrei să spun?

— Ştiu şi eu? Ce-ar fi să zici „Dar e ridicol, Bailey. Cum Doamne

iartă-mă să fac ceva atât de prostesc?”

Nu intenţiona să ridice chiar atât de repede tonul la el, dar în afară de nevoia ei compulsivă de a azvârli cu obiecte de pereţi, dintotdeauna o luase gura pe dinainte.

— Trebuia să fie al nostru, da? Nu puteam risca să-l pierd.

— Dar trebuia să aştepţi. Să urci preţul câte puţin. Poate că s-ar fi vândut cu o sută cincizeci de mii!

— Nu. Ar fi trebuit să vezi privirea din ochii căpitanului Jack. Îl dorea, Bailey.

— Dar nici nu vrea să intre aici.

— Când îţi zic… Poate că m-am mişcat prea repede, dar farul s-ar fi vândut oricum la preţul ăsta.

— N-ai de unde să ştii.

— Bailey, când îţi spun! îmi cunosc instinctul. Dacă ai fi fost acolo! Am avut un sentiment atât de intens…

— S-a sinucis cineva la etajul al treilea!

— Poftim?

Brad se ridică în picioare şi se uită în sus, în direcţia în care arăta Bailey cu degetul.

— Exact în camera unde nu putem intra.

Încercaseră orice, numai nu dărâmaseră uşa cu totul.

Următoarea mişcare era să cheme un lăcătuş. Bailey se mirase că Brad nu spărsese deja uşa, dar îi promisese că o va aştepta şi pe ea.

— S-a omorât cineva acolo?

— Edga Penwell. Nevasta paznicului de far. S-a spânzurat.

— Şi de unde ai aflat tu toate astea?

— Căpitanul Jack…

Brad aruncă braţele în sus, în semn de exasperare.

— Căpitanul Jack! Ar fi trebuit să-mi închipui! Poate că a inventat el totul. Am văzut eu cum se uita, urma să îl cumpere. A trebuit să i-o iau înainte.

— Brad!

Bailey îşi acoperi faţa cu palmele. Era atât de obosită! Brad îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Mi-a ieşit o afacere bună. Scuze. Ne-a ieşit o afacere bună.

— În acest caz, poţi folosi persoana întâi singular. Pentru că

dacă aş fi fost şi eu acolo…

Se opri. Erau peste măsură de obosiţi şi de supăraţi. Şi se apropiau cu viteza luminii de nişte limite pe care *fotui pentru tine*

145

dacă le-ar fi întrecut, nu se mai puteau întoarce niciodată de unde porniseră.

— Dacă ai fi fost acolo ce-ai fi făcut?

— Nu am fi sărit de două sute cincizeci.

— În cazul ăsta, nu am mai fi fost acum, aici.

— Nu ai de unde să ştii.

Se ridică şi-şi luă geanta de pe poliţa şemineului. Aprinse lumina şi începu să scotocească până dădu peste necrolog, pe care i-l întinse.

— Ce-i asta?

— Citeşte-l.

El oftă, dar până la urmă se supuse, ţinând hârtia mai departe de ochi decât îl văzuse vreodată. Nu mai era mult până când aveau să fie amândoi nevoiţi să-şi cumpere ochelari pentru citit. Cum naiba de erau gata să-şi pună ochelari pentru citit, dar să aibă copii, nu? Brad lăsă articolul jos, apoi se uită iar spre tavan.

— E cam ciudat că nu putem intra în cameră, nu? îl întrebă ea.

— Înseamnă că e multă energie acolo. O energie care trebuie eliberată.

Şi Bailey avea multă energie care trebuia eliberată, dar nu mai spuse nimic.

— Mă întreb la cât ajunge un exorcist zilele astea.

Brad se ridică în picioare, se apropie de ea şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar îţi jur, Bails. Aici e locul nostru. Acum şi aici. E nevoie de noi aici. Simt eu, adăugă el, apoi o strânse de mâini.

— Să… ce vrei să spui cu „e nevoie de noi aici”?

— O să ţi se pară o prostie.

— O prostie de genul „trebuie să o ajutăm pe Edga să treacă dincolo11?

Punct ochit, punct lovit. Îşi dădu seama după expresia din ochii lui. Singurul motiv din care nu explodă fu amintirea vagă a faptului că o poveste bună, cu fantome, putea aduce un beneficiu afacerii. Dar dacă Brad ar fi avut impresia că se folosea de misiunea vieţii lui ca să

scoată profit, s-ar fi iscat o nouă ceartă. Era mult prea obosită ca să se ciorovăiască.

Probabil că şi Brad gândea la fel, pentru că, în loc să continue conversaţia, o luă în braţe şi începu să danseze cu ea.

— Gata, Fred Astaire, spuse Bailey, trăgându-se uşor de lângă el. E cam târziu să dansăm acum.

— Nu e niciodată prea târziu ca să dansezi. Sau să mănânci tort. Sau să-ţi găseşti adevăratul sens al vieţii. Nu e prea târziu nici pentru tine, zise Brad ridicându-i bărbia cu degetele.

Bailey tresări şi făcu un pas înapoi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Trebuie să-ţi urmezi pasiunea.

— În loc să te urmez pe tine de colo, colo?

Nu intenţionase să spună asta, dar aşa se întâmpla când o lua gura pe dinainte. Pe de altă parte, oricum, nu era niciun secret.

— Vreau să fii fericită.

— Eram fericită. Făceam bani buni!

— Bani buni, da. Dar fericită? Glumeşti?

— Îmi plăcea slujba mea. Îmi plăcea Manhattanul. Voiam să locuim amândoi acolo şi să avem copii.

— Viaţa se duce repede, Bailey. Dacă am avea un copil acum…

Se opri. Din singurul gând pe care ea ar fi vrut să-l audă până la capăt.

— Atunci ce? Spune-mi.

— Te-ai arunca cu capul înainte în meseria de mamă, la fel cum te-ai aruncat şi-n celelalte meserii. Mă tem că… te-ai pierde.

— Deci acum e vina mea că nu vrei tu să ai copii?

Tonul lui Brad deveni serios şi liniştit.

— Vreau ce-i mai bine pentru tine.

— Iar eu îţi tot spun, însă tu nu mă asculţi.

— Nu e nicio grabă să facem copii, Bails.

— Spune-i asta ceasului meu biologic.

Brad afişă zâmbetul acela cât toată faţa, care-i adâncea gropiţele şi-i aprindea luminiţe în ochi şi căreia ei îi era imposibil să-i reziste. Se aplecă până în dreptul pântecelui ei şi o ciocăni.

— Acolo e ceasul tău biologic?

— Mai jos.

Râzând, o apucă de după talie şi-şi îndesă nasul în buricul ei.

— Avem destul timp, strigă. Nu mai ticăi!

Bailey îi puse mâna pe creştet şi-i apasă capul mai jos. În cele din urmă, soţul ei pricepu mesajul. De data asta, când se lăsară amândoi pe salteaua flască, nu se pregăteau de somn. După ce terminară, Brad se întoarse pe partea cealaltă, adormi şi începu să sforăie în doar câteva minute. Bailey, pe de altă parte, era trează ca un huhurez. În mare parte datorită faptului că luase o decizie. Avea să pună apartamentul la vânzare a doua zi dimineaţă. Locul ei era şi avea să fie întotdeauna lângă bărbatul acela.

Capitolul 15

Iarna pe fluviul Hudson era sălbatică şi frumoasă. Bucăţi de gheaţă care se legănau pe apă, sau gheţuri plutitoare, cum era denumirea oficială, alunecau cu rapiditate pe suprafaţa apei, de parcă s-ar fi luat la întrecere. Lui Bailey îi plăcea să le urmărească trecând prin dreptul ei. Se uita mai întâi de pe malul apei, iar mai târziu, când mai avea puţin şi degera, le privea din casă, de la fereastră.

Degetele îngheţate ale iernii atinseră şi iarba, drumul plin de pietre de pe mal şi debarcaderul, aşa că mersul deveni o aventură de-a dreptul periculoasă. Laturile farului erau aşa de netede, încât, după ce se aşezase zăpada, păreau făcute din sticlă. Ţurţuri zimţaţi atârnau ca nişte arme letale sub platforma metalică a turnului. Cu excepţia remorcherelor, navele erau mult mai puţine şi treceau mult mai rar, iar în zilele cu furtună sau când era flux nu putea traversa nimeni porţiunea dintre casa lor şi debarcader. Când ningea, totul era de-o frumuseţe răpitoare, dar era ca o lume de basm pustie. Bailey făcu toate fotografiile posibile, în speranţa ca măcar una dintre ele să surprindă eleganţa neprihănită a peisajului. La câteva zile după ce dădu prima ninsoare, pe când

noroiul ameninţa să strice feeria, Bailey şi Brad făcură un om de zăpadă în curte. Un scurt moment de veselie, o pauză de la datul zăpezii cu lopata, împrăştiatul de sare şi aprinsul focului.

Mulţumită lui Bailey, şemineul mergea acum perfect. Prima încercare de a-l pune în funcţiune se soldase cu un adevărat dezastru.

Camera principală se umpluse imediat cu nişte nori groşi de fum negricios. Din fericire, Brad avea un extinctor la îndemână. Avea să le ia zile întregi să cureţe funinginea de pe pereţi, de pe podea şi de pe pielea lor. Brad era atât de frustrat, că mai avea puţin până să-l podidească plânsul, aşa că Bailey pretinsese că nu avea nicio importanţă şi-l convinsese să facă un duş împreună, în noua lor baie de la etajul superior. Atmosfera se mai înviorase – mai precis până în momentul în care Brad refuzase să facă dragoste la duş, pentru că nu aveau prezervativ. Se certaseră, iar Bailey ieşise din baie şi spusese că Brad era cel care trebuia să cureţe cada de funingine, la fel şi podeaua şi prosoapele. Apoi îşi concentrase iar atenţia asupra şemineului.

Bailey avea de-acum o misiune. Declară şemineul proiectul ei personal şi refuză să-l lase pe Brad să participe la reparaţii. Le plăti cumpărătorilor apartamentului lor o sumă secretă ca să-şi recupereze poliţa moştenită de la părinţii ei şi angajă un expert care repară şemineul înainte de a o instala.

Avură parte de o surpriză nemaipomenită. Bailey presupusese că norii de funingine se datoraseră unor probleme cu aerisirea, dar se înşelase amarnic. Coşarul descoperi că hornul era blocat. Se ghemui şi se vârî în şemineu, privind în sus. Cu capul încă înăuntru, îi făcu apoi semne cu mâna, să se apropie.

— Cincizeci de ani. În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva.

Bailey se grăbi să ajungă lângă el, îngenunche şi privi în sus. Lanterna lui îi dezvălui un coş imens care înfundase hornul.

— Doamne, Dumnezeule!

— E prins de un fel de scripete, spuse coşarul. Orice-ar fi, cred că-i destul de greu.

Bailey zâmbi în sinea ei în timp ce-şi reamintea întâmplarea. Ce aventură se dovedise a fi! Spre norocul ei, Brad era mult prea ocupat, pe undeva prin turn, prin curte şi la debarcader, ca să observe ce se întâmpla în casă. Dacă ar fi fost şi el acolo când îl coborâseră şi mai apoi când Bailey îl deschisese, nu s-ar fi putut bucura de minunata surpriză. Iar momentul era cum nu se putea mai potrivit; putea folosi macaraua pe care o angajase Brad ca să repare nişte pietre din zid ca să urce surpriza în camera de observaţie din turn. La început se mulţumi să arunce o pătură peste coş, iar Brad nici nu băgă de seamă.

Apoi făcu rost de un fişet, îl puse înăuntru şi încuie dulapul. Îi luă vreo două zile să-l bage până şi pe acela de seamă. Iar când îl observă, Bailey îl linişti numaidecât.

— E un fişet, îi spuse când o întrebă, într-un târziu, ce era cu el acolo. Pentru lucrurile mele personale.

Brad o privi fix.

— Ocupă cam mult loc.

— Cu toate astea, ţi-a luat două zile să-l observi.

Brad îi ignoră comentariul.

— Oricum nu prea era loc, acolo sus.

— Am nevoie de el.

— Ce-i înăuntru?

— Lucruri personale şi confidenţiale. Ca jurnalele tale.

— Jurnale de bord.

Brad renunţă la discuţie cu un scuturat din cap şi o glumă, cum că de acum înainte aveau să ştie unde să caute cadavrele, dacă le dispărea vreun oaspete. De atunci, Bailey vizitase dulapul ori de câte ori avea nevoie să-şi aducă aminte că erau într-o aventură care merita tot efortul. Era ca o pasiune care o ţinea tot timpul ocupată şi o ajuta să-şi păstreze mintea limpede. Cea mai mare provocare era să găsească timp, când nu era şi Brad în camera de observaţie din turn. Îşi putea da seama că lui nu prea-i convenea situaţia, dar fu destul de înţelept încât să o lase şi pe ea să aibă momentele ei de intimitate. îi fu foarte greu să-şi ţină gura.

150

Mary Carter nu prea se pricepea să ţină secrete, dar ăsta chiar merita păstrat.

Avea de gând să-l păstreze până când afacerea avea să împlinească un an. O dată necunoscută la acel moment, de vreme ce nu deschiseseră încă pensiunea. Desigur, se întreba de ce fusese coşul ridicat tocmai în hornul şemineului, dar de vreme ce jurnalele lui Trevor nu dezvăluiau nimic altceva decât grafice de temperaturi şi descoperiri din natură, se temea că nu aveau să afle niciodată. O dată în viaţa ei, era fericită că Brad era aşa dus cu pluta şi absent; altfel, nu ar fi reuşit ea în veci să scape basma curată.

Cireaşa de pe tort fu faptul că, odată înlăturat obstacolul, coşarul repară de minune şemineul. Şi acum, că poliţa ei de pe vremea copilăriei era montată, se simţea un pic mai ataşată de locul acela. Dar

chiar şi aşa, dacă nu stăteai exact în dreptul focului, casa paznicului era străbătută de un curent puternic. Bailey avea impresia că nu va reuşi niciodată să se încălzească şi se temea că oaspeţii îi vor ocoli iarna. Brad îi tot dădea asigurări că vor modifica şi sistemul de încălzire, dar ei i se părea că era doar un nou punct de pe lista de priorităţi, care devenea din ce în ce mai lungă.

Sărbătorile trecură fără să-şi dea seama. Nu aveau cum să pregătească cina de Ziua Recunoştinţei fără electrocasnice în bucătărie şi, cu toate că primiră mai multe invitaţii în oraş, Brad nu fu de acord să oprească niciun proiect în desfăşurare. De vreme ce nici muncitorii nu veneau la lucru pe asemenea vreme, el încerca să se apuce de diverse treburi pe care avea de gând să le facă singur. Bailey era oripilată la gândul că printre acestea se număra şi podeaua bucătăriei. Chiar se pricepea el să facă aşa ceva? Ea, una, cu siguranţă nu se pricepea. Şi le luă ceva vreme să se hotărască asupra gresiei. Bailey şi-ar fi dorit plăci de ardezie, dar Brad voia ceva ieftin. Sfârşiturile de săptămână şi le petreceau la magazinul de bricolaj, certându-se pe mostre.

În cele din urmă, directorul le oferi o reducere la plăcile de ardezie care-i plăceau lui Bailey. Probabil că încerca să scape de cuplul de certăreţi din magazinul

lui. Brad se folosi de acel prilej ca să cumpere şi nişte aparatură, tot cu reducere. Maşina de spălat vase se dovedi a fi neagră, pentru că erau ultimele bucăţi, aşa că fură nevoiţi să cumpere un cuptor tot negru, ca să se asorteze. Bailey tare şi-ar fi dorit un frigider din oţel inoxidabil, dar Brad îi atrase atenţia că nu puteai pune magneţi pe el, iar el voia să ia litere magnetice din plastic, ca să poată lăsa mesaje. Aşa că se căpătuiră cu un frigider tot negru.

Bailey îl convinse să cumpere magneţi din aceia mici şi albi, cu literele ca bătute la maşină, insistând că arătau mai decent. Mai târziu, până şi aceea se dovedi a fi o decizie regretabilă, pentru că literele colorate, din plastic, ar fi fost pentru Brad o amintire subliminală a faptului că avea nevoie de nişte copii asortaţi la magneţi.

În ciuda acestor mici amănunte, ajunseră treptat la o înţelegere. Îşi petrecură Ziua Recunoştinţei la un mic restaurant din oraş. Oamenii cu care se întâlniră acolo erau politicoşi, dar nu genul pe care Bailey i-ar fi numit prieteni. Mai ales când auzeau că erau noii proprietari ai

farului. Începeau conversaţia vioi, iar în secunda în care se lămureau cu cine aveau de-a face atitudinea lor se schimba pe loc şi păreau să-i privească pe Brad şi Bailey cu un fel de suspiciune. Era oare din pricina suicidului? Sau a licitaţiei? Oare ceilalţi ar fi vrut să aibă ei (arul? Bailey petrecu ceva vreme cântărind posibilităţile, dar Brad îi spuse că era paranoică.

Şi de vreme ce el avea impresia că era paranoică, începu să ţină anumite lucruri pentru ea. Pe lângă faptul că era mereu curent şi simţea umezeala, Bailey auzea şi sunete ciudate în casă, mai ales noaptea. Era fericită că dormeau în camera de sub turn, pentru că, sincer vorbind, o speria al naibii gândul de a fi în casă după lăsarea întunericului. Poate era din cauză că-şi tot imagina ce se întâmplase în pod. În mai multe nopţi în care se culcase mai târziu, i se păruse că auzea paşi în camera de deasupra. Sunetul era imposibil de confundat; acum că scoseseră mocheta, podelele scârţâiau când cineva călca pe ele. Brad îi spuse că era vântul. Era adevărat că sunetul vântului se auzea şuierând mai în fiecare

 noapte prin casă, dar Bailey era în stare să facă diferenţa dintre cele două.

Într-una din nopţi ar fi fost în stare să jure că se auzea muzică. Era un sunet melodios, precum cutia muzicală a unui copil. Îi era prea frică să se ducă singură să vadă ce era, aşa că-l chemă pe Brad din camera din turn, de la postul lui de observaţie. Dar când se întoarseră în casă, muzica încetase. Verificară toate camerele, inclusiv podul care, de cum aduseseră lăcătuşul să descuie uşa, se dovedise o încăpere spaţioasă, dar nicicum specială. În afară de câteva cutii cu cărţi şi haine, despre care Bailey presupunea că fuseseră ale Edgăi şi ale lui Trevor, nu găsiseră niciun motiv aparent pentru care uşa fusese încuiată; în niciun caz, nu era nimic de valoare. Spaţiul acela o îngrozea totuşi, probabil din pricină că nu putea nici în ruptul capului să stea acolo fără să şi-o imagineze pe Edga atârnată de grindă. După ce făcură curăţenie, Bailey evită să se mai ducă acolo. Şi avea o grămadă de alte treburi care să-i ocupe timpul.

Podeaua bucătăriei era numai pe jumătate terminată, în noul lor duş era frig şi apa nu avea presiune, mai ales că ţevile îngheţau o dată la două zile. Abia aştepta să aducă mobila din apartament, dar trebuiau să o ţină într-un depozit, pentru că nu avea niciun rost să o instaleze

când ei trebuiau să schimbe podeaua.

Brad o convinse că ar fi putut monta singuri gresia din baia mică. La scurt timp după aceea erau amândoi în patru labe, dând cu mortar şi aşezând plăcile, cu instrucţiunile lângă ei. La început se împotrivise, dar când terminaseră, se simţea nemaipomenit de mândră. Chiar dacă Brad fusese nevoit să mai ajusteze câteva dale după ce le montase ea. Urma să instaleze profilele pe pereţi şi să văruiască.

Cu fiecare nou proiect, contul lor din bancă scădea vertiginos. Renovările la cea de-a treia baie şi reparaţiile exterioare trebuiau să aştepte până la primăvară, când acceptaseră muncitorii să se apuce de treabă.

Căpitanul Jack le recomandase câţiva lucrători, iar Brad îi angajase pe toţi pe loc. Se înţeleseseră să înceapă în martie. Bailey continua să se întrebe în ce se băgaseră.

Ytui pentru tine 153

Singurul lucru care o ajuta să ţină capul sus, pe lângă faptul că avea atâtea de făcut în timpul zilei încât era pur şi simplu prea obosită ca să mai gândească, era schimbarea prin care trecea Brad. Încetul cu încetul, părea că se apropie iar de ea şi vorbea tot mai puţin de despre faptul că văzuse o lumină. Poate că asta se datora grupului său de sprijin, cu care ţinea legătura online. Petrecea în continuare o mulţime de timp discutând cu ei. Poate că vorbea în continuare la fel de mult despre asta, dar nu cu ea. Foarte bine, nu avea de ce să se plângă.

Se întreba unde aveau să petreacă Crăciunul. Sora ei, Meg, trecea prin clipe grele cu Thomas. Şi Joyce (nepoata ei) şi Thomas erau de-acum adolescenţi în toată regula. Meg se plângea întruna de ei, dar întotdeauna se simţea, în spatele cuvintelor, dragostea pe care le-o purta. Era îngrijorată că Thomas îi ascundea unele lucruri. Meg bănuia că avea necazuri cu alţi băieţi de la şcoală, cel puţin aşa suna zvonul relatat de Joyce, dar deocamdată puştiul refuzase să abordeze subiectul. Bailey se întreba dacă nu moştenise asta de la tatăl lui. Soţul lui Meg părea tipul de om care mereu avea ceva de ascuns, îi amintea mereu de faptul că, indiferent câte nebunii de-ale lui Brad fusese nevoită să îndure, măcar fuseseră întotdeauna sută la sută cinstiţi unul cu celălalt.

Şi-ar fi dorit tare mult ca familia ei să poată veni să o viziteze, dar pe lângă frigul pătrunzător, nu era corect să ceri cuiva să locuiască

într-un şantier. Oriunde te uitai erau scule, praf şi ţevi. În ultimul timp, şi electricitatea le dăduse de furcă. Luminile începeau dintr-odată să pâlpâie sau se stingeau de tot. Lui Bailey mai că nu-i venea să creadă că folosise un pachet întreg de becuri în doar o lună de zile. Trebuiau să angajeze un electrician să descurce situaţia. Şi dacă nici el nu ar fi rezolvat-o, atunci trebuiau să angajeze un preot.

Jurnalul de bord al paznicului Brad

Bailey e genul de femeie căreia eu îi spun Lună Plină. Plină de pasiune și imprevizibilă. Eu încerc din răsputeri să înaintez cu treaba prin casă, deoarece îmi

154

Mary Carter dau seama că toate proiectele astea de amenajare o enervează. Era așa de mândră de podeaua aia din baie, că nici nu am mai putut să-i spun că a trebuit să mă strecor în miez de noapte ca să o refac. Ieri a apucat-o plânsul pentru că nu mai suporta să vadă o şurubelniţă pe blatul de la bucătărie. Aş vrea să derulez timpul înainte *până la vară, când vin dulapurile şi tejghelele noi pentru bucătărie. Am găsit o masă splendidă, veche, de lemn, în stil spaniol, la magazinul de antichităţi din oraş. Are douăsprezece locuri. Scaunele sunt capitonate cu perne mov, din catifea. Culoarea regalităţii. Ce metaforă nemaipomenită – la fel cum intenţionăm să-i tratăm şi noi pe onoraţii noştri oaspeţi. Am cumpărat-o deja și, de cum e gata podeaua de la bucătărie, am să aranjez cu căpitanul Jack să o aducă. Sunt sigur că lui Bails o să-i placă la nebunie. A fost o mişcare greşită să ne mutăm aici tocmai iarna, îmi dau seama, dar acum nu mai am ce-i face. Dacă trecem şi de asta, totul va părea apoi simplu ca bună ziua.*

În fiecare zi mă scol convins de faptul că azi e ziua în care-i voi spune totul lui Bailey. Nu ştiu cum reuşesc mincinoşii inveteraţi. E aşa de stresant să ai secrete. Desigur, ar trebui să fiu deja obişnuit cu asta, nu? Alteori îmi spun că lucrul cel mai bun pe care l-aş putea face ar fi să tac din gură. De ce să plătească alţii pentru greşelile pe care le-am făcut eu? Când am să învăţ să spun adevărul din capul locului? Cu cât trece mai mult timp, cu atât devine mai dificil. Mai ales acum, cu toate renovările astea la casă.

Este foarte frumos aici. E pace. Noaptea, fluviul e negru, și când trece raza de lumină peste el, oferă o priveliște aproape la fel încântătoare ca aceea a nevestei mele. Uitasem cât de puternice pot fi întinderile masive de apă, cum îndeamnă la meditaţie. Îmi place la

nebunie să stau sus, în turn, cu Bailey, şi să mă uit cum trece lumina peste adâncurile fluviului Hudson. Cred că a început şi ea să-şi dea seama, cred

Totul pentru tine 155

că a început să se dea pe brazdă. Suntem, cu adevărat, paznici ai luminii.

În curând va fi Crăciunul. Îţi imaginezi cum ar fi să-i spun acum1 Pur şi simplu nu pot. Şi, în afară de asta, bucăţica aceea de adevăr e un simplu detaliu tehnic. Sau îmi găsesc eu scuze1 Cine mai ştie. Trebuie să o las pe Bailey să se îndrăgostească un pic mai tare de locul ăsta, ceea ce probabil că nu se va întâmpla până nu se mai încălzeşte afară, apoi, jur, am să-i spun totul. În fine, aproape totul.

Iarna dură la nesfârşit. Lucrările de renovare şi proiectele făcute cu mâna lor mai durară şi ele ceva vreme, ilar începură să facă progrese. Se certară. Pe tema cenuşii l Miviei, unde să-şi petreacă Crăciunul, pe tema sculelor de care se împiedica Bailey la tot pasul, incredibilul curent care se simţea prin toată casa, praful omniprezent şi, ce o durea pe Bailey cel mai tare, faptul că petreceau. de întregi fără să vadă altă fiinţă vie.

Se întrebă dacă nu cumva Brad încerca să o scoată din minţi, la propriu. Asemenea Edgăi Penwell care, dacă ar fi fost să creadă în asemenea lucruri, încă mai atârna pe undeva prin casă, în vreo formă sau stare, încercând să o împingă tot mai aproape de limita nebuniei. Sunetele misterioase continuară să se facă auzite, dar ori de câte ori Bailey îşi făcea curaj şi încerca să le descopere provenienţa, încetau.

Singurul lucru care o ajută să meargă mai departe, în iarna aceea, fură lungile plimbări alături de Brad pe malul râului. Orice altceva s-ar mai fi întâmplat, se liniştea când îşi trăgeau cizmele căptuşite în picioare, se înfofoleau cu căciuli, fulare şi haine şi porneau agale pe cărare, dimineaţa şi câteodată şi seara. Un obicei al lor, ocazia de a fi una cu natura, ocazia de a-şi admira aburii respiraţiei în aerul rece şi de a observa animalele şi plantele îndeajuns de încăpăţânate ca să supravieţuiască iernii.

În ciuda vaietelor ei, nu era totul stresant. În afară de plimbările zilnice, mai erau şi alte momente frumoase. Prima ninsoare. Bărcile împodobite cu luminiţe

156

„*Mary Carter* de Crăciun. Oraşul decorat pentru sezonul

sărbătorilor. Apoi, într-o bună zi, fu gata şi podeaua bucătăriei, după care sosi şi aparatura. Vechile dulapuri şi blaturi rămăseseră, dar măcar aveau o bucătărie funcţională.

În dimineaţa în care bucătăria fu gata, Brad pregăti un chec cu banane care umplu aerul cu mirosul lui dulce. Se aşezară pe jos, pe noua lor podea, mâncară şi sorbiră cafea din cănile aburinde, abia cumpărate din oraş. Apoi sosi şi căpitanul Jack cu feribotul său şi cu mare fast, sunând din sirenă şi trecând de mai multe ori prin faţa casei înainte să andocheze. Brad fugi afară şi-l salută şi, câteva minute mai târziu, cei doi aduseră înăuntru o masă cum Bailey nu mai văzuse în viaţa ei. Era superbă, din lemn viguros, închis la culoare, înaltă, cu scaune regale, cu perne din catifea violet. Se potrivea perfect în nişă, iar Bailey se văzu nevoită să recunoască că în veci nu ar fi găsit o asemenea comoară în vreun catalog.

Îşi petrecură primul lor Crăciun singuri, în casă. Brad cumpără câte o pereche de schiuri pentru fiecare şi, curând după aceea, plimbările lor de dimineaţă alternară cu ture pe schiuri. După-amiaza devreme priveau remorcherele care spărgeau gheaţa, încercând din răsputeri să păstreze bucata aceea din fluviu deschisă navigaţiei, mai ales pentru barjele care duceau combustibil înspre nordul statului New York. Nu îndemna la modestie faptul că locuiau într-un loc atât de important? remarcase Brad.

Lui Bailey îi era în continuare dor de Manhattan, mai ales în preajma Crăciunului, dar dorul i se diminua pe zi ce trecea; chiar şi atunci când i se ridica un nod în gât din pricina singurătăţii, nu zicea nimic, ştiind că Brad voia neapărat să iubească locul acela la fel de mult ca el.

Dacă ei doi reuşiră să supravieţuiască iernii şi chiar să se bucure de ea, nu acelaşi lucru putea fi spus şi despre debarcader. Intemperiile îl distruseseră parţial, iar într-o bună zi, unul din capete se scufundă cu totul, sub greutatea gheţii şi a zăpezii. Lui Brad i se spuse că lucrările de reparaţie necesitau mai mulţi oameni, macarale

şi vinciuri ca să ridice toată greutatea, şi părea ceva atât de oribil, încât Bailey renunţă să se mai gândească la asta. Poate că lucrătorii angajaţi la recomandările lui ack aveau să fie pricepuţi, precum îi asigurase el.

Lucrările şi cheltuielile se tot adunau. Cu fiecare zi, Bailey vedea

cum câştigul scos pe apartament era înghiţit de câte o nouă reparaţie. Asta obţineai când erai proprietarul unui far, se gândi ea, dar primăvara avea să aducă speranţe noi. Mulţumi cerului că nu era prin preajmă nimeni care să-i aducă aminte că mai avea de îndurat luni de zile de chin înainte ca visurile cele mai îndrăzneţe să devină realitate.

Totul începu cu un cort. Iarna se mai ţinea cu o gheară îngheţată de pământ, dar primăvara începuse să-şi facă simţită prezenţa. Bailey privi pe fereastră, într-o bună dimineaţă, şi văzu un cort instalat pe iarba de dincolo de curtea lor. Fără să-şi facă griji că poate ora un alt deţinut evadat, ieşi imediat afară şi se opri în prag. Avea cana de cafea în mână. Brad era în turn şi completa jurnalul.

Chiar în timp ce se gândea cum se „ciocăneşte" la uşa unui cort, ieşi un bărbat. Era în jeanşi şi nu avea cămaşă pe el. Părea să aibă spre treizeci de ani şi, în plus de asta, părea să fi coborât direct din paginile unei reviste. Era înalt, bine făcut, bronzat şi tânăr. Bailey luă o gură de cafea şi se holbă pur şi simplu la el. Se presupunea că ar fi trebuit să admire soarele care îşi arunca primele i aze dinspre orizont, dar, în loc devasta, ea se holba de-a dreptul la braţele şi la pieptul lui. Îşi dori dintr-odată să verse cafeaua pe abdomenul lui, ca să o poată linge de acolo. Doamne, de unde-i venise un asemenea gând?

I) are natura o transforma într-o perversă? în ciuda jenei pe care o resimţi, nu-şi luă ochii de la el nici când o urprinse privindu-l fix.

— Salutare, spuse el. Superbă dimineaţă, nu-i aşa?

Vocea lui părea adâncă şi molcomă, precum râul.

Avea glas de vară.

— Aşa este, murmură Bailey ridicând cana în semn de răspuns.

— Ce mai viaţă! N-ai muri să stai tot anul aici?

— Aşa am să fac, zise ea.

Frumoasele lui sprâncene se încreţiră.

— Ce-ai să faci?

— Ori am să mor, ori am să stau tot anul aici.

Bărbatul se-nvioră dintr-odată. Vem înspre ea atât de aproape, încât iar îşi vărsă cafeaua. „Însemnare perso1 nală: ia-ţi o cană de voiaj, cu un capac etanş". Câteva I picături aterizară pe pieptul ei şi mai întâi le observă, apoi îl observă pe el observându-le. Când necunoscutul ridică în sfârşit privirea şi-i întâlni ochii, Bailey fu nevo1 ită să se dea

un pas înapoi. Într-o clipită îşi dădu seama că-i amintea de Brad pe când era tânăr. Pe când erau amândoi tineri. Dumnezeule! Chiar trecuseră de vârsta aia? Oare chiar trecuseră de vârsta tinereţii? Devenise o femeie bătrână şi perversă? „O pumă1, se gândi. Doamne, Dumnezeule, sunt o pumă”. îi venea să scoată un răget de felină sălbatică.

— E farul dumitale? o întrebă el.

Părea aşa de fericit, aşa de emoţionat. Ca Brad.

— Da. „Eu şi soţul meu l-am cumpărat11, ar fi trebuit să adauge. „Eşti superb”, ar fi vrut să-i spună. Se abţinu § însă. Dacă într-adevăr era un păcat la fel de mare să-ţi 1 doreşti să faci lucruri interzise ca atunci când le făceai de-a binelea, atunci era cazul să se roage fierbinte pentru iertare. Cine eşti? îl întrebă într-un târziu.

— Jake, zise el întinzându-i mâna.

Îi scutură mâna întinsă, sigur că da, când îţi întindea cineva mâna se aştepta să o scuturi, aşa se obişnuia.

O atingere nevinovată. Dacă l-ar fi luat în braţe, atunci e da, ar fi fost un gest inadecvat. Era normal să se întrebe J cum ar fi fost să-i simtă abdomenul lipit de al ei. Îşi dădu seama însă că el, în loc să-i scuture mâna, o ţinu strâns într-a lui. Oare îi transpirau mâinile? Trebuia I să-şi ceară scuze? Ce Doamne iartă-mă se întâmpla? Era 1

O femeie măritată, foarte fericită, sau cel puţin aşa fu1 sese şi avea să fie iar, într-o bună zi, şi era mult prea în vârstă pentru el, şi în mod cert nu era genul de pumă, 1

1 *Cougar* – „pumă”, termen utilizat pentru femeile de o anumită

Ş

vârstă care flirtează cu bărbaţi mai tineri (n. red.)

Tiotu (pentru tine 159

şi nici nu era ceva rău în faptul că ţinea cu blândeţe mâna unui străin într-a ei şi se gândea cât de bine era să-i simtă degetele şi palma.

Cum se şi cuvenea, îşi trase mâna. El îşi lăsă capul într-o parte şi-i zâmbi. Părea curios şi interesat. De ea. Oare îşi pusese prea mult zahăr în cafea, sau prea puţin? Pe ea nu o supărau niciodată marile întrebări ale lumii, îi astea mai mici, de zi cu zi.

— Faci parte din grup? îl întrebă.

Nu avea de gând să-i numească, asemenea lui Brad, „comitetul 11. El menţionase la un moment dat că intenţiona să invite la far grupul celor care avuseseră o experienţă dincolo de moarte, dar Bailey

nu rămăsese cu impresia că aveau să sosească atât de curând.

— Nu am făcut niciodată parte din niciun grup, spuse ake zâmbind.

— Aşadar, ai parcat cu totul întâmplător pe peluza mea?

— Având în vedere că mă plătiţi, nu cred că mai este cazul să ocup şi-o cameră, nu?

— Te plătesc? Pentru ce te plătesc?

Sute de răspunsuri deocheate îi trecură prin cap. Jake pufni în râs, de parcă ar fi ştiut că aşa era.

— Sunt noul dumitale şef de şantier.

— Glumeşti?

„Îţi mulţumesc, căpitane Jack" adăugă în sinea ei. Oare avea vârsta necesară ca să mânuiască unelte?

— Nu-ţi face griji, îi spuse el făcând cu ochiul. Eşti pe mâini bune.

O, Doamne, trebuia neapărat să-şi scoată din cap acel comentariu!

— Vrei micul dejun? propuse în cele din urmă.

— Credeam că nu mai întrebi.

Ar fi trebuit să-l invite şi pe Brad la micul dejun şi să-i Facă cunoştinţă cu noul şef de şantier. Dar poate că nici lui dorea să fie deranjat. În afară de asta, avea ocazia să-i explice lui Jake cum dorea să fie făcute reparaţiile. Şi tocmai pentru că încerca să fie politicoasă şi să se ileprindă cu faptul că alţi oameni erau liberi să facă ce doreau în casa ei, nici nu-i trecu prin minte să-l roage

 să-şi pună o cămaşă. Nu avea nici cămaşă, nici pantofi, dar pensiunea oferea toate facilităţile.

Capitolul 16

Găuri. Aveau găuri în curte, găuri în podeaua turnului din far, găuri date în pereţii podului. Oare Bailey suferea de halucinaţii? Acum, pe lângă scule, praf şi găuri, erau şi nişte tipi ciudaţi care umblau peste tot. Jake avea o echipă mică, dar harnică, deci nu exista niciun motiv pentru care tânăra proprietară să se plângă. La final urma să aibă dulapuri noi şi două băi impecabile, podele frumos făţuite, un debarcader pe care să poată păşi cu încredere, fără să te trezească în fluviul Hudson, o curte frumoasă, în care oaspeţii puteau face grătare, iar seara puteau bea vin, în timp ce priveau vapoarele trecând, plus

lumini care să asculte de întrerupătoare.

În afară de găurile din casă și de prin curte, acum aveau, în mod oficial, o mare gaură și-n portmoneu. Ultimii bani din cont se duseră cu o asemenea repeziciune, încât pe Bailey o apucase amețeala. Iar Brad devenise mai distant ca niciodată. Grupul celor care avuseseră, la rândul lor, experiențe de dincolo de moarte fusese nevoit să-și amâne prima vizită. Parcă avea în fața ochilor un copil dezamăgit de tatăl său, care-i promisese că-l duce la un meci de baseball și când colo îl lăsase să aștepte singur, la marginea bordurii.

Bailey și Brad se certau sau sufereau singuri în tăcere. După câteva luni, când casa lua deja o formă finală, mariajul lor stătea să se destrame. Era momentul să folosească numărul de telefon pe care i-l dăduse Jesse și să sune după ajutor. Și de vreme ce nu erau psihiatri pe insulă, trebuia să aducă unul cu barca. Numele lui era Martin Gregors. Fusese psihiatru-șef al spitalului Bellevue; acum lucra în sistemul privat, pentru o clientelă selectă din Manhattan. În mod normal, nu și-ar fi permis o mie de ani să apeleze la serviciile lui, dar, deși nutrea sentimente ambivalențe față de traiul în far, Bailey

începea să simtă puterea acestuia. În locul unui onorariu astronomic, Martin acceptă cazarea gratuită la un sfârșit de săptămână, iar în schimb avea să-l evalueze pe Brad fără să-i dea de bănuit. Bailey dorea să știe cât de mult ar fi trebuit să o îngrijoreze soțul ei din ce în ce mai retras și „comitetul” său.

Ăsta nu era însă cel mai rău lucru. Mai rămânea problema Oliviei. Brad refuzase cu îndârjire să găsească un loc în care să-i împrăștie cenușa. Urna era sus, în far, chiar în mijloc, unde lumina pulsa în fiecare noapte, ca un punct stabil în viața lor. Din când în când, Bailey îl surprindea vorbind cu vasul emailat, ca și cum Olivia ar fi fost chiar acolo, lângă el. Voia ca urna să dispară.

Încercase tot ce-i stătea în putință, dar el refuzase cu încăpățânare să renunțe. Era convins că oaspeții lor aveau să o îndrăgească. În opinia lui Bailey, orice om cu toți boii acasă avea să-l considere dus cu pluta. Spera ca Mari însă se dovedească providențial și să-l îndrume pe soțul ci pe calea cea bună.

Se simți mândră să-i ofere doctorului un tur al casei. Mai tot mobilierul din apartament se potrivise nesperat de bine în casa

paznicului. Canapeaua de piele, covorul persan, masa de cafea din lemn închis la culoare. Poate că, fără s-o ştie, în toţi aceşti ani mobilase un far victorian, de parcă destinul ar fi mânat-o inexorabil într-acolo.

Îi făcea plăcere să observe reacţia lui Martin. Brad ar fi trebuit să fie şi el lângă ea, lăudându-se. În schimb, ol era în camera de observaţie din turn, făcând Dumnezeu ştia ce. Gregors era un bărbat scund şi subţirel la trup, avea în jur de patruzeci de ani, părul blond şi iar şi ochelari cu ramă neagră. Cu toate că purta (canşi şi un tricou albastru-închis, şi-l imagina îmbrăcat mereu la costum. Avea un aer degajat care pe Bailey o făcu să se simtă bine în preajma lui, încă din prima secundă. Probabil că-şi cultivase această atitudine în anii pe care şi-i petrecuse ascultând nevrozele altora.

— Aţi făcut o treabă remarcabilă, comentă Martin în timp ce urcau scările.

— Mulţumesc. Am încercat să adaptăm mobilierul la perioada în care a fost construit farul. Casa paznicului datează din 1892. Farul e în spate, şi se poate ajunge la el pe o pasarelă de la acest etaj. Sunt numai douăzeci şi nouă de trepte până în vârf.

— Abia aştept să-l văd, spuse Martin.

— E deosebit. Vreau să zic, farul în sine nu e mare lucru, doar noaptea. E ceva să stai acolo sus şi să vezi cum pulsează lumina în întreaga începere, cum se aprinde şi cum se stinge.

— Incredibil.

— Acolo îşi petrece soţul meu, Brad, majoritatea timpului. Cu Olivia.

— Înţeleg.

— Sper să-l puteţi ajuta. Nu a mai fost el însuşi de la accident încoace.

— Atunci când a trecut dincolo de moarte?

— Da. Vara trecută.

— Fascinant.

Se opriră în cea mai mare dintre cele trei camere de oaspeţi, în afară de pod, pe care se înţeleseseră să nu-l închirieze decât atunci când nu aveau încotro, încă se mai auzeau sunete ciudate de acolo, noaptea târziu. Muncitorii refuzaseră să mai urce acolo după lăsarea întunericului. Chiar şi Brad recunoscuse, fără tragere de inimă, că se

auzeau paşi. Pentru ca oaspeţii să nu se simtă ispitiţi să ceară să stea în pod, îl lăsaseră nerenovat.

Martin insistă să-l vadă şi, în mod bizar, îl îndrăgi pe loc. Păşea cu atenţie pe podeaua din lemn gros, din când în când atingea grinzile şi se uita afară, prin ferestruică.

Bailey încercă să nu se uite la tavan, întrebându-se din ce punct anume să spânzurase Edga. Presupunea că de fereastră. Era în natura oamenilor. Tuturor le place să aibă o privelişte frumoasă, chiar şi pe ultimul drum.

— E ca o garsonieră, observă Martin. Sau mai bine zis va fix după ce-l mobilaţi.

— Încetul cu încetul, spuse Bailey, apoi aruncă o privire împrejur, întrebându-se dacă fantoma avea să-şi *fotul pentru tine 163*

Iacă apariţia. Ar fi putut face să clipească lumina, sau să scârţâie podeaua. Abia dacă suporta să stea în încăperea aceea. Decise să nu-i menţioneze asta noului terapeut al lui Brad, ca să nu-i dea de înţeles că ea ar fi fost cea care avea nevoie să se întindă pe canapea. Mergem în far acum? îl întrebă.

— După dumneata.

Fu la fel de impresionat de spaţiul deschis de sub iar. Era de departe locul preferat al lui Bailey. Îşi dorise Jântotdeauna un apartament fără pereţi despărţitori. Vopsiseră podeaua din beton în cafeniu. Bucătăria se afla în mijloc, cu un blat ca o insulă de culoarea granitului chiar în centru. Pe una din laturile bucătăriei fără pereţi era o canapea îndreptată către fereastră, din care se vedea fluviul. De cealaltă parte, patul lor imens era aşezat chiar lângă şemineu. Transformaseră o debara într-o mică toaletă. Era modern şi de modă veche în acelaşi timp. Scara elicoidală care ducea spre turn era în capătul opus.

— Este incredibil, spuse Martin.

Bailey îşi dădea seama că îi displăcea din ce în ce mai tare camera de oaspeţi care-i fusese repartizată.

— Da. Cu toate că te cam trage curentul peste tot.

Martin murmură ceva politicos. Voia să-i sublinieze că locuia acolo gratis, iar în schimb nu trebuia decât să facă pe psihiatrul şi să descopere ce era în capul soţului oi, atâta tot. Misiune pe care nu era convinsă că avea s-o poată îndeplini.

— Era ceva pe treptele astea, spuse Bailey în timp ce urcau către

turn.

— Fier forjat, replică Martin. Remarcabil.

Bailey simţi un val de mândrie, deşi Brad fusese cel care cheltuise întreaga avere pe casa aceea. Era, într-adevăr, o renovare excelentă. Îşi dădea de pe acum seama cât avea să crească valoarea proprietăţii odată cu trecerea timpului. Şi era nerăbdătoare să primească oaspeţi. Atragerea clienţilor nu ar fi trebuit să fie o problemă.

— Pe vremuri, aduceau ulei de balenă ca să lumineze farul. Desigur, nu-i mare brânză, sunt doar douăzeci

şi nouă de trepte, dacă pui la socoteală ambele scări. Unele faruri au sute de trepte.

— Asta ar fi ceva, spuse Martin.

Spera să nu-l plictisească oferindu-i prea multe detalii. Ca tatăl ei. Poate că până la urmă, indiferent cât s-ar fi străduit, toţi sfârşeau după chipul şi asemănarea părinţilor. Se întrebă ce părere avea Martin despre acest lucru – la urma urmelor, el era expertul dar probabil că nu era momentul potrivit să pomenească despre afaceri.

— Cioc, cioc, spuse Bailey când păşiră în turnul mic şi circular.

— Cine-i acolo? răspunse Brad cu veselie.

Bailey şi Martin intrară în turn. Era cam strâmt locul, cu toţi trei grămadă. Dacă Brad fu cumva surprins să vadă că adusese un musafir, nu lăsă să se vadă. În mod oficial, aşteptau încă să le parvină licenţa de funcţionare.

— El e Martin Gregors. Martin, el e soţul meu, Brad.

Martin zâmbi cu gura până la urechi şi întinse o mână. Evită în mod intenţionat să se uite către urnă, aflată chiar în dreapta biroului la care stătea Brad şi răsfoia un maldăr de documente.

— Vrei să ieşim afară, pe platformă? întrebă Brad. E cam îngustă, dar încăpem toţi trei. Asta dacă nu cumva ţi-e frică de înălţime.

— Mi-ar plăcea să ies, spuse Martin.

Brad deschise chepengul şi ieşi primul. Aşa cum prevăzuse el, încăpură la fix pe platforma strâmtă. Se ţinură de balustradă, dar Bailey se simţea în continuare copleşită şi privea în zare, înspre râu. Nu era foarte sus, dar tot puteai să mori dacă te aruncai.

— Sunteţi incredibil de norocoşi, zise Martin. E un loc foarte, foarte special.

Brad se lumină la faţă şi-i aruncă lui Bailey o privire plină de satisfacţie. Se întoarseră în turn. Martin îşi îndreptă în sfârşit atenţia către urnă.

— Şi cine este doamna aceasta minunată? întrebă el cu o voce dramatică.

Brad le zâmbi încă odată cu gura până la urechi.

— Martin, permite-mi să ţi-o prezint pe mătuşa Olivia.

Psihiatrul făcu o plecăciune.

— Plăcerea e de partea mea.

Bailey rămase cu gura căscată. Spera că tot circul ăla face parte dintr-un plan, altfel se părea că va fi nevoită să-l arunce şi pe el din vârful turnului, cu tot cu cenuşa Oliviei.

În loc să facă pe psihiatrul pentru Brad, Martin îşi petrecu restul sfârşitului de săptămână făcând pe oaspetele. Citi câteva dintre cărţile de aventuri. O întreba mereu pe Bailey ce putea alege la micul dejun şi o trase pe sfoară, convingând-o să-i facă sandviş cu ou, ceea ce necesita o călătorie anume în acest scop până la Provizii pentru insulă, şi cum el nu avea de gând să vâslească până acolo, se văzu nevoită să o facă ea însăşi. Fu uimită de cât de leneş era. Reuşise cumva să-i plătească căpitanului Jack o sumă considerabilă, cât să-i aducă cina de la restaurantul italienesc din oraş. Nici măcar nu-i întrebase dacă nu voiau să comande şi ei. Se văzu nevoită să stea lângă el şi să simtă mirosul de chifteluţe şi pâine cu usturoi şi să se arate foarte mulţumită de tocăniţa pe care o făcuse ea cu câteva zile în urmă. Nici măcar nu-şi termină porţia. îl privi îngrozită cum aruncă la coş o jumătate de felie de pâine cu usturoi şi o chifteluţă întreagă.

Jucă şah cu Brad şi se prefăcu toată partida că vorbea şi el cu mătuşa Olivia, mai ales atunci când Brad făcea o mutare pe care doctorul considera riscantă:

— Vai, păpuşă, uite unde a mutat nepotul dumitale nebunul!

Lui Bailey nu-i venea să creadă. Abia aştepta să-l dea afară-n şuturi. Nici nu ieşea pe mal. Cum puteai să locuieşti lângă fluviu şi să nu te plimbi? Ăsta era un lucru de-a dreptul nesănătos.

În loc de asta, îşi puse un halat de casă albastru şi nu se aventură mai departe de curtea interioară. În a doua dimineaţă de când sosise, Bailey îl văzu cum se apleca şi puse ceva în buzunar. Murea de curiozitate să afle ce era. Ce putea fi atât de interesant pe

jos? O pietricică?

Un ciob de sticlă sculptat de apă? Pe la ora trei desfăcu sticla de vin pe care o adusese din oraş şi începu să bea, iar în jur de zece seara se împletici până în pod, unde dormea pe o rogojină în stil tatami pe care şi-o adusese cu el. Acolo o descoperi pe Bailey, cu mâna în buzunarul halatului său.

— Ce faci?

Era o întrebare excelentă. Atât de pătrunzătoare!

— Verific buzunarele înainte să spăl halatul, replică ea fără să clipească.

— Ai de gând să speli halatul?

— Sigur că da. Pensiunea noastră oferă servicii complete.

— Excelent.

Zicând acestea, Martin Gregors îşi aruncă pe pat raniţa uriaşă, îi desfăcu fermoarul, scoase un teanc imens de haine şi i le îndesă lui Bailey în braţe.

— Aţi adus toate astea doar pentru un weekend?

— Voiam să vă întreb dacă pot folosi maşina voastră de spălat şi uscătorul. Ştiţi doar ce greu e să-ţi speli hainele când locuieşti în Manhattan.

Da. Le laşi acolo şi ţi le spală ei. Calicul! Bailey aproape că se împiedică în timp ce cobora scările cu un morman de haine murdare în braţe. Şi toate astea pentru ce? Un ban avea în buzunar. Un nenorocit de ban! Se pare că aducea noroc, pentru că acum îi spăla ea toate hainele. Îi era dor de evadat.

Pe deasupra, Martin Gregors avea impresia că Brad era complet normal. Cu toate că el nu folosise cuvântul „normal11 ca să-l descrie.

— Mi se pare încântător, spuse psihiatrul în ultima zi petrecută alături de ei. Iar creierul nu îi este afectat în niciun fel. Lui Bailey nu-i venea să-şi creadă urechilor. Pur şi simplu, acesta e felul lui de a jeli, continuă Martin. Ştie că Olivia nu mai e printre noi. Unii vizitează mormântul, alţii păstrează cenuşa. Nu văd ce-i rău în asta.

— Vorbeşte cu ea, spuse Bailey. Îl aud, acolo sus.

— Încă o dată, nu-s motive de îngrijorare. Dacă ar începe să-i răspundă, atunci ar trebui să-mi daţi un ţâr.

Martin râse din toată inima de propria glumă. Bailey ar fi vrut să-l plesnească.

— Şi cum rămâne cu obsesia lui, cum că Olivia nu ar fi ajuns la lumină, că e prinsă printre pământeni şi nu mai poate pleca?

Se simţea vinovată că-l cita pe Brad, dar Martin nu lua deloc lucrurile în serios. Şi era foarte serioasă treaba. În ultima vreme, era ceva în neregulă cu lumina. Bailey suspecta că Brad schimbase cumva pulsaţiile ca să-i facă semne Oliviei. Nu ştia precis cum de reuşise, dar sigur o făcea.

— Credeam că lumina e automată, spuse Martin.

— Este. Dar…

— Controlată de paza de coastă.

— Aşa e.

— Cu toate astea, soţul dumitale a găsit o cale de a-i schimba ritmul?

— Un pic de tot.

— Înţeleg.

— Credeţi că am vedenii? Cunosc lumina mai bine decât dumneavoastră.

Stăteau la masa din bucătărie, acolo unde îşi petrecea Martin cea mai mare parte a timpului, ca şi cum aştepta să fie hrănit din nou. Trase un scaun pentru ea.

— Unde aţi crescut? o întrebă, aparent din pură politeţe.

— În Fall River, Massachusetts1, spuse Bailey.

— Aha! Şi acum locuiţi lângă un fluviu. Interesant.

Nu ştia precis cum se întâmplase, dar părea deodată foarte interesat de ea şi, înainte să-şi dea seama, începu să-şi dea drumul la gură ca un robinet stricat. Îi povesti despre obsesia ei pentru Brad, despre tatăl ei care fusese profesor, despre mama ei capricioasă, despre rivalitatea frăţească dintre ea şi sora ei, Meg, despre toate afacerile lor eşuate, despre dorinţa ei nestăpânită de a avea un copil, ba îşi deconspiră până şi temerile în legătură cu stafia din pod şi atracţia ei sexuală pentru Jake.

1 *River* – râu, fluviu

— Dumnezeule mare, exclamă psihiatrul când ea se opri din vorbit. Iar îl ura. Dacă vreţi să vă faceţi o programare…

— Eu?

— M i-ar face plăcere să fiţi clienta mea. Ştiu că nu vă permiteţi onorariul meu, dar am putea face un fel de troc. Poate câte un weekend gratis, o dată pe lună.

— Dumnezeule, nu!

— Poftim?

— Adică, vreau să spun... sunteţi foarte... generos. Dar nu e vorba de mine. Brad e cel care a înnebunit.

— Eu nu folosesc termenul „nebunie”. Doar în cazul în care e absolut adevărat.

Îşi dădu capul pe spate şi râse. Bailey trebuia să-l convingă neapărat că soţul ei era cel care avea nevoie de ajutor.

— Brad e obsedat de moarte. A cheltuit o jumătate de milion de dolari pe farul ăsta!

— Jumătate de milion. Dumnezeule mare. Nu mi-aş fi dat deloc seama. Credeam că două sute de mii, hai două jumate.

Ura faptul că estimarea lui era atât de aproape de adevăr. îl apucă strâns de braţ.

— Crede că a văzut viaţa de dincolo de moarte, şi se pare că e atât de minunată şi de genială, că nu mai vrea să fie aici, pe pământ!

— Încă o dată, doamnă Jordan, totul e nou pentru el. Încă jeleşte. A făcut faţă morţii. Asta poate stârni reacţii bizare în sufletul unui om. Va trebui să aveţi răbdare. Lui i-aţi spus cât sunteţi de îngrijorată?

— Am încercat. Mă asigură că se simte mai bine ca oricând.

— Atunci, rezistaţi. Şi dacă vă răzgândiţi în ce priveşte terapia... pentru dumneavoastră... dacă doriţi vreodată să stăm de vorbă despre cât de confuză vă simţiţi în legătură cu mariajul...

— Nu mă simt deloc confuză!

Martin se ridică brusc de la masă.

— Aveţi numărul meu.

Bailey se întoarse şi-l urmări cu privirea pe când ieşea din cameră. Brad se sprijinea de blatul din bucătărie, cu braţele încrucişate la piept şi cu privirea aţintită asupra ei. Perfect! Oare cât din conversaţie auzise? O, Doamne, doar n-o fi fost chiar partea despre Jake! Brad se întoarse în camera de observaţie din turn, se îngropă cu nasul în monitorul computerului, apoi se duse la culcare devreme şi se

prefăcu adormit când se strecură lângă el în pat.

A doua zi de dimineaţă se asigură că ouăle lui Martin erau moi de tot şi cafeaua călâie. De îndată ce termină micul dejun, îi arătă uşa. îl urmări cum coborî pe cărare, cu raniţa plină de hainele pe care i le spălase cu mâna ei. Din depărtare îi făcu semn cu mâna căpitanul Jack, care-l aştepta să-l ducă înapoi pe uscat. Bailey îi răspunse fluturând şi ea din mână, cu inima îndoită. Era prea departe ca să-şi dea precis seama, dar avea impresia că-i făcuse cu ochiul. Fără îndoială, Martin avea să-şi petreacă toată călătoria vorbind despre cât de nebună era ea. Până la urmă, nu era pacienta lui, aşa că nu avea nicio obligaţie de confidenţialitate în ce o privea. Oaspeţii lor nu ar fi trebuit să-i bârfească. Dimpotrivă, ea şi Brad ar fi trebuit să-şi bârfească oaspeţii. Nu era corect. Şi cea mai rea parte era vocea stinsă care-i şoptea în fiecare seară, înainte să adoarmă. Poate că doctorul avea dreptate. Poate că ea şi nu Brad avea nevoie de terapie.

Capitolul 17

Totul era pregătit pentru sosirea verii, care, presupuneau ei, avea să fie sezonul cel mai aglomerat din an. Ultimul detaliu care trebuia pus la punct era licenţa de funcţionare. Când le parveni, în sfârşit, o înrămară şi o atârnară deasupra şemineului, lângă oglinda cu ramă aurită, una dintre multele lor achiziţii de la magazinul de antichităţi din oraş.

Proprietarii, un cuplu de oameni simpatici, de vârstă mijlocie, le făceau reducere la orice. În schimb, Brad

 şi Bailey le promiseseră să facă reclamă magazinului. La ieşire, Bailey îi invitase să-i viziteze într-o bună zi la far, să ia cina sau să se uite la un film afară, pe terasă. Spre mare ei surprindere, cuplul îi refuzase rapid invitaţia. Ce aveau toţi oamenii din oraşul ăsta? Sigur era din pricina suicidului. Spera să nu le spună nimic viitorilor lor oaspeţi. Dacă nu voiau să fie prieteni cu ei foarte bine, dar dacă le-ar fi otrăvit clienţilor minţile, asta ar fi întrecut orice măsură. Brad îi spusese că era paranoică şi insistase să nu renunţe la invitaţie, care nu fusese lansată pentru o dată anume, ci doar ca o remarcă generală, care nu avea nevoie de un răspuns afirmativ. Probabil că avea dreptate. Acum mai putea adăuga şi paranoia la lunga ei listă de nevroze.

Îi trecu rapid supărarea. Dimineaţa în care Brad întoarse cu faţa

pancarta pe care scria „Camere libere”, iar ea aşeză cartea de oaspeţi pe măsuţa de la intrare, fu un moment de referinţă. O surprinse mândria pe care o simţea. Şi ea, şi Brad radiau, de parcă abia deveniseră părinţi. Răspândiră vorba prin oraş şi pe la prietenii lor, dădură şi un anunţ în ziarele locale. Creaseră şi un mic site pe internet, cu fotografii prezentând renovările, iar Brad începu să completeze un jurnal al paznicului pe care-l posta pe site. Apoi aşteptară.

Brad aştepta mai ales în bucătărie, cu şorţul pe care scria „Sărută bucătarul” şi un set nou de tigăi roşii, antiadereare. Bailey îşi trecea timpul încercând noi reţete de omletă. Într-o bună zi, Brad îi spuse că avea o surpriză pentru ea. Venise prin poştă, ceea ce însemna că trebuiau să vâslească până la căsuţa poştală ca să recupereze pachetul. De data aceasta însă, fu o excursie mult mai uşoară. Brad cumpărase o nouă barcă, pe care o vopsise tot în galben. Acum, vâslitul era mult mai uşor.

Câteva ore mai târziu, Bailey stătea în bucătărie, lângă o cutie imensă. Drumul înapoi nu fusese la fel de uşor; cutia aceea aproape că scufundase barca.

— Ce părere ai? ţipă Brad la ea, ca un gardian medieval care se adresa unui muritor de rând.

Îi făcu semn să desfacă pachetul. Bailey sfâşie ambalajul şi descoperi un automat strălucitor şi elegant de făcut espresso.

— Este cam mic, mormăi Brad. Credeam că va fi mai mare.

— Îmi place la nebunie, spuse Bailey sărind să-l îmbrăţişeze. Mulţumesc. Ştia că nu-i politicos să întrebe, dar nu se putu abţine. Era timpul să înceapă să strângă cureaua. Cât a costat?

— Jumătate de milion, replică Brad.

Luară cina în oraş, într-un un mic restaurant italian cu terasă care dădea spre apă. Lui Bailey îi plăceau tare mult luminiţele atârnate de jur-împrejur, feţele de masă în carouri, roşu cu alb, coşul imens de pâine şi sticlele foarte mari de ulei şi oţet. îi plăceau chiar şi lumânărelele de pe masă.

Îşi creaseră diverse tabieturi. În fiecare dimineaţă, Brad pregătea micul dejun, iar ea făcea cappuccino. Hrăneau motanul şi se plimbau pe malul râului, încercând să cunoască mai bine ambarcaţiunile din partea locului, pescarii, flora şi fauna. Apoi,

împreună, spălau vasele. După aceea, Brad se ducea în turn şi făcea ce făcea el acolo. Scria în jurnal, făcea fotografii de pe platformă şi, bănuia Bailey, coresponda pe internet cu grupul lui de cunoscuţi care avuseseră experienţe dincolo de moarte.

Bailey îşi petrecea o parte a dimineţii pe terasa din spatele casei, notându-şi idei de marketing şi de ameliorare a serviciilor pensiunii. Apoi făcea o curăţenie rapidă, astfel încât eventualii oaspeţi să nu găsească praf. Câteodată citea câte o carte, sau mai făcea o plimbare, sau stătea cu Brad în turn. Marţea mergeau în oraş. Vizitau magazinul de antichităţi, librăria şi restaurantul italian. Joia, Bailey se ducea la cumpărături, la Provizii pentru insulă. Ceva mai departe exista un magazin mai mare, dar dacă lua mai multe produse de la Jack, el o ducea acasă cu feribotul, gratis. Seara, după cină, mai făceau o plimbare şi se delectau cu luminile vapoarelor.

172

Mary Carter ale oraşului de dincolo de fluviu şi, desigur, ale farului lor, care-şi întindea fasciculul până hăt, departe.

Era ora nouă şi jumătate fix, într-o zi de marţi, când Angelicka Heavens intră în casa paznicului de far. Numele ei declanşă toate alarmele posibile în mintea lui Bailey. Era femeia cu care discuta Brad pe internet. Era minionă, avea păr blond şi mătăsos, în jur de douăzeci de ani, ochi albaştri, era bronzată, avea dinţi albi şi drepţi, buze cărnoase şi sâni mari. Se duseseră pe apa sâmbetei cele peste o sută de kile şi fardul albastru de pleoape. Abia aştepta să-i povestească lui Jesse.

— Spune-mi Angel[1], zise ea.

Vorbea cam tare şi pe un ton cam prea ridicat, după părerea lui Bailey.

„Nu, zău? Nu mai bine Licka[2]?" ar fi vrut Bailey să replice.

— Bine ai venit, se forţă ea să spună. Ai venit singură? „Te rog, spune că eşti cu soţul. Sau cu iubitul. Sau cu peştele".

— Am venit cu grupul, răspunse Angel.

Bailey ciuli urechile. Un grup era numai bun. Asta însemna bani. Dar nu făcuse rezervare pentru niciun grup. Aruncă o privire înspre laptopul de pe masa antică din sufragerie pe care o transformase în birou. Nu era nicio rezervare, nici pe calendarul atârnat de peretele din spatele ei, cu toate că, în semn de protest faţă de mătuşa Olivia, umpluse casetele din dreptul fiecărei zile cu mici comentarii.

„Plimbare pe mal. Hrănit raţe. Dat cu aspiratorul şi măturat în camera de zi. Discuţie cu căpitanul Jack. Stat cu Brad în turn, încercat să acopăr urna cu un cearşaf…”

Nu prea mersese treaba asta. Brad îi spusese că nu era o colivie de păsări sau o piesă de mobilier abandonată. Ea replicase că nu era nimic, era doar cenuşă, trebuia aruncată în mare. Brad se retrăsese în sine şi nu-i mai vorbise toată ziua. Asta fusese în ajun. În dimineaţa asta, schimbaseră câteva replici politicoase, chestie foarte

1 „înger”.

2 Joc de cuvinte: to *lick* – „a linge”.

fetid pentru tine 173

dureroasă de altfel, întrucât îşi dădea seama că Brad se forţa să-i vorbească. Trebuia să aibă grijă când venea vorba de Olivia.

— Văd că nu e făcută rezervare pentru niciun grup, o i informă pe vizitatoare.

— Am ajuns prima, nu-i aşa? spuse Angel. Zâmbi şi-şi dădu ochii peste cap. Din păcate, nu reuşesc niciodată să întârzii cele cinci minute de convenienţă. Mă pregătesc, apoi mă forţez să plec cu vreo zece minute întârziere faţă de ora la care voiam să plec de fapt.

După surâsul ei larg, nu părea aşa de supărată pe cât pretindea.

— Şi câte persoane sunteţi în grup? se interesă Bailey.

Aşadar, asta era, sosea „comitetul” celor care trecuseră dincolo de moarte, în carne şi oase. După ce anulaseră şederea, cu ceva timp în urmă, presupusese că nu apucaseră să stabilească o nouă dată. Se părea că reuşiseră. Şi uite aşa se făcea că Brad nu o mai ţinea la curent cu noutăţile.

Angel începu să numere pe degete.

— Oare câţi sunt în consiliu? Şapte, poate?

Brad îi spunea comitet, femeia asta îi spunea consiliu. Şi nu se sinchisise nimeni să o înştiinţeze şi pe ea că veneau. Poate că Bailey ar fi trebuit să-i taxeze în plus pentru că o anunţaseră aşa de târziu. Şi trebuiau să împartă camerele. Oare să includă şi podul? Tocmai seara trecută auzise nişte sunete venind dintr-acolo. De data asta, părea că cineva străbătea camera în lung şi-n lat. Brad, domnul Experienţă dincolo de moarte, o făcuse paranoică. Recunoscuse că glumea despre asta în jurnalul de pe site. Lui Bailey nu-i păsa. Dacă venea şi vreun „iubitor de stafii”, avea ea poveşti pentru urechile lor. Avea să le interzică dormitul în pod, iar dacă insistau, intenţiona să-i pună să

semneze o aşa-zisă declaraţie pe propria răspundere şi să le ceară cincizeci de dolari în plus pe noapte.

Nu-i părea rău că urzise asemenea plan – dacă oaspeţii ei chiar îşi doreau o experienţă paranormală, ea avea să-i ajute să o creeze. Nimic nu i-ar fi stârnit mai tare ca ocazia de a dormi într-un loc bântuit, de a fi obligaţi

să semneze o declaraţie pe propria răspundere şi de a plăti bani în plus.

— Ai noroc, spuse acum. Câtă vreme nu vă deranjează să împărţiţi camerele.

— Sigur că nu, zise Angel.

— Dar pe viitor, aţi face mai bine să vă faceţi rezervare.

Angel îşi lăsă capul într-o parte şi ridică din sprâncenele pensate fin.

— Avem rezervare. Noi suntem consiliul.

— Da. Consiliul.

— Ce minunăţie, nu? Să ai un far!

După cum vorbea, s-ar fi zis că Angel deţinea o parte din proprietate.

— Şi eu, şi Brad ne considerăm foarte norocoşi, spuse Bailey. „Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile până acum”.

— Brad, murmură Angel.

Zâmbetul de pe chipul ei era imens. La fel şi ochii ei albaştri. Şi sânii. În acel moment, Bailey începu să o urască. Mai întâi Allissa, acum Angel. Oare era blestemată să urască toate femeile, de la A la Z, şi acum era abia la A?

— Adică soţul meu, preciză ea, având sentimentul că „îngerul” acela parcă venise acolo să-l cunune.

— A, exclamă Angel. Nu ştiam că Brad al nostru este căsătorit.

Râse, un sunet muzical care-i stârni şi decolteul din loc. Ura lui Bailey se adânci. În ciuda acestui fapt, reuşi să arboreze un zâmbet chinuit.

— Ne iubim din copilărie şi încă ţinem unul la altul.

Dacă putea numi faptul că-i venea să-l strângă de gât în fiecare secundă, cu mâinile goale, „a ţine unul la altul”.

— Cum faci faţă situaţiei? se interesă Angel. Îşi ţinea capul într-o parte şi o privea cu un amestec de milă şi de admiraţie.

— Situaţiei? Te referi la gestionarea pensiunii?

— Mă refeream la transformarea lui Brad. La călătoria lui prin lumină.

— Transformarea lui Brad.

Cuvintele planară în jurul lui Bailey până şi-l imagină pe soţul ei înfăşurat într-un cocon imens, căznindu-se să se transforme în fluture. Înainte să-şi termine fantezia, îşi imagină cum îi smulgea aripile.

— Din ce grup ziceai că faci parte? o întrebă, deşi ştiau amândouă foarte bine că nu menţionase asta până atunci. Toţi sunteţi aşa… transformatori?

Angel ridică un deget, şi zâmbetul se instală la locul său.

— Noi ne spunem „călători11, dar poate am să sugerez o schimbare a denumirii. „Transformeri”. Deşi, nu aşa se cheamă jucăriile alea robotice care se metamorfozează din maşini în cyborgi furioşi şi chestii de genul ăsta?

— Aşadar, l-ai cunoscut pe soţul meu pe internet? întrebă Bailey.

Deci cu asta se ocupa el toată ziua. Nici gând să urmărească ambarcaţiunile, păsările şi graficele de temperatură.

— Înlumină-punct-com, o informă Angel. E o adevărată minune că ne-am întâlnit. Nici nu-ţi dai seama ce izolat te simţi când ai o astfel de experienţă miraculoasă, care-ţi schimbă viaţa şi nu ai cui s-o împărtăşeşti. Suntem aşa norocoşi că ne-am născut în era internetului!

— Da, mormăi Bailey. Foarte norocoşi.

„Să ne întoarcem la lucrurile simple”, spusese Brad. „Să fim una cu natura”, spusese Brad. „Ce-ţi oferă oraşul?” spusese Brad. Asta era soluţia lui? Să agaţe tinere planturoase, care tocmai se întorseseră din morţi, şi să le invite să petreacă noaptea la el? Oare fusese atât de oarbă? Brad urma să treacă prin criza vârstei mijlocii chiar sub nasul ei?

Deci ea era cea care auzea stafii, iar el agăţa blonde pe internet. Făcuse o mare greşeală când vânduse apartamentul. Pentru prima dată, de multă vreme, îi reveniră regretele pe care le păstrase ascunse în suflet. Dădu însă la o parte aceste gânduri şi se strădui să se poarte ca o profesionistă.

— Am să-ţi arăt camerele. O să poţi să-ţi alegi prima, deşi tot va trebui să o împărţi cu cineva. Câţi bărbaţi, câte femei? Sunt şi cupluri?

— Nu, nu! Am venit aici doar pentru noi. Soţii nu au voie. Dar cred că ţie o să-ţi dăm voie! Angel râse şi începu iar să numere pe degete. Trei bărbaţi şi patru fete.

— Atunci o să facem aranjamentele pe camere după ce ajunge toată lumea. Cum vrei să plăteşti?

— Păi, vezi tu, Brad ne-a invitat.

— Da, v-a invitat să vă petreceţi vacanţa aici…

Angel îşi puse mâna aia enervantă peste încheietura lui Bailey.

— Ce-ar fi să vorbeşti cu el? Sigur că vom face bucuroşi o mică donaţie. În plus, una dintre femei aduce cafea şi prăjituri.

Bătu din palme şi râse.

— Am să port o discuţie cu soţul meu, declară Bailey.

Nu avea de gând să o lase pe Clopoţica să vadă cât era de supărată. Doar Brad nu putuse invita şapte oameni să stea pe degeaba, nu? în ritmul acesta, aveau să dea faliment în mai puţin de un an şi se întorceau în Manhattan, doar că în nişte cutii, sub un pod.

Îi oferi un tur al casei fără să-şi dea prea mult silinţa, având în vedere că fata încerca să se strecoare pe gratis. De ce să mai aibă parte şi de toate onorurile? Angel voia să stea în pod. Oare ar fi trebuit să-i povestească despre sunete? Despre paşi? Despre scârţâituri şi gemete? Despre paznic şi nevasta lui? Poate că acelor „călători” le plăceau stafiile. Sau poate făceau o şedinţă de spiritism şi ajutau sărmanul suflet rătăcit să ajungă înapoi la lumină.

În loc de asta, apelă la un argument de ordin practic.

— Se face cald de tot aici, sus.

— O să deschid fereastra.

— Locul e bântuit.

— Poftim?

— Aici trăieşte o stafie. Cred că e nevasta fostului paznic. A înnebunit.

— Eu nu cred în stafii, spuse Angel. Sunt nişte simpli călători care nu găsesc lumina.

— Dar chiar şi aşa…

— Nu mă deranjează să împart podul cu spirite. Nu mă deranjează faptul că-i gol. Nu mă deranjează căldura.

— Bine, atunci, oftă Bailey. „Dar ai grijă să nu cobori în camera noastră la miez de noapte, în cămăşuţa ta transparentă”, continuă în gând.

— Brad e aici?

— E în turn.

Angel începu să ţopăie şi să bată din palme, cerându-i:

— Du-mă la conducătorul tău.

— E soţul meu. Nu-i conducătorul meu.

— Ei bine, el e cel care a trecut de cealaltă parte şi s-a întors.

„De cealaltă parte, poate”, gândi Bailey. Dar nu era sigură că se şi întorsese. Şi se întreba tot mai serios dacă avea să se mai întoarcă vreodată.

Vechiul Brad fusese un om de lume. În Europa era ca o jucărie cu cheiţă care mergea, şi mergea, şi mergea. Ţară după ţară. Nud deranjau hainele boţite, oamenii noi, limbile străine sau mirosurile necunoscute şi se simţea cel mai bine atunci când nu ştiau unde aveau să fie a doua zi, sau măcar unde aveau să-şi petreacă noaptea. Umblaseră prin Spania, Italia, Franţa, Anglia, Irlanda şi Scoţia. Spuseseră „*Hola*”, „*Buongiorno*”, „*Alld*” şi „Sal’tare, amice”, ca să nu mai pomenim de „’neaţa!” Apoi, Brad se săturase de Europa. Ar fi vrut să meargă la Hong Kong şi Saigon şi Bangkok, în Vietnam şi-n Taiwan „să vadă unde se fabrică toate”.

Bailey îşi revăzu întreaga viaţă trecându-i pe dinaintea ochilor. O viaţă cu valize pline de haine şifonate, vederi pe care nu le expediaseră şi survenire ieftine. Îi era dor de Statele Unite. Voia să se aşeze la casa ei. Chiar şi pe atunci ar fi vrut să aibă un copil.

— Nu ar fi minunat, spunea ea, să ne întoarcem în State şi să pierdem timpul pe plajă, în California?

Chiar în acel moment, Brad uitase cu totul de Asia. Şi aşa se născuse viaţa lor cea nouă, plină de începuturi de noi afaceri. Oare ar fi fost mai bine dacă ar fi continuat să călătorească? Până la urmă, iată, acum nu se mai mişcau din loc, iar Bailey începuse să se simtă ca-ntr-o cuşcă.

O conduse pe Angel până sus, în turn, şi se prefăcu ocupată în apartamentul deschis de dedesubt. Trecuseră două ore şi ei tot acolo erau.

Orice discutau, trebuie să fi fost ceva nemaipomenit de haios, pentru că Angel se hlizea de mama focului. De acum înainte, îşi dădu Bailey seama, nu avea să mai fie singură în propria casă. Nu mai putea intra în bucătărie numai în tricou. Era obligată să-şi verifice reflexia din oglindă înainte de a părăsi camera lor.

— Va trebui să avem şi unele zile în care să închidem, îi spusese ea lui Brad.

— O să le avem, răspunsese el. Se numeşte iarnă.

Auzi iarăşi râs de femeie şi privi în sus. În mod evident, Angel şi Brad erau pe terasa farului. Părul lung al femeii flutura uşor în vânt. „Să vină odată iarna”, se gândi Bailey în timp ce-şi turna un pahar cu vin, deşi era abia două după-amiaza. „Haide!”

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Brad Jordan e cel mai tare paznic de pe pământ. ADOR şederea mea aici.

Angelicka Heavens”.

Capitolul 18

Restul „comitetului” lui Brad sosi în acelaşi timp. Se întâlniseră la feribot, ceea ce întări suspiciunea lui Bailey cum că Angel sosise special mai devreme, ca să petreacă un timp singură cu soţul ei. Se strânseră cu toţii în camera principalăca să vadă cine în ce cameră urma să stea şi să se prezinte. Întâi de toate era Vera, o femeie în jur

de treizeci de ani care avea, într-adevăr, peste o sută treizeci de kile şi se farda cu albastru pe la ochi. Zâmbetul ei era pe măsură de lătăreţ, iar Bailey se simţi vinovată chiar dacă Jesse făcuse gluma respectivă, nu ea.

Urma Daniel. Un bărbat slăbănog, pe la cincizeci de ani. Purta ceva ce părea o rochie lungă şi albă, deşi, la drept vorbind, era probabil un halat de lucru. O pereche de sandale maro, uzate, îi împodobeau picioarele dizgraţioase. Lui Bailey nu-i plăcuse niciodată să se uite la picioarele bărbaţilor, iar ale lui erau de-a dreptul îngrozitoare. Desigur, era o remarcă puţintel cam ipocrită din partea cuiva care-şi rodea unghiile, dar acum, serios vorbind, se vedea nevoită să-i atragă pe viitor atenţia să-şi acopere chestiile alea. Lângă el era un ciobănesc german, mare cât o namilă. Daniel îl prezentă sub numele de Copac.

Brad şi Bailey nici măcar nu discutaseră problema animalelor de

companie. Amândoi iubeau animalele, dar aici era vorba de o afacere. Oare un ciobănesc german imens şi cu o privire oarecum ameninţătoare era un lucru bun sau rău?

— E obişnuit să stea în casă? se interesă ea.

— Mult mai mult decât mine, spuse Daniel, făcând cu ochiul.

Aici se termina lista persoanelor fără partener. Erau şi două cupluri tinere în grup. Sheila şi Chris, respectiv Kimmy şi Ray. Sheila şi Chris se ţineau de mână. Chris purta un tricou pe care scria „SOŢIA MEA A FOST ÎN CERURI ŞI EU M-AM ALES DOAR CU TRICOUL ĂSTA AMĂRÂT”. Zâmbi larg văzând că Bailey citea inscripţia. Kimmy şi Ray nu păreau prea îndrăgostiţi, sau fericiţi. Kimmy părea speriată de bombe, iar Ray arăta de parcă el ar fi fost cel care tocmai aruncase grenada.

— Noi i-am spus să nu-şi aducă şi câinele, spuse Kimmy.

Arătă spre Copac, ca să elimine orice urmă de îndoială. Avea o voce timidă şi tremurată. Cu toate astea, ţinea bărbia sus şi rostea clar fiecare cuvânt.

— Iar eu ţi-am spus să nu-ţi aduci soţul, replică Daniel, apoi îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Lui Ray nu-i plac câinii, preciză Kimmy.

Ray îşi ridică tricoul. Avea o cicatrice mare pe tot abdomenul.

— De la un doberman pinscher.

Vera ridică degetul arătător şi anunţă:

— De la o ascuţitoare. Eram în clasa a treia. Mi-am băgat degetul în ea la o provocare. M-a durut de nu mai ştiam ce-i cu mine.

— Arată toată lumea ce are? întrebă Chris. Pentru că nu cred că vreţi să vedeţi ce am eu de arătat.

Făcu cu ochiul şi gesticulă înspre vintre.

Bailey îşi dorea tare mult să coboare Brad din turn.

— Copac nu muşcă, zise Daniel.

— În schimb, latră Copac, spuse Chris. Pricepeţi? Latră la copac!?

— Au priceput, dragule, spuse Sheila.

— Uau! Ce adunare sobră! Ai zice că oamenii care s-au întors din morţi ştiu să aprecieze umorul.

— Chris, murmură Sheila.

— Te pui cu mine, amice? i se adresă Chris lui Ray.

— Nu sunt amicul tău, gagiule, replică acesta, după care îi zise ceva lui Kimmy la ureche.

— Putem să mergem în camera noastră? se interesă ea.

Daniel scutură din cap în semn că nu.

— Dormim afară. Iar anul viitor ne ţinem de regula „fără soţ sau soţie”.

— Şi de aia cu „fără câine”, şopti Kimmy.

— Aţi spuse cumva că dormiţi afară? întrebă Bailey.

Daniel se întoarse. În spinarea lui, împachetat ca un hotdog imens, era ceva ce semăna cu un cort.

— Sub stele, adăugă el. Aproape de esenţă.

Vera îşi puse o geantă pe masa de epocă pe care Bailey o folosea pe post de birou. Abia dacă încăpea. Deschise bagajul şi începu să scoată lacăte şi lanţuri. Restul grupului se apropie de ea, să vadă mai bine.

— Ăsta e pentru frigider, spuse ea ridicând lacătul cel mai mare. Şi mai sunt altele, pentru dulapuri.

Bailey nu intenţionase să râdă de ea, dar chiar i se păruse că era o glumă.

— Eu mănânc în somn, explică Vera. Trebuie să încuiaţi toate alimentele.

Ttjtu (pentru tine 181

— Sigur, spuse Bailey. Vrem ca toată lumea să fie mulţumită.

— Şi dacă altcineva vrea o gustare? întrebă Chris. O să faceţi copii după chei?

— În niciun caz, replică Vera. Paznicul nostru va avea singurele copii după chei.

— Aş prefera să nu mă numiţi paznic, mărturisi Bailey. Suna de parcă ar fi lucrat la grădina zoologică. Pe de altă parte, poate că aşa ar fi trebuit s-o numească. Puteţi lua o gustare înainte să încui totul, îi zise lui Chris. Dar ce spunea ea acolo? Era o pensiune B & B, deci ofereau cazare şi micul dejun. Nu ofereau cazare, mic dejun şi gustări. De fapt, vă puteţi cumpăra singuri de mâncare, adăugă ea. De la Provizii pentru insulă.

— Va trebui să le ţineţi încuiate între miezul nopţii şi şase dimineaţa, în fiecare noapte, zise Vera.

— Normal, spuse Bailey. Am avut odată un oaspete care nu

mânca tort decât noaptea.

Niciunul dintre ei nu păru impresionat. Bailey lăsă cele două cupluri în câte o cameră, iar Daniel ieşi afară să-şi instaleze cortul, ceea ce însemna că Angel şi Vera urmau să împartă un dormitor. Întreaga pensiune era ocupată, aşa că Bailey instală semnul „Nu avem camere libere”.

„Lucrăm la capacitate maximă”, se gândi. „Şi nu avem niciun ban”. Ţinând seama că trebuiau să-i hrănească, să cureţe în urma lor, să încuie frigiderul şi, după câte se părea, să le asigure şi gustări, oaspeţii aceia avea să-i coste ceva. În fine. Poate că nu era atât de rău pentru publicitate. Aveau nevoie să-şi facă mâna. Serios acum, cât de tare se puteau plânge nişte oaspeţi care primeau totul gratis?

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Apa de la duş nu are presiune”.

„Nu-mi vine să cred că trebuie să împărţim baia. A lăsat cineva prosoape ude pe podea”.

„Gazda nu a părut bucuroasă să ne vadă sosiţi”.

„Am auzit că frigiderul o să stea încuiat peste noapte. Nu e o măsură cam drastică?”

„În pod e curent. Şi de unde se aude muzică? Seamănă cu o cutie muzicală pentru copii. Sper să nu cânte toată noaptea”.

Bailey nu avu niciun moment de răgaz să stea de vorbă cu Brad. Îşi petrecu după-amiaza cu membrii grupului, apoi luară cina în curte. Primul lor grătar, în primele săptămâni, cât ea mai stătuse în Manhattan, Brad cumpărase un set de grătar de vreun metru şi ceva lungime. Bailey se întreba cât îl costase. Amândoi aveau secrete. Cumpărau lucruri pe ascuns, invitau oameni fără să ştie partenerul, schimbau chiar şi decorul. O poză pe care o cumpărase ea de la un magazin de antichităţi, o fotografie alb-negru a străzii principale, de pe la 1800, fusese mutată. Bailey o atârnase într-o parte a şemineului, iar Brad o pusese, fără ştirea ei, pe partea cealaltă. Nu se mai obosi să-i reproşeze, deşi i se păruse un lucru cam josnic. În trecut ar fi făcut asta ca o glumă, dar aşteptase în van ca el să spună ceva. Până la urmă, recunoscătoare că renunţase la ideea cu tema nautică (cu excepţia unor boluri mici, din sticlă albastră, cu scoici, în baie), nu mai aduse

vorba despre fotografie.

Şi nu ar fi avut nimic de comentat nici când cumpărase grătarul. Sigur că aveau nevoie de un grătar pentru terasa din spatele casei. Ş bărbaţilor care le plăcea să facă grătare nu le plăceau şi copiii care alergau prin curte, nu le plăcea să-i antreneze pentru meciurile din Liga de juniori? Poate că Brad avea nevoie de să se acomodeze cu ideea de a fi tată. Mai întâi casă, apoi grătarul, poate că aveau să urmeze bebeluşii.

Din fericire, pe terasă erau deja instalate două mese de picnic, ruginite, dar altfel în stare bună. Bailey le vopsise în verde. Apoi cumpărase două tufe de trandafir.

mai multe fire de roşii şi nişte ghivece mici cu plante aromatice pe care le plasase de jur-împrejur. Mai cumpăraseră şi nişte beculeţe albe de la magazinul de bricolaj din oraş, pe care Brad le atârnase pe o latură a casei şi le prinsese de un copac din cealaltă parte. Erau drăguţe, dar ţânţarii nu erau deloc drăguţi. Mereu apărea câte ceva. Tot ce era mai bun în viaţă venea cu câte o mică înţepătură, sau chiar mai multe. Erau yinul şi yangul, îşi spunea Bailey. Mai multe lumânări cu iz de lămâie, bine poziţionate, promiteau totuşi să rezolve problema. Dacă nu, era sigură că avea să citească despre asta în cartea de oaspeţi.

Luară o cină fără pretenţii. Hotdogi, hamburgeri şi burgeri vegetarieni pentru Daniel. Bailey cumpărase din oraş chifle de casă, salată cu cartofi şi salată de varză acră. Aveau şi pungi cu chipsuri, băuturi răcoritoare şi vin. Numai când se gândea cât costase cina aceea o apuca enervarea. Cum îi putuse invita să stea pe degeaba? Vera era cu ochii pe lada frigorifică.

— O să trebuiască să puneţi şi acolo un lacăt, o informă ea.

— E numai nişte carne macră, zise Bailey.

— Odată am mâncat douăsprezece pachete de unt.

— O s-o încui.

După cină era programată o reuniune de grup pe terasă. Înainte de a începe, Brad o luă pe Bailey deoparte.

— Cu Ray o să avem probleme.

Bailey aruncă o privire înspre bărbat şi constată că avea aceeaşi privire ameninţătoare ca de dimineaţă. El şi Kimmy stăteau cât mai

departe de grup.

— Poate îl inviţi tu la o plimbare, sugeră Brad.

— Cu Copac?

— Ar fi grozav.

Fusese sarcastică. Mai demult, Brad îi cunoştea sarcasmul la fel de bine cum se cunoştea pe el însuşi.

— Lui Ray nu-i plac deloc câinii, spuse ea.

— Atunci lasă câinele.

Bailey dădu dezaprobator din cap. Trebuia să lase câinele şi să plimbe un oaspete. Măcar Copac părea

mulţumit şi se lungise sub una din mesele de picnic, unde aştepta nerăbdător să pice vreo bunătate. Bailey se duse în dreptul lui Ray şi Kimmy.

— Eu nu stau la întâlnire, mă duc să mă plimb. Ray, nu ai vrea să vii cu mine?

Spre surprinderea ei, Ray sări în picioare, iar peste chipul lui Kimmy trecu o mare undă de uşurare.

— S-a făcut, zise el.

Trecură peste pietre. Merseră de-a lungul ţărmului. Bailey nu încercă să-l antreneze într-o conversaţie, iar Ray păru recunoscător. Se întreba despre ce vorbeau cei din grup. Îşi împărtăşeau experienţele, fără îndoială. Dar oare nu făcuseră asta deja, pe internet? în timp ce soarele se lăsa tot mai jos, înspre linia orizontului, navele începură să dispară şi câteva stele se aprinseră pe cer.

— Urăsc asta, murmură Ray. Urăsc toată chestia.

— Te referi la chestia cu grupul?

— Chestia cu grupul. Vecinii care-şi bagă nasul. Privirea de pe chipul ei când vorbeşte despre asta.

— Ce i s-a întâmplat?

Bailey nu se putuse abţine să nu întrebe. Probabil că era şi ea una dintre cei care-şi băgau nasul. Pe Ray nu păru să-l deranjeze.

— Un accident de maşină.

— Şi Brad la fel.

— Tu conduceai?

— Nu. Dumnezeule, nu. Slavă cerului.

— Eu conduceam, spuse Ray.

— Aa! Scuze, nu am vrut să…

— Nu-i nimic, zise el. N-am fost eu de vină. A apărut un dobitoc ca din senin. A virat direct în noi.

— Doamne, Dumnezeule!

— S-a întâmplat acum vreo doi ani de zile. Fizic, suntem vindecaţi. Dar ea nu a mai fost niciodată la fel.

„Niciodată?” se gândi Bailey. „Ani întregi?”

— Parcă ar fi pe jumătate în lumea asta, şi cu cealaltă jumătate în cea de apoi. Mă înfurie la culme!

— Sunt surprinsă că ai fost de acord să vii.

Totul pentru tine 185

— M-a păcălit, spuse Ray. Nu mi-am dat seama că este o chestieA de grup, până nu am ajuns la feribot.

— Of! îmi pare rău.

— Am început să mă obişnuiesc. Acum e vicleană, înainte nu era aşa, dar acum este.

„Măcar nu a cumpărat un far fără ştirea ta”. Bailey îşi înghiţi cuvintele. Nu avea de gând să înceapă să se plângă de soţul ei în faţa unui necunoscut. Ray scoase o butelcă metalică din buzunar şi bău din ea, apoi i-o întinse. îl refuză cu o mişcare a capului.

— Te deranjează? o întrebă, arătându-i o ţigară rulată.

— E...?

— E de calitate, spuse el. Îşi desfăcu braţele. E mediul perfect pentru aşa ceva.

Când îi oferi şi ei un fum, nu-l refuză. Nu mai trăsese dintr-o ţigară cu marijuana de când fusese cu Brad în Amsterdam. Cu ani de zile în urmă.

Se aşezară pe un petic de iarbă de lângă pietre. Era aşa de linişte acolo. Cu toate astea, ea ar fi vrut să ştie ce se întâmpla la „întâlnire11. Când trecu prin dreptul lor lumina farului, văzu un bărbat care venea spre ei. Abia când ajunse în dreptul lor îl recunoscu.

— Chris! Te rog, stai cu noi.

— Aia e ce cred eu? zise el arătând spre ţigară.

Când Ray i-o întinse, îi mulţumi şi se aşeză lângă ei.

— Ce fac? se interesă Bailey.

— Îşi compară poveştile, spuse Chris. Este un pic cam mult.

Ray şi Bailey pufniră în râs.

— Tocmai despre asta vorbeam şi noi, spuse ea.

— Nu m-am îndoit niciodată că povestea ei n-ar fi adevărată,

oftă Chris. Cred tot ce spune.

Dar… se opri şi-i dădu ţigara lui Ray, care i-o întinse lui Bailey.

— Poţi să zici, îl îndemnă ea. Noi am terminat deja.

— Numai despre asta vorbeşte acum, deşi au trecut trei ani. Ai fi zis că ar fi trebuit să… nu ştiu. Să termine cu asta. Dar parcă ar fi fost la război şi acum s-a întors… şi vrea să plece înapoi. Vreau să zic că… nu prea vreau să

 mă înalţ la ceruri. Ce ştiu eu despre aripi, harpe şi plutire pe norişori? Cred că aş înnebuni.

— Asta a văzut? Harpe şi nori?

Bailey se bucură că întrebase Ray, ca să nu fie nevoită să rostească ea cuvintele.

— Nu chiar. A mers printr-un tunel. Apoi a văzut-o pe bunica ei, care i-a spus să se întoarcă. Cică nu-i venise sorocul. Mai avea chestii de făcut.

— Şi? îl îmboldi Bailey, simţind că povestea nu se oprea acolo.

— Acum se dă cu capul de pereţi încercând să priceapă care-i rostul ei. Ca şi cum i-ar fi dat cineva puteri supranaturale, numai că ea nu ştie cum să le folosească sau pe cine ar trebui să salveze.

— Vina supravieţuitorului, murmură Bailey.

— Hă? făcu Ray.

— Suferă de vina supravieţuitorului. Au fost „salvaţi”. Li s-a acordat o nouă şansă. Au revenit la viaţă. Şi acum cred că datorează cuiva ceva pe chestia asta. Dar nu ştiu la cine trebuie să facă lichidarea, sau cât ar trebui să-i coste.

Din punct de vedere intelectual, Bailey înţelegea că Brad se simţea vinovat, dar credea că era din pricina mătuşii Olivia. Oare ea cum s-ar fi simţit dacă ar fi murit şi s-ar fi întors apoi? Avea deja remuşcări pentru că ducea o viaţă aşa de frumoasă, în timp ce alţii se năşteau în ţări unde nu aveau de nici unele. Unde scopul principal era să apuci sfârşitul zilei în viaţă.

Oare ţinea doar de noroc faptul că unii oameni aveau o viaţă uşoară şi alţii trebuiau să se chinuiască? Şi nu cumva sentimentul acela de vină ar fi fost şi mai pronunţat dacă ar fi trecut pe lângă moarte şi i s-ar mai fi acordat o şansă? Probabil că s-ar fi simţit exact aşa cum se simţea Brad. S-ar fi străduit din răsputeri să demonstreze că merita să-şi continue existenţa. Poate că era de la joint, sau de la compania

unor oameni care avuseseră experienţe comparabile, dar în acel moment simţi că înţelegea prin ce trecea Brad de fapt.

— Sunt aşa de recunoscător că e încă-n viaţă, spuse Chris. Nu am dreptul să mă plâng de nimic.

— Şi asta e povara pe care trebuie s-o ducem cu noi, completă Bailey.

Cei trei rămaseră tăcuţi continuând să-şi dea ţigara de la unul la altul. „Seara asta a fost predestinată, îşi zise ea. O să ne apropie, pe mine şi pe Brad, mai tare ca oricând. Am să fiu cea mai înţelegătoare şi iubitoare soţie de pe faţa pământului.

— Cred că tu eşti cea mai devastată, îi spuse Chris.

— De ce? „Pentru că soţul meu a cumpărat un far fără ştirea mea?"

— Ştii tu. Pentru că atunci când vocea i-a spus că are de ales…

— Ia stai, zise Ray. Ce voce?

— A lui Dumnezeu? Ce ştiu eu? Vocea bunică-sii nu era sigur. A zis că a văzut o lumină incredibilă…

„O dragoste cum nu mai simţise vreodată…"

Chris se întoarse către Bailey.

— Scuze, probabil că ai auzit asta de un milion de ori.

— Zi-i mai departe, îl îndemnă ea.

Chris îi relată lui Ray restul poveştii.

— Când era în lumină, a auzit o voce de bărbat. I-a spus că putea sta sau se putea întoarce – era alegerea lui. Dar el nu voia să se întoarcă. De fapt, un singur lucru îl ademenea să se întoarcă. Şi ăla nici măcar nu era soţia lui. Erau pantofii.

Bailey, care tocmai trăsese adânc un fum din ţigară, se înecă şi începu să tuşească. Cei doi bărbaţi aşteptau să înceteze ca să-i vadă reacţia. Spera să nu se dea de gol. În cele din urmă, Chris o bătu pe spate şi reuşi să-şi mai revină. Cam atât cât şi-ar fi putut reveni cineva care se simţea cumplit. Şi ce era mai rău era că se ameţise şi îşi dorea din tot sufletul să fie trează. Cum era să facă faţă acestor veşti aşa ameţită? Pantofii? Nu voise să se întoarcă pentru ea, ci pentru pantofi? Era adevărat? Asta le îndruga el oamenilor? Oamenilor, adică oricui în afară de ea? „M-am întors pentru tine", asta îi spusese. „M-am întors pentru tine", izbucni într-un hohot isteric.

— Serios? zise Ray, cu ochii la ea. Vorbeşti serios?

— Îmi pare rău pentru tine, i se adresă Chris lui Bailey. Eu aş fi murit dacă mi-ar fi spus nevastă-mea aşa ceva.

— E mai mult decât dureros, frate, încuviinţă Ray. Nenorociţii de pantofi? Se uită iar spre Bailey. Da' ce, este arab? Aştepta să zică Bailey ceva, însă, cum aceasta păruse să-şi fi pierdut capacitatea de a vorbi, se întoarse către Chris: Nu arabii îşi divinizează pantofii, sau aşa ceva?

— Din contră. Pantofii sunt o insultă. Dacă arunci cu ei în cineva.

Bailey îşi plecă ochii. „Dacă arunc acum cu ceva, trebuie să fie ceva mult mai greu decât un pantof". Poate dacă se uita în pământ cu destulă concentrare, ar fi dispărut. Sau poate dispărea ea. Ar fi putut zbura într-o altă lume, unde să simtă o dragoste cum nu mai simţise vreodată şi să nu-i mai pese de nimeni şi de nimic. Şi dacă ar fi fost să-i pese de ceva, dacă ar fi vrut să se întoarcă, un lucru ştia sigur. Nu ar fi făcut-o pentru o pereche de pantofi.

Simţi o durere ascuţită în piept. Premoniţia lacrimilor pe care nu le putea opri. Se abţinu. Nu avea de gând să plângă în faţa oaspeţilor. Pe viitor – îşi notă în gând – nu avea să-i mai ducă la plimbare şi probabil că nici nu avea să mai fumeze jointuri împreună cu ei. Era însă prea târziu, nu mai putea schimba nimic. Nu-i putea face nimic lui Chris, ca să dispară povestea pe care o scosese el pe gură. Ar fi putut să-i rupă tricoul acela caraghios şi să i-l bage pe gât, şi tot nu s-ar fi schimbat nimic.

Bătu cu pumnul în pământ. Ţigara se terminase deja, era strivită. Întinse mâna după ea şi încercă să o îndrepte ca s-o aprindă la loc. îi tremurau mâinile. O scăpă primele trei dăţi când vru să o ridice. Simţea că avea să i se reverse tot conţinutul stomacului. îi ceru lui Ray o brichetă, dar el era prea prins de poveste.

— Pantofii? repetă el.

Tot despre asta vorbeau? Nu era timpul să înceteze? Bailey îşi dorea tare mult să fi încetat. Dacă şi-ar fi putut controla limba ca să vorbească! De la marijuana aia, discuţia lor se transforma în filmul *Ziua cârtiţei*.

— Da, spuse Chris. Cred că tocmai îşi cumpărase pantofi noi, şi acesta era singurul lucru care-l motiva să se întoarcă. Restul nu mai

conta.

fotul pentru tine 189

— Au! făcu Ray.

— Dar pentru asta există grupul, nu? Ca să destăinuie lucrurile astea îngrozitoare pe care le ţin închise în ei. Adică, în mod evident, voi aţi trecut prin asta, nu? spuse Chris aruncând o privire către Bailey.

— Ray? spuse ea. Bricheta?

— Nu cred că a mai rămas ceva.

— Eu am fost la cercetaşi, insistă Bailey. O să încerc.

Ray îi dădu bricheta. Îşi arse degetele şi plămânii când încercă să mai stoarcă ceva din joint. Nu semăna cu povestea pe care i-o relatase Brad. Când erau în apartamentul din Manhattan, o ţinuse de mâini, se uitase în ochii ei şi-i spusese: „Mi-am amintit de tine. M-am întors pentru tine”.

Şi acum iată-l în far, la câţiva metri de ea, spunând unor străini o cu totul altă poveste. Nici nu mai trebuia să întrebe care era cea adevărată. Asta explica multe, de pildă, faptul că Brad lua decizii capitale fără ştirea ei. Se muta, îi spunea că putea face naveta, evita subiectul copiilor. Dumnezeule! Asta era motivul pentru care o rugase să-l ia pe Ray la o plimbare. Nu ca să-l ţină pe el departe de grup, ci că să o ţină pe *ea* departe de grup. Sentimentul lui de vinovăţie. Toanele lui. Preocuparea lui pentru moarte. Nu era vorba de Olivia. Era vorba de ea. Trecuseră prin atâtea, făcuse atâtea pentru el şi până la urmă nu însemnau nimic. Brad murise, plecase în altă lume şi simţise o dragoste cum nu mai simţise vreodată. În final, nu însemnase pentru el nici cât o pereche de pantofi.

Capitolul 19

Era cineva de vină, sigur era cineva de vină. Mama lui. Nu aşa sugerase şi Martin Gregors? Având în vedere ce instincte materne oribile avea femeia aia, nici nu era de mirare că Brad nu se putea ataşa intim de nimic altceva în afară de pantofi. Dacă o putea aduce pe Elizabeth la far şi-l momea şi pe Martin să se întoarcă, ar fi putut face o terapie de familie ad hoc. Într-un caz fericit, Klizabeth ar fi fost trează şi gata să se căineze pentru cât

190 „Mary Carter de rău se purtase cu Brad. Atunci mama şi fiul s-ar fi înv păcat, Elizabeth şi-ar fi putut petrece restul zilelor făcându-şi fiul să se simtă ca şi cum avea, în sfârşit, o mamă, şi atunci harşt! ar fi fost şi el pregătit să devină tată.

În cel mai rău caz, poate că Martin ar fi fost capabil să-l ajute să renunţe la amintirea mamei sale, astfel că Brad ar fi putut să se dedice trup şi suflet lui Bailey şi viitoarelor progenituri. Nu-i mai rămânea mult timp la dispoziţie. De cum trecea dimineaţa, avea de gând să-i scrie lui Elizabeth Jordan şi s-o invite la far. Dar mai întâi trebuia să înfrunte micul dejun.

Niciodată nu avea să mai creadă în zicala „Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine”. Toată lumea se trezi dis-de-dimineaţă, dar nu se înţelegeau deloc. Kimmy şi Ray voiau să plece şi-i cerură lui Bailey să ia legătura cu căpitanul Jack. Ea încercă să le explice că micul dejun era inclus, I dar, odată ce-şi aminti că nimeni nu-şi plătea oricum cât zarea, ce mai conta? Poate doar faptul că nu era nici ora şapte, iar căpitanul Jack le spusese clar şi-n numeroase ocazii că, în afara unei urgenţe (respectiv cineva dispus să plătească o căruţă de bani), el nu avea de gând să facă niciun drum înainte de zece dimineaţa. Când auziră Kimmy şi Ray acestea, micul dejun deveni deodată o propunere tentantă.

Bailey se duse să-l caute pe Brad, dar el se sculase deja şi se ascundea cine ştie pe unde. Ea nu pusese geană peste geană toată noaptea. În timp ce Brad sforăia uşurel, în mintea ei se învârteau mii de acuzaţii. Dar nu reuşi să-şi facă curaj şi să-i ceară socoteală pentru povestea pe care le-o spusese celor din grup. Încă nu. Rana era prea adâncă; simţea o durere acută în piept ori de câte ori îşi repeta conversaţia în minte. Risca să spună lucruri pe care apoi nu le-ar mai fi putut retraci ţa, sau, mai grav, l-ar fi putut ameninţa cu despărţirea; în starea în care era el acum şi cu tot sprijinul pe care-l primea din partea prietenilor lui zombi, erau mari şanse ca Brad să se bucure de plecarea ei.

Zombi. De când devenise aşa maliţioasă? Ura toată povestea cu experienţele „de dincolo de moarte1. Voia să fie cât mai departe de ele. Cu toate astea, de când *fotuiyentru tine*

191

sosiseră membrii grupului, soţul ei se simţea revigorat. Se cunoştea după mersul vioi şi zâmbetul permanent de pe chipul său. Când avea să se termine oare şirul ăsta de orori?

Se duse în bucătărie, acolo unde ar fi trebuit să fie soţul ei, cu şorţul cu „Sărută bucătarul” atârnat de gât, gata să le pregătească oaspeţilor micul dejun. Brad cel vechi ar fi avut fantezii legate de ce

avea pe sub halat şi ar fi îndrăznit să rişte o partidă scurtă înainte să-i prindă careva. Poate că şi Bailey cea nouă s-ar fi simţit la fel. Poate că o aştepta gol, doar cu şorţul pe el. În loc de asta, când deschise uşa văzu un dezastru. Dulapurile erau deschise vraişte. Frigiderul avea uşa dată de perete şi erau aproape gol, căci aproape toate alimentele dinăuntru erau acum pe masă, pe blaturi şi pe uşa deschisă a cuptorului. O pungă goală, care adăpostise pâini albe şi pufoase, era abandonată pe podea, lângă un cofraj plin cu coji sparte şi un singur ou, crăpat, din care curgea o lacrimă galbenă şi cleioasă. Alături zăceau un borcan de maioneză desfăcut şi unul de murături în care nu mai era nimic.

Măcar de-ar fi fost asta totul. O pungă de făină fusese ruptă, aşa că un praf alb acoperea întreaga bucătărie, de parcă ar fi nins. Bailey rămase stană de piatră. „Ratoni, se gândi. Avem ratoni". Dar nu văzu nici urmă de labe de ratoni prin făină. Aruncă o privire înspre ceasul care indica fazele lunii şi cele mareice. Limba plana deasupra inscripţiei „flux" şi tremura uşor, de parcă ar fi fost traumatizată de intrusul din bucătărie.

Abia atunci observă chiuveta. Pe fundul ei se afla ceva metalic, răsucit. Lacătele şi lanţurile. Uitase cu totul de ele. Dar uite că erau acolo, aruncate într-un maldăr de rugină. Pe Bailey o cuprinse panica. Încuiase totul cu o seară înainte, exact aşa cum promisese. Cheia era pe o măsuţă de lângă patul lor. Uitase de cheie în acea dimineaţă, dar sigur încuiase totul în ajun.

— Brad? urlă ea din toţi rărunchii. Brad!!!

Călcă peste toate până ajunse la uşa frigiderului şi o închise. Aruncă o privire în cuptor şi scoase de acolo 11 tavă cu fursecuri. Nici măcar nu erau coapte, dar

192

„*Maty Carter* jumătate fuseseră mâncate aşa, crude. Închise uşa cuptorului şi-l porni. Măcar restul de fursecuri să se coacă. Ce naiba făcuse femeia aia? Făină peste tot, aluat crud de fursecuri, ce mai urma? Pe plită era o crăticioară în care mai rămăseseră vreo două boabe de porumb. Lângă aragaz, pe masă, era cutia de porumb, goală. Mâncase o jumătate de franzelă, o bucată imensă dintr-o pizza îngheţată şi, incredibil! se părea că terminase un pachet de unt.

— Brad! urlă încă o dată.

Nu ştia unde era Vera, dar nu avea cum să se simtă prea bine. Uşa bucătăriei se dădu de perete, dar nu era Brad, ci Angel. Purta nişte

pantaloni scurţi şi o bustieră pentru alergat, ambele minuscule, iar corpul ei nu prezenta nici cea mai mică imperfecţiune.

— O, Doamne, spuse ea, intrând în bucătărie. Aşa greu îţi e?

— Poftim? întrebă Bailey.

— Nu că aş fi eu o bucătăreasă mai grozavă. Eu mănânc mai mult chestii crude.

— Îmi închipui.

— Dar ce încerci să faci? vru să ştie Angel în timp ce privirea i se rotea, studiind dezastrul din bucătărie.

— Nu eu am făcut dezordine aici. Cred că a mâncat Vera, în timpul somnului.

— O, Doamne! Credeam că trebuia să încui peste tot.

Bailey se duse în dreptul chiuvetei şi ridică de acolo un lanţ cu lacăt.

— Ori are altă cheie, ori a desfăcut lacătele.

— Eu mă duc să alerg, o informă Angel. Apoi am ora de calistenie. Apoi meditez şi mă uit la răsărit. Dar după aia şi după ce fac un duş, sunt disponibilă şi te pot ajuta la curăţenie.

— Dar eu nu curăţ nimic. Brad! urlă Bailey, apoi se întoarse către Angel şi, cu un zâmbet fals, îi ură: Alergare plăcută!

— Eu nu sunt încă măritată. Dar îmi permiţi să fac o remarcă?

— Nu, răspunse Bailey, incapabilă să se abţină.

Angel îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

T: tu (pentru tine 193*

— Sarcasmul tău e adorabil, zise ea, ducându-şi o mână în dreptul inimii. Dar bărbaţilor chiar le place să se ţipe la ei?

— O, dar eu am un întreg repertoriu de chestii care lui Brad i-ar plăcea şi mai puţin decât asta, o asigură Bailey.

Apoi, special ca să-i facă în ciudă lui Angel, trase adânc aer în piept şi urlă iar după Brad, mai tare decât până atunci. Oare ar fi fost în stare să urle aşa şi dacă ar fi crezut că oaspeţii dormeau? Cine ştie. Dar se întâlnise deja cu Kimmy şi Ray, Daniel dormea afară, în cort, iar Sheila şi Chris erau chiar sub fereastră, pe malul fluviului, mână-n mână. Nu ştia unde era Vera, dar după cum arăta bucătăria, ori era într-un fel de comă alimentară, ori avea nişte dureri atât de mari, că nici nu mai contau câteva urlete în plus.

Cum Angel nu se dădea plecată, Bailey se întoarse cu spatele şi puse de cafea. După ce bea o cană (poate şi cu un strop de tărie, cu cât

mai tare cu atât mai bine), intenţiona să se ducă şi ea la plimbare, abia după aceea urmând să se ocupe de problema bucătăriei. Poate până atunci, dacă dădea Domnul, îşi descoperea şi soţul dispărut în misiune.

— Ţi-aş oferi şi ţie o cafea, dar maşinăria nu vrea.

Angel râse iar, de data asta reţinut şi enervat.

— Fugi, spuse Bailey. Fugi, fugi, fugi.

De data asta, Angel plecă.

Cu cafeaua în care turnase un strop de Baileys, Bailey ieşi afară, trase adânc aer în piept şi încercă să se calmeze. Era frumos şi răcoare. Soarele începea mai târziu să ardă în regiunea aceea, şi ei îi plăcea aşa. Păsările se porniseră cu toată forţa, ciripeau şi zburau de colo, colo. Spre deosebire de Brad, ea nu distingea speciile de zburătoare. Citise câteva postări de-ale lui, de pe blogul paznicului. Era foarte exact. „Azi am văzut un vultur-pescar care cloncănea de mama focului.11 De când recunoştea el speciile de păsări?

Trei bărci cu pânze alunecau agale pe fluviu. În timp ce se apropia de Sheila şi Chris, îi văzu pe Daniel şi pe c'opac venind din direcţia opusă.

Sheila întinse mâna. Ţinea o piatră. Lui Bailey nu i se păru mare lucru, era doar o piatră neagră, dar Sheila părea foarte încântată de ea.

— Nu e un adevărat miracol?

Bailey se uită la ochii femeii. Erau mari, căprui şi nu clipeau deloc. Din spatele ei, Chris îi aruncă o privire complice, dar când Sheila se întoarse brusc spre el, ca să-i vadă reacţia, se uita şi el la piatră ca şi cum ar fi fost un miracol.

— E aşa de fină, spuse Sheila. Aşa de lucioasă şi de perfectă. Mă simt legată de ea. Chiar simt că sunt una cu ea.

Tocmai atunci trecu şi Daniel pe lângă ei. îi luă piatra din mână şi, fără să se oprească din mers, o aruncă departe, în apă.

— Renunţă! strigă el. Uite că acum nu mai e.

Copac trecu pe lângă ei alergând, cu botul plin de bale. Scoase un lătrat plin de entuziasm care o făcu pe Bailey să sară cât colo şi să verse din cafea. Lichidul fierbinte îi stropi încheietura mâinii. Mai luă o gură din băutura tare, renunţând să-şi mai lângă pielea arsă, şi merse mai departe.

La scurt timp după aceea dădu nas în nas cu Jake. Cu toate că i se

încheiase contractul, ceruse voie să rămână acolo restul verii. Brad nu fusese foarte încântat de idee; pe de altă parte, stătea în cort şi nu ocupa o cameră. Bailey n-ar fi recunoscut-o nici picată cu ceară, dar îi plăcea să-l aibă în preajmă. îi distrăgea atenţia într-un mod foarte agreabil. În plus, cu excepţia faptului că, după câte se părea, omului îi făcea plăcere să dea găuri, el şi echipa lui făcuseră treabă bună. Într-adevăr, lucrarea durase mai mult decât i-ar fi convenit ei şi costase enorm, dar nu era la fel cu toţi meşterii?

Se opriră să stea de vorbă; curând după aceea, Bailey simţi că erau priviţi. Se întoarse şi-l descoperi pe Daniel care se holba fără nicio jenă la ei. Râdea oare un pic prea tare la glumele lui Jake? Sau o dăduse de gol roşeaţa din obraji? După câteva minute Jake plecă, dar Daniel rămase prin preajmă.

— E cam tinerel pentru tine, nu? comentă el.

— Da, zise Bailey, măsurându-l cu privirea. Daniel purta aceeaşi ţinută – rochie albă şi sandale – ca în ajun. Iar hainele astea te fac să arăţi cam ca Iisus, nu?

Brad era în bucătărie, cu toate hainele pe el şi fără niciun şorţ, când se întoarse Bailey de la plimbare. Stătea stupefiat şi se uita fix la dezastru, aşa cum făcuse şi ea mai devreme. Când se răsuci spre ea, îi răspunse la întrebări înainte să apuce să i le pună.

— Am încuiat totul. Se duse în dreptul chiuvetei şi ridică de acolo lacătele şi lanţurile. Ori a furat cheia de pe măsuţa de lângă patul nostru, ori a deschis singură lacătele.

— Incredibil, oftă Brad. Acum nu mai avem ouă.

— Ar trebui să-i cerem Verei să le înlocuiască.

— Nu e vina ei. Are o afecţiune.

— Îmi pare rău pentru ea, dar nu e nici vina noastră, iar noi avem o afacere.

— E vorba doar de o duzină de ouă.

— Şi şuncă, o jumătate de pungă de făină…

Brad îşi duse o mână la cap, iar pe cealaltă o ţinu ridicată, drept semn să se oprească.

— Nu pot. O să-mi fie rău.

Bailey se apropie şi se uită la el. Ochii îi erau roşii, iar părul îi stătea direct în sus.

— Ai fumat şi tu aseară, nu?

— A fost o mică... stai, cum adică „şi tu”?

— Eu am fumat cu Ray şi Chris.

— Chiar?

— Da. Tu cu cine ai fumat?

— Vera a dat un joint la toată lumea.

— Nu fac pe deştepta, dar o tipă care se ştie mâncătoare somnambulă n-ar trebui să aibă grijă să nu se ameţească şi să nu se înfometeze înainte de culcare?

— Nu-i pot ţine sub control pe oaspeţii noştri. Şi nici tu.

Brad scoase o mătură din dulap şi începu să strângă făina de pe podea.

— Am zis eu aşa ceva? Că nu pot ţine oaspeţii sub control? se răsti Bailey.

— Am vrut să spun că poate nu e o idee înţeleaptă să fumezi cu oaspeţii noştri.

— Aşa, ca tine?

— Asta e altceva.

— De ce? Pentru că aţi fost cu toţii pân’ la cer şi-napoi, aţi obţinut nişte permise de fumat liber?

Ar fi trebuit să aibă grijă. Nu se pricepea să-şi ascundă sarcasmul. Dacă o mai lua gura pe dinainte, acuşi îi făcea „zombi”.

— Nu, ci pentru că eu sunt un tip şi eram într-o încăpere plină cu femei. Tu erai o femeie singură cu doi străini.

— Spui că am alt statut decât tine, în raport cu oaspeţii noştri?

— Salutare!

Bailey tresări şi se întoarse. Angel stătea în prag, strălucitoare şi transpirată. Era toată numai un zâmbet.

— Când se serveşte micul dejun?

— O să avem o mică întârziere, spuse Brad, făcând un gest spre dezordinea din jur.

— Minunat, zise Angel. Înseamnă că am timp să fac un duş lung.

Apoi făcu o pauză şi se uită fix în ochii lui Brad, de parcă ar fi sperat ca el să şi-o imagineze în duş. Ceea ce probabil că şi făcea.

— Să nu foloseşti prea multă apă, îi recomandă Bailey. Mai avem şi alţi oaspeţi.

Înaintă spre uşă până când Angel se retrase, apoi o închise ca să

fie iar singură cu Brad.

— Iuhuuu! Vera intră ca un buldozer prin uşă, defilă prin toată răvăşeala de parcă nici n-ar fi văzut-o şi se aşeză la masa din bucătărie cerând: Cu frişcă şi două cubuleţe de zahăr.

Bailey deschise gura, dar o secundă mai târziu simţi mâna lui Brad în jurul taliei, trăgând-o uşurel în spatele lui.

— Nicio problemă, spuse el. Fac chiar acum cafea proaspătă.

— Minunat! spuse Vera.

— Cum te simţi? o întrebă Brad.

— Poftim?

— Păi… cum ai dormit?

— Foarte adânc.

Bailey încercă să treacă pe lângă soţul ei, care însă o trase şi-i şopti în ureche:

— Nu face asta!

— Dar…

— Nu-şi aminteşte. E un oaspete. Ai uitat?

— Bine, spuse Bailey. Căpitanul Jake ar trebui să apară din minut în minut. Să văd dacă mă poate duce el până la Provizii pentru insulă, să iau şuncă, ouă, pâine şi făină.

Brad se aplecă spre ea şi o sărută când ajunse la mijlocul listei.

— Mulţumesc. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Bailey îşi luă geanta şi se duse la uşă.

— Hei! Când o să avem un pic de timp, vreau să-mi povesteşti şi mie despre întâlnirea grupului vostru. „Fiecare cuvinţel în parte, adăugă ea în gând. Fiecare nenorocit de cuvinţel în parte”.

Era pentru prima pară când pregătea micul dejun pentru toată lumea. În afară de grup, li se alătură şi Jake. N-ar fi vrut s-o recunoască, dar îi plăcea la nebunie să-l audă pe soţul ei comentând cât de bine arăta Jake, chiar şi cu tricoul pe el.

— Domnul GQ1, îi şopti Brad la ureche.

Aproape că restabilea scorul în ce o privea pe Angel, care purta un tricou foarte scurt, înnodat chiar deasupra buricului, şi jeanşi tăiaţi de foarte de sus. Bailey nu reuşise niciodată să poarte jeanşi atât de scurţi, nici măcar când fusese tânără. Brad nu numai că dereticase prin bucătărie, dar făcuse şi nişte omletă cu ardei iute, ceapă şi şuncă prăjită care te ungea la suflet. Bailey făcuse clătite cu fulgi de ciocolată,

la fel de apetisante. Era aşa de uşor să faci oamenii fericiţi. Nu trebuia decât să te asiguri că-i hrăneai bine şi le ofereai o companie plăcută.

1 Gentkmen's *Quarterly* – revistă de lifestyle pentru bărbaţi (n.tr.)

Totul ar fi fost perfect, cu excepţia unui singur amănunt: abia aştepta să-i vadă plecaţi. Oare s-ar fi simţit altfel dacă şi-ar fi plătit şederea? Nu. Voia să fie numai cu Brad. Trebuia să-i întrebe despre povestea pe care o schimbase. Pe cine minţise? Pe ea sau pe cei din grup? Poate că nu voia ca ei să afle că îşi iubea soţia aşa de mult încât ar fi renunţat şi la rai de dragul ei.

Problema cea mai mare legată de respectiva teorie era faptul că n-o credea nici în ruptul capului. Pe ea o; minţise, ştia precis. Şi ce însemna asta? îl putea condamni na pentru ceea ce simţise în timpul morţii? Nu era ca atunci când te enervezi pe partenerul tău pentru că are un vis erotic în care apare altă femeie?

Că tot venise vorba despre vise erotice, dacă mai stă1 tea Jake mult pe acolo, avea să aibă şi ea câteva sute de 1 asemenea vise. Privi în jurul mesei, cu un zâmbet fals întipărit pe chip. Nu vorbea nimeni, ceea ce era minu-lnat. Nu-i aşa? Cu siguranţă că se simţeau confortabil şi relaxaţi. Se îndopau pe tăcute. Doamne, ce straniu era să te uiţi la nişte străini cum mestecă. Bailey nu era sigură că-i făcea plăcere. Ar fi trebuit să înceteze. Oare şi ei o urmăreau cum mesteca? Nici gândul ăsta nu-i! făcea plăcere. Acum era chiar fericită că toţi tăceau. Cum ar fi fost să vorbească toţi şi să mestece în acelaşi timp, ca nişte animale? Poate că trebuia să instituie o regulă de interzicere a vorbitului la masă. Oricum, dacă ar fi început să vorbească, probabil că ar fi pus aceleaşi şi aceleaşi întrebări: „Cum e să trăiţi într-un far? Cum funcţionează un far? Cât ziceaţi că aţi dat pe luminiţa asta?”

Se întrebă dacă pe Brad îl deranja liniştea aceea. Avea fantezii în care simula conversaţii la micul dejun, în fiecare dimineaţă? Despre oaspeţi inteligenţi şi iscoditori, care dezbăteau probleme de artă şi politică în timp i ce mâncau clătite?

— Nu-mi vine să cred că mai poţi să mănânci, comentă Angel cu ochii la Vera.

Vera îngheţă cu furculiţa în aer, chiar la gură.

— Ce vrei să spui?

— Angel, interveni Sheila ca o mamă care-şi avertiza copilul.

— Ce-i? Nu mă refer la greutatea ei... Vera trase aer în piept de-o auziră toţi, însă Angel o ignoră. Mă refer la faptul că a mâncat tot ce era în bucătărie, în timpul somnului!

Şocată, Vera îşi roti capul şi-i privi pe comeseni. Unul câte unul, toate capetele se adânciră în farfurii. Angel era singura care continua să se uite, nestingherită, direct în ochii ei.

— Nu-i adevărat! spuse încetişor femeia. Totul a fost încuiat. Tot ce era de mâncare a fost încuiat, repetă ea când văzu că nu primea nicio reacţie.

— Da, zise Angel. Nici asta nu te-a oprit. Râse şi privi către ceilalţi, în speranţa că o vor sprijini. Am spus ceva aiurea? Nu am vrut să... În definitiv, dacă tot te trezeşti în miez de noapte, spargi şapte lacăte şi mănânci jumătate de pungă de făină, nişte şuncă crudă, ouă şi supă nefiartă, direct din cutie, ar fi normal să ai simţul umorului şi să poţi râde pe chestia asta, nu?

Vera scăpă furculiţa, care ateriză pe farfurie cu un clinchet.

— Nu există supă nefiartă, zise Ray. E supă, pur şi simplu. Supă caldă sau supă rece. Tot supă îi zice.

— În fine, cum zici tu, bombăni Angel. O jumătate de pungă de făină, ouă crude... pot să zic ouă crude, nu? Şi supă rece, direct din cutie. Acu' eşti fericit?

Ray se uită urât la Angel, apoi o privi pe Kimmy ca şi cum ar fi implorat-o să intervină. Ochii lui Kimmy se umplură de lacrimi în timp ce încerca să-şi vâre capul cu totul în farfurie.

— Am mâncat toate astea, şopti Vera.

Se ridică în picioare şi îşi apăsă o mână pe stomac.

— Nu ştim sigur, zise Bailey. Poate că doar ai... deschis diferite chestii.

— Şi le-ai mâncat, adăugă Angel. Ai deschis chestii şi le-ai mâncat.

— Poate altcineva a făcut asta, sugeră Sheila.

Se uită la soţul ei. El nici nu o băgă în seamă, ci continuă să se îndoape fericit. Mai şi fredona, ceea ce lui Bailey i se părea derutant. Era greu să se concentreze la ce spuneau oamenii şi, în acelaşi timp,

să-şi dea seama ce melodie răsuna la tonomatul din mintea lui. Dacă nu se înşela, era You Can *Leave Your Hat On*.

— Altcineva? ţipă Vera. Cine? Privindu-i pe rând, repetă: Cine?

— Parc-ai fi o cinteză, râse Daniel. Cine, cine, cine!

Vera îşi îndreptă furculiţa către chipul lui.

— Ar putea fi câinele ăla al tău.

— El o fi fost. Mănâncă orice.

— Ştie să spargă şi lacăte? întrebă Angel.

Daniel aruncă o privire dramatică înspre tavan, fluturând furculiţa prin aer în timp ce cântărea răspunsul.

— Nu, rosti în cele din urmă cu o voce tunătoare. Nu poate să desfacă lacăte. Nu are degete opozabile. Apoi se uită la Vera, de parcă ar fi zis: „Ai legătura11.

— Nici eu nu pot să sparg lacăte, insistă aceasta. Cel puţin aşa cred, că nu pot.

— Am auzit poveşti despre somnambuli care au tot felul de talente secrete, spuse Sheila. După tonul vocii, îţi dădeai seama că era foarte încântată să le comunice acest lucru. Aproape că sărea în scaun de bucurie. Chestii pe care le pot face când umblă ca nişte zombi şi pe care când sunt treji nu le pot face.

— Zombi? exclamă Vera. M-ai făcut cumva zombi?

Nici lui Bailey nu-i venea să creadă. Slavă Domnului că nu pomenise ea despre asta.

— Poate, continuă Sheila, ar trebui să lăsăm nişte pensule, culori şi hârtie lângă patul tău diseară. Poate eşti ca maimuţele alea care ştiu să picteze. Nu se ştie niciodată.

— Probabil că le-ar mânca şi pe alea, opină Ray.

— Ray, şopti Kimmy. Nu începe.

— Acum mă faci şi maimuţă? strigă Vera. Care din două, Sheila? Sunt maimuţă sau zombi?

— Un zombi talentat, spuse Sheila. Dumnezeule. De ce nu aude nimeni complimentele mele şi vă gândiţi cu toţii numai la lucruri negative?

Bailey aruncă o privire înspre Kimmy. Pur şi simplu vibra în scaun. Învârtea mâncarea în toate direcţiile, dar nici măcar nu o gustase.

— E ceva în neregulă? o întrebă.

Kimmy ridică ochii înecaţi în lacrimi.

— Nu mănânc ouă. Nici şuncă. Nici zahăr. Nici făină.

— Pun pariu că ar vrea şi Vera să spună acelaşi lucru, zise Chris.

Sheila îi făcu un semn cu cotul. El începu iar să mănânce şi să fredoneze.

— A! spuse Bailey. Ai vrea nişte fulgi de ovăz şi fructe?

— Nu avem nici fulgi de ovăz, nici fructe, îi atrase

Brad atenţia.

— Încerc să stabilesc nişte reguli de bază, se justifică Bailey.

— Mi-ar plăcea fulgi de ovăz şi fructe, murmură Kimmy.

— Minunat, spuse Bailey. Data viitoare am să mă asigur că avem aşa ceva.

Vera se dădu înapoi din dreptul mesei, cu o mână ţinându-se de pântece.

— Mi-e rău. Cum nu îi răspunse nimeni, repetă, de zece ori mai tare: Mi-e rău!

— Acum un minut nu aveai nici pe naiba, spuse Sheila. Stai jos. E o reacţie psihosomatică.

— Sau doar o psihoză, sugeră Angela.

— Sufăr de o boală! se răsti Vera. Cum îndrăzneşti să râzi de mine?

Angela tresări. Adică tot corpul, mai puţin sânii, care rămaseră în aceeaşi poziţie incitantă.

— E o glumă! Doamne, oameni buni, dar voi chiar nu ştiţi de glumă? Pe timpul egiptenilor ar fi ascuns toată mâncarea într-un mormânt. Probabil că te-ai rătăci şi ai muri încercând să o găseşti. Chiar dacă ai şti să spargi încuietori.

— Nu ştiu să sparg încuietori, ţipă Vera. Nu am spart nicio încuietoare, în viaţa mea. Cine a făcut asta? Cine a descuiat lacătele?

Începură iarăşi să se măsoare din priviri unii pe alţii. Într-un târziu, Vera arătă cu degetul spre Chris.

— Voi aţi coborât pentru o gustare în miez de noapte?

— De unde am fi putut lua cheile? Nici noi nu ştim să spargem lacăte.

— Eu, unul, îl suspectez pe Copac, spuse Daniel pe un ton voios, apoi scărpină câinele şid mângâie pe cap. El e spionul meu lăţos şi spărgător de lacăte.

Vera privi către Bailey:

— Am avut încredere în tine. Am lăsat cheile în mâinile tale.

— Soţia mea este nevinovată, spuse Brad.

Își trecu braţul pe după umerii lui Bailey și o mângâie încordat. Când ea îl privi, îi răspunse cu unul dintre zâmbetele lui false.

— O, Doamne, suspină Bailey. Crezi că am lăsat cheia pe unde am apucat, nu-i așa?

— Nu e mare lucru, zise Brad. Dar câteodată ești cam… știi tu.

— Nu, nu știu. Ce-ar fi să-mi spui tu?

— Bailey, calmează-te. Creativă. Ești creativă și câteodată, știi, mai uiţi câte ceva.

— Nu zău?! Măcar eu nu uit lucrurile importante.

— Așa e, spuse Brad. Apoi o ciupi în glumă de obraz și adăugă: Ești minunată.

— Cum ar fi, de pildă, dacă aş muri şi m-aş duce în lumină. Toţi cei din jurul mesei amuţiră pe dată. Până şi Chris se opri din fredonat. Brad o privi uluit. Sunt sigură că nu aş uita cine sunt, spuse Bailey. Sau pe cine iubesc. Cu siguranţă nu te-aş uita pe tine.

— Nu te-a uitat, zise Ray. Atâta doar că i-a păsat mai mult de pantofi.

— I-ai spus? mârâi Brad.

Îşi trase scaunul în spate şi se ridică, de parcă ar fi fost într-o crâşmă și ar fi început o încăierare.

— În asta ai de gând să transformi totul? spuse Bailey. Eu aflu că nu valorez nici doi bani, iar tu vrei să-l baţi pentru că mi-a spus?

Brad se întoarse către soţia lui. Întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să o atingă, apoi se răzgândi.

— Nu valorezi nici doi bani? şopti el. Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Ai spus, replică ea. Vocea începu să-i tremure. Avea să izbucnească în plâns. Că te-ai întors pentru mine.

— Bailey. Bailey, Bailey, Bailey!

— Deci care-a fost adevăratul motiv? Eu sau pantofii?

Brad nu-i răspunse, dar se aşeză la loc în scaun, lângă ea.

— Parc-am fi într-o versiune sucită din *Cenușăreasa*, remarcă Ray.

— Cred că trebuie să mă duc la doctor, spuse Vera. Dacă am înghiţit vreo otravă?

— Ai fi murit până acu, o asigură Daniel.

— Dac-aş fi în locul tău, aş da-o în judecată, spuse Chris.

— Poftim? tresări Bailey.

— Ţi-a spus de boala ei. Ţi-a încredinţat cheia, adăugă Chris, ca fapt divers.

— Exact. Cum a zis el, spuse Vera arătând spre Chris.

— Am făcut exact ce mi-ai cerut, replică Bailey.

Am încuiat totul. Cheia e probabil lângă patul meu, unde am lăsat-o.

Simţi mâna lui Brad aşezându-se peste a ei, pe sub masă. O strânse uşurel. Încerca să-i spună să se calmeze. îi era teamă că avea să înceapă să arunce cu lucruri. Cum ar fi fost să arunce cu solniţa şi piperniţa? Nu ar fi fost rău, nu?

— Cred că am început să transpir, gemu Vera. Transpir, dar îmi e şi puţin frig. Voi nu simţiţi?

— Du-te afară şi fă o plimbare, să-ţi treacă, o sfătui Daniel.

— Dacă totuşi mori, o să încercăm să te contactăm, promise Sheila.

— O plimbare ar fi o idee excelentă, spuse Brad. Bailey, ai vrea să ne plimbăm?

— Nu. Dar nu uita să-ţi iei pantofii. Observând că Brad îşi lăsase capul în jos, Bailey simţi un val de vinovăţie şi dorinţa de a-l consola. Apoi îşi reaminti că minciunile lui sfruntate îi aduseseră în postura aceea. Poate că Vera ar vrea să meargă la o plimbare. „Înainte să întorc masa cu picioarele-n sus şi să arunc toate obiectele de pe ea în capetele voastre11, continuă ea în gând.

Vera părea pregătită să înceapă un nou monolog despre iminenta ei moarte.

— Ce mai loc avem şi noi, murmură Angel.

Brad se ridică dintr-odată în picioare.

— Hai cu toţii, veniţi cu mine la plimbare. Vă rog.

— „Noi?” făcu Bailey. „Ce mai loc avem şi noi?”

— Angel are dreptate, spuse Sheila. Toate sentimentele astea negative nu fac bine afacerii.

— Mulţam de pont, zise Bailey.

— Şi eu sunt de acord, şopti Kimmy. Nu am vrea ca oaspeţii

noştri să se simtă incomod.

— Iar „noi”? întrebă exasperată Bailey. De ce tot spuneţi toţi „noi”?

— Serios, oameni buni, spuse Brad. Vreau ca toată lumea din comitet să vină afară, chiar acum.

— Are dreptate, zise Daniel. Am intrat în horă, trebuie să jucăm. Trebuie să punem farul înaintea diferendelor dintre noi.

Bailey simţi cum o năpădea un val de groază. Brad arăta de parcă tocmai fusese împuşcat.

— Bailey, îngăimă el. E, ăăă… ceva…

Ea îşi dădu scaunul în spate cu un scârţâit şi se ridică furioasă:

— „Noi?”

— O, Doamne, oftă Kimmy. Nu ştie.

— Brad? întrebă Bailey.

Îi era teamă să continue.

— O, draga mea, spuse Vera. Nu-i nimic. Noi suntem familia ta de acum înainte. O familie mare şi fericită.

Se întinse spre ea, ca şi cum ar fi vrut să o apuce şi să o strivească într-o îmbrăţişare. Dar după ce-i văzu expresia de pe chip, se dădu înapoi. Bailey deschise gura, apoi o închise la loc, o deschise şi iar o închise, asemenea unui pui de vrabie. Rămăsese fără cuvinte. Era prea amorţită ca să mai arunce cu ceva.

— Bailey, spuse Brad. Îţi fac cunoştinţă cu consiliul director.

— Consiliul director, repetă ea.

Rostise cuvintele într-o şoaptă sinistră.

— Societatea de conservare a farului Oliviei, declară Kimmy pe cel mai răsunător ton pe care-l folosise până atunci.

— Cu toţii deţinem părţi egale din acest far, spuse Daniel. Cu excepţia lui Copac. El e ca tine. Companionul paznicului.

— Nu! spuse Bailey. În niciun caz, nu.

— Daniel a glumit, zise Brad.

— Slavă Domnului!

Ce mai farsă-i jucaseră! Pentru un moment, avusese senzaţia că o să leşine.

— Nu eşti un simplu companion. Eşti şi tu parteneră, îi explică el.

— Aşa e, întări Angel. Şi noi suntem partenerii tăi la această

crimă.

— Nu e, ăăă… legal ca persoanele fizice să administreze un far, explică Brad. Râse nervos. Trebuia condus şi administrat de o societate de conservare, nonprofit.

— Altfel, farul ar fi fost scos din funcţiune, completă Daniel.

— Şi nu puteam permite aşa ceva, spuse Brad. A trebuit să o salvez, vreau să spun pe el, pricepi?

— Nu, replică Bailey. Văd cum se mişcă buzele tale. Dar habar nu am ce spui acolo.

Poate că murise şi ea. Poate muriseră cu toţii. Poate era ca-n filmul ăla cu Nicole Kidman în care erau toţi morţi, numai că nu ştiau. O alina gândul ăsta. Dacă era deja moartă, nu trebuia să se mai simtă vinovată după ce avea să-i omoare pe toţi, cu mâinile goale.

— Căpitanul Jack avea de gând să cumpere locul ăsta şi să închidă lumina!

Brad se ridicase iar de pe scaun şi vorbea repede, ca şi cum gura l-ar fi putut scăpa din bucluc.

— Spui ce cred eu că spui? se răsti Bailey.

— Nu-ţi face griji. Noi doi suntem, în mod oficial, paznicii. Nu putem fi daţi afară.

— Daţi afară, repetă ea.

Îi era teamă că, dacă nu i-ar fi reprodus papagaliceşte toate cuvintele, avea să explodeze.

— Noi suntem paznicii acestui far, stărui Brad. Tu şi cu mine.

— Iar noi suntem consiliul director, adăugă Angel. Proprietarii. Cum toţi o priveau şocaţi, ridică din umeri: Ca un plasture. Trebuie să-i smulgi dintr-o mişcare.

— E un detaliu tehnic, spuse Brad.

— Un detaliu tehnic, repetă Bailey.

— Exact.

— Ce, mai exact?

— Din punct de vedere tehnic, nu deţinem noi farul, zise Brad. Adică, noi deţinem o parte din el. Împărţim custodia cu consiliul director. Consiliul director este proprietarul. Noi, cei din consiliul director, suntem o corporaţie nonprofit, a cărei misiune este aceea de a conserva şi de administra acest far.

Bailey încuviinţă cu o mişcare a capului. Bailey se aşeză la loc, pe scaun. Bailey începu iar să mănânce. Bailey nu îndrăzni să se uite la nimeni.

— Bailey? o strigă el.

— Hai să mergem la plimbare, Brad, spuse cineva.

— Nu-ţi uita pantofii, repetă Bailey.

Brad mai rămase câteva minute, uitându-se fix la ea. Apoi cineva, Bailey nu ştia cine şi nici nu-i păsa, îl apucă uşurel de braţ şi-l trase afară. Unul câte unul plecară toţi de la masă, până când Bailey rămase singură la masă, cu Jake. Nu că i-ar fi păsat. Era mult prea şocată ca să mai aibă fantezii cu el. Câteva minute continuară să mănânce în tăcere, apoi Jake dădu farfuria la o parte şi se frecă pe burtă, cu zâmbetul pe buze.

— Ia spune-mi, cum e să locuieşti într-un far? E aşa distractiv pe cât credeai?

Capitolul 20

Jurnalul de bord al paznicului Brad Jordan

Iulie

Avem o pasăre care atacă orice mişcă în grădină.

E o mierlă agresivă, care-şi protejează cuibul. Presupun că e în stejarul cel mare de la marginea grădinii, dar copacul e atât de înalt şi de înfrunzit, încât

*T*Jtul pentru tine 207*

nu am reuşit încă să-l văd. Oaspeţii sunt destul de speriaţi. Zboară atât de aproape, încât îţi atinge cu corpul chiar umărul sau ceafa. Se apropie numai când eşti cu spatele, deci e cam laşă. Experţii numesc asta „hărţuire”. E destul de sinistru. O dată a venit direct spre ochii mei şi am înlemnit. Nu-mi venea să cred că devine tot mai agresivă şi atacă faţă în faţă. Tot nu m-am clintit. În ultimul moment a virat şi a scos un ţipăt de ameninţare. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul – parcă aş fi fost într-un film 3D, când am văzut-o năpustindu-se aşa spre mine. E incredibil de rapidă. Asta da, instinct matern. E aproape imposibil să mai luăm cina pe terasa ori să ne uităm la filme. Va trebui să aşteptăm până ies puii şi zboară undeva departe, departe de tot.

Sunt foarte îngrijorat în privinţa lui Bailey. De când a aflat adevărul despre far, a început să stea la fereastra de la bucătărie, unde aşteaptă ca pasărea să lovească vreun oaspete şi înregistrează totul cu iPhone-ul. Apoi postează filmuleţul pe pagina de Facebook a pensiunii

(am scris oare că avem şi o pagină de Facebook?!), însoţit de comentarii precum „Incredibil de nostim!” sau „Ia priviţi aici!”

Angel a fost cea mai afectată. Pasărea a trosnit-o în cap de trei ori la rând. Cred că are legătură cu şamponul pe care-l foloseşte. Când stă aproape de mine, simt mereu o aromă de căpşuni. Angel a zis că o trimisese Bailey afară, să cureţe mesele de picnic. Aseară a plouat zdravăn şi de atunci nu s-a mai apropiat nimeni de ele, aşa că sigur nu era nevoie să fie şterse. Angel a tras câte un ţipăt de fiecare dată când a pocnit-o pasărea şi Bailey a postat filmuleţul pe YouTube. Nu i-am spus nimic. În ultimul timp, se pare că singurul lucru care-i face plăcere e să înregistreze oameni hărţuiţi de pasăre. M-aş sacrifica eu, aş sta toată ziua acolo şi aş lăsa creatura să mă sfâşie-n bucăţi, de dragul ei, dar de câte ori mă vede lasă iPhone-ul jos şi se întoarce cu spatele.

Din ziua dezvăluirii dorm pe canapeaua din camera mare. Nu e prea rău, cu excepţia faptului că unul dintre oaspeţii noştri lasă o cutie muzicală să cânte toată noaptea. Cred că e vorba de Kimmy. Nu am zis nimic, pentru că am impresia că o ajută să doarmă.

Mi-aş dori să ştie şi Bailey cât de rău îmi pare.

Nu ştiu cum să explic sentimentul care m-a cuprins în timpul licitaţiei. Ştiu că sună ridicol dacă spun că a fost o putere mai mare decât mine, dar la momentul respectiv a trebuit să o fac. A trebuit să salvez farul.

Am simţit că viaţa cuiva depindea de asta, poate nu chiar a mea, dar… nu ştiu. Am simţit că farul merita o voce. Şi eu eram vocea respectivă. Asta nu e o scuză.

Ar fi trebuit să-i spun adevărul lui Bailey de la bun început, însă n-ar fi singurul lucru pe care i l-am ascuns. Acum ar fi momentul să-i spun toate secretele pe care le-am păstrat, cu toate astea, uite că nu reuşesc.

Ea e încă aici. Prin nu se ştie ce miracol, e încă aici. Mi-aş da viaţa pentru ea. Mi-aş dori să ştie că, indiferent dacă o merit sau nu, mulţumesc fiecărei stele de pe cer pentru existenţa ei. Aş da orice să-i iau durerea, şi nu am iubit-o niciodată aşa de tare cum o iubesc acum.

Pe lângă faptul că-i înregistra pe membrii consiliului în timp ce-iataca mierla lor sălbatică, Bailey se apucase şi de citit. În special cărţi de ficţiune şi câteodată biografii ale unor criminali feroce.

Căpitanul John Smith era un braconier de balene. Se îndrăgostise de Pocahontas. Decapitase trei bărbaţi. Iată un tip care sigur ar fi tăvălit-o pe Bailey pe terasă şi şi-ar fi plantat bucuros sămânţa în corpul ei. Nu că şi-ar fi dorit cumva sămânţa lui Brad în momentul acela. Nu ştia ce voia.

Mătuşa Faye o sfătuise să-şi ia un avocat. De data asta, farmecul lui Brad n-o mai impresionase. În ochii lui Faye, orice minciună în legătură cu o proprietate imobiliară era o crimă pentru care nu exista eliberare condiţionată. O îndemnase să se întoarcă la New York

şi-i oferise vechea ei slujbă. Bailey nu spusese nici da, nici nu. Pur şi simplu nu ştia.

Jesse arătase ceva mai multă diplomaţie, sugerându-i că poate avusese dreptate tot timpul, poatecă, într-adevăr, creierul lui Brad fusese cumva afectat. Îi propusese să-l convingă să facă nişte teste înainte de a lua orice măsură „drastică”.

Nu le spuse nimic mamei sau surorii sale. Meg avea în continuare probleme cu Thomas, dar de câte ori îi cerea Bailey detalii, schimba subiectul. Dacă sora ei nu avea de gând să i se destăinuie, atunci nici ea nu voia s-o facă. Iar dacă i-ar fi spus mamei, însemna ca Brad să trăiască tot restul vieţii cu duşmănia lui Ellen Danvers. Nimeni nu avea dreptul să-i mintă fetiţa. Tatăl ei probabil că ar fi fost mai neutru; ar fi cântărit argumentele ambelor părţi, asemenea unui judecător, apoi ar fi pronunţat un verdict în favoarea lui Bailey. Gândul acesta o făcu să se simtă mai bine, dar tot nu le spuse. Nu avea nevoie de intervenţii exterioare care să-i sporească confuzia. Îl sună chiar şi pe Martin Gregors. În mod straniu, se arătă solidar cu ea.

— Se pare că v-a trădat în adevăratul sens al cuvântului, spuse el.

Bailey se bucură să audă că era de partea ei.

— Exact. Sunt foarte şocată.

— Aveţi un avocat?

— Poftim?

— Nu pare o chestie legală. Ar fi avut nevoie de consimţământul dumneavoastră ca să cumpere farul, nu-i aşa?

— Iniţial, nu. Avea bani gheaţă de la Olivia. Dar când am vândut apartamentul, am investit tot profitul în casa asta. Bailey se simţi brusc vinovată că aduna probe împotriva lui Brad.

— În mod evident, aveţi toate motivele să-l daţi în judecată.

— Nu vreau să-mi dau soţul în judecată, domnule doctor.

De fapt, nu era nevoie să-l mai dea în judecată. Brad se căise deja şi-i oferise orice ar fi dorit ea. Ar fi putut să-i

 convingă pe cei din consiliu să renunţe la societatea de conservare. Ar fi scos farul din funcţiune şi ar fi rămas cu pensiunea. Propusese să-i vândă şi să-i dea ei banii, îi venise chiar şi ideea de a declara că încheiase contractul sub impulsul unei nebunii de moment, în speranţa că har fi putut anula. Se precipita şi nu ştia dacă şi-ar fi putut ţine promisiunile, dar era sincer măcar.

— Îmi doresc doar... Bailey se opri. Oare ce-şi dorea?

— Ce doriţi?

— Nu ştiu.

— Aţi dori să veniţi la biroul meu din Manhattan, să vorbim despre asta?

— Nu ştiu.

— Uite ce e. Aţi avut un şoc. Este normal să fiţi indecisă.

— Cred că da.

— Dacă decideţi că aveţi nevoie de ajutorul meu, uşa mea este mereu deschisă.

Bailey încuviinţă cu o mişcare a capului, cu toate că el nu o putea vedea, şi închise telefonul fără să-şi ia rămas-bun, în speranţa că asta o va face să pară şi mai nehotărâtă.

Pe terasă se desfăşura o nouă reuniune a consiliului. Era un loc ciudat să tragi cu urechea fără să fii văzut. Sigur că fusese şi Bailey „invitată11 la şedinţă, că doar era membră în consiliul director. Dar ea nu voia să meargă la nicio şedinţă de-a lor. În afară de asta, primise un e-mail prin care cineva care avea de gând să plătească şederea făcuse o rezervare pentru următorul weekend. Rezervările oaspeţilor care plăteau aveau prioritate în faţa celor care stăteau pe degeaba, chiar dacă erau membri ai consiliului director. Dacă erau sincer preocupaţi de conservarea farului, atunci niciunul dintre ei nu ar fi trebuit să obiecteze la adresa faptului că oaspeţii plătitori aveau prioritate. Bailey luase în sfârşit o decizie. Venise momentul să-şi ia tălpăşiţa cei din consiliul director. Îşi puteau ţine şedinţele şi online.

— Un bănuţ să-mi spui la ce te gândeşti?

Surprinsă, întoarse privirea de la fereastră. Jake stătea în faţa ei, cam la un metru depărtare.

— Salut.

— Te-am întrerupt de la ceva?

— Aruncam o privire la cei din grup. Să văd dacă au nevoie de ceva.

— Mă duc în oraş, spuse Jake. Mă întrebam dacă nu ţi-ar face plăcere să vii cu mine.

În oraş. Avea nevoie de lucruri din oraş, nu? Cumpăraseră o grămadă de mâncare, deci în domeniul ăsta totul era în regulă. Nu aveau nevoie nici de mobilă, sau de cărţi, sau de… ce mai era oare prin oraş?

Nu conta. Ce conta era ce nu era în oraş, respectiv oameni care să-i acapareze terasa oricare să-i stoarcă toată energia.

— Mi-ar plăcea la nebunie să merg în oraş, spuse Bailey. Trebuie să merg în oraş.

Zâmbetul lui Jake păru inocent.

— Sper să nu te deranjeze să mergi cu mine pe skijet.

Oare licărise ceva în privirea lui? Avea oare voie să facă asta? Avea oare voie să împartă un skijet cu alt bărbat?

— L-aş putea suna pe căpitanul Jack, zise ea.

Trebuia să se prefacă măcar că nu voia să se urce pe skijetul lui, nu? Chiar dacă se şi vedea strângându-l în braţe.

— Grozav. Tu-l suni pe bravul căpitan, iar eu sar în duş. Aş vrea să te duc la cină, şi nu vreau să mă dea afară pentru că miros a sălbăticie.

„Cină?” se gândi Bailey. Nu fusese vorba despre cină. Dar nu spuse asta, ci mai dădu o dată din cap în semn de aprobare. Când Jake plecă, se uită iarăşi pe fereastră. Brad captase atenţia tuturor şi gesticula vioi. Când îşi termină discursul, râseră cu toţii.

Porni cu paşi apăsaţi spre terasă, repetându-şi discursul în minte.

„Mă duc în oraş”.

„Mă duc în oraş cu Jake”.

„Mă duc în oraş, şi Jake se pare că merge şi el tot acolo”.

„Jake m-a întrebat dacă aş vrea să merg cu el în oraş. Cu skijetul.

Dar o să luăm feribotul. Vrea să mă ducă la un local, să luăm cina”.

„Jake m-a întrebat dacă aş vrea să merg cu el în oraş şi, de vreme ce o să ajungem acolo la vremea cinei, mi-a propus să mâncăm ceva. Acum e la duş, ca să nu miroasă a sălbăticie”.

În timp ce se apropia de terasă, îl auzi pe Brad cum vorbea.

— Olivia mi-a fost ca o mamă. Sper din tot sufletul că a trecut de partea cealaltă.

— Putem încerca să o contactăm.

Vorbise Angel. Normal.

— Să o contactăm acum? zise Bailey. Membrii grupului încetară orice discuţie şi o priviră fix. Aşa, ca într-o şedinţă de spiritism? continuă ea.

— Bails, spuse Brad ridicându-se în picioare. Ai venit să ni te alături?

— Nu. Mă duc în oraş cu Jake. Cu skijetul lui.

— Poftim? făcu Angel.

Bailey îşi mută privirea de la Brad la Angel. Nu părea prea fericită. De ce? Femeia asta îl voia pe soţul ei şi pe omul bun la toate?

— Mi-ar plăcea să merg cu tine în oraş, spuse el.

— Jake a întrebat primul, replică Bailey. Mă duc în oraş cu Jake. Cu skijetul lui.

— Bine, spuse Brad.

— Bine, spuse Bailey.

— Sper ca micul lui skijet să se dovedească sigur.

— O, nu. În niciun caz nu se poate spune că e mic.

Brad îşi încleştă pumnul, dar zâmbi.

— Vreau să te distrezi. Ai muncit prea mult.

La naiba, chiar aşa era! Fusese foarte ocupată cu vasele, podelele, cearşafurile, încărcatul filmelor pe Facebook.

— Probabil că o să luăm şi cina în oraş, adăugă ea.

— Cina? repetă Angel.

Părea furioasă. Care era problema ei? Voia ca Bailey să stea pe-aproape, să se asigure că Angel îşi primea ea cina? Ofereau cazare şi micul dejun, nu cazare şi cină.

— Să vă distraţi, îi ură Brad scrâşnit.

— O, sunt sigură că da, spuse Bailey.

Avu impresia că pe fruntea lui crescuseră două coarne de taur.

„Barcelona”, se gândi. Nud mai văzuse scoţând fum pe nări în halul ăla de când fuseseră la Barcelona.

Aveau douăzeci de ani, iar Spania era terenul lor de joacă. În clubul de la malul mării, Bailey se îmbrăcase cu o rochie albastră extrem de scurtă, care-i punea în evidenţă decolteul, în timp ce tocurile de şapte centimetri îi lungeau picioarele. Îşi petrecuse ore întregi pregătindu-se în timp ce Brad fusese la muzeul Miro şi, cu toate că el îi spusese că nu ar fi trebuit să-l rateze, meritase din plin, căci arăta grozav. De aceeaşi părere fuseseră şi toţi bărbaţii spanioli de pe ringul de dans. Pierduse şirul tuturor tipilor cu care dansase ori se sărutase; chiar şi un băiat într-un scaun cu rotile. Mai devreme, în ziua aceea, Brad sărutase pe ambii obraji o fată frumoasă care nu făcuse altceva decât să-i spună că spaniola lui era excelentă pentru un american.

— Suntem în Europa, îi spusese el când protestase. Aici săruturile sunt ca strângerile de mână.

Dacă aşa stăteau lucrurile, Bailey avea de gând să nu rateze niciun băiat care-i ieşea în cale. Zis şi făcut. Până spre sfârşitul nopţii, Brad era înnebunit de gelozie. Veni valvârtej la ea în mijlocul unei asemenea „strângeri de mână”, o luă cu blândeţe de un braţ (deşi ea avea impresia că ar fi vrut să i-l smulgă cu totul), şi o trase deoparte. Mai mulţi bărbaţi ridicară vocile în semn de protest. Bailey le făcu cu ochiul şi era toată numai un zâmbet, până văzu privirea din ochii lui Brad. Era de-a dreptul furios. Chiar era gelos? Când înţelese, o străbătu un fior din cap până-n picioare. Brad Jordan era gelos pe ea! Pentru prima dată în relaţia lor de iubire, în care ea se ţinuse mereu după el, dinamica puterii se înclinase în favoarea lui Bailey. Avea de gând să se bucure de fiecare secundă. Erau sute de fete frumoase în jurul lor, însă Brad se concentra doar asupra ei.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă inocent.

— Tu! Şi toate săruturile tale.

— Suntem în Europa, remarcă Bailey. E ca o strângere de mână.

— Am priceput, gata. Eşti supărată din pricina fetei ăleia. Dar nu am făcut decât să o sărut pe obraz, Bailey. Pe obraz. Tu îi săruţi pe buze pe toţi spaniolii care-ţi ies în cale!

Bailey îşi îndreptă spatele şi-şi puse mâinile în şold.

— Recunoaşte că ţi-a plăcut de fata aia.

— Nu. Nu am ce să recunosc.

— Adică, dacă ar fi fost o babă şi nu o fetiţă atrăgătoare, te-ai fi comportat exact la fel?

— Da, spuse Brad. Şi acum, să mergem.

O porni către ieşire, ca şi cum ea ar fi trebuit să se arate pe loc de acord. În loc de asta, Bailey nici nu se clinti. Brad se duse până la uşă fără să arunce vreo privire înapoi. Era atât de sigur că ea avea să-l urmeze. La rândul ei, era sigură că avea să vină după ea, aşa că se întoarse pe ringul de dans şi încercă să se rătăcească printre corpurile transpirate care se unduiau. Nu se uită nicio clipă înspre uşă. Dansă de una singură şi se dădu la o parte când diverşi tipi încercau să-şi lipească trupul de al ei, căci, odată ce-i dovedise lui Brad ce avea de dovedit, nu mai avea nevoie de băieţi ciudaţi. El era singurul băiat pe care-l dorea.

Se distră de una singură, în mijlocul aglomeraţiei aceleia, în timp ce transpiraţia i se strângea la ceafă, iar muzica îi vibra prin tot corpul. Se prea poate să fi petrecut aşa doar câteva minute, dar ea avusese senzaţia că dansase ore întregi. Când fu gata să plece acasă, îşi aruncă din întâmplare privirea spre mezanin, şi prima persoană pe care o zări fu Brad. Stătuse în centru, în faţă, urmărind-o cu privirea. Se uita la ea cu atâta devotament şi dorinţă, încât dacă ar fi lovit-o fulgerul chiar în acel moment, ar fi murit cea mai fericită fată de pe faţa pământului. Îşi dăduse seama chiar atunci că, într-o bună zi, aveau să se căsătorească.

Şi acum? Cum s-ar fi simţit dacă ar fi lovit-o fulgerul chiar în acel moment? S-ar fi furişat către Rai cu coada-ntre picioare. Pentru că indiferent cum priveai problema, se folosea de un meşter tânăr şi frumos

şi de skijetul lui imens ca să se răzbune pe soţul ei, care o minţise în legătură cu farul.

Era frumos în oraş. Trecură pe la magazinul de antichităţi şi pe la librărie, chiar şi pe la florărie, înainte de se opri la o cafenea unde comandară cafele cu lapte şi vorbiră câte-n lună şi-n stele aşezaţi pe nişte canapele cam tari. Jake îi povesti despre călătoriile lui; despre excursiile lui la Beijing, în Thailanda şi Hong Kong, iar Bailey îl ascultă cu prefăcută atenţie.

— Eşti la mii de kilometri depărtare, remarcă el.

Uimită, își ridică privirea. Iar se uita fix la ea, cu o intensitate greu de ignorat. Bailey simţi un fluture-n stomac. Era bucuroasă că bătrânul căpitan Jack fusese de acord să-i ducă şi să-i şi aducă înapoi din oraş, pentru că, în ciuda a ceea ce-l lăsase pe Brad să înţeleagă, nu ar fi fost corect să stea lipită aşa de tare de Jake.

— Scuze. Sunt un pic cam zăpăcită.

Jake se aplecă spre ea.

— Zăpăcită. Ca şi lumina ta.

Lumina ei? O, Doamne, oare o luase şi el razna?

— Lumina mea? repetă Bailey cu voce tare.

— Raza de lumină din turn. E cam nehotărâtă de vreo două zile încoace.

— Da?

Oare se mai uitase la lumină în ultimele două zile?

— Azi-noapte a licărit de trei ori la rând. Ca un semnal SOS.

Cu un sentiment de vinovăţie, Bailey se uită pe furiş la telefonul mobil. Cei de la paza de coastă o sunaseră de mai multe ori în dimineaţa aceea, dar fusese prea supărată ca să le răspundă. Sigur era în legătură cu lumina. Era tipic. Își cheltuiau toţi banii ca să salveze un far care nici măcar nu funcţiona.

— Olivia, murmură ea.

— Cine?

Nu intenţionase să aducă vorba despre asta, dar iată că o făcuse. Poate că Brad schimba ritmul pulsaţiilor încercând să o „contacteze”. Grupul îl influenţa cum

216 Mary Carter nu se putea mai rău. Probabil contribuiseră cu toţii la experiment.

— Trebuie să dau un telefon, spuse ea. Mulţumesc pentru că mi-ai dat de ştire.

— Aa! făcu Jake. Deci nu e nicio fantomă?

— Ce fantomă?

— Se zvoneşte că locui bântuit.

— Am auzit şi eu. Nu, nu e nicio fantomă. Doar un om trecut de prima tinereţe, aflat în plină criză.

— Nu-mi spune că te consideri trecută de prima tinereţe!

— Mă refeream la Brad. Dar şi eu sunt…

— Frumoasă.

Cuvântul pluti prin aer şi îi transmise o undă electrică pe şira

spinării.

— Mulţumesc. Sunt şi măritată.

— E o căsnicie fericită?

— Nu întotdeauna, spuse ea. Dar pentru scopul acestei discuţii, va dura cu siguranţă „până când moartea ne va despărţi11.

Mai târziu, după ce se întorsese pe insulă, lui Bailey tot nu-i venea să creadă că rostise aşa o neghiobie: „Pentru scopul acestei discuţii1. Oare lăsa deschisă posibilitatea ca ea şi Brad să nu ajungă la partea cu „până când moartea ne va despărţi11? Lua oare o decizie subconştientă, se depărta deja de el, se elibera din mreje, punea cruce căsniciei lor? Pe de altă parte, putea spune cu siguranţă că aveau să treacă peste asta? Era oare cineva care să o poată spune?

Capitolul 21

— Îţi jur, spuse Brad. Nu mă joc în niciun fel cu lumina!

Erau amândoi în turn şi vorbeau în şoaptă, deşi era imposibil să-i audă careva.

— A zis că a clipit repede de trei ori, ca un semnal SOS, insistă Bailey.

— Dacă s-ar fi întâmplat asta, nu ne-ar fi zis ceva cei de la paza de coastă?

— Au sunat. Nu am răspuns eu.

— Bailey. Dacă ar fi crezut că facem noi ceva cu lumina, ar fi bătut la uşa noastră în câteva secunde.

— Crezi că minte?

— Nu ştiu.

Bailey era curioasă dacă avea să-i ţină morală pentru că fusese în oraş cu Jake. Brad nu zise nimic, deşi ea ştia sigur că îi văzuse urcându-se pe feribotul căpitanului Jack. De ce nu mersese cu skijetul? De ce era Brad singurul care nu se purta corect? Nu că ar fi făcut ceva care să o rănească. Era cu atât mai dificil să fie mânioasă pe el.

— Avem o cerere de rezervare pentru weekendul viitor, îl informă.

— Dar grupul stă şi săptămâna viitoare.

— Atunci vor trebui să plătească.

— Le-am promis că...

— Noi suntem paznicii, nu?

— E stipulat în contract. Nimeni nu ne poate lua vreodată locul

acesta, Bails. Îţi jur. Putem sta aici până în ziua morţii noastre.
— Dar nu îl putem lăsa copiilor noştri.
„Noi nu avem copii" era marea problemă nespusă dintre ei.
— Putem numi noii paznici, spuse Brad, evitând să preia subiectul copiilor.
— Bine, atunci. Consiliul director. Ori scot banii, ori îşi scot bagajele afară.
— Printre ei se numără şi micul tău prieten din cort?
Iată, în sfârşit, un pic de gelozie.
— Da, inclusiv el. Toţi cei care vor să rămână trebuie să plătească.
— Dar mai avem atâtea de făcut, spuse Brad.
— Te referi la faptul că trebuie să luaţi legătura cu Olivia?
— Chiar trebuie să foloseşti tonul ăsta sarcastic?
— Nici măcar nu mă crezi când îţi spun că stăm într-o casă bântuită!
— Pentru că nu este! E o casă veche.

— Tu însă crezi în stafia Oliviei?
— Nu. Nu chiar. Olivia nu e o stafie.
— Cu toate acestea, vei ţine o şedinţă de spiritism.
— Nu e o şedinţă de spiritism. E un... cerc de energie.
Azi e miercuri. Când vin oaspeţii?
— Vineri, răspunse Bailey după o mică ezitare.
— Atunci hai să-i lăsăm pe cei din consiliu să stea până vineri dimineaţă, propuse Brad.
— Bine. Dar trebuie să plece până la nouă dimineaţa.
— Nouă?
— Va trebui să deretic prin trei camere.
— Am să te ajut eu.
— Tot avem nevoie de timp.
— Bine. La ora nouă sau zece.
— La nouă.
— S-a făcut.
— Ce mai e şi... cercul acesta de energie?
Bailey se străduia. Se străduia cât putea ea de tare. Dar nu putea renunţa la sarcasm, nu putea şi pace! Chiar şi aşa, Brad o privi plin de

recunoştinţă. Trăsăturile feţei i se înmuiară şi părea aşa de încrezător, că-i frânse inima.

— O să... stăm într-un cerc în timp ce ne ţinem de mână şi ne vom concentra toată energia ca să o ajutăm pe Olivia să meargă spre lumină.

— E o şedinţă de spiritism în toată regula!

— Poţi să-i zici cum vrei.

— E o şedinţă de spiritism.

— Încetează!

— Bine. Dar am să particip şi eu de data asta, şi nu mă poţi opri.

Spre surprinderea ei, Brad o luă de mână.

— Speram să spui asta, zise el.

— Chiar aşa?

— Da. Dacă Olivia apare totuşi, voi două aveţi nişte subiecte pe care să vă reconciliaţi, nu-i aşa?

— A, da. Sigur că da. „Dacă prin reconciliere te referi la faptul că vreau să-i dau cenuşa afară din casa mea”.

— Ai să scrii despre această şedinţă de spiritism, în fine, cerc de energie, în jurnalul online? Scuze, în jurnalul de bord al paznicului?

— Nu.

— Cred că ar trebui.

— De ce?

— Pentru afacere. Toată lumea vrea să audă poveşti cu stafii.

— Bailey, nu cred că gândeşti corect.

— Tu eşti cel care a vrut să transforme farul într-o pensiune, ripostă ea. Eu fac tot ce-mi stă în putinţă ca să adun o clientelă.

— Şi ai tu impresia că vor să audă poveşti cu stafii?

— Nu e o impresie, ştiu sigur.

Era adevărat. Stafiile erau foarte la modă în perioada aceea.

— Bine, am să scriu despre asta în jurnalul de bord.

Bailey îl cuprinse cu braţele şi-l sărută. Apoi îşi aminti că era supărată pe el. Brad păru în culmea fericirii, însă peste câteva clipe se posomorî.

— Îmi cer mii de scuze. Te iubesc. Ştii asta, da?

— Ştiu, spuse ea. Dar nu ar fi trebuit să ţii un asemenea secret faţă de mine.

— Ai dreptate. Nu-mi place să fac asta. Nu ştiu ce-i cu mine. Sunt

un laş…

— Lasă criticile în seama mea, bine? Nu-mi place să te aud cum te denigrezi de unul singur.

— Mai trebuie să-ţi spun ceva. Ceva ce ar fi trebuit să-ţi spun cu secole în urmă.

Chiar în acel moment, raza care traversa fluviul scăpără. În loc de patru pulsaţii de lumină şi una de întuneric, clipi rapid, de trei ori la rând. Bailey şi Brad se apropiară de fereastră şi se uitară cu atenţie la fascicul. Aproape imediat după aceea, telefoanele mobile ale amândurora începură să sune.

— Paza de coastă, spuseră în acelaşi timp.

Îşi mutară încet privirile către sursa automată. Nu o atinsese niciunul din ei. Nici măcar nu se apropiaseră de ea.

— Cred că nici luminii nu-i place să ţii secrete, spuse Bailey.

— Sau din contră, nu vrea să vorbesc.

— Ei bine, atunci ai fost salvat de raza de lumină. Aş prefera să nu-mi destăinui şi următorul tău secret obscur până nu-mi cer scuze de la cei de la paza de coastă.

— Bailey, murmură el.

Bailey se apropie şi-l sărută pe obraz.

— Serios. Nu pot face faţă decât unei singure crize odată, bine? În afară de cazul în care ai o aventură…

— O, Doamne, nu! Niciodată. Niciodată, Bailey…

— Glumeam. Linişteşte-te. Îţi pune viaţa în pericol? Eşti bolnav?

— Nu.

— E nevoie să ne ocupăm chiar acum de asta?

— Cred că nu.

— Atunci, mai târziu. Bine?

— Bine.

Bailey zâmbi. În acel moment, nu-i păsa câtuşi de puţin despre ce era vorba. Avusese parte de mai multe veşti decât putea duce. Dar fusese straniu felul în care scăpărase lumina tocmai în momentul în care Brad urma să-şi descarce sufletul încă o dată. Probabil că elibera atâta energie, încât interfera cu circuitele electrice. Un concept total deplasat, într-adevăr, dar ea se obişnuise de acum cu chestiile deplasate. Se îndoia totuşi că cei de la paza de coastă aveau să arate

aceeaşi deschidere către explicaţiile ei.

Îl luă pe Brad de mână şi coborâră scările ca să înfrunte echipa de urgenţă.

În dimineaţa următoare, Bailey se trezi devreme. Nu dormise foarte bine după săpuneala primită de la paza de coastă. Era sistemul lor de iluminare, ei erau cei care făcuseră setările automate; cu toate astea, pentru că nu-şi puteau da seama ce era în neregulă, dădeau vina pe Brad şi pe Bailey. Poate că nici Bailey, la rândul ei, nu ar fi trebuit să insiste atâta spunând mereu că era problema lor, dar, serios acum, greşea cu ceva?

T? tu (pentru tine 221

Ca o consolare totuşi, cei din consiliu urmau să-şi ia tălpăşiţa. Voia ca micul dejun să fie cu totul special, în cazul în care stafiile ar fi înţeles greşit ideea ei cu „plătiţi dacă vreţi să mai staţi”. În timp ce se îndrepta către bucătărie, observă cartea de oaspeţi, care era deschisă. Cineva făcuse o însemnare grăbită în ajun.

„CE MAI TRATAŢIE! CÂTA OSPITALITATE! MII DE MULŢUMIRI!”

Textul nu era semnat. De asemenea, fusese scris cu un pix roşu şi nu cu cel negru pe care-l pusese Bailey lângă cartea de oaspeţi. Cea mai frapantă era însă utilizarea majusculelor. Respectivul nu ştia oare că majusculele păreau ofensatoare? „CE MAI TRATAŢIE! CÂTĂ OSPITALITATE! MII DE MULŢUMIRI! 11

„Doamne, Dumnezeule11, îşi spuse Bailey. „Cine a scris asta? 11 Era un ton sarcastic, în bătaie de joc. Stăteau cu toţii pe degeaba, ea şi Brad erau tot timpul la dispoziţia lor – în fine, micul dejun fusese servit într-o atmosferă cam tensionată, cu o zi înainte, dar ce mai voiau? Această atitudine grosolană nu putea fi tolerată. Ridică receptorul şi-l sună pe căpitanul Jack.

Erau cu toţii aşezaţi în jurul mesei şi-şi aşteptau micul dejun. Mirosul de ouă, şuncă şi clătite persista în toată bucătăria. Bailey avea chiar şi fructe proaspete şi fulgi de ovăz, pentru Kimmy. Până şi Vera părea în largul ei. De la incidentul cu mâncatul în timpul somnului dormea în cort, cu Daniel. Noua dragoste probabil că-şi făcea efectul, căci Vera nu mai luase bucătăria cu asalt de atunci încoace. Bailey nu şi i-ar fi imaginat pe cei doi împreună, nici în ruptul capului. Mai avea multe de învăţat despre oaspeţii ei. Aşadar, împricinatul putea fi oricare.

Rămase în picioare, în capul mesei, cu ambele mâini ocupate. Dar în loc să le dea farfuriile, ţinea o hârtie şi un mănunchi de pixuri roşii. Căpitanul Jack o ajutase să facă rost de ele, deşi o costase ceva.

— Înainte să mâncaţi, va trebui să scrieţi câte un comentariu pe bucata asta de hârtie, cu pixul roşu, le spuse.

— Bailey?

Brad stătea în spatele ei, sprijinit de blat. Bailey nu-l băgă în seamă. Ştia deja cum arăta scrisul lui; nu trebuia să participe şi el.

— Puteţi scrie orice, dar să fie cu majuscule.

— Bailey? insistă Brad. Putem vorbi ceva?

Folosea un ton pe care-i cunoştea prea bine. Dacă nu-i acorda atenţie, conflictul ar fi escaladat. Era exact aşa cum se temuse – nu aveau să mai fie niciodată singuri, să se poată certa în linişte. Sheila ţinea tot teancul de hârtii în mână, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Te rog să păstrezi o foaie, iar pe celelalte să le dai mai departe, îi zise Bailey. Mă întorc imediat. Se duse lângă Brad şi îi şopti: Ce-i?

— Ce faci?

Îl luă de braţ şi-l duse la cartea de oaspeţi. O deschise la ultima pagină scrisă şi-i arătă comentariul. Brad îl citi cu voce tare:

— „Ce mai trataţie! Câtă ospitalitate! Mii de mulţumiri! „Grozav, spuse el încântat.

Lui Bailey îi venea să-i dea cu cartea în cap. În opinia ei, cuplurile căsătorite ar fi trebuit să aibă dreptul la câteva runde pe zi.

— E pe un ton sarcastic, uită-te şi tu. A scris cu roşu şi cu majuscule.

— Poate e cineva mai pasional. Roşul este culoarea pasiunii.

Brad vedea mereu părţile bune ale oamenilor. Ea nu s-ar fi gândit la aşa ceva din prima. Roşul se asocia la fel de bine cu furia sau cu mâncarea de ardei iuţi.

— Crede-mă pe cuvânt. Nu-i un mesaj prea frumos.

El aruncă o privire către uşa bucătăriei.

— Aşadar, care-i planul, Nancy Drew1? Strângi mostre de scris de mână?

— Exact asta fac, pe cinstea mea!

Brad își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Nu poți face așa ceva. Fiecare este liber să scrie ce vrea.

— Cine stă pe degeaba nu are niciun fel de libertate de exprimare, decretă Bailey. Se întoarse în bucătărie și se opri în capul mesei. A scris toată lumea ceva cu majuscule? întrebă ea.

— Eu nu pricep, spuse Sheila. Ce trebuie să scriem?

— Ce-ar fi să scrieți o scrisoare de bun-rămas? propuse Bailey. Apoi zâmbi, cu gura până la urechi, ca să îndulcească lovitura. Sunt sigură că, în calitatea voastră de membri ai consiliului director, veți fi peste măsură de încântați să aflați că weekendul viitor vom avea primii oaspeți care vor plăti. Așadar, asta este ultima noapte în care veți sta aici pe degeaba. Dacă doriți să mai rămâneți, va trebui să vă plătiți camerele. Și corturile, adăugă ea, privind către cei vizați.

— Și cum rămâne cu cercul nostru energetic? vru Sheila să știe.

— Ședința de spiritism se va ține diseară. La șapte fix.

— E un cerc de energie, o corectă Angel.

— Vă rog să dați hârtiile mai departe, iar în timpul acesta eu voi servi micul dejun, spuse Bailey. Începea să-și piardă răbdarea. De ce-i răspundeau mereu? Se uită la bucățile de hârtie pe măsură ce le primea înapoi. S-a semnat toată lumea?

— Ce materie predai? o întrebă Angel, pufnind zgomotos în râs. Am uitat să verific despărțirea în silabe.

Brad îi luă foile din mână și le puse pe dulap.

— Cine ce vrea la micul dejun? spuse el, dând-o ușurel pe Bailey la o parte din drum.

Bailey se duse tiptil până la teancul de hârtii. Niciuna nu era semnată.

1 Eroina unei serii de romane detectivistice create în anii ’30 (n.tr.)

„CE AR TREBUI SĂ SCRIU? 11

„ÎMI PLAC LA NEBUNIE FARURILE!!! 11

„MI-E FOAME”.

„EȘTI FRUMOASĂ”.

„CE PROSTIE!”

Restul erau goale. Se întoarse să vadă dacă îi mai rămăsese

vreun strop de şampanie în frigider, căci avea nevoie de ceva ca să-i treacă enervarea, şi observă că până şi acolo scrisese cineva cu literele magnetice:

„IEŞI AFARĂ”.

Era o glumă? Oare îşi scrisese Vera mesaje ei însăşi, în timp ce mânca în somn? Ca să completeze scena dezastrului, nu mai era nici suc de portocale, darămite şampanie. Brad îi servea pe oaspeţi, dar ei nu-i oferise nici măcar o ceaşcă de cafea. Până îi veni rândul la ibric, era deja gol. Se apucă să facă altul, proaspăt. Deschise dulapul ca să ia cafeaua, însă tocmai atunci Brad trecu pe lângă ea şi închise uşa dulapului cu şoldul, peste degetul ei mare.

O, Doamne, ce durere! O apucă deodată o furie incontrolabilă. Se ghemui şi scoase un urlet. Era cea mai proastă dimineaţă din viaţa ei. Era obosită, era enervată, nu i se dăduse nici cafeină, nici mâncare, soţul ei îşi iubea nenorociţii de pantofi mai mult decât pe ea, abia aflase că nici măcar nu erau proprietarii acelui albatros clipitor, unul dintre oaspeţii lor era lipsit de orice urmă de consideraţie, al dracului pui de...

Şi acum îşi mai prinsese şi degetul în uşa dulapului. Braţul ei zvâcni şi apucă primul obiect care-i veni la mână. O bucată de unt, într-un vas ceramic. îl azvârli cu putere până în cealaltă parte a încăperii. Se făcu ţăndări când se izbi de dulapurile din lemn de mahon, apoi căzu în chiuvetă, cu zgomot infernal.

— Bailey, Bailey, Bailey!

Brad încercă să-i ia mâinile într-ale lui. Probabil că încerca să o împiedice să mai arunce vreun obiect, dar ea exact asta voia. Se simţise aşa de bine când auzise zdrăngănind vasului care căzuse în chiuvetă! Ar fi îndrăznit să spună că o şi calmase un pic. Ce mai putea arunca? Poate ceva mai moale, ca să nu se sperie oaspeţii. Deşi nu ei erau ţinta. Brad încerca în continuare să o apuce de mâini.

— Nu mă atinge. Mă doare. Toţi oaspeţii o priveau acum fix. Mă doare, repetă ea. Mă doare rău de tot.

— Vrei nişte gheaţă?

Jake pusese întrebarea. Se ridicase de pe scaun şi se învârtea în jurul ei. Bailey se uită la Brad, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi el ce atent e?” Spre mare ei disperare, simţi cum o podidea plânsul. Toată

viaţa plânsese din cele mai stupide motive, în cele mai nepotrivite momente. De obicei în public, în faţa străinilor. Dacă ai fi aşezat-o pe o canapea, cu o cutie de şerveţele alături şi cu televizorul aprins, când rula un film lacrimogen pe Hallmark, *nada1*!

— N-am nimic, zise în cele din urmă.

Jake dădu aprobator din cap, trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre bufet. Răsfoi hârtiile, puse una deasupra şi împinse teancul către ea.

„EŞTI FRUMOASĂ”.

Uimită, Bailey îşi feri privirea. S-o creadă frumoasă când era în halul acesta? Când turba de furie, urla şi azvârlea cu obiecte prin cameră? Of, tinerii ăştia, erau mereu atraşi de chestiile dramatice! Probabil o credea o pisică sălbatică. Bărbaţilor le plăceau femeile sălbatice în pat. Ea era oare nebună şi sălbatică în pat? Ultima oară când făcuse dragoste cu Brad nici nu-şi scosese cămaşa de noapte, iar pe la mijloc se uitase la rebusul de pe noptieră şi-şi dăduse seama că, pe verticală, cuvântul de şase litere care-i lipsea era „aiurea”.

1 Nimic (în spaniolă, în original) (n.tr.)

Dar asta nu însemna că nu mai ştia ce înseamnă pasiunea. Fusese sălbatică în pat. Oh, câte nopţi la rând nu riscase, alături de Brad, şi inventaseră poziţii noi, folosiseră cuvinte murdare, ţipaseră, ba se şi muşcaseră unul pe altul. Pe atunci îl obliga să folosească prezervative, deşi lui nu-i plăceau. Iar acum nu-l mai putea convinge nici în ruptul capului să renunţe la ele. Probabil că avea unul pus chiar în acel moment, ca să fie sigur.

Trase adânc aer în piept. Era cazul să se potolească. Oaspeţii o priveau în continuare fix.

— E în regulă, le spuse. E totul bine. Câtă vreme nu are nimeni nevoie de unt.

Mai târziu, după ce insistase să strângă singură resturile de la micul dejun, Bailey observă cartea de oaspeţi, deschisă iar. Era un mesaj nou. Scris tot cu pix roşu. Şi tot cu majuscule:

„MICUL DEJUN A FOST DE-A DREPTUL ÎNFRICOŞĂTOR!!

DATA VIITOARE SĂ ÎMPARŢI CĂŞTI DE ZPROTECŢIE”.

Întoarse capul să strige după Brad şi-l descoperi în picioare, în spatele ei. îi arătă cu degetul ultimul comentariu.

— Nici măcar nu am aruncat în direcţia lor, se văicări ea.

— Ştiu, zise el trăgând-o la pieptul lui şi sărutând-o pe creştet. Pe de altă parte, poate ar trebui să ne gândim serios la căştile alea de protecţie.

Capitolul 22

Toată lumea era aşezată într-un cerc, în camera principală. Erau câteva lumânări aprinse, dar nu exagerat de multe. Unui străin i s-ar fi părut că era şedinţa unui club de lectură sau a unui grup de întrajutorare. Bailey dorise să aducă şi scaune, însă Daniel insistase să stea pe jos. Se gândi că tipul ăsta s-ar fi înţeles de minune

cu evadatul lor. Oare cum îl chema? Harold. Cum de uitase? Nu-ţi rămâne pentru totdeauna în memorie numele primului prizonier cazat? se întreba dacă fusese până la urmă prins şi unde era în acel moment.

Aşa avea să fie mereu, cât timp se ocupau de pensiune. Oamenii aveau să vină şi să plece de lângă ei, cu poveştile lor şi cu vieţile lor dramatice. Poate că unii aveau să se reîntoarcă an după an, dar în rest avea să fie ca o telenovelă care nu se mai sfârşeşte şi-n care actorii principali sunt înlocuiţi mereu.

Vera era singura care apăruse îmbrăcată special pentru şedinţa de spiritism. Se dăduse cu mult fard pe pleoape, îşi pusese gene false şi o rochie lungă, mov, la care asortase o bentiţă pe care şi-o încolăcise pe cap de parcă suferea de o migrenă cumplită.

Bailey se uită de jur-împrejur la micul grup eclectic şi se gândi: „Dacă m-ar vedea părinţii mei acum!” în momentul acela probabil că stăteau în jurul mesei din bucătărie şi discutau articolele din *New York Times*. Dacă ar fi ştiut ce făceau fiica şi ginerelelor, tatăl ei ar fi dat dezaprobator din cap şi ar fi spus: „În ce chestie hipiotă, tipic californiană v-aţi băgat?”

„Nu e vina mea”, ar fi răspuns Bailey. „Creierul lui Brad a fost afectat, iar eu încerc să dreg afacerea. Stafiile sunt foarte la modă acum, datorită televiziunii prin cablu”.

Fascinaţia oamenilor probabil că avea legătură cu frica lor de moarte. Stafiile dovedeau că viaţa de apoi există. Toată lumea căuta răspunsuri. Mai puţin cei din grupul reunit la far, convinşi că le ştiau.

Începură cu o recapitulare a ultimei lor întâlniri.

— Aşadar, spuse Vera, ce întrebare am adresat grupului la ultima reuniune?

Sheila ridică mâna. Vera încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Ai întrebat cine vrea să scrie o carte despre experienţa prin care a trecut.

— Exact. Şi ia să vedem, mâinile sus, cine o să scrie o carte?

Ridicară cu toţii mâinile, cu excepţia lui Bailey.

— O să scrii o carte? îl întrebă pe Brad.

Oare ce secret voise să-i dezvăluie în ajun?

— Am început-o deja, spuse Brad.

Ar fi fost nepoliticos din partea ei dacă şi-ar fi masat rădăcina nasului şi ar fi închis ochii?

— Ai fost mort numai treisprezece minute. O să fie o carte foarte scurtă.

Deşi ceilalţi nu păreau să-i aprecieze simţul umorului, Brad îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. După atâţia ani petrecuţi împreună, un lucru era cert: îi pricepea glumele. Poată că dragostea putea învinge totul, chiar şi fenomenele supranaturale.

— Bailey are un nemaipomenit simţ al umorului, explică el. De limba ei ascuțită m-am îndrăgostit întâi și-ntâi.

— Şi de chestiile pe care ştiam să le fac cu ea, adăugă Bailey.

— Vedeţi? exclamă Brad uitându-se la cei din grup şi aşteptându-le aprobarea.

— Trecem mai departe, zise Angel.

— Cartea mea o să combine experienţa de dincolo de moarte cu mâncatul în somn. Am să o intitulez *Cadavrul meu pare supraponderal*? Când Bailey îşi dădu una peste gură ca să nu pufnească în râs, Vera i se adresă pe un ton mărinimos: Nu-i nimic, poţi să râzi. E mult umor în toată treaba asta.

— A mea o să semene cu *Vrăjitorul din Oz*, anunţă Daniel. Doar că nu o să fie nicio Dorothy şi niciun rahat din ăla cu cărarea galbenă şi chestii de genul ăsta. Doar eu şi Copac, care ne întâlnim cu Creatorul şi mergem împreună cu el pe o coadă lungă, plină de gropi.

— Pe o potecă vrei să zici, șopti Kimmy.

Vorbise atât de încet, că se aplecară cu toţii spre ea să o audă.

— Nu! tună vocea lui Daniel. Am zis coadă. Până la urmă, Daniel

şi Copac erau pe coada unui dragon imens, dar asta afli numai la sfârşit. Şi dacă-mi fură careva ideea, dacă apare vreo urmă de dragon în cărţile voastre, vin după voi. Să vedeţi voi atunci ce înseamnă „să scuipi flăcări”!

— Şi tu, Kimmy? întrebă Vera.

T-otul pentru tine 229

— Eu nu scriu chiar o carte, în adevăratul sens al cuvântului, murmură Kimmy. Sunt numai nişte poezii pe tema experienţei mele.

— Citeşte-ne şi nouă una, o rugă Sheila.

— Doamne! făcu Ray.

— Ar trebui să o sprijini mai cu încredere, spuse Chris trecându-şi braţul pe după umerii Sheilei.

— Da, Kimmy, citeşte-ne o poezie, zise Ray, privind fix la Chris.

— Sunteţi siguri? întrebă Kimmy.

— Una scurtă, spuse Vera.

Kimmy îşi drese glasul, apoi se ridică în picioare. Bailey se îndoia că avea să-i audă cineva poezia; dar şocul cel mare fu când Kimmy o recită pe un ton teatral sau, cum ar spune unii, „o răcni”.

— „Am fost moartă. Acum nu mai sunt. Ce să fac? Cu viaţa mă înfrunt. „După ce termină poezia, făcu

O plecăciune.

— Acu’ eşti mulţumit? îl întrebă Ray pe Chris. Întrucât cei doi se uitau unul la altul de parcă aveau de gând să se ia la pumni, Bailey începu să aplaude, apoi

I se alăturară şi ceilalţi. Kimmy se aşeză la loc şi situaţia fu pe moment detensionată.

— Sheila? întrebă Vera.

— Am să scriu despre felul în care această experienţă mi-a schimbat căsnicia. I se păruse oare lui Bailey sau Sheila se uitase la ea? Acum e mult mai solidă şi suntem mai fericiţi, continuă ea. Ne apreciem cu adevărat unul pe altul. Avusese dreptate! Tocmai se uitase iar către Bailey.

— Şi tu, Brad? spuse Vera. Despre ce e cartea ta?

— o continuare a jurnalelor de bord.

Bailey nu interveni cu un comentariu muşcător, pentru că soţul ei făcea feţe-feţe şi toate nuanţele de roşu i se citeau pe chip. Ce-l făcea să roşească atâta? Ce era în jurnalele alea?

— Ar trebui să vorbim despre Olivia acum, sugeră Vera. Ca să-i

putem trimite energia noastră.

— Sigur că da, spuse Brad. Olivia Jordan a fost…

Vera se aplecă şi-l atinse pe umăr.

— Nu şi tu, dragule. Eşti prea apropiat. Cred că ar trebui să o lăsăm pe Bailey să vorbească despre Olivia.

— A, sigur că da.

Toate privirile se întoarseră către Bailey.

— Eu am venit numai să mă uit, spuse ea.

Să vorbească despre Olivia era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

— Îmi pare rău, zise Vera. Ca să funcţioneze chestia asta trebuie să participăm cu toţii la capacitate maximă.

— Nu-i nimic, interveni şi Brad. Spune câteva cuvinte despre ea.

— Bine. Păi, a fost mătuşa lui Brad. îl iubea la nebunie. Avea cam şaptezeci de ani. Locuia într-un apartament foarte simplu şi curat din Bronx, partea dinspre Riverdale. Era închiriat. Ceea ce-i o curată nebunie, dacă stai să te gândeşti.

— Ce-i aşa o nebunie? întrebă Vera.

— Pentru că era foarte bogată, spuse Bailey. Şi-ar fi putut cumpăra o casă. Avea până şi o nepoată care. era un agent imobiliar destul de bun, dacă mi se permite remarca.

— Continuă.

— Ei bine, mi-am luat licenţa cam cu un an în urmă, şi chiar dacă m-am ocupat numai de apartamente de lux şi de mansarde de lux…

— Nu despre tine, draga mea. Vorbeşte-ne despre Olivia.

— A, făcu Bailey. Aşa e. Ei bine, îi plăcea să joace poker, dar normal că noi am aflat asta numai după ce a murit.

— A fost o adevărată surpriză, completă Brad, care ţinea un pachet de cărţi de joc în mână. Am adus asta ca să-i cinstim memoria.

Bailey spera din toată inima că penumbra în care stătea îi împiedica pe ceilalţi să-i vadă expresia de pe chip.

— A fost o surpriză, spuse ea. Nici măcar nu-şi atârna adevăratul calendar pe perete când mergeam noi în vizită. Şi avea un Jaguar în garaj, despre care nici nu am ştiut. A trebuit să vindem totul când ne-am mutat aici.

— Ce-ar fi să vorbeşti cu Olivia? sugeră Vera. Spune-i ce ai pe

suflet.

Toţi ochii se întoarseră către Bailey. Privirea ei se îndreptă către Brad. De ce îşi tot îndreptau atenţia asupra ei? Brad era cel care avea probleme de rezolvat cu Olivia. Dar el nu părea dornic să ia cuvântul.

— Ei bine, cred că am vrea cu toţii să ştim unde…

— Adresează-i-te direct ei, o îndemnă Vera. Ca şi cum ar fi chiar în faţa ta.

Încuviinţă, abţinându-se eroic să nu-şi dea ochii peste cap.

— Olivia. Am vrea cu toţii să ştim unde ai vrea să-ţi împrăştiem cenuşa. În fluviul Hudson e bine?

— Bailey! Brad se ridicase de pe scaun cu o expresie de-ai fi zis că urma să-şi arunce trupul în faţa urnei ca s-o protejeze.

Bailey îşi desfăcu braţele.

— Greşesc? Nu ne-am strâns aici ca să ne luăm la revedere? Să o eliberăm? Mergi spre lumină, Olivia! Mergi spre lumină!

— Mi-e dor de lumină, spuse Sheila.

— Şi mie, murmură Kimmy.

Bailey era în minoritate. Iar Chris şi Ray erau preocupaţi să se uite urât unul la altul şi nu aveau de gând să-i sară în ajutor.

— Tuturor ne e dor de lumină, spuse Vera.

— Mie nu mi-e, zise Brad, un pic cam prea tare. Pe bune că nu mi-e. Acum nu-mi mai e dor de ea.

— Asta pentru că trăieşti în lumină, frate, spuse Daniel.

Angel se întoarse către Bailey.

— Nici nu ştie ce bine e! Mi-aş dori să o poţi simţi şi tu.

— Am auzit.

Dacă Bailey nu se înşela, Angel tocmai descoperise o modalitate politicoasă de a-i spune că spera să o vadă moartă.

— Dacă îmi permiteţi o remarcă, interveni Vera, asta sună cam… deplasat.

Bailey privi în jur, să vadă cui i se adresase. Se uitau toţi fix la ea. Ia stai un pic… se uitau toţi fix la ea. Aveau impresia că ea era cea deplasată? Membrii consiliului celor întorşi din morţi aveau impresia că ea era cea deplasată? Trebuia să-şi păstreze calmul, altfel vedeau ei ce însemna deplasat.

— Cred că ne-am îndepărtat un pic de subiect, spuse într-un

târziu. Chestia asta nu e despre mine. Am să mă aşez la loc şi am să vă las să vă ocupaţi de ale voastre.

— Dar despre tine e vorba, spuse Vera. Nu-ţi dai seama?

— Habar nu am ce îndrugaţi acolo. Bailey se întoarse către soţul ei. Brad? Spune-le că nu despre mine este vorba.

— Nu e… numai despre tine.

— E vorba despre ostilitatea ta, spuse Angel cu un zâmbet până la urechi, de parcă ar fi fost prezentatoarea unei emisiuni televizate care tocmai anunţase câştigătorul unei loterii.

Bailey râse. Era o glumă, desigur.

— Hai să ne luăm cu toţii de mâini și să o conducem pe Olivia înspre lumină, propuse ea luându-le pe Kimmy și pe Sheila de mâini.

Brad stătea în faţa ei, între Vera și Angel.

— Tu eşti cea pe care încercăm să o conducem către lumină, zise Angel.

— Poftim?

Devenea ridicolă toată chestia. Brad şi gaşca lui de întorşi din morţi.

— Cei din grup m-au ajutat să-mi dau seama de niște lucruri, spuse Brad. Temerile mele nu au legătură cu Olivia. Ci cu tine.

Bailey încuviinţă cu o mişcare a capului care ar fi vrut să spună că era total de acord, că-l asculta cu toate simţurile încordate. Şi-n tot acest timp, un fredonat îi ocupa auzul. Un picior de-al ei prinse viaţă şi începu să se mişte cu nervozitate. Ar fi vrut din toată inima să-l omoare.

— Nu mai spune!

T-itu [pentru tine 233

— Nu mai fi aşa de furioasă. Încerc să te ajut. Încerc să îndrept lucrurile. Brad trase adânc aer în piept, iar Angel îl strânse de mână. Am dus o povară foarte grea.

Bailey ţâşni din scaun.

— Nu crezi că ar fi mai bine să rezolvăm problemele astea între noi?

— Suntem asemenea unei familii, spuse Angel punându-şi o mână pe umărul lui Brad. Suntem aici să te susţinem.

— Ba nu sunteţi deloc asemenea unei familii. Nu sunteţi nici măcar prieteni.

— Bailey!

Bailey ridică o mână ca să-l oprească pe Brad.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Mult noroc pe mai departe. Probabil că nu o să ne mai vedem până plecaţi. Mâine, dis-de-dimineaţă.

— Brad ne-a spus că ai renunţat la chitară.

Vorbise Sheila. O privea cu o nesfârşită compasiune.

— Tu glumeşti? se răsti Bailey.

— E adevărat? Ai renunţat la visul tău?

Asta se întâmplase cu un milion de ani în urmă. Când împlinise el douăzeci şi unu de ani, Bailey îi cumpărase în secret bilete la concertul lui Bruce Springsteen. Nu mai erau locuri, şi, ca să poată plăti preţul imens pe care-l ceruse un speculant, îşi vânduse chitara acustică pe care tocmai i-o cumpăraseră părinţii ei când împlinise ea douăzeci şi unu de ani. În scurta perioadă cât o avusese, visase să devină o compozitoare celebră. Se şi vedea cântând alături de Brad în turnee. Dar voia să facă rost de biletele alea pentru ziua lui. Brad îl iubea pe Bruce.

Speculantul acela nenorocit o făcuse să-l aştepte două ore în ploaie, noaptea târziu, sub o pasarelă înfricoşătoare. Un beţivan care avea adăpost acolo, într-o cutie de carton, se tot uita urât la ea. îi dăduse lui Brad biletele mai să plesnească de mândrie că-i oferea cel mai frumos cadou din viaţa lui. Nu-i povestise niciodată prin ce iad trecuse ca să facă rost de ele şi nici nu comentase ori de câte ori el o certa că renunţase aşa repede la muzică. Se părea că ştiuse dintotdeauna ce se alesese de chitara ei.

Probabil că-i spusese mama ei. Avea să poarte o discuţie şi cu ea.

— Îmi pare rău, Bailey, dar de când am avut această… experienţă… mă tot gândesc la tine. La tot ce ai renunţat de dragul meu. Şi mă omoară gândul acesta, spuse Brad acum.

— Nu zău? Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Şi atunci de ce suntem aici, Brad? De ce ai minţit ca să mă aduci aici? De ce am renunţat la slujba mea? De ce am vândut apartamentul? Dacă-ţi pasă aşa de mult de ce-mi doresc eu, de ce mai folosim prezervative?

Nu-i mai păsa că-şi spăla rufele în faţa unor străini. A doua zi

aveau să plece toţi. Ei îi păsa de Brad, la el voia să ajungă. Înţelesese totul greşit. El era cel care avea nevoie de ajutor.

— Brad e foarte supărat, îi atrase atenţia Angel.

— Nu ai vrea să încetezi să-mi spui tu mie cum se simte soţul meu?

— Eu i-am rugat să se implice în asta, zise Brad.

— E o nebunie. Toate chestiile astea ar trebui să rămână între noi.

— Am trecut printr-o experienţă aşa de intensă…

— Nu mai vreau să aud despre asta, bine? Ştiu deja ce măreaţă e lumina. De fapt, ştiu că nici măcar nu te-ai întors de dragul meu. Că singurul lucru de care ţi-a părut cât de cât rău au fost nenorociţii de pantofi!

— E o interpretare foarte greşită a…

— Nici unuia dintre noi nu i-a mai păsat de nimic cât timp am fost în prezenţa luminii, spuse Vera. Este foarte puternică.

— Bla, bla, bla! strigă Bailey.

Cu cât se dădeau ei mai iluminaţi, cu atât mai infantilă se simţea ea.

— Uau! spuse Angel. Acum înţeleg de ce nu vrea să aibă copii.

Bailey încetă să mai raţioneze. Cuvintele lui Angel jucaseră rolul de detonator. Simţi cum se mişca. Simţi obiectul din mâna ei, greu, rece şi neted. Auzi urletul soţului ei, dar nu se opri. Simţi cum braţul i se duse spre *ti>? tuf pentru tine 235*

spate. Azvârli cu toată forţa. Urna Oliviei zbură de-a latul camerei şi se izbi de peretele dintre ferestre.

Se pregăti să vadă o furtună de cenuşă, un norişor de praf şi bucăţi din Olivia planând peste capetele lor înainte să aterizeze pe podea şi să-i acopere pe toţi. În schimb, cioburi din urmă şi un pachet de cărţi de joc zburară prin aer descriind un arc imens, ca şi cum un cartofor nevăzut şi-ar fi proiectat cărţile în aer cu o mişcare de expert. După ce cărţile căzură în sfârşit, păreau să fi acoperit toată duşumeaua. Regina de cupă ateriză la picioarele lui Bailey. Ochii reginei se uitau fix într-ai ei cu o privire goală, asemănătoare cu expresia de pe chipul Oliviei pe când era încă în viaţă.

Uimită, se uită la Brad, în căutarea unei explicaţii. Şi el părea la fel de uimit ca şi ea. Lui Bailey îi luă câteva secunde bune să-şi amintească de ce aruncase cu urna.

— Spune-mi. Spune-mi că nu le-ai mărturisit celor din grupul acesta că nu vrei să ai copii.

Brad nu-i răspunse. Pur şi simplu îşi lăsă capul în jos.

— Chiar acum, preciză Kimmy. Nu vrea să aibă copii chiar acum.

Bailey se uită la cărţile de joc împrăştiate prin toată sufrageria.

— Unde-i Olivia? o întrebă Brad.

— Nu ştiu. Şi nici că mă interesează.

Capitolul 23

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Îmi place să ascult cutia muzicală, dar nu o văd. Şeful celulei mele de cercetaşi spune că nu ar trebui să meargă încontinuu, toată noaptea.

Mi-a dispărut o cutie de bomboane cu mentă.

Ai luat-o tu cumva? O să plăteşti pentru asta”.

Jurnalul de bord al paznicului Brad

Nu ştiu cum au degenerat lucrurile în halul ăsta. Bailey e încă aici, cel puţin din punct de vedere fizic, însă mă urăşte. Cred că n-am niciun motiv să o învinovăţesc pentru asta. Încerc să procedez corect, doar că nu ştiu întotdeauna cum anume e corect. Poate că nu ar fi trebuit să o las pe Angel să stea. În ciuda a ceea ce crede Bailey, nu a rămas din cauza mea.

S-a îndrăgostit un pic de Jake şi acum plăteşte cum ştie şi ea, cum aş putea să o refuz?

Nu ştiu unde a dispărut cenuşa Oliviei, şi trebuie să am mare grijă când îi pun lui Bailey întrebări pe tema asta. Oare acele cărţi de joc au apărut ca prin minune în urnă1 Nu, sigur că nu, nu sunt aşa dus cu pluta.

Dar poate că spiritul Oliviei l-a influenţat pe cel care le-a pus acolo. A fost felul ei de-a ne spune că şi-a găsit locul de odihnă. Sunt de acord, sună prostesc. Dar nu-i o prostie mai mare decât să-i caut cenuşa peste tot.

De câte ori văd câte un fir de praf pe mobilă mă gândesc „Tu eşti, mătuşă Liv?”

În altă ordine de idei, nu mai joc Pictionary cu Bailey în viaţa mea. Se înfurie rău când nu pricep imaginile ei absurde, iar ea nu le pricepe niciodată pe ale mele, deşi are dreptate, nu iau jocul în serios.

Copac nu era un câine fericit. Şi cine-l putea contrazice? Daniel îl abandonase fără să se mai uite-n urmă. „Îi place aici”, le spusese pe când pleca. Deşi nu se legase foarte tare de el, lui Bailey îi părea rău pentru bietul patruped. Pe de altă parte, Micului Păianjen îi plăcea să aibă şi un alt animal prin preajmă. De obicei dormea făcut covrig, în camera de observaţie din turn, dar acum motanul îşi luase obiceiul de a merge pe urmele câinelui, la oarece distanţă. Lui Bailey i se păru caraghios nevoie mare şi se gândi să-i filmeze şi să pună filmul pe YouTube. Din păcate, pe Copac nu-l interesa Micul Păianjen. În schimb, îşi descărca furia într-un petic de noroi de lângă terasă, unde-şi luase obiceiul de a săpa.

de parcă-şi făcea un tunel de evadare. De câteva ori, Bailey intrase în bucătărie şi găsise gunoiul împrăştiat. La început crezuse că se întorsese Vera, dar apoi recunoscuse urmele labelor lui Copac în zaţul de cafea de pe jos. De asemenea, îşi luase obiceiul de a lătra şi de-a scheuna ori de câte ori îl lăsau singur afară. Acum dormea la capul patului lor şi sforăia de se cutremurau pereţii.

Primii oaspeţi plătitori veniseră, fiecare cu ce avea, în suflet sau în genţile Louis Vuitton. În primul rând, cuplul de proaspăt căsătoriţi care, la respectabila vârstă de optzeci şi ceva de ani, glumeau mereu spunându-şi „sprinten-muribunzi”. (O, dacă ar fi ştiut ei povestea lui Brad!) Rămăseseră în camera lor tot sfârşitul de săptămână. Dacă nu s-ar fi auzit scârţâitul patului şi tăblia care se lovea ritmic de perete, Bailey şi-ar fi făcut griji că muriseră amândoi. Insistaseră să primească micul dejun la pat şi, când Bailey le dusese tava, constatase oripilată că bătrânii se uitau la filme porno pe computer.

Brad o consolase rapid, fiind de părere că era cel mai haios lucru pe care-l auzise vreodată. În cele din urmă, printre hohotele de râs împărtăşite, răceala dintre ei începea să cedeze. Pe lângă jocurile de pe terasă, inauguraseră şi serile de film odată cu sosirea unui grup de cercetaşe. Proiectorul făcuse câteva figuri, dar în rest, Bailey era sigură că fetelor le făcuse plăcere să se uite la *E.T.* şi să mănânce floricele şi bomboane cu unt de arahide. Ei, uneia, îi făcuse mare plăcere.

Asta până când una dintre fete o acuză că-i furase o cutie de biscuiţi cu mentă1. De parcă ar fi fost ea în stare să facă aşa ceva! Scotociră prin toate cotloanele. Bailey era convinsă că le luase o altă cercetaşă; Angel nu mânca aşa ceva, Jake era mereu pe afară, iar cuplul

de vârstnici nu ieşea din dormitor. Mai rămâneau ea şi Brad. În cele din urmă, Brad plăti pentru cutia dispărută, lucru care o înfurie de-a dreptul pe soţia lui. Nu-i părea

1 Varietate de dulciuri pe care le vând cercetaşele pentru a strânge fonduri în numele organizaţiei, (n.tr.)

 rău de bani, dar i se părea că în felul acesta îşi recunoşteau vina. În afară de asta, dacă ar fi fost să fure dulciuri, ar fi luat fursecurile cu vanilie.

Iar când fetele se plânseră că noaptea se auzeau nişte scârţâituri înfricoșătoare și gemete, Bailey se văzu nevoită să o ţină una şi bună cu poveştile ei despre stafii. Poate că acesta era motivul pentru care o fată începu să facă noaptea pe ea, dar Bailey nu avusese încotro. Adevărul – şi anume faptul că scârţâiturile şi gemetele veneau de la nişte cetăţeni în vârstă, excitaţi la maximum – le-ar fi putut traumatiza pe viaţă. În cele din urmă, fu la fel de fericită să-i vadă plecând pe clienţii plătitori, pe cât fusese când plecaseră cei care stătuseră gratis.

În cea mai mare parte a timpului, îl evita pe Jake. Era tot afară, în cort, şi plătea o taxă de douăzeci şi cinci de dolari pe noapte, ceea ce-i sugera lui Bailey că, pe timpul verii, instalarea de corturi în grădină le-ar fi putut aduce un venit suplimentar.

Tânărul ducea o viaţă retrasă, deşi Bailey îl surprindea în fiecare zi uitându-se la ea. De obicei, alerga dimineaţa pe mal, după care intra în casă şi făcea duş, se îmbrăca, venea la micul dejun şi apoi dispărea toată după-amiaza. Câteodată lua feribotul şi se ducea în oraş, altă dată umbla prin pădure. Spre seară îşi scotea caiacul şi făcea o tură pe fluviu. îl vedea adeseori discutând cu barcagiii sau pe terasă, citind o carte.

Vorbi cu ea abia după o săptămână de la ultima discuţie. Era într-o zi de joi, şi cercetaşele, împreună cu cuplul de octogenari, tocmai plecaseră, iar Bailey schimbase lenjeria din camere.

Era o zi minunată de vară, numai bună de pus rufe la uscat. Bailey îşi luă coşul mare şi cârligele de rufe şi se apucă să întindă cearşafurile cu băgare de seamă. Dacă se atingeau de pământ ar fi trebuit s-o ia de la capăt cu spălatul. Era o mare deosebire faţă de Manhattan, unde ar fi lăsat maldăre întregi de rufe murdare la spălătorie, dimineaţa, în drumul spre serviciu, şi le-ar fi luat înapoi seara, fierbinţi, proaspăt spălate şi împăturite. Dar era frumos şi aşa, să

atârne cearşafuri afară, la aer curat.

— Ai nevoie de ajutor?

Recunoscu glasul lui Jake înainte de a se răsuci către el. Ar fi putut chiar spune că aşteptase să-i vorbească.

— Sigur că da.

Îi dădu un colţ de cearşaf şi un cârlig de rufe. Lucrară în tandem, astfel că terminară cât ai bate din palme. Era minunat să vezi dreptunghiurile mari de pânză cum se legănau pe sârmă în bătaia vântului şi să simţi mirosul de detergent proaspăt care plutea în aer.

— Facem o plimbare? sugeră Jake.

— De ce nu? Una scurtă.

— Scurtă să fie.

O luară în amonte, o zonă puţin circulată, spre deosebire de direcţia opusă, unde feribotul căpitanului Jack era amarat mai tot timpul. Jake mergea în ritm vioi, iar gambele puternice şi muşchii spatelui i se contractau uşor la fiecare pas.

— Îmi aminteşti de Brad, pe când era mai tânăr, spuse dintr-odată Bailey.

Jake se opri brusc, aşa că se împiedică de el şi se izbi de pieptul lui. Bărbatul întinse o mână şi o sprijini, mai întâi pe talie, apoi, preţ de câteva secunde, pe şold.

— Asta-i ceva bun sau ceva rău?

Îi vorbise încet, pe un ton cald, aproape ca o şoaptă.

— Tinereţea e întotdeauna ceva bun, spuse Bailey, retrăgându-se de lângă el. Dar mă refer în special la simţul tău de aventură şi la felul în care te aventurezi în lume pe cont propriu.

— Sper să nu rămân la nesfârşit pe cont propriu.

— Sunt sigură că te aşteaptă câteva fete pe undeva, chiar în momentul acesta. Bailey presupunea că tocmai de asta mai rămăsese şi Angel. Un mic zâmbet din partea lui îi confirmă suspiciunea. Vrei să te căsătoreşti, într-o bună zi? Să ai copii?

Ce uşor îi alunecase întrebarea de pe buze, ca şi cum cele două mergeau mână-n mână.

— Normal. Abia aştept să am copii.

Exuberanţa lui îi dădu lui Bailey senzaţia unei dureri fizice. îi zâmbi totuşi.

— Ar trebui să renunţi la o parte din stilul tău de viaţă aventuros, îl tachină ea.

— Exact devasta îmi fac de cap acum. Călătoresc, stau într-un cort. Îmi liniştesc această nevoie. Până la treizeci de ani o să mă preocupe explorarea, după care e vremea iubirii. Iar la treizeci şi cinci ne apucăm de făcut copii. Mulţi. Un camion întreg. Când îi zâmbi, îi apăru o gropiţă pe obrazul stâng, exact ca a lui Brad. Doamne, ce drăguţ era! Jake continuă, întrerupându-i gândurile: Dacă voi reuşi să mă eliberez fără niciun regret de nevoia asta de acum, voi reuşi cu siguranţă să mă concentrez şi să fiu cel mai bun soţ şi tată din lume. Vreau exact ce aveţi voi doi.

— Cu excepţia copiilor, spuse Bailey.

Se apropiau de sfârşitul porţiunii cu pietriş. De aici încolo, malul era înverzit. Bailey se opri să-şi şteargă o urmă de sudoare de pe ceafă. Din depărtare le făcură cu mâna cei de la paza de coastă, iar ei le răspunseră cu un gest asemănător.

— Ai fi o mamă nemaipomenită.

Jake păruse aşa de sincer, încât o apucă râsul.

— Nu prea cred. Mai am fi acum crize de isterie.

— Eşti plină de pasiune. Îmi place asta la tine.

— Brad nu vrea să aibă copii.

Nu ştia de ce tocmai spusese asta. În mod normal, ar fi apelat la celebra replică „aşteptăm momentul potrivit” sau „de îndată ce...” şi ar fi completat cu orice părea plauzibil. Dar îi făcea bine să recunoască adevărul.

Iar adevărul, durerosul adevăr, pe care ea nu avusese puterea să-l înfrunte, cel pe care el îl împărtăşise grupului, era că Brad Jordan nu voia să aibă copii. Niciodată.

— Nu vreţi să vă moştenească cineva genele? E aproape o crimă.

Bailey râse iarăşi. Jake îi dădu mâna ca să o ajute să urce pe dig. Nu se putu abţine să nu simtă un mic fior când degetele lor se atinseră.

— Deşi, continuă Jake când ajunseră pe dig şi se afundară în iarba moale, dacă vrea să te păstreze numai pentru el, sunt de acord şi cu asta.

Bailey râse iarăşi, ca şi cum el ar fi glumit, şi o porni înainte.

Flirta fără pic de ruşine, dar serios, câtă vreme nu-l încuraja, făcea vreun rău? Angel se agăţase aşa de tare de Brad, de ziceai că-l confundase cu un cuier. Oare era ceva adevărat în ce spusese Jake? Oare lui Brad îi era teamă să aibă copii, ca să nu-şi piardă întâietatea în sufletul ei? De multe ori mamele îşi iubeau aşa de tare odraslele, încât uitau cu totul de soţi.

Şi dacă aşa stăteau lucrurile, dacă de asta se temea, poate că nu trebuia decât să găsească o cale de a-l asigura că el avea să rămână mereu pe primul loc. Sau măcar la egalitate cu copiii lui. Oare nu ar fi dorit amândoi ca prioritari să fie copiii? Asta nu însemna să renunţe la romantism. Ar fi putut avea serile lor de ieşit în oraş. Nu aşa făceau adulţii maturi? Trebuia să găsească o cale de a aduce subiectul în discuţie. Dacă reuşeau ei să se descurce cu o pensiune, sigur găseau timp şi pentru un copil. Ce însemna o gură în plus de hrănit, dacă tot găteau micul dejun?

— Mulţumesc, spuse peste câteva momente.

— Pentru ce?

— Mi-ai oferit o nouă perspectivă asupra lucrurilor. Când Jake ridică din sprâncene, Bailey se aplecă şi-l sărută pe obraz, murmurând: Acum trebuie să mă întorc.

— Vin şi eu. Deși speram să ne plimbăm toată ziua.

— Trebuie să-ţi găseşti o fată de vârsta ta, zise ea în glumă.

— Vârsta nu contează. Căsnicia-i altă treabă, totuși.

— Mie-mi spui!

— Ești fericită?

Iar începea cu fericirea lui. Of, tinereţea asta! mai scăpă un hohot de râs încordat. Al câtelea era în ziua aceea? Oare era o chestie de feminitate, amestecată cu isterie, amestecată cu hormoni? Se purta ca o şcolăriţă care chicotea tot timpul. Şi se lupta să-şi reprime fanteziile în care Jake o arunca pe iarba moale, o acoperea cu trupul lui tânăr şi puternic şi o poseda năvalnic.

Alo, paza de coastă! A venit fluxul! Menopauza. Câţi ani îi mai rămâneau? Doisprezece? Paisprezece? Voia să devină mamă până atunci. Altfel la ce bun îndurase

 ciclul menstrual lună de lună, an de an, de când avea doisprezece ani? Ar fi fost o mamă minunată. Iar Brad, în ciuda temerilor lui, ar fi fost un tată minunat. Nu avea să-i abandoneze,

bineînţeles, nici după ce s-ar fi născut copilul lor. Avusese dreptate într-o privinţă. Toate relele fuseseră provocate de mama lui. Şi de tatăl lui, cared părăsise de când se născuse. Nici nu era de mirare că se temea să aibă copii. Oare de ce nu subliniase psihiatrul lucrul acesta?

Era aşa de prinsă cu gândurile ei, că nici nu băgă de seamă restul plimbării. Înainte să se dezmeticească, se întorseseră la far, unde cearşafurile se legănau în continuare în bătaia vântului.

— Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, îi spuse lui Jake.

Ce se întâmplă apoi ar fi fost redat cu încetinitorul dacă ar fi fost o secvenţă dintr-un film. Ea se îndepărtă. El o apucă de încheietura mâinii şi o trase înapoi. Ca într-un dans repetat la perfecţie, se izbiră iar unul de altul, numai că de data asta, pe lângă piepturi, şi buzele li se lipiră unele de altele. Şi cu toate că ea nu făcu altceva decât să rămână înţepenită-n loc, iar Jake fu cel care o sărută, scena tot dură secunde în şir. Secunde care făcură diferenţa dintre un pupic şi „ceva între ei".

Bailey se retrase de îndată ce creierul reîncepu să-i funcţioneze.

— Jake!

El zâmbi cu gura până la urechi şi ridică ambele mâini.

— Nu-i nevoie să-mi ţii nicio lecţie de morală. Nu se va mai întâmpla. Dar trebuia să o fac. Măcar o dată.

Îi făcu vesel cu ochiul şi o porni în direcţia din care tocmai se întorseseră. Bailey scutura din cap şi-şi atingea buzele, zâmbind în sinea ei, când simţi cum o fixa cineva cu privirea. Uimită, se uită în sus. În turn, aplecată peste balustrada exterioară, aruncând raze de gelozie la fel de puternice precum lumina farului, era Angel. Angel văzuse sărutul, iar Bailey fusese judecată şi condamnată.

Capitolul 24

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Vă mulţumesc pentru şedere. Aseară am auzit nişte zgomote. Părea că scârţâie ceva. Am auzit paşi şi un ţipăt puternic. Nu m-a crezut nimeni. Apoi au auzit şi ceilalţi. Şi atunci m-au crezut. Aş fi meritat o insignă de stafie. Dar cică nu au insignă de stafie. Ar trebui să aibă o insignă de stafie. Pentru că aş fi câştigat-o eu.

Megan, trupa de cercetaşi nr. 14

P.S. Tu ai luat biscuiţii cu mentă ai Dahliei? E foarte, foarte supărată din cauza asta".

Jurnalul de bord al paznicului Brad

Vă mulţumesc, dragi cititori, că urmăriţi acest modest jurnal online, ţinut de un paznic amator. Voi încerca să răspund mai jos unor întrebări foarte bine ţintite adresate de domniile voastre.

Luna plină. Primul pătrar. Lună nouă. Greieri. Sunetele vieţii pe râu. Un plescăit blând şi ritmic. Peşti care sar. Păsări care ciripesc şi cântă. Raţe care măcăne. Broaşte care orăcăie. A început să-mi placă chiar şi bâzâitul molcom al ţânţarilor. Sirenele remorcherelor.

Raţe canadiene. Gâşte de pădure. Vulturi-pescar. Castori. Broaşte. Vulturi pleşuvi!!!

Mă gândesc să transform cele două camere din faţă într-un mic muzeu. Magazinul de antichităţi are nişte lucruri frumoase, pe care sunt sigur că le pot lua la jumătate din preţul actual (încep oare să vorbesc ca nevastă-mea!) şi mai pot face rost de copii după planurile originale ale farului şi de fotografii de la bibliotecă

244

Mary Carter şi de la biroul administraţiei districtuale. Sunt foarte încântat şi de cărţile poştale. Trebuie să sosească zilele astea de la tipografie. E o fotografie minunată a casei paznicului şi a farului, făcută de subsemnatul la răsărit. Ştiţi de câte ori am văzut răsăritul în Manahttan? Niciodată. În schimb aici? În fiecare zi-Lui Bailey a părut să-i placă ideea muzeului (câtă vreme nu trebuie să-l administreze ea), dar vrea să scoatem în evidenţă şi treaba cu stafia. Zilele trecute a sugerat să dedicăm camera de la etajul trei răposatei Edga Penwell. A zis să atârnăm şi un ştreang! Sunt foarte îngrijorat în privinţa ei şi cred că am convins-o că ideea e nu numai morbidă, ci şi cam sărită de pe fix. Probabil că nu trebuia să folosesc chiar cuvintele astea. Bailey nu uită niciodată nimic.

Abia încep să înţeleg tabelele mareice. Câteodată ceasul din bucătărie care indică fazele lunii şi mareea funcţionează perfect, alteori e total aiurea. Spre deosebire de minunata mea soţie, nu cred că îl controlează vreo entitate supranaturală. De asemenea, cred că mi-am dat seama ce se întâmplă cu lumina. Sunt convins că e o problemă legată de contactele electrice, n-are nicio treabă cu stafia, paza de coastă ar trebui s-o rezolve în curând.

Noaptea trecută, doi ofiţeri ai pazei de coastă, Joe şi Mike, au trecut pe la noi ca să mâncăm împreună prăjitură cu piersici şi să bem o cafea. Desertul îl cumpătaserăm de la patiserie, însă ar fi frumos să-l

facem noi. Data viitoare când mă mai duc în oraş, o să trec pe acolo, să văd dacă o vrăjesc pe Madge să-mi dea reţeta.

Porţiunea pontonului care duce la casa paznicului se scufundă din pricina scândurilor putrezite. Bailey are dreptate, trebuie să le repar înainte să se rănească vreun client.

Bine, da, câteodată mai bombăne unii că aud muzică în miez de noapte. Din câte spun ei, seamănă fotul pentru tine

cu o cutie muzicală, doar că de zece ori mai tare decât ar fi normal. Alţii au menţionat paşi, scârţâituri sau gemete. Oaspeţii care stau la etajul trei se plâng mai mereu că le dispare câte un obiect de mici dimensiuni. Dacă lucrurile continuă în ritmul acesta, am să instalez camere şi aparatură de supraveghere, ca să rezolv misterul.

Avem toate camerele rezervate pe următoarele două luni!!!

Ce părere am despre sărut? Cine mi-a trimis întrebarea asta? Care sărut?

Lui Bailey nu-i plăcuse niciodată să se trezească devreme, aşa că îi luă minute întregi, timp în care îşi frecă ochii şi îşi concentră privirea, pentru ca obiectul mare şi negru de la capătul patului să prindă formă. O cutie de chitară! O trase mai aproape şi-şi trecu mâinile peste capac. Nu-i venea să creadă. Ce drăguţ! O deschise. Era o chitară veche, dar bună, după câte-şi putea da seama. Brad o cumpărase probabil de la magazinul de vechituri din oraş.

O luă cu blândeţe şi-şi trecu degetele peste strune. De data asta chiar putea învăţa să cânte la chitară. Seara ar fi putut da mici recitaluri în duet cu Brad, pe terasă. Ar fi ieşit ceva frumos. Asta însemna un singur lucru. Ştia de sărut.

Încercă să nu se mai gândească la asta. Eliberă cele două camere pe care voia el să le transforme în magazin de survenire şi muzeu. Desfăcu bucăţile rupte din ponton şi puse un con portocaliu în mijloc. Făcu o prăjitură cu piersici. Brad nu mai contenea să laude prăjitura lui Madge. Oare chiar era geloasă pe brutăreasa aceea bătrână şi rotofeie?

Tocmai când hotărâse că putea, în sfârşit, să-şi tragă sufletul, se enervă iarăşi când o văzu pe Angel dându-i târcoale lui Jake. De la o vreme, începuseră să plece amândoi, dimineaţa, cu caiacul. Fără îndoială, Angel avea să-i spună lui Brad de sărut.

Urcă în turnul farului şi o sună pe Jesse. De cum îi răspunse prietena ei, se apucă să-i povestească toată tărăşenia:

— Cercetaşele sunt rele. Un cuplu de octogenari excitaţi aproape că au rupt patul, am sărutat un alt tip, iar Brad mi-a cumpărat o chitară.

Trecură câteva secunde până ca Jesse să-şi formuleze răspunsul.

— În ciuda ordinii mele de priorităţi, adeseori stranie, ştii foarte bine care subiect am să insist să-l detaliezi. Bailey zâmbi, gândindu-se că îi plăcea la nebunie când Jesse imita o vedetă de cinema din anii treizeci. Şi înainte să te apuci de glume, continuă amica ei, să ştii că am fost o fată băieţoasă. Aşa că nu dau doi bani pe cercetaşe şi cred că nimeni de pe planeta asta n-ar avea chef să audă ce nebunii mai fac babalâcii cu păr mov.

— Bine. Deci am să-ţi povestesc despre chitară.

— Bailey!

— Bine, bine. Îţi mai aduci aminte de Jake?

— O, nu!

— M-a sărutat. Iar eu am stat pe loc şi l-am lăsat.

— O, Doamne!

— Secunde, Jesse. S-a terminat în câteva secunde.

— Şi tu spui asta unei asistente de la Urgenţe? Secundele înseamnă câteodată diferenţa dintre viaţă şi moarte.

— Ar trebui să-i spun lui Brad?

— Cortul lui Jake e tot pe peluza ta?

— Da.

— O, frate!

— Dar nici Angel nu s-a mutat din pod.

Jesse râse.

— Mai întâi Alissa, acum Angel. Ai avut un an greu.

— Într-adevăr. Au trimis blonde superbe din ceruri, ca să-mi seducă soţul şi să mă tortureze pe mine. Şefu' ăl mare nu prea are simţul umorului. Dar dacă tot veni vorba de cuplul ca-n basme, n-am mai auzit nimic despre ei de când ne-am mutat aici.

— Asta e de bine sau de rău?

— Aproape că-mi vine să o folosesc pe Alissa ca să scap de Angel. Ca şi când mi-aş lua o pisică să scap de un şobolan. Cele două femei izbucniră în râs, căci împărtăşeau acelaşi simţ al umorului.

Aşadar, tu când vii? se interesă Bailey.

— Credeam că nu mă mai întrebi. Ghici cine-i liber weekendul viitor?

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

— Cu plăcere. Nu mai săruta pe nimeni până nu ajung şi eu.

Bailey se hotărî. Trebuia să-i povestească lui Brad despre sărut. Avea de ales? Oricum i-ar fi spus Angel, dacă nu-i spusese deja, cu toate că, dacă o făcuse, Brad se ascundea foarte bine. Noii lor oaspeţi erau un cuplu de francezi cu un bebeluş adorabil şi un bărbat între două vârste pasionat de observaţiile ornitologice. Bailey sperase ca francezii să rămână destul de multă vreme la ei, ca să-şi dea şi Brad seama cât de drăgălaş era micuţul, dar învăţa să accepte faptul că nu avea control asupra oaspeţilor. Aproape două ore până-n Manhattan şi încă două ore la întoarcere. Ridicol. Ar fi trebuit să stea mai aproape de oraş.

A treia rezervare fu contramandată în ultimul moment, ceea ce însemna că plata se efectuase deja. Femeia nu se arătă încântată, dar Bailey îi reaminti cu blândeţe că aveau o politică de anulare, cu cel puţin douăzeci de ore înainte.

Până şi Angel şi Jake plecaseră la o plimbare care urma să le ia toată ziua. Dacă nu-l puneai la socoteală pe Copac, care era ocupat să sape gropi în curte, Bailey era singură-singurică. Deşi întotdeauna îi plăcuseră animalele, nu prea reuşise să se ataşeze de câine, spre deosebire de Brad. Cel puţin o dată pe zi îşi zărea soţul îmbrăţişând patrupedul, frecându-l pe cap şi gângurindu-i: „Cine e băiatul meu?"

Cum erau singuri pentru prima dată de la începutul verii, avea şansa să i se destăinuie. În afară de asta, adunase deja câteva atuuri importante. După tot

ce îndurase tot anul din partea lui, Brad nu avea niciun drept să se supere din pricina unui sărut nevinovat.

Era momentul perfect. Brad era fericit, căci tipii de la paza de coastă reparaseră lumina. Şi Bailey era fericită – până la urmă, ce era un far fără lumină? Nici nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsiseră pulsaţiile blânde din timpul nopţii. Îi plăcea acum chiar şi să stea pe platforma turnului, mai ales în timpul zilei. O săritură direct în braţele morţii nu părea deloc plauzibilă, mai ales când strălucea soarele pe un cer albastru şi senin.

De îndată ce-l văzu afară, îl invită la o plimbare pe malul

fluviului.

— Avem toate camerele rezervate, spuse Brad de cum porniră.

— Ştiu. Şi vine şi Jesse în weekendul viitor. Când el îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o trase mai aproape, Bailey zise: Mulţumesc pentru chitară. Ai fost foarte dulce.

— Poftim?

— Ha, ha!

— Nu pricep.

— O să mă înveţi tu sau să caut un profesor în oraş?

— Asta are legătură cu ceea ce s-a întâmplat zilele trecute?

Bailey trase în piept aerul cald, de vară. Încerca să-i mulţumească pentru cadou şi să-l anunţe că avea de gând să-l şi folosească. Oare i se părea ei sau toate conversaţiile lor din ultima vreme erau mult mai complicate decât ar fi fost normal?

— Nu sunt sigură la ce te referi… pur şi simplu îţi mulţumeam pentru chitară.

— Şedinţa de spiritism. Sau ce-o fi fost aia. Nu am vrut să zic că trebuia să te duci neapărat să cumperi o chitară. Doar dacă nu voiai să o faci oricum. Dar, Bailey, n-ai mai adus vorba despre chitară de ani de zile!

— Atunci de ce mi-ai cumpărat-o?

— Nu am cumpărat.

— Nu mi-ai cumpărat nicio chitară.

— Nu. Dar dacă trebuia, scuze. Îmi cer scuze.

— Brad. Când m-am trezit azi-dimineaţă era o chitară la picioarele patului nostru. Am presupus că este de la tine.

Bailey nu-şi putea da seama, privindu-i expresia mânioasă, dacă ştia despre ce era vorba.

— Ai un admirator, aşa-i?

— Mă îndoiesc. Sau poate e pentru tine. Nu avea niciun nume scris pe ea.

— Arată-mi-o.

O luară înapoi spre turn şi urcară scara elicoidală care ducea în apartamentul lor spaţios. Bailey se simţi uşurată când văzu chitara unde o lăsase, la picioarele patului. O secundă se temuse că nu avea s-o mai regăsească, la fel ca într-un film de suspans în care tot dispar cadavrele.

— E destul de bună, remarcă el după ce o studie.
— Aşa am zis şi eu.
— Stătea aici? Aşa?
— Cam aşa. Cutia era închisă.
Brad lăsă capacul în jos. Pe exteriorul cutiei nu era nimic care să le ofere vreun indiciu.
— Este ori de la Angel, ori de la Jake, ori de la cuplul de francezi, ori de la păsărar, zise el enumerându-i pe degete.
— Ai uitat de bebeluş şi de câine, glumi Bailey.
— Angel e singura care a participat la şedinţa grupului de serile trecute, când ai pomenit tu despre cântatul la chitară.
— Se poate să-i fi zis ceva şi lui Jake deunăzi, murmură Bailey.
— Da?
— Am fost la plimbare.
— Aşa…
Brad o privea concentrat, ca şi cum s-ar fi pregătit să primească o veste proastă. Oare avusese dreptate Bailey când presupusese că bănuia ceva?
— E un tânăr care flirtează, cum făceai şi tu. Ştii cum te sărută mătuşa Faye mereu pe buze?
— Ahăă, mormăi el.

— Ei bine, la sfârşitul plimbării noastre, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a sărutat pe buze.
— Ce-a făcut?
În acel moment, gelozia i se citea limpede pe chip. Poate de asta avuseseră nevoie.
— Am fost la fel de surprinsă ca tine…
— Eu nu sunt surprins. Sunt furios.
— Furios? Hai, lasă-mă! Tocmai ţi-am spus că n-a fost mare brânză.
— Exact. Ca şi săruturile mătuşii Faye.
— Exact. În plus, i-am reamintit că sunt o femeie măritată, şi încă una foarte îndrăgostită.
— Aşa i-ai spus?
— Sigur că da.
— Atunci trebuie să-ţi fi dat seama că sărutul ăla n-a fost chiar aşa lipsit de importanţă. Dacă n-ar fi fost mare brânză, nu ar mai fi

trebuit să spui nimic, nu?

— Brad. Mă ştii doar. Mă apucă paranoia.

— Atunci înseamnă că ne apucă pe amândoi. Pentru că atunci când aud că-mi sărută unu' nevasta şi-i dă

O chitară cadou, mă apucă şi pe mine paranoia, aşa, un pic.

— Nici nu ştim dacă e de la el, spuse Bailey.

— Nu? Atunci de la cine să fie? De la Angel? Voi două nu prea sunteţi prietene. i

— Asta pentru că nu are ochi decât pentru soţul meu.

— Şi pentru Jake. Nu uita de Jake. Toate femeile îl *doi*resc pe Jake.

Brad se întoarse şi o porni către scări.

— Unde te duci?

— Nu mai contează.

Cunoştea tonul acela. Era vocea lui de om gelos. Fu nevoită să alerge ca să poată ţine pasul cu el, dar se împiedică de ultima treaptă. Întinse mâinile înainte, ca să se protejeze, însă era prea târziu. Îşi zdrobi buza de 1 podeaua de ciment. Când îşi ridică fruntea, văzu cum

I se scurgea sânge din gură.

„Te rog, spune-mi că nu mi-am pierdut un dinte...” Acesta era cel mai mare coşmar al ei. Nici nu-şi dăduse

*T*7 tu (j? pentru tine 251*

seama dacă Brad îi auzise ţipătul, căci se îndepărtase mult; dintr-odată însă, îngenunche lângă ea.

— Iubito, iubito, iubita mea. Eşti bine?

O ajută să se ridice şi insistă să-i examineze rana. Din fericire, nu-şi rupsese niciun dinte, doar că-şi spărsese buza de sus. O apucă plânsul. Se aşezară pe ultima treaptă şi Brad o strânse la piept.

— Nu începecearta, bolborosi ea.

— Nu pricep ce spui cu buza umflată, iubito, zise el sărutând-o pe nas. Îmi cer scuze. Dacă spui tu că nu a fost mare brânză, te cred. Mă bucur că mi-ai spus, în sfârşit.

Bailey încetă să se mai smiorcăie şi se trase în spate.

— Cevreisăspui?

— Vorbesc serios. Ne-am înţelege mai bine dacă am juca Pictionary. Când Bailey îi dădu una peste umăr, Brad adăugă: Ştiam de sărut, însă nu pricepeam de ce-l ţii secret.

În ciuda obiecţiilor lui, Bailey se strădui să se ridice în picioare.

— Cineţiaspus?
— Hai să nu începem.
— Angel!
— A fost o întâmplare faptul că…
— Cumsănuafostoantâmplare. „Până aici” îşi spuse ea în gând. Odămafară.
— Atunci îl dăm şi pe Jake afară.
— Naudecâtsăpleceamândoi.
— Trebuie să-ţi aduc nişte gheaţă. Şi hârtie şi un pix. Serios, habar nu am ce-ai spus. Cred că ai făcut-o vagabondă.
Bailey încercă să nu râdă, pentru că o durea prea tare. Dar ceva o stârnise deja, poate prea mult gătit, dereticat şi sărutat. Curând după aceea o apucă un râs isteric. Brad i se alătură şi el şi, în timp ce traversau curtea şi se îndreptau către casă, râdeau aşa de tare, că se sprijineau unul de altul ca să meargă drept. Copac, care tocmai săpa o groapă, auzi şi el gălăgia. Traversă glonţ curtea şi plonjă direct în mijlocul pieptului lui Bailey, ceea ce le stârni încă o dată râsul.

Totul avea să fie bine. Ce uşurată se simţea! Poate că aveau să rezolve toate problemele. Ar fi trebuit să ştie că Brad avea să ducă totul de râpă.
— Uită-te la băiatul meu, spuse Brad, scărpinând între urechi câinele care se ridicase în două labe, sprijinit de pieptul lui. Vezi? Nu ne mai trebuie niciun copil, avem unul cu patru picioare chiar aici.

Capitolul 25

Cei doi francezi, Rachel şi Dean, se întoarseră din oraş. Cu siguranţă nu reuşiseră să vadă mare lucru din el, dar, în orice caz, păreau fericiţi şi relaxaţi. Stăteau pe terasa din spatele casei şi beau vin. Copilaşul lor adorabil era în cărucior, lângă ei. Bailey începuse deja să-şi pună planul iscusit în aplicare. Ei aveau să facă o plimbare frumoasă şi romantică, pe malul fluviului, cât timp ea şi Brad aveau să se ocupe de copil, o fetiţă adorabilă de opt luni, pe nume Simone. Bailey nu-şi putea lua ochii de la buclele blonde, obrajii bucălaţi, picioarele grăsune şi balele micuţe care i se scurgeau pe bărbie. Brad era mai degrabă interesat de curăţatul grătarului. Dacă reuşea să-l convingă, centrul interesului lui avea să se schimbe.
Privi în urma celor doi, care se îndepărtau ţinându-se de mână.

— O să duc paharele de vin înăuntru, până nu vin muştele la ele. Ai tu grijă de Simone?

— De cine? întrebă Brad.

— Tu vorbeşti serios? pufni Bailey arătând către copil.

— Aa! Lipseşti doar câteva secunde, nu?

Oare îi era frică să fie în preajma bebeluşilor? Asta fusese problema, tot timpul ăsta?

— Mă duc până la bucătărie. Ţipă, dacă încearcă să facă ceva.

Luă paharele de vin și rămase în dreptul chiuvetei de la bucătărie, privindu-l pe Brad cât timp spălă paharele. El rămăsese în picioare, cu mâinile-n şold, şi se uita în jos la Simone. Bailey spera să nu se trezească sărmana

fetiţă chiar atunci şi să vadă expresia stresată de pe chipul lui. Probabil că ar fi izbucnit în lacrimi.

Telefonul sună tocmai când se pregătea să iasă din nou afară. Era o femeie care voia să facă o rezervare şi care-i puse un milion de întrebări stupide, de exemplu ce densitate avea pânza din care erau făcute cearşafurile sau dacă nu era posibil să fie treziţi de un cocoş. Bailey nici măcar nu-şi putea da seama, din vocea femeii, dacă voiau să fie treziţi de un cocoş sau nu.

— Nu suntem o fermă, o înştiinţă. Nu sunt cocoşi pe aici. Se mai aude din când în când câte un remorcher sau câte o sirenă de ceaţă.

— Aa! făcu dezamăgită femeia.

— Dar unii spun că farul ar fi bântuit, adăugă Bailey. Așa că nu se ştie niciodată ce veţi auzi.

— Chiar așa?

După ce termină de răspuns şi la celelalte întrebări ale femeii, se întoarse pe terasă. Brad, cu spatele la cărucior, se apucase iar să cureţe grătarul. Bailey se uită în cărucior. Era gol.

— Brad!

El tresări. Dădu să-i facă observaţie, apoi văzu ce văzuse şi ea.

— A dispărut drăcovenia?

— Drăcovenie? îi spui fetiţei drăcovenie?

— E fetiţă?

— E fetiţă, da. Unde e?

— Nu ştiu. Era aici!

— O, Doamne! O, Doamne!

— Nu te panica.

— O, Doamne!

— O să sunăm la paza de coastă.

— De ce? Crezi că s-a dus să înoate?

Chiar atunci apărură Jake şi Angel de după colţul casei. Simone era la Jake, care o arunca în sus şi-o prindea. Fetiţa râdea de mama focului.

— O, Doamne! exclamă Bailey repezindu-se să înşface bebeluşul. îi venea să plângă. Nu puteţi s-o luaţi, aşa, din cărucior!

— Eram aici, aproape, zise Angel.

— Nu-mi pasă unde eraţi. Asta se numeşte răpire.

— Calmează-te, Bailey, îi ceru Brad.

— Scuze, spuse Jake. Ai dreptate. Dar stătea aici, singurică…

— Brad avea grijă de ea, insistă Bailey. Nu-i aşa?

Angel şi Jake se uitară la Brad.

— Ne cerem scuze, murmură Angel.

— Ai plecat de pe terasă? îl întrebă Bailey pe soţul ei.

— Am fost să iau asta, spuse el arătându-i o perie de sârmă. Am lipsit doar câteva secunde.

— Doar de câteva secunde e nevoie!

— Bailey, nu s-a întâmplat nimic, da? Ia loc. Trage-ţi sufletul. Şi, te rog eu, lasă pe altcineva să ţină copilul.

Angel luă fetiţa care plângea din braţele lui Bailey. Simone se potoli imediat şi începu să se joace cu buclele blonde ale tinerei, leite cu ale ei.

— Probabil că-ţi simte frica, sugeră Angel.

— Îmi pare sincer rău, zise Brad trecându-şi braţul pe după umerii soţiei sale. Mi-am învăţat lecţia. Şi eu m-am speriat, destul de tare. Bine?

— Bine, spuse Bailey.

Tot ce trebuise să facă era să stea cinci minute pe terasă şi să privească un bebeluş care dormea în cărucior. Rachel şi Dean ar fi fost oripilaţi. Dar când se întoarseră ei, o oră mai târziu, păreau cei mai liniştiţi oameni din lume. Angel le povesti incidentul, dar, în loc să pară îngrijoraţi, râseră.

Rachel puse mâna pe umărul lui Bailey şi o mângâie.

— E-n regulă. Pierzi copilul. Găseşti copilul. Aşa este viaţa!

— Credeţi-ne că o oră numai pentru noi e ceva ce apreciem din tot sufletul. Când ai un copil, viaţa e… cum se spune? S-a dus cu ea! zise Dean.

— S-a dus cu ea, repetă Brad.

— Glumesc, se grăbi să comenteze Bailey.

— Ba nu, nu glumim, spuse Rachel.

— Nu glumim niciodată în legătură cu asta, întări Dean. Nici eu, nici soţia mea. Nici nu mai facem dragoste. Zgomotele noastre pot trezi copilul.

— Adică zgomotele pe care le făceam altă dată, preciză Rachel.

— Dar, fără îndoială, găsiţi totuşi timp să fiţi şi singuri, spuse Bailey.

— Desigur, dar suntem obosiţi, oftă Rachel. Când avem timp liber, nu ne dorim decât să dormim.

— Ne place mult să dormim, spuse Dean. Şi nu ne referim la sex.

— Nu mai facem sex, zise Rachel. Dormim.

— E doar o fază, spuse Bailey. Aşa păţesc toţi părinţii la început.

— Aveţi copii? întrebă Rachel.

Bailey încercă să zâmbească. Nu citise ea undeva că zâmbetul te poate face să te simţi mai bine chiar dacă nu este sincer? Că dacă d mimezi devine adevărat? De ce oare se simţeau unii oameni obligaţi să-i întrebe pe cei care în mod evident nu aveau copii dacă au sau nu? Nu ştiau că parcă înfigeau cuţitul în inimă?

— Nu, răspunse Brad.

Părea foarte vesel. În cazul lui, nu era vorba de niciun fel de cuţit în inimă, nici măcar unul de unt.

— Încă nu, îl corectă Bailey.

— Să nu faceţi, îi sfătui Dean. La copii mă refer. Dacă vă place sexul, nu faceţi copii.

— Ne place, spuse Brad. Ne place sexul.

Şi ca să-i dovedească acest lucru, încercă să o seducă în noaptea aceea. Începu să o sărute pe gât şi să o mângâie pe abdomen.

— Nici gând, pufni Bailey dându-i mâna la o parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Să ai un copil nu e singurul mod de a face o femeie să nu mai

fie interesată de sex. De fapt, când nu are un copil, o femeie îşi poate pierde cheful cu totul!

Brad oftă, aruncă pătura deoparte şi-şi aranjă pernele.

— Credeam că ne-am înţeles. Nu este momentul potrivit.

— Fii sincer cu mine, Brad. Vreau să zic, extrem de sincer.

— Ce-i?

— Inventezi scuze. Spui că nu e momentul potrivit. Niciodată nu o să fie momentul potrivit. Dacă ar aştepta toţi oamenii momentul potrivit, planeta n-ar avea prea mulţi locuitori!

— Nu pretind că trebuie să fie perfect, dar…

— Atunci ce e? Nu avem destul loc pentru un copil? Avem o casă întreagă! Şi cu cât aşteptăm mai mult, cu atât o să devină mai costisitor…

— Tocmai am pierdut copilul altora, azi. Unul ca mine ar trebui să se apuce de făcut copii?

— Nu ai avut destulă grijă. Dar, cum ai spus chiar tu, ţi-ai învăţat lecţia şi ai evitat o tragedie.

— Credeam că ai să renunţi o vreme la subiectul ăsta. Hai să ne vedem de ale noastre, nu vrei? Să ne dezvoltăm, să punem afacerea pe picioare, să te regăseşti.

Bailey se ridică. „Până aici”, îşi zise, conştientă că-i zburase somnul pentru tot restul nopţii.

— Începe să mi se urască de tot de prostia asta cu regăsitul spuse ea. Şi dacă menirea mea e să fiu mamă? Dacă de asta am nevoie ca să mă regăsesc?

Cum Brad nu-i răspunse, înşfăcă o pernă şi o pătură de pe pat. Rămase câteva clipe în mijlocul camerei, fără să ştie unde să se ducă, apoi o luă spre turn. Dacă tot nu avea să doarmă în noaptea aceea, măcar să stea de veghe.

Fluviul Hudson era aproape nemişcat. Pulsurile de lumină îi creau o senzaţie reconfortantă. Bailey se aşeză în „scaunul căpitanului11, în care stătea Brad de obicei, şi privi suprafaţa întunecată de jos. Aproape că auzea apa care lovea încetişor ţărmul. Derulă în minte cearta de adineauri, apoi trecu în revistă fiecare argument şi „discuţie11 pe care le purtase vreodată cu Brad pe această temă. De fiecare dată când încerca să-i urmeze sfatul şi să lase gândul

acela deoparte, pur şi simplu nu reuşea. Oriunde se uita, vedea numai copii. Urmărea chiar şi un serial nou la televizor despre doi soţi simpatici, cam de aceeaşi vârstă cu ei, care tocmai deveniseră părinţi pentru prima dată. Comedia respectivă prezenta *fotul pentru tine*

25 *7*

multiplele dificultăţi care apar atunci când ţi se naşte un copil.

Lipsa somnului. Sentimentul de vinovăţie. Schimbarea scutecelor. Certuri de cuplu. Seri romantice care se duc pe apa sâmbetei. Episoadele n-o făceau să râdă. Le privea cu gelozia unei femei care-şi vede bărbatul alături de alta. Suprapunea feţele lor peste ale personajelor din serial şi-şi imagina că ar fi fost ea cea cu rahat de bebeluş în păr în timp ce soţul ar fi încercat să-i atragă atenţia printre hohote de râs. Că ea s-ar fi dus la un interviu pentru un post de avocat, după doar două ore de somn, şi ar fi scos o suzetă din buzunar, în loc de pix. Că Brad ar fi stat de cealaltă parte a pătuţului şi ar fi spus: „Are ochii tăi, dar farmecul meu".

Dacă ar fi rămas însărcinată chiar în acel moment, ar fi avut treizeci şi şapte de ani la naştere şi cincizeci şi opt când copilul îşi serba majoratul. Se putea obişnui cu ideea. Şi dacă întâmpinau probleme legate de concepţie? Chiar aşa, ce se alesese de toate dăţile acelea din tinereţea lor, când făcuseră dragoste fără prezervativ? Zeci, sute de acte sexuale şi niciun accident. Ce ironie! Numai acum, de când îmbătrâniseră şi deci nu prea mai aveau şanse să le iasă din prima, se apucase Brad să folosească metode contraceptive. Ar fi evitat zeci de certuri dacă ar fi mers înainte şi ar fi încercat să facă un copil. După câte îşi dădea ea seama, nu ar fi rămas oricum însărcinată. Fertilizarea in vitro putea dura ani de zile până să reuşească, nu? Un motiv în plus să înceapă de pe acum.

Lumina începu să clipească. Bailey se ridică în picioare. Era sigură că atunci când ar fi trebuit să fie „stinsă", nu se stinsese. Licări, când mai intens, când mai slab, ca o imagine mişcată dintr-o proiecţie de film defectuoasă. La naiba! La naiba, la naiba şi iar la naiba! Brad avea să fie foarte nemulţumit de asta. Aruncă o privire înspre scara elicoidală, nesigură dacă să-l strige sau nu. Oare era şi el treaz, gândindu-se cum să rezolve problema din cuplul lor?

Acum lumina pâlpâia de trei ori, apoi rămânea stinsă doi timpi. Era de rău. Telefonul sună imediat.

— Scuze, spuse ea când ridică receptorul. Nu ştiu de ce se tot întâmplă asta.

— Ei bine, stingem lumina în seara asta, o informă bărbatul de la paza de coastă.

— Da, domnule. Îmi cer scuze.

Cu toate acestea, în loc să se stingă, raza de lumină crescu în intensitate. Se întinse pe deasupra fluviului mai strălucitoare ca oricând şi rămase aprinsă cinci secunde neîntrerupte înainte de a se stinge cu totul. Inima lui Bailey bătea de să-i sară din piept. Dacă de acolo, din turn, fasciculul păruse aşa de puternic, oare cum se văzuse de afară? Probabil că îi orbise pe toţi cei care încercaseră să-l privească.

Aşteptă să i se deprindă ochii cu întunericul înainte de a se uita iar spre fluviu. Ieşi pe platformă şi se bucură de aerul rece al nopţii care îi atinse pielea. Ce ciudat fusese! Cât de strălucitor! Oare şi lumina pe care o văzuse Brad fusese la fel?

— Olivia? zise în şoaptă. Tu eşti stafia din casă?

Dacă ea era, călătorise ceva din Bronx până acolo.

Nu primi niciun răspuns. Nu că s-ar fi aşteptat să primească. Asta era problema cu stafiile. Dacă într-adevăr credeai în ele, le găseai peste tot, de la pulsaţiile unei raze de lumină până la scârţâitul unei podele şi la plânsetul unui copil.

Că tot venise vorba despre plânsetul de copil, Bailey se întrebă cum se descurca ornitologul, copleşit probabil de urletele nocturne ale bebeluşului. Avea de gând să abordeze subiectul la micul dejun. Dar nu-i făcea reducere decât dacă insista el. Până la urmă, ea şi Brad aveau motivele lor să pună ban peste ban.

Capitolul 26

Bailey şi Brad erau în camera mare; în faţa lor se aflau doi agenţi ai pazei de coastă pe care nu-i mai văzuseră până atunci. Tocmai când Bailey începuse să-i placă pe Joe şi pe Mike. O făceau special? Aduceau artileria grea? Sau, în fine, o piesă din artileria grea şi una mai micuţă,

se gândi amuzată. Numai cel mai mare vorbea, în timp ce al doilea, mai scund, nu făcea decât să se uite urât.

— Scopul unui far este acela de a permite un trafic fluvial sau maritim în condiţii de siguranţă. Înţelegeţi acest concept?

— Înţelegem.

La rândul ei, Bailey intenţiona să-i lase pe Brad să vorbească pentru amândoi.

— Noi suntem responsabili de îngrijirea şi întreţinerea sursei de lumină.

„Şi atunci de ce ţipaţi la noi?” se întrebă ea.

— Da, domnule.

— Sursa e automată. A funcţionat perfect decenii la rând. Au fost înlocuite şi bateriile, şi firele de contact. Singura concluzie pe care o putem trage de aici este că voi o modificaţi în mod deliberat.

— Nu, domnule.

— Şi atunci de ce vedem semnale SOS emise de aici, dacă nu e vorba de niciun şiretlic de-al vostru?

— Pe cuvântul meu. Nu e niciun şiretlic.

— Umblă vorba cum că aţi răspândi zvonuri despre nişte stafii şi ţineţi şedinţe de spiritism aici. Aşa este?

— A fost vorba doar de întâlnirea unui grup de întrajutorare, se amestecă Bailey în discuţie. Şi căpitanul Jack a fost cel care a iniţiat zvonurile despre stafii.

Ofiţerul de la paza de coastă îşi dădu pălăria pe spate şi-şi înfipse degetele mari în buzunarele pantalonilor.

— Căpitanul Jack! Nu-mi spuneţi că plecaţi urechea la ce zice bătrânu’, nu?

— Ne-a zis doar că Trevor Penwell…

— Trevor Penwell a avut grijă de far douăzeci şi cinci de ani la rând. Şi niciodată… nici măcar o singură dată n-am văzut genul de probleme pe care le vedem acum. Niciun semnal SOS, nicio şedinţă de spiritism şi nicio stafie.

— Am înţeles.

— Dacă dumneavoastră credeţi că veţi transforma mica noastră comunitate într-un fel de scenă din Amityville *Horror*[1] doar ca să atrageţi mai mulţi oaspeţi…

Brad se ridică în picioare.

— Vă promit, noi nici măcar nu credem în stafii, nu-i aşa, Bailey?

— Acesta este un far, domnule, spuse ea. M-am documentat şi eu. În majoritatea farurilor locuiesc stafii, care însă nu fac niciun rău.

— Bailey, mormăi Brad în barbă.
— Dar vă asigurăm că nu noi promovăm aceste lucruri. E o casă veche şi înfricoşătoare.
— Nu e înfricoşătoare, ripostă Brad.
— Dar scârţâie din toate încheieturile. Oaspeţii vin la noi şi aud ce vor ei să audă. Şi trebuie să recunoaşteţi că sinuciderea de la etajul trei…
Cei doi ofiţeri ridicară imediat privirile.
— Care sinucidere? întrebă cel mai înalt.
— A Edgăi Penwell. De acum zece ani, parcă, nu?
— Doamnă, habar nu am despre ce vorbiţi.
— Noi nu eram aici acum zece ani, preciză agentul mai scund. Dar asta nu înseamnă că nu ştim toate zvonurile care circulă prin oraş.
— Mi se pare că e ceva despre care nu vorbeşte mai nimeni, spuse Bailey.
— Asta ar fi o premieră.
— Ne cerem mii de scuze pentru lumină. Am chemat un electrician care s-a uitat la contacte şi la tot. Nu ştiu ce să fac.
— O să închidem sursa, decretă agentul mai înalt. De acum încolo, nu o să mai fie nicio lumină.
— Dar suntem un far, farurile trebuie să lumineze, protestă Brad.
— Ei, de acum încolo o să fiţi un far întunecat.
— Până când? întrebă Bailey.
Singurul motiv pentru care soţul ei cumpărase acel loc, mai precis dăduse proprietatea lor pe mâna unui
1 Una dintre cele mai terifiante poveşti despre case bântuite (n.tr.)

consiliu de administraţie, era să păstreze lumina aprinsă. Fără lumină nu mai aveau nimic.
— Un far fără lumină, gemu Brad.
Agentul de la paza de coastă nu se lăsă impresionat.
— Dacă doriţi, puteţi sta afară, pe platformă, cu o lanternă în mână. Oricum, sursa va rămâne stinsă până când dăm de capăt acestei tărăşenii.
Îi pusese la punct. După ce plecară cei doi, Brad dispăru în turn, să-şi plângă de milă, iar Bailey rămase să cureţe în urma lor.

Chiar când Bailey ar fi zis că se obişnuise deja cu ciudăţeniile oaspeţilor, avu parte de o nouă surpriză. Intră în bucătărie într-o bună dimineaţă şi-l găsi pe ornitologul amator aşezat la masă, gol puşcă. Scoase un ţipăt scurt.

— Scuze, scuze, spuse el dând să se ridice.

— Nu vă ridicaţi! urlă Bailey, apoi se întoarse pe călcâie, cu spatele spre el.

— Îmi cer scuze. De obicei dormiţi cu toţii la ora asta.

— Faceţi asta în fiecare dimineaţă?

— Da, doamnă.

Era cu mult mai bătrân decât ea, avea o burtă cât toate zilele, părul sur şi pielea flască şi i se adresa cu „doamnă”.

— Domnule...

Nu-şi mai aducea aminte cum îl chema. Îi spusese de atâtea ori „păsărar”, că uitase orice alt detaliu.

— Îmi puteţi spune Tom.

— De ce eşti dezbrăcat, Tom?

— Îmi cer scuze, doamnă. E pentru soţia mea.

— Spune-mi Bailey.

— O să mă duc în camera mea.

— Pune nişte haine pe dumneata şi o să-ţi pregătesc micul dejun.

— Ştiu că nu serviţi micul dejun aşa devreme, iar pe mine mă aşteaptă o zi lungă de observat păsări, aşa că mai bine am să plec.

— Acum m-am trezit. Şi sigur nu mă mai culc la loc. „Nu după ce mi s-a întipărit în memorie imaginea corpului dumitale bătrân, despuiat”, continuă ea în gând.

— Vă mulţumesc.

O şterse din bucătărie, iar Bailey uită să-şi ferească ochii, aşa că, spre ghinionul ei, surprinse nişte fese albe ca laptele.

Brad era sus şi sforăia liniştit, alături de afurisitul acela de câine, aşa că se apucă să pregătească ibricul de cafea. Cuplul de francezi, cu bebeluş cu tot, dormeau până târziu. Când Tom coborî a doua oară, era în costumul lui kaki de explorator: pantaloni, vestă, pălărie, binoclu şi bocanci.

— Cafea?

— Neagră, dacă se poate.

Bailey îi servi o ceaşcă, apoi îi dădu de ales între ouă şi clătite, dar el rămase ferm pe poziţii, spunând că nu voia decât un castron cu cereale. I-l dădu, dar se apucă să facă totuşi aluatul de clătite. Avea să le mănânce chiar ea.

— Aşadar, vii aici în fiecare dimineaţă şi stai despuiat la masa mea de bucătărie? îl iscodi când văzu că aproape îşi golise castronul.

O, Doamne! Scaunele. Oare stătea mereu pe acelaşi scaun? Trebuia să fiarbă pernele de pe scaune. Cum ar fi putut să-i explice că nu era igienic, fără să-i rănească sentimentele?

— Mi-e teamă că nu putem permite...

Tom ridică o mână.

— Îmi cer scuze, doamnă, nu se va mai întâmpla.

— Ai spus ceva de soţia dumitale...

Bărbatul ridică privirea înspre ea. Avea o faţă rotundă şi simpatică şi ochi mari, albaştri. Încuviinţă cu o mişcare a capului, iar ochii i se scăldară în lacrimi.

— Tom?

— A murit primăvara trecută.

— Îmi pare rău.

— Nu am fost niciodată să înot împreună cu ea.

— Poftim?

— Îi plăcea să meargă la plajă. îi plăcea vara. Chiar şi la vârsta ei. îi plăcea să poarte pantaloni scurţi şi costume de baie. îi plăcea la nebunie. La un moment dat, a început să-mi fie ruşine de situaţia mea, zise el bătându-se pe burta proeminentă. Am refuzat s-o mai însoţesc. Vocea începu să-i tremure. Nu mi-a păsat decât de ce ar fi văzut ceilalţi. Ce ar fi crezut despre mine. Am pierdut ani întregi. Am convins-o să se ducă singură de fiecare dată. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus a fost: „Tom. Oamenilor nu le pasă nici pe jumătate din cât îţi închipui tu". Se uită la Bailey şi chicoti: Deşi ar fi trebuit să vezi ce faţă ai făcut. Cred că ar fi fost mai bine să nu-mi scot şi chiloţii.

Tânăra femeie râse, apoi râse şi el, iar peste câteva secunde râdeau amândoi de mama focului. Bailey începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Ce faci?

— O să păstrăm lenjeria intimă pe noi. Dar ce zici să le oferim

celor de la paza de coastă un motiv să sune goarna?

Rachel şi Dean, contrar obiceiului lor de a se trezi la amiază, apărură la scurt timp după ce Bailey îşi dăduse toate hainele jos, în afară de sutien şi chiloţi. Ca pentru a confirma stereotipul despre francezi, cum că ar fi mult mai relaxaţi în ce priveşte sexul şi nuditatea, se dezbrăcară şi ei de cum aflară dorinţa lui Tom de a-şi învinge nesiguranţa. Dean era slăbănog şi păros. Bebeluşul era grăsun şi adorabil. Rachel era minionă, şi hotărî să-şi scoată şi sutienul.

Totul decurse firesc până intrară Jake şi Angel. Bailey, cuprinsă de gelozie, îşi dădu seama că nu voia să-l vadă pe niciunul din ei dezbrăcat. Dar nu trebuia să-şi facă griji, căci Jake se sprijini de blatul mesei şi începu să o fixeze cu privirea. Exact asta făcea când soţul ei apăru în prag.

Brad lăsă să-i scape câteva înjurături şi blesteme.

— Bailey, spuse el, încercând să-şi controleze tonul. Putem vorbi? Când Bailey îl urmă în sufragerie, şi-l imagină pe Jake uitându-se după ea. Nu îndrăzni

(*Mary Carter* să se întoarcă să verifice, dar simţea că aşa era. Ce naiba se întâmplă? o întrebă Brad.

— Îl ajutăm pe Tom să se simtă bine în pielea lui.

— Mai spune-mi.

Bailey încercă să-i dea toate detaliile în timp ce el scutura din cap a neîncredere.

— Te rog să-ţi pui hainele.

— Bine. Dar dacă aş muri şi tu ai vrea să te dezbraci, sper să găseşti oameni dispuşi să te susţină.

Bailey o porni spre bucătărie, dar Brad se întinse după ea şi o opri.

— Unde te duci?

— Hainele mele sunt sub masă.

— Ţi le aduc eu.

— Aşa te-ai purta şi dacă s-ar fi dezbrăcat Angel?

— Poftim?

— Pariez că ei nu i-ai cere să se îmbrace la loc.

Bailey simţi amărăciunea din propria voce; ştia că nu era corect să dea vina pe Brad pentru toată gelozia ei, dar nu se putea abţine. Ăsta era rezultatul unei căsnicii îndelungate. Erau ca nişte particule, ca nişte

straturi subţiri de praf care se acumulau cu trecerea fiecărui an şi, oricât încercai să le cureţi, micile neînţelegeri, resentimentele infime, dezamăgirile, cuvintele pe care nu le mai puteai retrage, toate momentele în care fuseseși luat de prost, promisiunile încălcate, toate astea rămâneau, indiferent cât te străduiai să faci curat.

— În mod sigur i-aş cere şi ei să se îmbrace, spuse Brad. Aşa cum am să le cer tuturor s-o facă. Tu chiar vrei să căpătăm cine ştie ce reputaţie bizară? Nu te-ai învăţat minte cu şedinţa de spiritism? Tot oraşul ne crede nebuni!

— Scuze, scuze. Dar am fost aşa mândră de Tom că a ieşit, în cele din urmă, din carapacea lui! Cred că a fost o terapie excelentă pentru el.

— Sunt sigur că aşa a fost. Dar nu conducem o colonie de nudişti.

— Să trăiţi, căpitane!

— Nu-mi vine să cred că v-aţi apucat toţi să faceţi asta.

— Suntem toţi o apă şi-un pământ, murmură Bailey. O apă şi-un pământ.

Brad se uită fix la ea, apoi dădu dezaprobator din cap. În secunda următoare îşi scoase tricoul.

— Ce faci?

— Nu pot să te las pe tine să fii paznicul mai interesant, nu?

— Sărmanii noştri copii, râse Bailey. O să aibă doi părinţi foarte cool şi niciun pic de disciplină în casă.

Spusese asta în glumă. Sau cel puţin aşa crezuse. Mai nou însă, pomenea tot timpul despre copii. Probabil că încerca să-l manipuleze. Dar să-i arate cineva o căsnicie în care lucrurile nu mergeau aşa.

Brad o trase la pieptul său şi o sărută pe gât.

— Arăţi foarte bine în desuuri, doamnă Jordan. Dar dacă îndrăzneşti să-ţi scoţi vreodată hainele în faţa păpuşii ăleia masculine căreia i s-au aprins călcâiele după tine, o să ajungem să fim anchetaţi într-un caz de dispariţie suspectă. Ne-am înţeles, iubito?

— Am priceput. Nici nu era aici când a început toată tărăşenia.

— Mai ai o încercare. O luăm de la zero.

— Chiar aşa? strigă Bailey după el. I s-au aprins călcâiele, zici?

— Băuturile se servesc pe terasă, anunţă Brad.

De când vechiul aparat pe care-l adusese din oraş nu mai era în stare să proiecteze niciun film fără să sară peste unele porţiuni, iar serile cu jocuri pricinuiseră certuri mai mari decât avuseseră ei în toată căsnicia la un loc, Brad hotărâse ca de atunci încolo să bea, şi atât. Îi invită pe căpitanul Jack, pe Jake şi pe Angel şi, desigur, pe Dean şi pe Rachel. Spre marea dezamăgire a lui Bailey, micuţa Simone dormea. Singurul lucru care amintea de existenţa ei era un interfon pentru bebeluşi pus pe una dintre mesele de picnic.

Se gândise să le ofere oaspeţilor cocktailuri, dar nu aveau decât vin şi bere. Nimeni nu părea deranjat de acest lucru, dar ea se folosi de ocazie ca să aducă în discuţie maşina de făcut *mărgărită* pe care ar fi vrut

266

Mary Carter să o cumpere. De ce Brad putea primi toate jucăriile pe care şi le dorea, şi ea nu le putea obţine niciodată pe ale ei?

Pe de altă parte, dacă ar fi avut o maşină de făcut *mărgărită* la îndemână, era posibil să înceapă să o şi folosească, şi ar fi alergat la ea ori de câte ori o enerva vreun oaspete sau reuşea Brad să-i ruineze speranţele de a deveni mamă într-o bună zi. Poate începea să bea dimineaţa, în timp ce spăla vasele, şi până la prânz ar fi fost lată. Nu. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu aveau să cumpere maşina aia.

Oricum, Rachel şi Dean păreau să bea cu plăcere vin, ceilalţi bărbaţi merseră pe bere, iar Angel insistă să bea numai apă minerală, pentru că urma să alerge dimineaţa. În teorie, Bailey susţinea orice fel de exerciţii fizice, dar observase la cei care făceau sport cu religiozitate tendinţa de a aduce vorba, nitam-nisam, despre obiceiurile lor sănătoase. De genul „Scuze că nu te-am sunat... am fost la sală”, sau „Nu pot să beau, mâine-dimineaţă mă duc să alerg”, sau „Mi-ar plăcea să mergem împreună la un film, imediat ce mă dau jos de pe bicicleta statică1. Zău aşa, Bailey nu povestea în stânga şi-n dreapta cum aranja ea cearşafuri, spăla podele, gătea micul dejun sau ieşea la plimbare dimineaţa. Sau poate că o făcea, dar din când în când orice fată avea voie să-şi mai dea drumul la gură.

Acum îşi bea vinul şi asculta conversaţiile din jurul ei. Toată lumea discuta, râdea, bea, venea şi pleca de la masă, dar Bailey stătea nemişcată, cu ochii la interfonul pentru bebeluşi. Îşi dorea ca fetiţa aceea dulce să se trezească, astfel încât să o poată ţine în braţe, să se joace cu ea şi să-i miroasă părul. Oare aşa avea să arate întreaga ei

viaţă? Avea să trăiască prin copiii oaspeţilor?

Din interfon se auzi un trosnet uşor. Bailey se aplecă să asculte cu mai multă atenţie. Răsună un clinchet ca de clopoţel, apoi un râset. Toţi cei care mai erau la masă rămaseră nemişcaţi. Rachel se ridică prima, apucă interfonul şi privi în sus, spre cameră.

— E cineva acolo, cu ea.

În mod evident, râsul nu fusese al unui bebeluş. Căpitanul Jack se făcuse alb la faţă ca un cearşaf, aşa că Bailey cea palidă nu se putea uita la el. O rupseră la fugă spre scări în acelaşi timp. Când ajunseră în dreptul uşii aveau cu toţii respiraţia tăiată. Fetiţa era în picioare, în pătuţ, şi se uita în colţul camerei. Nu era nimeni acolo. Rachel o prinse cu amândouă mâinile şi o luă în braţe.

— Nu a păţit nimic, spuse Dean.

— Cine râdea?

Bailey se uită după Brad. De vreme ce nu era în cameră, se întoarse şi-i urlă numele. Se simţi un pic vinovată când îi văzu pe cei doi francezi ducându-şi mâinile la urechi, dar strigătul îşi făcuse efectul, căci Brad venea alergâncJ pe scări.

— Unde ai fost?

— Scuze, îi aduceam lui Angel ceva de băut. Ce s-a întâmplat?

Bailey îl puse la curent cu ultimele întâmplări şi se bucură când Dean şi Rachel interveniră ca să adauge detalii suplimentare. Măcar de data asta nu era ea singura care pomenea de stafii.

În timp ce Brad şi Jake scotoceau prin fiecare cameră, ea îl trase pe căpitanul Jack pe hol.

— Ce nu vrei să spui? îl întrebă în şoaptă. Când bărbatul scutură din cap şi-şi feri privirea, insistă: Spune-mi.

— Semăna exact cu vocea ei.

— A cui? A cui voce?

— A Edgăi.

Jake şi Brad se întorceau de la etajul superior. Brad avea o fotografie înrămată în mână. Fusese spartă, aşa că nu mai rămăseseră decât nişte cioburi pe margine. Bailey o luă şi privi nostalgică la cei doi tineri zâmbitori şi frumoşi din imaginea alb-negru.

Se uitară cu toţii întrebător la căpitanul Jack.

— Sunt Edga şi Trevor, spuse el. A fost făcută în prima lor zi aici.

— Cine sunt oamenii ăştia? se miră Rachel. Ea este stafia care a râs?

— O stafie americană! chicoti Dean. Ce frumos!

— Numai când râde la copilul nostru nu ne place, spuse Rachel.

— De unde ai luat fotografia asta? întrebă Bailey. Nu am mai văzut-o până acum.

— Nici eu, spuse Brad. Era pe podea, mijlocul camerei.

— În mijlocul camerei, repetă Jack pe un ton șoptit. Sub grinda cea mai înaltă.

— De unde…

— Exact în locul în care au găsit-o spânzurată, termină Jack ce avea de zis.

Scutură din cap şi porni către scări. Bailey o luă repede pe urmele lui. Păşea grăbit şi într-o clipită ieşi pe uşă, după care aproape că o rupse la fugă înspre feribot. Bailey se duse după el.

— Cineva ne joacă feste, spuse ea.

— Te-am avertizat. Edga e încă pe aici.

— Ba nu e. Îţi spun că…

Jack se răsuci pe călcâie înspre ea.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Îmi pare rău, Bailey, dar nu e nicio festă. În casa asta s-au petrecut tot felul de lucruri ciudate de când a murit ea. La fel şi cu lumina; sunt sigur că cei de la paza de coastă v-au făcut deja câteva vizite în legătură cu asta.

— Într-adevăr. Suntem siguri că e doar o defecţiune…

— Ea e. Îţi spun sigur că ea e. Nu a fost fericită aici. Şi dacă sclipirea din ochii-tăi oferă vreun indiciu, cred că nici tu nu eşti fericită. Începe să mă sperie toată povestea asta.

— Să te sperie?

— Îmi aminteşti de ea. În multe feluri. Şi ea era îndrăgostită până peste cap, dar chestia asta a înnebunit-o. A devenit paranoică.

— Vrei să spui că şi eu sunt paranoică?

— Dacă nu eşti, ai face bine să fii. Ai o stafie! în locul tău, mi-aş face bagajele şi m-aş muta.

— Nu prea cred că se va întâmpla aşa ceva.

— Noapte bună, Bailey. Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— Ce ai face tu? Ai organiza o nouă licitaţie?

— Nu. Aş cumpăra chiar eu.

— Despre asta este vorba? Vrei să fii proprietarul farului?

— Nu, spuse Jack. Vreau să-l ard.

Cu un gest al mâinii la o pălărie invizibilă, se întoarse iar şi o rupse la fugă.

Capitolul 27

În penultima dimineaţă a sejurului francezilor, Bailey le găti friganele. Poate că fusese totuşi o greşeală, încă mai vorbeau despre glasul feminin care se auzise din interfonul pentru bebeluş.

— Angel s-a ridicat de la masă chiar înainte să se audă vocea, spuse Bailey. A zis că se duce la baie.

— Crezi că a fost râsul ei? întrebă Dean.

— Trebuie să fi fost al ei.

— Şi de ce nu ne-a spus? interveni Rachel.

— Ştia că nu v-ar fi plăcut să aflaţi că s-a strecurat în camera bebeluşului vostru.

— Trebuie să o întrebăm. Vine la micul dejun?

Bailey se uită pe fereastră, presupunând că Angel alerga pe potecă, dar în dimineaţa aceea se lăsase ceaţa şi totul era ascuns privirii.

— Nu o să ne spună adevărul, zise peste câteva clipe. Va trebui să o facem să râdă, să vedem dacă recunoaştem râsul.

— Ce se întâmplă aici?

Brad intră în bucătărie, proaspăt ieşit din duş. Lui Bailey îi plăcea foarte tare cum mirosea.

— O s-o facem pe blonda cu sâni mari să râdă, îl informă Dean.

Brad se uită în jur, să-şi dea seama despre cine era vorba.

— Soţia ta crede că ea e stafia, adăugă Rachel.

— Pregătesc friganele, anunţă Bailey. Vreţi şi voi?

— Când vin englezi pe la voi faci brioşe englezeşti?

— Nu, spuse Brad. Dar agăţăm două felinare1.

Cei doi îşi întoarseră capetele şi se uitară la el. Bailey însă pufni în râs. Dean întinse un cuţit spre ei, cu o mişcare ca-n filme.

— Aha, glumă! Foarte bine. Cu asta o poţi face pe blondă să râdă, nu?

— Bailey? zise Brad. Vii un moment, te rog?

— Nu este nevoie să vin niciun moment. Tocmai vorbeau despre râsetul auzit în interfon, iar eu mi-am amintit din întâmplare că, doar cu câteva minute înainte de asta, Angel îşi ceruse scuze şi se dusese la toaletă.

— Aşa, şi? întrebă Brad.

— Aşa că, în mod evident, şi-a băgat capul pe uşă, bebeluşul a făcut ceva haios, iar ea a râs şi apoi a minţit.

Bailey îl sărută pe obraz şi-i dădu o ceaşcă de cafea.

— Nu se poate, spuse el.

Tocmai atunci, Jake intră în bucătărie.

— Ce nu e posibil?

— Nimic, ziseră Brad şi Bailey în acelaşi timp.

— Blonda cu sâni mari e stafia noastră, îl înştiinţă Dean. Sau, cel puţin, aşa credem. Dar mai întâi trebuie să-i spunem gluma cu brioşele englezeşti şi să o facem să râdă.

— Nu pricep, zise Jake.

— Sincer să fiu, nici noi, replică Dean. Nouă ne servesc friganele, o reţetă franţuzească, pentru că suntem francezi, nu? Aşa că i-am întrebat dacă englezilor le servesc cumva brioşe englezeşti. Iar el a zis „Nu, dar atârnăm felinarele".

— Două felinare, preciză Brad. Două dacă vin pe mare.

— Englezii, completă Bailey.

1 „Unul dacă vin pe uscat, două dacă vin pe mare" – expresie devenită celebră datorită poetului Henry W. Longfellow, cu referire la semnalul folosit de Paul Revere pentru a-şi avertiza compatrioţii cu privire la traseul trupelor britanice în timpul Războiului de Independenţă (n.tr.)

— Aşadar, cumpăraţi brioşele englezeşti?

— Nu vrei nişte friganele, Jake?

— Şi ce ziceaţi de Angel?

Ca la un semn, se ivi şi ea în cadrul uşii. Era în costumul ei obişnuit de alergare, nişte pantalonaşi minusculi şi o bustieră strâmtă de tot. Bailey nu putea suferi când o vedea în fiecare dimineaţă apărând înainte să-şi facă duş, în costumul ei aproape inexistent şi

transpirată toată.

— Sal’tare, gaşcă! strigă ea. Doamne, e minunată vremea! O, Doamne, alea sunt friganele? Miroase super!

— Dacă te duci pe mare, poţi primi două brioşe englezeşti, îi comunică Dean.

Îşi dădu capul pe spate şi râse, după care o fixă cu privirea pe Angel, care îi zâmbi drept răspuns. Dean se uită la Bailey şi ridică din umeri, vrând parcă să spună: „Am încercat”.

— Eu o să iau un grepfrut, spuse Angel bătându-se cu palma peste abdomenul ei plat şi bronzat.

— Ai intrat aseară în camera bebeluşului? o întrebă Jake. Tu erai femeia pe care am auzit-o prin interfon râzând?

„Un stil foarte interesant de a investiga”, îşi spuse Bailey în sinea ei. „Să atacăm frontal suspectul. O singură problemă, însă. Suspecţii vor minţi”.

— M-aţi prins! zise Angel.

— Poftim? făcu Brad.

— Ar fi trebuit să mărturisesc. Îmi plac la nebunie bebeluşii. Nu m-am putut abţine să nu trag cu ochiul. Era trează când am intrat, şi mi-a aruncat cea mai drăgălaşă privire din lume. Şi-a îngropat bărbia în umăr şi mi-a zâmbit. M-a pufnit râsul.

— Angel, mârâi Brad.

— Ştiu, ar fi trebuit să vă spun. Îmi cer mii de scuze.

— Nu-i nimic, zise Rachel. Nici noi nu ne putem abţine să nu tragem cu ochiul la ce face.

— Abia aştept să am şi eu copii, declară Angel.

Aruncă o privire furişă înspre Jake, care îi zâmbea fără nicio jenă.

— Femeile frumoase fac copii frumoşi, spuse el.

272

Mary Carter în clipa următoare se uită direct la Bailey. Privirile le rămaseră în contact secunde în şir.

— Mă duc să fac duş, spuse Angel, apoi ieşi din cameră.

— Stai, spuse Brad. Angel se întoarse iar cu faţa la ei. De ce minţi?

— Brad? tresări Bailey. Ce tot vorbeşti?

— Angel nu a fost în baia de sus. S-a dus la cea de aici, de jos, eram în bucătărie când a ieşit. Tocmai stăteam de vorbă când aţi luat-o

toţi la fugă pe scări.

— Iar m-aţi prins, oftă blonda desfăcându-şi larg braţele.

— Aşadar, nu ai tras cu ochiul în camera bebeluşului? o întrebă Rachel.

— Am fost aici, jos. Cu Brad.

— Ba nu cu mine. Eu venisem în bucătărie să mai aduc nişte vin când a ieşit ea de la baie.

Cu răsuflarea tăiată, Bailey se uită când la soţul ei, când la Angel. Amândoi îşi măsurau cuvintele şi vorbeau pe un ton egal, de parcă şi-ar fi recitat rolurile dintr-o piesă de teatru. De ce ar fi minţit Angel că ar fi stat de vorbă cu Brad în bucătărie? Dacă nu cumva făceau altceva în afară de conversaţie.

— Mi-am zis că poate v-aţi simţi mai bine dacă nu aţi avea impresia că umblă stafii pe aici, spuse Angel. Adică, noi o să plecăm până la urmă. Dar voi trebuie să locuiţi aici. Sinceră să fiu, în locul vostru aş fi de-a dreptul panicată.

— Ce-ar fi să o lăsăm pe Angel să facă duş, propuse Bailey. Se prea poate ca alergarea să te ajute să arăţi bine, draga mea, dar nu face minuni în ce priveşte parfumul personal.

După un scurt moment de ezitare, blonda izbucni în râs. Şi dacă mai rămăsese printre ei vreun sceptic, acum era totul clar ca lumina zilei. Râsul lui Angel nu semăna câtuşi de puţin cu cel al femeii care se auzise prin interfon.

— Bailey? zise Brad. Pot să-ţi spun ceva?

— Nu. Orice vrei să-mi spui mie, o poţi spune şi în faţa „oaspeţilor” noştri.

Nu era prea drăguţ din partea ei să deseneze ghilimele în aer, dar se săturase până peste cap să o tot tragă deoparte şi să o dăscălească. Îl avertizase că aşa va fi: cine naiba îşi dorea să trăiască tot timpul alături de străini? El credea că nu se vor certa niciodată în faţa altora? Era obositor să fie mereu pe fază şi să aibă grijă la fiecare cuvânt care-i ieşea pe gură.

— Uau! făcu Jake. Ceasul care indică mareea a luat-o razna.

Se uitară cu toţii într-acolo. Limbile se clătinau ca un pendul de la „flux” la „reflux”.

— Nu puteţi să daţi vina pe mine şi pentru asta, le atrase Angel

atenţia.

— Deja ai mărturisit o faptă pe care nu ai comis-o, îi aminti Bajley. Iar eu cred că ai făcut-o fiindcă te simţi vinovată. În legătură cu ceva.

— Bailey, murmură Brad.

— Şi cam despre ce discutaţi voi aseară, că tot veni vorba?

— Mulţumesc pentru micul dejun, spuse Jake. Pot să ajut cu spălatul vaselor?

— Ne-ai ajutat destul, replică Brad.

Asta ce mai voia să însemne?

Rachel o ridică pe Simone din scaunul ei înalt, deşi copilul avea aerul că ar fi putut continua să mănânce cât era ziua de lungă.

— Mulţumim că ne-aţi găzduit într-un loc atât de frumos. Îl apucă pe Dean de un umăr şi-l trase după ea chiar în timp ce mesteca. Hai să mergem, îi şopti teatral, încât o auzi toată lumea.

— Ne cerem scuze dacă atmosfera e cam tensionată aici, spuse Brad.

— Ne-am simţit minunat, îl asigură Rachel.

— Mai staţi o noapte, nu? întrebă Bailey.

Cei doi soţi se uitară unul la altul.

— Vrem să mai vedem Manhattanul, zise Rachel. O să plecăm mai devreme.

— Mulţumim că aţi venit la noi, spuse Bailey.

— Ne cerem scuze, adăugă Brad.

— Nu-ţi mai cere atâta scuze, îl mustră soţia lui.

— Mult noroc! le ură Rachel.

Apoi o şterseră din bucătărie ca nişte maratonişti de performanţă. Bailey nici nu observase că bagajele lor erau deja la uşă.

— Căpitanul Jack o să vină abia peste o oră, le zise.

— O să-i aşteptăm afară, spuse Rachel.

— Nu uitaţi să semnaţi în cartea de oaspeţi, strigă Brad în urma lor.

Capitolul 28

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Cu toate că apreciem foarte mult friganelele, nu ne place să-i

auzim pe alţii cum se ceartă, mai ales dis-de-dimineaţă. Ce păcat că nu se mai difuzează emisiunea lui Oprah, aţi fi putut organiza o terapie la nivel naţional, în stil american. Dacă ni se permite un comentariu, s-ar putea ca nici stafiei să nu-i facă plăcere certurile voastre. Lumina farului nu mai funcţionează, ceasul care indică mareea a luat-o razna, iar stafiile râd de voi. Deşi aţi menţionat că aţi vrea să aveţi copii, vă sugerăm să rezolvaţi mai întâi ruptura dintre voi. În ciuda celor de mai sus, apreciem încercările de a glumi şi, dacă ar fi să revenim (ceea ce nu vom face), ne-ar plăcea să încercăm brioşele englezeşti. Încă nu am priceput ce legătură au cu felinarele, dar am râs oricum”.

Jurnalul de bord al paznicului Brad

Bailey s-a înfuriat rău pe mine, şi nu pot s-o condamn. Cum i-aş putea mărturisi ce i-am spus lui Angel? Cum de i-am putut spune lui Angel ce i-am spus1 Totul se duce de râpă. Cum au spus şi vizitatorii noştri francezi, până şi ceasurile din casa asta au înnebunit. Şi încă ceva ce nu i-aş putea spune niciodată lui

T'otui pentru tine 275

Bailey. Simt că înnebunesc. M-am plictisit de tabele de maree şi de rapoartele meteo, iar acum, că nici nu mai e lumină în turn, nu ştiu… simt că lipseşte ceva.

Nu m-am gândit niciodată că vor fi permanent oameni în jurul nostru. Trebuie să ţin seama de faptul că vara este pe sfârşite, la toamnă vor fi tot mai puţini vizitatori, şi chiar şi mai puţini de atât la iarnă. Poate că durerile noastre se acutizează. Îmi vin în minte mii de locuri în care mi-ar plăcea să fiu. Poate că o să mă dedic înfiinţării muzeului. Avem numai câteva exponate deocamdată. Am să încep să le ofer tururi cu ghid şi celor din partea locului. Nu ne permitem să-i lăsăm să creadă că vrem să exploatăm imaginea de casă bântuită. Cred că vizitele cu ghid şi un muzeu constituie o modalitate potrivită de a le recâştiga respectul.

Bailey era agitată. Întreaga ei familie – părinţii, sora, nepoata, nepotul şi mătuşa Faye – venea în vizită. Trebuia să-i însoţească şi Jesse, dar aceasta anulase planul în ultima secundă. Aparent, se îmbolnăvise o altă asistentă, iar ea trebuia să-i ţină locul. Bailey fusese tare dezamăgită, însă Jesse îi promisese că avea să vină după o săptămână, ceea ce era mai bine, întrucât ar fi putut sta de vorbă pe îndelete. În felul acesta, Bailey se putea dedica acum pe de-a-ntregul familiei, iar weekendul următor avea să odihnească în compania

prietenei sale de suflet.

Ar fi trebuit să fie un moment de sărbătoare, un moment în care să se relaxeze şi să se bucure unul de celălalt. Dacă ar fi reuşit să găsească o modalitate de a se descotorosi de Jake şi de Angel. O enerva să şi-i închipuie pe amândoi cuibăriţi în cort, în fiecare noapte. Şi mai era şi problema cealaltă. Brad insista că nu se întâmplase nimic între ei. Bailey ar fi vrut să-l creadă, dar nu avea niciun sens. În afară de cazul în care se simţea vinovată de ceva, de ce ar fi susţinut Angel că ea fusese femeia al cărei râset se auzise prin interfonul din camera copilului?

Şi dacă nu fusese ea, atunci cine? Celelalte femei prezente atunci, respectiv Bailey şi Rachel, erau pe terasă.

276

Mary Carter în ciuda protestelor celor de la paza de coastă, Bailey încercase să joace cât mai bine cartea cu stafia, ca să stârnească interesul turiştilor. Dar nu credea cu adevărat în stafii, aşa că cine se furişa pe la ei prin casă?

Acum aştepta, împreună cu căpitanul Jack, să-i sosească rudele. Era aşa de rece afară, că li se vedeau aburii respiraţiei prin aer. Apa mirosea un pic a petrol. Spera ca părinţii ei să nu simtă izul. Şi chiar dacă-l simţeau, aveau să fie foarte impresionaţi de toată agitaţia de pe fluviu, de faună şi de nenumăratele specii de plante care creşteau pe toată proprietatea. Se ruga să fie impresionaţi, pentru că urma să le arate un far care nu lumina.

Brad, care împrumutase furgoneta de marfă de la căpitanul Jack, îi luă de la gară şi-i aduse până la feribot, în remorcă se aflau părinţii ei şi sora ei Meg, cu Joyce şi Thomas, nepoata şi nepotul ei, de treisprezece şi şaisprezece ani. Soţul lui Meg era mereu plecat în călătorii de afaceri, aşa că nimeni nu se arătă surprins că nu-i putuse însoţi.

Mătuşa Faye urma să vină mai pe seară, împreună cu Jason. Bailey se mirase de prezenţa lui Jason în grupul de vizitatori, dar nu avea de gând să-i spună că weekendul era rezervat familiei, mai ales că până la urmă nici nu fusese vina lui că încheiase tranzacţia cu soţii de vis în locul ei. Era semn că afacerile mergeau strună, dacă-şi permiteau să plece amândoi în acelaşi timp.

Părinţii lui Bailey nu o bătuseră niciodată la cap cerându-i nepoţi. Nici nu era cazul. Faptul că o crescuseră într-o atmosferă

armonioasă şi îi oferiseră o copilărie normală şi fericită reprezenta deja o constrângere destul de mare. De ce să nu vrea să ofere mai departe, la rândul ei, acea fericire?

Părinţii ei nu fuseseră niciodată foarte exuberanţi – în fine, unora tatăl ei li se părea de-a dreptul plictisitor, dar era un om instruit şi echilibrat. îi plăceau serile liniştite în compania cărţilor şi plimbările lungi şi, chiar şi atunci când se certa, părea un oaspete politicos care îşi expune punctul de vedere într-o polemică. În plus.

era un gospodar desăvârşit. Pe scurt, se putea bizui pe el oricând.

Mama ei era plină de farmec, uneori aproape capricioasă. Ellen fusese părintele vesel, iar Jim, cel autoritar. Bailey era un pic geloasă pe faptul că, în relaţia cu Brad, rolul ei era mai aproape de cel al tatălui său decât de al mamei. Ellen spunea mereu ce uşor îi fusese să crească trei copii, dar Bailey ştia că rolul hotărâtor îi revenise tatălui ei, care prelua frâiele atunci când mama termina cu joaca şi cu distracţia şi era liberă să plece şi să petreacă „timp numai pentru sine”, într-o perioadă în care „timpul numai pentru sine” nici nu exista în mintea femeilor casnice.

Ellen nu putea pricepe de ce Brad şi Bailey nu le oferiseră încă niciun nepot, iar Bailey nu putea găsi o explicaţie plauzibilă. Ori de câte ori încerca să-i descrie ezitările lui Brad, mama ei o privea de parcă ar fi inventat scuze.

— Am să stau de vorbă cu el, o avertizase în câteva rânduri, la telefon.

La început, gândul acesta îi provocase lui Bailey un atac de panică; până la urmă, se gândi că nu avea ce să-i strice. Poate că o înţepătură bine plasată l-ar fi dat pe brazdă. Tatăl ei nu avea să se amestece, preferând să se concentreze asupra farului. Avea formaţie de cercetător, aşa că probabil că avea să le prezinte mai multe informaţii despre construcţia şi istoria farurilor decât putea Bailey să înveţe în zece ani. Zâmbi în sinea ei; abia aştepta să le vadă chipurile atât de dragi.

Cu sora ei, Meg, lucrurile stăteau cu totul altfel. Soţul lui Meg, obsedat de muncă, o transformase fără să vrea într-o mamă singură. Era cu cinci ani mai mare decât Bailey şi, îngrozită de trecerea timpului, era furioasă că-şi „irosise tinereţea11 şi se încăpăţâna să

creadă că Bailey şi Brad fuseseră cu capul pe umeri, de nu făcuseră copii. Faptul că Joyce şi Thomas erau adolescenţi nu ameliora cu nimic situaţia. Bailey avea impresia că erau nişte copii minunaţi, însă ajunseseră la o vârstă dificilă, iar în ultima vreme Meg avusese parte de multe ciorovăieli cu Thomas, care era în plină rebeliune. Bailey spera

Mary Carter ca Meg să-şi ţină părerile pentru ea şi să nu mai promoveze ostentativ viaţa fără copii.

— Cel dintâi far a fost Farul din Alexandria, anunţă tatăl ei pe când se aflau pe feribot. În anul 280 înainte de Hristos, în Egipt.

Bailey se aplecă şi-i şopti lui Brad la ureche:

— Alexandria sau Alex. Îmi plac numele astea. „Ar fi nişte nume grozave pentru copii”, adăugă în sinea ei.

— Mă întreb dacă şi ei l-au transformat pe-al lor într-o pensiune, i se adresă Brad tatălui ei. Oare cum le plăceau Cleopatrei sau lui Tutankhamon ouăle de la micul dejun?

— Cât mai bine conservate, după câte-mi dau seama, îi întoarse Jim gluma.

— Foloseau lumânări, sau cum? întrebă Joyce.

— Era un far cam chior dacă foloseau lumânări, spuse Thomas. Dacă sufla cineva o dată se ciocneau toate ambarcaţiunile.

— Foloseau focuri şi oglinzi, îi explică Jim. Se întoarse către Brad. Al vostru are o lumină albă, ascunsă, în loc de două raze continue, nu?

7 Aşa e, tată, zise Bailey.

Îşi dădea seama cum tatăl ei încerca să transforme conversaţia într-o lecţie pentru copii, care păreau gata să se arunce amândoi peste bord şi să înoate până la far.

— Vedeţi voi, unele faruri emit o lumină intermitentă la care perioadele de strălucire sunt mai scurte decât cele de eclipsă. La cel de aici însă, intervalele de strălucire sunt mai lungi decât cele de eclipsă, nu am dreptate, Brad?

— Patru secunde de lumină şi o secundă de întuneric, răspunse Brad.

Avea o voce încordată. Nu suflaseră o vorbă despre faptul că aveau probleme cu lumina. Tatăl ei nu credea absolut deloc în fenomene supranaturale şi şi-ar fi petrecut întreaga excursie încercând

să găsească o explicaţie logică pentru funcţionarea stranie a sursei.

— Spre deosebire de farurile cu lumină turnantă, cele cu ocultaţie au un ecran care este periodic ridicat şi lăsat

în jos, eliberând, respectiv, blocând fasciculul, continuă tatăl ei.

— Pot manevra şi eu raza de lumină? întrebă Joyce.

— Funcţionează automat, spuse Jim. Asta e toată frumuseţea, nici măcar n-au nevoie să-i atingă.

— Odată, demult, era aprins cu ulei de balenă, zise Bailey.

Acum dădea şi ea lecţii, iar copiii erau interesaţi de balene, nu?

— Ce crud! pufni Joyce.

— Nemaipomenit, spuse Thomas. Ca-n afurisitul de *Moby Dick*!

Căpitanul Jack, care nu reuşise să mai deschidă gura de când se urcase Jim la bordul feribotului, găsi momentul să intervină:

— Nu v-au povestit că lumina se comportă cam ciudat în ultima vreme? Paza de coastă a tot stins farul.

Brad şi Bailey se uitară urât la căpitanul Jack, dar lui nu păru să-i pese.

— Lumina farului vostru se comportă ciudat? zise Jim. De aia l-au scos la licitaţie? Aţi cumpărat o rablă, dragilor?

— Nu, nu am cumpărat o rablă, tată. E o problemă cu cablurile, pe care încă nu au reuşit să o rezolve.

— Aha, deci acum nu mai daţi vina pe fantome? râse Jack.

Joyce şi Thomas, care până atunci stătuseră ghemuiţi unul într-altul, se ridicară dintr-odată, de parcă le-ar fi dat cineva una în spate.

— Fantome? ţipă Joyce. Aveţi o fantomă?

— E un spirit malefic? se interesă Thomas.

— E o problemă de contacte, spuse Bailey. O s-o reparăm, apoi vom cere permisiunea să pornim farul.

— Nu aţi pomenit de nicio fantomă, zise Meg. Ştii că mie şi mamei nu ne plac chestiile înspăimântătoare.

Jim se aplecă înspre Brad şi-i spuse chipurile în şoaptă:

— De aia Ellen m-a ales pe mine, în detrimentul lui John Boyd.

Râsul lui Ellen răsună pe punte.

— Jonny Boyd era un tip cam înfricoşător, explică ea.

— Stafii, spuse Joyce vârându-se sub nasul lui Bailey, care se gândi că tinerii or fi fost ei frumoşi, dar respiraţia lor nu era cine ştie ce. Dă-mi mai multe detalii, insistă fata. Ştii doar că urmăresc cu religiozitate *Mesaje de dincolo*.

— E doar un zvon. E o casă veche. O casă frumoasă, dar veche. O să vă placă foarte tare.

— Cum de-i mai spuneţi far, dacă nu mai luminează? întrebă Jim.

— Îmi pare rău, tată. Aşa a fost să fie.

— O să mă uit şi eu la el.

Bailey zâmbi şi se strădui să nu-şi dea ochii peste cap. Joyce şi Thomas şuşoteau pe tema stafiilor, Meg şi Ellen îşi făceau griji că nu aveau să reuşească să închidă niciun ochi toată noaptea, iar căpitanul Jack, încântat că reuşise să ofere el veştile pe care nu le dăduseră Brad şi Bailey, începu să fluiere. Fu cea mai lungă călătorie cu micul feribot din toată viaţa lui Bailey.

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Mai sunt şi alţi copii pe insula asta, în afară de prostu' de frati-miu?"

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Minunat. Unele piese de mobilier trebuie şterse de praf. Deşi poate sunt special lăsate aşa, ca să dea farului un aer de autenticitate. Oricum ar fi, e minunat! Aş fi bucuroasă să şterg eu praful în locul tău, draga mea".

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Mi-aş dori ca bunicul să nu mai trăncănească atâta".

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„O să-ţi fie dor de trăncăneala mea, când n-oi mai fi pe lumea asta".

VĂ RUGĂM SĂ VĂ LĂSAŢI IMPRESIILE ÎN CARTEA NOASTRĂ DE OASPEŢI!

„Mama şi tata par foarte mândri de voi. Putem încuia copiii în

turn până învaţă să aprecieze ce zeiţă este mama lor?”

Mătuşa Faye şi jason ajunseră mai târziu, cum era de bonton, încărcaţi cu perne şi lenjerie de pat. Faye o interogă pe Bailey în privinţa păturii de pe patul ei, care fusese cumpărată cu doar câteva luni în urmă. Bailey fu nevoită să aştepte calmă până când Faye termină de inspectat cu atenţie camera. Ellen, Meg şi Joyce o urmăriră vesele din pragul uşii, primele două cu câte un pahar de vin în mână.

Aşa proceda Faye în orice vizită, şi întotdeauna era amuzant să o priveşti, câtă vreme era vorba de casa altcuiva. Ca în zicala „Doctorii sunt cei mai nărăvaşi pacienţi*, agenţii imobiliari sunt cei mai nărăvaşi oaspeţi. Bailey nu prea avea chef să o audă pe Faye scoţând în evidenţă nenumăratele neajunsuri ale clădirii. Asta era situaţia, când locuiai aşa de aproape de apă. Ea se obişnuise deja cu ceea ce numea în glumă „măreţul miros al mării11, dar îşi putea da seama după nasul încreţit al mătuşii că avea să-i pomenească despre asta ceva mai târziu.

— Abia aştept să văd turnul farului, spuse Faye. Dintre toate povestirile cu Nancy Drew, asta era preferata noastră, îţi mai aduci aminte, Ellie? „Nancy şi turnul farului”.

— Farul nu funcţionează, o informă Joyce.

— Cum naiba? se miră Faye.

— Mai întâi a fost din cauza bateriilor, acum se pare că e o problemă cu firele, spuse Bailey. Se ocupă cei de la paza de coastă.

— E din pricina stafiei, zise Joyce.

— Nu vrei să încetezi odată? o mustră Meg. Faye, ce-ar fi să-i iei pe ăştia doi cu tine, în Oraşul Păcatelor?

— Le-aş pune osul la treabă, spuse Faye.

Bailey nu-şi putu stăpâni un val de gelozie, îi era dor de slujba ei de agent imobiliar. Una era să ai de-a face cu clienţi care strâmbau din nas la tot pasul, când te aştepta o căruţă cu bani la sfârşitul tranzacţiei; şi cu totul altceva când abia dacă mai rămâneai cu ceva când trăgeai linia, şi tot mai trebuia să strângi cearşafurile murdare şi să speli vase în urma lor. Aici era şi bucătăreasă, şi servitoare.

— Aşadar, spuse Faye după ce termină de inspectat camera. Aţi dat tot vinul pe gât, sau a mai rămas ceva şi pentru mine?

Era minunat să fie înconjurată de rude. Bailey observă plină de afecţiune cum Thomas şi tatăl ei îşi petreceau mare parte din timp pe

lângă Brad, în vreme ce fetele discutau de-ale lor. Jason încercă să se lipească de bărbaţi la început, apoi se orientă, încetul cu încetul, către grupul femeilor şi rămase cu ele. În ciuda tendinţei ei de a critica tot ce-i ieşea în cale, Faye se arătă impresionată de far, şi cu toţii se simţiră copleşiţi când păşiră pe platformă şi priviră vapoarele care treceau pe sub ei.

— Au să repare lumina până plecaţi voi, zise Bailey. Am eu o presimţire.

Le făcu turul casei folosind toţi termenii tehnici pe care-i învăţase în cele câteva luni de când se afla acolo, ceea ce păru să-i dea gata. Erau hotărâţi să facă un grătar în seara aceea. Căpitanul Jack le promise chiar nişte peşte proaspăt, prins de un localnic. Bailey era dispusă să însoţească pe oricine dorea să meargă în oraş, unde puteau petrece câteva ore la magazinul de antichităţi, la librărie sau la cofetărie.

Se bucură când îl văzu pe Brad jucând fotbal cu Thomas şi cu tatăl ei într-o atmosferă de voioşie sinceră. Familia ei nu era nici pe departe perfectă, dar era sigură că Brad îşi dădea seama că reprezentau, în cea mai mare parte, o sursă de bucurie. Îşi aduse încă o dată aminte că el nu avusese parte de aşa ceva când era mic şi că acesta era unul dintre motivele pentru care se temea să aibă copii. Poate că un weekend prelungit alături de rudele ei era în acord cu prescripţiile medicului.

După câteva ore petrecute prin magazinele din oraş, Bailey simţea deja un fel de mândrie amestecată cu entuziasm. Tuturor li se părea foarte interesant, şi până şi Jason întrebase cât costau terenurile în zona aceea.

— N-aş putea locui tot timpul aici, să ştii, spuse el. Dar e un loc minunat în care să te retragi.

Faye o trase deoparte când intrară în gelaterie şi o încolţi pe când avea gura plină cu îngheţată.

— Tu şi încântătorul tău soţ păreţi foarte fericiţi.

Bailey se uită la Brad, care-l asculta atent pe tatăl ei. Simţindu-se privit, îi făcu un gest scurt din sprâncene, apoi îi zâmbi.

— Avem momentele noastre, murmură ea.

— Şi vreunul dintre momentele astea duce către ceva mic în

cuptor?

Bailey izbucni în râs.

— Nu-mi vine să cred că mai foloseşti expresia asta.

— Sunt bătrână, spuse Faye. Dacă eu o pot suporta, poţi şi tu.

— Avem destule pe cap. Deocamdată încercăm să dezvoltăm afacerea cu farul.

— Ovulele tale nu ţin la nesfârşit, draga mea. Ascultă aici la mine.

— Ai vrut şi tu să ai copii?

— Încă mai vreau.

— Da, cum să nu, râse Jason. Te şi văd schimbând scutece.

— Nu se mai poate întâmpla, oftă Faye. Dar asta nu înseamnă că nu mi-i doresc. În teorie.

— În teorie, sunt perfecţi, şopti Jason tare către Bailey.

— Dacă aş fi în locul tău, aş duce mai departe genele acestui bărbat, cât ai zice peşte, spuse Faye.

— Nu e aşa uşor, replică Bailey.

Reuşi să se îndepărteze de Faye şi apoi să conducă grupul spre ieşirea din magazin. Mai aveau o oră până la plecarea feribotului. Toată lumea era obosită, aşa că Brad sugeră să se întoarcă la feribot chiar atunci şi să-i convingă pe Jack să-i ducă acasă mai devreme. Voia să iasă cu Thomas cu barca înainte să se întunece, iar Jim abia aştepta să se apuce de grătar.

În timp ce se apropiau de debarcader, văzură că Jack discuta cu o femeie. Era cu spatele la ei, dar părea înaltă, avea o talie frumoasă şi părul lung, brunet. Restul grupului continuă să înainteze, dar Brad rămase locului. Întinse braţul şi o prinse pe Bailey când trecu pe lângă el.

— Ce e?

— Tu să-mi spui mie. Ce-ai făcut?

Se uită la faţa lui Brad. Redevenise puştiul de zece ani. Chiar atunci, femeia care discuta cu căpitanul Jack se întoarse spre ei. Era uimitor cât de bine putea să arate, pentru o fiinţă care ani de zile consumase droguri puternice şi alcool. Elizabeth Jordan. Într-adevăr, ce putuse să facă?

Capitolul 29

Se simţise atât de relaxat alături de familia ei, atât de fericit. De câte ori se uitase la el, Brad spunea o glumă, îl bătea pe Thomas pe spate sau îl asculta pe tatăl ei cu un interes nedisimulat. Şi de câte ori se uitase la el o năpădise o dragoste incredibilă şi o senzaţie fizică mai puternică decât dorinţa de a-l atinge. Când cineva este al tău, atunci totul este al tău. Mirosul, zâmbetul, felul în care-ţi aruncă o privire peste capetele celorlalţi. Şi ştii că ai să te culci apoi alături de bărbatul acela

şi o să ai ocazia să te cuibăreşti la pieptul lui şi să vorbeşti despre tot ce ţi s-a întâmplat în ziua respectivă. Iar acum, de când cu pensiunea, aveau ocazia să vorbească despre clienţii lor şi reţineau mici fapte amuzante pe care mai apoi şi le povesteau seara.

De cum o zărise pe mama lui, toate astea dispăruseră. Şi zâmbetul, şi postura, şi gropiţele din obraji. Oare de când n-o mai văzuse? De peste cinci ani, cu siguranţă. Bailey abia începea să-şi dea seama de enormitatea faptei sale, însă nu ştiuse că Elizabeth avea să se ivească aşa, pe nepusă masă. Se aşteptase la un telefon, o scrisoare, un mesaj, orice. Orice fel de avertizare. Îşi dorea să poată da timpul înapoi şi să-i vadă pe toţi pornind cu spatele, ca să o facă să dispară. Trebuia oare să mărturisească sau să pretindă că nu avea nicio legătură cu apariţia ei ca din senin?

— Bailey m-a invitat, anunţă Elizabeth.

Stăteau cu toţii în semicerc, la câţiva metri depărtare de ea, ca vrăjiţi de prezenţa ei, dar reţinuţi, de parcă ar fi fost la zoo, la ora la care se hrăneau animalele.

— I-am trimis şi mamei tale o carte poştală, explică Bailey. I-am menţionat în treacăt cât de fericiţi am fi dacă ar trece pe la noi. Dar nu am ştiut că ai să vii, Elizabeth.

— Mi-ai trimis scrisori, mesaje, m-ai şi sunat, insistă Elizabeth. Şi putea spune că m-ai urmărit.

— A trecut ceva vreme, mamă, spuse Brad.

Bailey răsuflă uşurată. Vorbea, în sfârşit. îl mai văzuse cufundându-se în câte o perioadă de tăcere. Trecuseră zile întregi în care nu scosese niciun cuvânt. Fuseseră cele mai urâte zile din viaţa ei. Nu mai făcuse aşa de pe vremea cafenelei; într-o zi de coşmar, se vădise că boabele de cafea erau amare, laptele nu se făcea spumă nici

cu forţa, iar inspectorul sanitar găsise o colonie de furnici sub un raft cu căni şi le dăduse o amendă de o mie de dolari. Bailey fusese cea care mâncase brioşa şi uitase să cureţe firimiturile care atrăseseră furnicile.

Se întâmplase în cel mai nepotrivit moment, când se strânseseră o mulţime de clienţi pe care Brad încerca să-i

impresioneze. Automatul de espresso era în pană şi, cu toate că Bailey se jurase cu cerul şi cu pământul că verificase data de expirare a laptelui, era evident că nu o făcuse. Brad nu mai vorbise cu ea, dar nu din cruzime, ci din cauză că suferise o adevărată depresie, care îl lăsase mut. Vorbele, oricât de mânioase, erau preferabile zidului aceluia de tăcere.

— Toată lumea pe feribot! anunţă Bailey.

Era hotărâtă să scape de situaţia neplăcută. Poate că prezenţa rudelor ei era un lucru bun; îl puteau ajuta pe Brad, distrăgându-i atenţia de la figura de maică-sa. Se îmbrăcase de parcă ar fi mers la o petrecere: într-o rochie verde, mulată pe corp, cu paiete. Părul ei era de un negru strălucitor, de parcă fusese muiat într-o călimară cu cerneală. Chipul îi era fardat excesiv, avea gene false, ochii îi erau conturaţi cu dermatograf negru, iar buzele erau date cu un ruj roz aprins. Arăta minunat pentru vârsta ei, dar arăta şi cam desuetă, în acelaşi timp. După câte-şi dădea Bailey seama, era trează, şi asta însemna ceva.

— Luaţi-o voi înainte, spuse Brad. Eu şi Bailey venim cu barca.

— Poftim?

— Trebuie să ducem neapărat barca înapoi. Ai amarat-o în spatele magazinului Provizii pentru insulă, nu-ţi aminteşti?

„Amarat” era o exprimare drăguţă. Îi dăduse câteva şuturi înainte să se urce în barca căpitanului Jack.

— Poate vrea Thomas să meargă cu tine, sugeră Bailey.

Brad îşi trecu braţul pe după umerii ei şi îi şopti în ureche:

— Nici să nu încerci.

— Ne vedem dincolo, mă duc cu Brad, strigă ea.

Faye şi Jason o luară pe Elizabeth între ei. Era sigură că nu-şi permitea vreo mansardă luxoasă, din cele pe care le aveau ei de vânzare? Pe de altă parte, nu cumva Jim se holba de-a dreptul la nou-venită? Ellen era

geloasă din fire, aşa că Bailey spera ca tatăl ei să înceteze curând, spre binele lui.

Nu era atât de rău că ei doi rămăseseră în barca cu vâsle. Ar fi putut să pornească alături de Brad unde vedeau cu ochii, lăsându-i pe toţi în urmă. Încă nu-şi dădea seama cât de grav era ce făcuse; Brad o ţinea la pieptul lui. Nu schimbară niciun cuvânt cât timp străbătură distanţa de la feribot la mica ambarcaţiune.

Muşchii de pe spatele lui se încordară când împinse barca de pe malul plin de iarbă şi o lansă la apă. Bailey aşteptă până se aşezară amândoi şi abia apoi începu să vorbească:

— Nu am crezut că o să apară aşa, din senin, îţi jur.

Brad trase de vâsle şi mica barcă o porni pe oglinda apei cu un vâjâit. Bailey fu nevoită să se prindă de margine, ca să-ţi ţină echilibrul. Barca nouă era mai bună decât cea veche, dar şi asta lua apă, udându-i pantofii. Nu-i plăcea deloc să fie udă la picioare, dar îşi dădu seama că nu se putea plânge decât de un singur lucru odată.

— Te rog să nu te superi pe mine. Nu cât sunt ai mei aici. Nu cred că voi rezista zilele astea dacă te superi pe mine.

Era adevărat. Ajunsese să-i cunoască hachiţele de parcă ar fi fost ale ei. Se părea că invers nu prea era cazul, căci de prea multe ori, mai ales când muncea peste măsură, Brad habar nu avusese că ea era supărată. Şi asta o enerva, de regulă, încă şi mai rău. Cum naiba de nu-şi dădea seama că era necăjită? în multe nopţi, cearta dintre ei se sfârşise când Brad arunca braţele în aer şi zbiera la ea:

— Nici măcar nu-ţi mai aduci aminte de ce eşti supărată!

— Nu e vorba de asta.

— Cum se poată să nu fie vorba de asta? De ce sunt eu pedepsit că nu am observat că eşti supărată, când tu nici nu-ţi aduci aminte ce te-a supărat?

De multe ori Bailey rămânea fără replică şi trebuia să dea înapoi. Acum însă, cu barca aceea, ori se duceau la fund, ori începeau să înoate.

În timp ce Brad dădea la vâsle, Bailey se uită la feribotul care traversa fluviul în faţa lor.

— Suntem doar noi doi, spuse el remarcându-i privirea.

Cuvintele lui o învăluiră precum amintirea unui cântec de mult uitat. Pe vremuri, îi spunea tot timpul ăsta. Pe când stăteau în faţa şemineului, în mica lor cafenea din Colorado, singura dată când reuşiseră să-i pună în funcţiune, aproape o oră de glorie înainte de a fi înecaţi de fum. Atunci aflaseră că i-ar fi costat aproape trei sute de dolari să cureţe hornul, să repare cărămizile căzute şi coşul. Brad se jurase că aveau să-i repare de cum începeau să scoată profit, iar Bailey îi spusese că ar fi obţinut un profit şi mai mare dacă ar fi avut un foc vesel lângă care clienţii să-şi poată bea cafeaua. Până la urmă nud mai reparaseră deloc, pentru că nu mai stătuseră atâta timp cât să scoată profit. Şemineul fusese primul pe listă, dar în niciun caz singurul lucru care trebuia reparat, aşa că da, avuseseră parte de un singur foc, o singură oră, dar ce mai foc fusese acela şi ce oră magică!

O flacără portocalie care trosnea şi arunca scântei. Gura lui Brad care desena un zâmbet şi gropiţele lui din obraji, şi ochii lui frumoşi care se uitau fix într-ai ei. îi luase mâna şi-i sărutase vârfurile degetelor, unul câte unul, apoi începuse să-i alinte podul palmei cu limba, un gest atât de simplu, dar aşa de încărcat de erotism, că o făcuse să-l apuce de catarama de la cureaua pantalonilor. La douăzeci de ani făceau dragoste foarte des. Când împliniseră treizeci îşi juraseră că o s-o facă de cinci ori pe săptămână, orice s-ar fi întâmplat. În realitate, o făceau în medie o dată sau de două ori, iar în ultimul timp, nici măcar atâta.

— Nu mai dai la vâsle, observă Bailey. Nu înaintaseră nici cât un melc. Feribotul ajunsese de mult pe partea

cealaltă a fluviului. În curând, celorlalţi o să li se facă foame. O să se omoare între ei, presupuse ea.

— Tu şi cu mine, zise Brad.

— Şi cu bebeluşul, trei.

Bailey scăpă cuvintele fără să vrea. îi ieşiseră, pur şi simplu, din gură. Asta era tot o expresie de-a lor. Pentru că da, fusese o vreme când vorbeau despre asta, când până şi Brad vorbea despre asta. Câţi ani aveau oare, şaisprezece?

— Tu şi cu mine, spunea el.

— Tu şi cu mine, repeta ea.

Iar el, cu zâmbetul lui de băiat pus pe şotii, adăuga:

— Şi cu bebeluşul, trei.

O treceau fiori pe şira spinării. Pe atunci, voia să aibă copii cu ea. O tot tachina pe subiectul acesta. Şi ce se întâmplase? Ratase acea unică, infimă ocazie? Ceasul ei biologic funcţiona corect, în timp ce ai lui Brad se stricase?

— Ţi-am mai spus, în ultimul timp, cât de mult te iubesc?

— Ai de gând să mă arunci peste bord şi să le zici tuturor că a fost un accident?

— Nu, râse el. Dar am ceva să-ţi spun.

Erau la nici zece metri de locul din care porniseră şi mai aveau foarte, foarte mult până la far.

— Mai bine aruncă-mă din barcă, propuse Bailey. Zi-le că a fost un accident.

Nimeni nu voia să audă cuvintele „Am ceva să-ţi spun”. Oare urma vreodată ceva bun după ele? Ultima dată când le rostise Brad, cumpărase farul.

— Bailey, te rog.

— Uite ce e. Mama şi tatăl meu sunt aici. Şi sora mea. Şi nepoata, şi nepotul meu. Şi mama ta e aici.

— Îţi mulţumesc că ai recitat lista de oaspeţi, frumoaso, dar tot am ceva să-ţi spun.

Îi spusese „frumoaso11. Nu avea cum să fie prea rău. Sau era ceva absolut groaznic?

— Tu nu ai auzit niciodată de momentul şi timpul potrivit?

— I-ai spus mamei mele că mătuşa Olivia ne-a lăsat bani? De-asta a venit?

Bailey se uită la cer. Fâşii molcome de albastru se intersectau cu nişte nori albi şi pufoşi. Sirena unui remorcher răzbi până la ei din josul fluviului. Nud putea minţi pe Brad. Nu trebuia să minţi într-o căsnicie. Mai ales dacă existau şanse să fii prins cu mâţa-n sac. Normal că mama lui urma să aducă vorba de asta, de ce să n-o facă? Dar dacă recunoştea că singurul motiv pentru care venise Elizabeth era acela că-i spusese ea, absolut întâmplător, că Olivia le lăsase o avere, atunci şansele ca Brad să se mai împace cu vreuna din ele se micşorau simţitor.

— Hai că la asta ai răspuns, decise Brad. Ar fi trebuit să-i ceri Oliviei nişte sfaturi despre cum să-ţi păstrezi o expresie de necitit când joci poker.

— Eşti supărat pe mine? Am vrut doar să…

— Să-mi rezolv problemele cu mama, ca să putem avea un copil?

— Uau! făcu Bailey. Nu-i venea să creadă cât de bine o cunoştea. E revoltător! Nu-mi vine să cred că mi-ai putut spune aşa ceva.

— Nu-mi pasă. Nu-i nimic.

— Şi atunci de ce m-ai adus în mijlocul râului?

— Pentru că nu mai apucăm să vorbim între patru ochi.

— Şi a cui e vina?

— De ce ai atitudinea asta, pusă pe harţă? încerc să-ţi spun cevav

— Bine. Îmi cer scuze. Am vrut să te împaci cu mama ta. Sau să o scoţi definitiv din viaţa ta.

— Pentru că, după tine, din pricina asta nu avem noi copii?

Bailey apucă vâslele şi trase cu putere, trase şi iar trase.

— Mergi în direcţia greşită.

Îi aruncă o privire duşmănoasă, dar el avea dreptate. Apucă iar vâslele şi împinse în ele, împinse şi iar împinse.

— Nu ştiu, murmură ea când, după eforturi chinuitoare, izbuti să pună barca pe direcţia corectă, către far. M-am gândit la toate posibilităţile, le-am întors pe toate părţile.

— Nu mai spune!

— Da. Am făcut-o.

Ar fi trebuit să-l lase pe el să dea la vâsle. Era moarte curată. Şi nici nu înaintau mai deloc. Iar el stătea cu braţele încrucişate peste piept şi avea o expresie aşa de îngâmfată!

— Să auzim scenariile, spuse el.

Bailey se opri din vâslit şi îl măsură cu privirea. I se încreţea părul la tâmple. Începuse să transpire la subsuori. Ar fi vrut să-l arunce din barcă. Dar avea nevoie de el, să pregătească grătarul. Viaţa era ca un şir nesfârşit de dorinţe şi nevoi.

— Crede-mă, nu vrei să-ţi desfăşor acum toată lista.

— Ba da, şi încă cum!

— Eşti neputincios, eşti egoist, ţi-e teamă, crezi că am să iubesc copilul mai mult decât pe tine, eşti leneş, eşti răsfăţat, ai probleme cu mama ta, vrei să te culci şi cu alte femei, crezi că o să mă îngraş, crezi

că nu o să mai facem sex, nu ai avut niciodată o familie iubitoare în jurul tău şi nu-ţi închipui că aşa ceva poate exista, crezi că aş fi o mamă îngrozitoare…

— Bailey René Jordan!

— Tu ai vrut-o!

— Hai, mai ţipă o dată. Cred că nu te-a auzit şi căpitanul remorcherului, din pricina sirenei.

Barca rămase clătinându-se pe loc, în timp ce între ei se lăsă liniştea. Bailey îşi trecu mâna prin apa rece a fluviului.

— M-ai adus aici, ca să nu am cu ce să arunc, nu-i aşa?

— E şi acesta un avantaj, recunoscu el, zâmbind.

— Şi ce voiai să-mi zici?

— Mama mea nu e în toate minţile.

— Asta nu-i o noutate, dragul meu.

— Dacă are ea impresia că poate obţine vreo fărâmă din ce avem, e-n stare să zică orice ca să pună mâna pe bani.

— Am priceput.

— Absolut orice.

— Te cred.

— Aşa că dacă se apucă să îndruge baliverne weekendul acesta, trebuie să-mi promiţi – să-mi promiţi, auzi? – că nu vei crede o iotă din ce-ţi spune.

— Îţi promit.

— Vorbesc serios, Bailey.

— Mă sperii.

— Scuze. Dar nu suport ideea că ar putea să-şi vâre coada între noi.

— Nu o s-o facă. Şi-mi pare rău că am luat legătura cu ea. Dar nu se ştie niciodată. Poate s-a schimbat.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Îmi pare rău că nu ţi-am oferit tot ce-ţi doreşti.

— Viaţa e o călătorie. Nu o destinaţie.

— Mă bucur că spui asta. Pentru că am impresia că ne-am abătut mult din drumul nostru.

Capitolul 30

Elizabeth Jordan avea multe de spus, şi se părea că majoritatea ideilor proveneau de la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi. În timp ce pregăteau grătarul, Bailey o auzi în mai multe rânduri inserând câte un „toate la timpul lor” în conversaţie, chiar şi atunci când nu se potrivea deloc în context. Brad şi Jim se ocupau de grătar, Thomas şi Joyce aruncau fără nicio tragere de inimă un disc pe care de cele mai multe ori îl prindea Copac, Faye şi Jason beau gin tonic, iar Meg şi Ellen îi povesteau lui Bailey despre proiectul lor comun de a face o cuvertură, de care se apucaseră cu ani în urmă.

— Devenim tot mai pricepute, spuse Ellen. îi aruncă o privire lui Brad, apoi coborî vocea. Ar trebui să ne apucăm de o păturică de bebeluş?

— În niciun caz, spuse Elizabeth cu un râs ironic. Se uită apoi la Bailey, în căutarea unei confirmări. Am dreptate sau am dreptate?

— Mamă, interveni Brad, te duci înăuntru, să mai aduci nişte limonadă?

Brad avea un auz excelent. Chiar şi când era absorbit de alte lucruri, la câţiva metri distanţă de cineva, tot auzea şi vedea totul. Înainte, asta-i plăcea tare mult lui Bailey; acum o făcea să se simtă în siguranţă, ştiind că el avea în permanenţă o ureche ciulită în direcţia ei.

— De ce spui asta? o întrebă pe Elizabeth. „Pentru că nu a avut, la rândul lui, o copilărie prea fericită?” continuă ea în gând.

— Brad e el însuşi un copil. Şi sigur că…

— Aduci limonada aia, mamă?

Elizabeth se opri din vorbit şi se ridică în picioare.

— Toate la timpul lor, spuse ea, îndreptându-se către bucătărie.

— Avem limonadă? îl întrebă Bailey pe Brad.

— Nu.

Lui Bailey îi era mult mai uşor să-şi facă treburile cât timp mama ei era prin preajmă. O ajuta cu schimbatul şi spălatul cearşafurilor şi al prosoapelor, gătea, iar tinerei femei i se părea că oriunde întorcea capul îşi vedea mama făcând curat, când la bucătărie, când în vreuna dintre băi, şi fredonând în acelaşi timp. Întotdeauna i se păruse că lui Ellen chiar îi plăcea munca de gospodină, în ceea ce o privea, nu era prea convinsă. Cu siguranţă ea nu fredona nimic, nici

măcar nu fluiera.

Stafia nu mai făcuse nicio mişcare de când veniseră rudele ei. Dar vestea cea mare fusese adusă de cei de la paza de coastă. Veniseră într-o ultimă încercare de a înlocui bateriile şi cablurile şi, înainte să-şi dea seama, lumina era la locul ei şi strălucea.

Era un motiv de sărbătoare. Stătură cu toţii pe malul fluviului şi se uitară la lumină în timp ce ciocneau câte un pahar de șampanie cumpărată de Brad din oraş.

— Eşti aşa de norocoasă, mătuşă Bailey, spuse Joyce. Până şi Thomas păru impresionat. Elizabeth stătea lângă Brad, la braţul lui. Nu o scăpase din ochi în ultima vreme, de parcă i-ar fi monitorizat fiecare cuvânt. Bailey se gândise de mai multe ori la conversaţia pe care o avuseseră atunci, în barcă. Ştia că pe Brad îl jena prezenţa mamei sale, dar nu avea habar ce anume-i stârnea teama.

— Ăsta e semn bun, spuse Meg. Că a revenit lumina.

— E o şampanie destul de bună, remarcă Jason. Ridică paharul şi se uită chiorâş la el. Câte sticle ai cumpărat?

— Una singură, zise Brad.

Privirea plină de mulţumire a lui Jason se transformă într-o grimasă de om de-a dreptul îngrozit.

— La ce oră se închide magazinul de băuturi?

Brad se uită la ceas.

— Cam acum o oră.

Jason și Faye se uitară unul la altul.

— Nu mai suntem în Kansas, Dorothy, îi spuse Jason lui Faye.

— Te înșeli, Toto. Suntem în Kansas și…

— Tocmai asta-i problema, continuară ei la unison.

— Mai avem vin pe undeva, prin casă, spuse Bailey.

— Cine sunt cei doi frumoși din cort? întrebă Jim. Bailey uitase cu totul de Jake şi de Angel. De fapt, nu-i mai văzuse deloc în ultimul timp. Le dădu celorlalţi câteva detalii, fără să menţioneze că Jake era un pic îndrăgostit de ea, iar Angel de Brad.

— S-au întâlnit aici şi s-au îndrăgostit, încheie ea.

— Ar trebui să vorbeşti şi despre asta în broşură, o sfătui Faye. Și acum să vedem. S-a aprins lumina şi s-a terminat şampania. Cred că am să mă duc în casă, să citesc ceva. M-aţi auzit? Să citesc?

Dumnezeule mare, ce-mi face aerul acesta de ţară?

Şi ea şi Jason râseră zgomotos, apoi se întoarseră şi o luară spre casă.

— Găsim noi vinul, nu vă faceţi griji, strigă Jason peste umăr.

Meg, Ellen şi Bailey rămaseră treze multă vreme după ce toţi ceilalţi se culcaseră. Bailey aduse o sticlă de vin pe care o ţinuse ascunsă, iar cele trei femei se puseră pe sporovăit. Răsăriseră stelele şi până şi aerul răcoros era minunat, câtă vreme aveai un şal sau un pulover, ceea ce aveau toate, graţie lui Ellen.

— Parcă abia aştept să vină iarna, spuse Bailey. Nu cred că o să avem prea mulţi oaspeţi şi o să am ocazia să fiu în sfârşit singură cu soţul meu.

— Pare mai întremat, remarcă Meg. Adică, nu l-am mai auzit pomenind nimic despre experienţa lui de dincolo de moarte.

— De când am spart urna mătuşii Olivia şi a zburat un pachet de cărţi din ea, n-a mai fost aşa disperat, spuse Bailey.

— Poftim? zise Ellen.

Bailey le povesti tărăşenia, fără să mai menţioneze şi partea cu şedinţa de spiritism şi faptul că aruncase urna în mod intenţionat. Din fericire, cele două erau prea curioase să afle unde era cenuşa Oliviei ca să mai pună la îndoială povestea ei.

— Unde e cenuşa? întrebă Ellen.

— Habar nu avem. Dar Brad e convins că e un fel de mesaj din partea Oliviei.

— Tu vorbeşti serios? spuse Meg. Şi ce a zis? S-a împrăştiat singură?

— Nu am zis că i-a trecut de tot, îi atrase Bailey atenţia. Doar că e un pic mai bine.

— Ce a vrut să zică Elizabeth, cum că Brad nu vrea să aibă copii? o întrebă Ellen. E adevărat?

Bailey nu ar fi trebuit să-i mai dea vin. Abia băuse jumătate de pahar şi vorbea gura fără ea.

— Sigur că nu. Nu trebuie să credeţi nimic din ce zice femeia aia.

Pentru asta îşi făcea Brad atâtea griji? Că mama lui putea să

îndruge lucruri de felul ăsta? Sau era vorba de ceva anume?

— Cred că s-a îndrăgostit un pic de căpitanul feribotului, remarcă Meg. Cum îl cheamă?

— Jack. Doar că nu-i ăsta numele lui.

Ellen şi Meg se uitară întrebător, aşa că Bailey le explică gluma.

— E cam straniu, nu vi se pare? spuse Meg. Mă refer la faptul că nu ştiţi nici cum îl cheamă.

— Poate că da. Dacă am fi locuit oriunde în altă parte. Dar aici pare firesc. Oamenii sunt liberi să fie cine vor – sau cine nu vor.

— Şi deci ce părere are Brad despre copii? insistă Ellen. Vrea?

— În tot cazul, mama îşi doreşte mai mulţi nepoţi, adăugă Meg. Ai mei sunt deja adolescenţi, deci nu se mai pun la socoteală.

— Ţine-ţi gura! o mustră Ellen. Ştii cât de mult îi iubesc pe Joyce şi pe Thomas.

— Şi atunci de ce o tot baţi la cap? Sunt sigură că, dacă Bailey şi-ar fi dorit copii, i-ar fi avut până acum.

Bailey se simţi năpădită de bine cunoscuta furie, apoi îşi dădu seama că tocmai ea îi lăsase această impresie lui Meg, ani la rând. Oricând pomenea vreo rudă despre copii, Bailey se prefăcea că subiectul n-o interesa. Oare încercase să-l protejeze pe Brad toţi anii ăştia, sau pe ea?

— Sper să iasă şi ai mei ca Joyce şi Thomas, zise în cele din urmă. Sunt perfecţi.

Meg şi Ellen se uitară una la alta. Bailey îşi dădu seama ce făcuse. Uitase complet de necazurile lor cu Thomas din ultimul timp. Dar la far se comportase atât de bine, că începea să se întrebe dacă nu cumva exageraseră ele când îi povestiseră ce probleme avea. Schimbul de priviri dintre mama şi sora ei părea să sugereze contrariul.

— Ce-i? vru ea să ştie. Ce-a fost asta?

— Nimic, spuse Meg repede.

— Meg.

Se părea că Bailey nu era singura care ascundea adevărul despre familia ei.

— Nu-i mare chestie, oftă Meg. E vorba de Thomas. A fost aşa… nu ştiu cum să-i zic. S-a purtat ca un copil în ultima vreme.

— E mai mult de-atât, interveni Ellen. Nu e doar din cauză că e

băiat. Astea sunt scuze.

— Îmi zice şi mie cineva ce s-a întâmplat?

— A fost foarte violent în ultima vreme, bine? zise Meg. Acum eşti mulţumită?

— Sigur că nu sunt. De ce spui asta?

Meg părea la rândul ei pusă pe harţă, dar Bailey văzu cum îi străluceau lacrimile în ochi. Poate că nu fusese o idee prea bună să aducă sticla de vin. Cu cât beau mai mult şi se relaxau mai tare, cu atât ieşeau mai multe chestii la iveală. Se aplecă şi privi cu atenţie chipul surorii sale. Dispăruse orice urmă de umor.

— Ce vrei să spui cu „violent11?

— S-a bătut de mai multe ori, după ore, o informă Ellen. S-a înhăitat cu cine nu trebuie. A fumat iarbă, s-a tatuat.

Bailey aproape se înecă cu vinul. Poate că şocul nu ar fi fost chiar aşa de mare dacă ar fi auzit cuvintele din gura oricui altcuiva. Dar să o audă pe mama ei povestind asta, cu atâta sânge rece, era cu totul altă treabă.

— Mai stă şi târziu afară, continuă Ellen. Meg nud poate convinge să vină acasă.

— De-ajuns, mamă, spuse Meg.

— Şi Andy ce zice? întrebă Bailey.

— A încercat să stea de vorbă cu el, amândoi am încercat.

— Aţi încercat, draga mea, spuse Ellen. Dar soţul ăla al tău ar trebui dat dispărut.

— Andy a fost plecat de foarte multe ori anul acesta, îi explică Meg.

— Şi asta e o parte din problemă, bombăni Ellen. Băieţii, în special, au nevoie de tată.

— Şi ce vrei să facă Andy, mamă? Avem noroc că are totuşi o slujbă, la cum arată piaţa muncii în ziua de azi.

— De ce nu mi-aţi spus şi mie de chestiile asta, până acum? întrebă Bailey.

— Le-ai avut şi tu pe ale tale, replică Meg. Şi nu vreau să-l pună nimeni la zid. E băiat bun, ştii? Şi acum, este băiat bun.

— Sigur că este, spuse Bailey. Habar n-am avut. Părea el cam tăcut, dar aici s-a comportat exemplar.

— Până acum, comentă Ellen.

— Zău aşa, mamă, zise Meg. Nu o să se ia cu nimeni la bătaie aici. Numai la şcoală face aşa.

— Pe timpul verii nu e la şcoală, şi s-a bătut aproape în fiecare săptămână, spuse Ellen.

— În fiecare săptămână?

— Săptămâna trecută l-a bătut pe un băiat de a ajuns la spital, iar acum va trebui să se prezinte în faţa judecătorului.

— O, Doamne, Meg! Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus.

— Mulţumesc mult, mamă.

— Nu da vina pe mama. Treaba-i serioasă. Nici nu mi-l imaginez pe Thomas bătând pe cineva, darămite să-l bage-n spital.

— Ştiu, ştiu, da? oftă Meg. Poate dacă-l trimit la şcoala de corecţie se învaţă minte.

— Poate ar trebui să rămână aici vara asta, sugeră Ellen.

— Parcă ziceaţi că are înfăţişare la tribunal.

— Abia peste două săptămâni, spuse Meg. Adevărul e că pare mai fericit aici.

— Da, asta e. Ar trebui să stea aici! zise Bailey.

Şi atunci îşi dădu seama, cu o întârziere de câteva milisecunde, că ea era cea care nu ar fi trebuit să bea vin.

Capitolul 31

Într-o căsnicie ajungi să-ţi dai seama cum va reacţiona jumătatea ta în orice situaţie. Probabil că e un instinct de supravieţuire vechi de când lumea, perfecţionat în urma evoluţiei, la fel cum animalele din sălbăticie ajung să aibă pielea groasă sau blana miţoasă. După atâţia ani petrecuţi împreună cu soţul ei, Bailey era foarte sigură că-l putea „citi” oricând, de la lucruri mărunte – era în stare să comande *bruschetta* în orice restaurant ar fi mers, se oprea să stea de vorbă cu toate persoanele în vârstă care le ieşeau în cale, îşi curăţa dinţii cu aţă dentară după cină – până la lucruri importante: oricine aducea în discuţie un subiect politic, fără să aibă argumente care să-i susţină punctul de vedere, primea din partea lui Brad o întreagă dizertaţie cu date precise şi de netăgăduit, expuse cu o pasiune imbatabilă. De asemenea, ori de câte ori aducea vorba despre copii, cu siguranţă el descoperea o modalitate ingenioasă de a schimba subiectul.

Bailey credea că se descurca destul de bine cu toanele lui Brad

Jordan, cu eschivele şi schemele lui primare de interacţiune. Dar nu se aşteptase nicicum la aşa ceva. Să refuze un membru apropiat al familiei ei? Când ea suportase un întreg comitet de indivizi care se decorporalizaseră, care se asociaseră să cumpere farul, care mâncau în miez de noapte, purtau haine din lycra şi îşi abandonau câinii? În plus, ar fi fost vorba numai de ultimele două săptămâni de vară. După cum se purta Brad, ai fi zis că-i ceruse să-l adopte ei pe Thomas.

Stătea pe marginea patului, în timp ce Brad străbătea camera în lung şi-n lat şi-i argumenta refuzul de a-l lăsa pe Thomas să stea cu ei. Bailey încerca să fie numai ochi şi urechi, dar îi distrăgea atenţia câinele, care, aşezat la baza scării dinspre turn, se uita în sus şi scheuna. Mereu făcea aşa în ultimul timp, fără ca ei să înţeleagă de ce. Nu puteau să-l ducă pe sus până acolo, iar el scâncea de parcă nimic nu şi-ar fi dorit mai mult, deşi nu pusese nici măcar o labă pe vreo treaptă.

Brad fluieră şi-i arătă patul cu un semn din deget. Copac se opri din scheunat şi sări plin de mulţumire pe jumătatea de pat a lui Bailey, unde se întinse de parcă ar fi fost toată numai a lui. Câteva secunde mai târziu, sforăia. „Tipic bărbătesc11, îşi spuse Bailey, care nu reuşise în viaţa ei să adoarmă aşa de repede.

— Nu crezi că avem destule de făcut? continuă Brad. De ce să ne apucăm şi de altele, în acelaşi timp?

— Dar nu se mută pentru totdeauna la noi. E vorba de doar două săptămâni.

— E o responsabilitate prea mare.

— Nu o să trebuiască să stăm cu ochii pe el în permanenţă, Brad. Are şaisprezece ani.

— Şaisprezece ani. Şaisprezece ani! Brad se opri din mers şi se uită pe fereastră, de parcă numărul şaisprezece ar fi planat pe deasupra fluviului. Şaisprezece ani, repetă el pe un ton şoptit.

Avea o mutră de parcă stătea să plângă. Tocmai când Bailey credea că lăsaseră problemele în urmă şi se puteau linişti, în fine. Parcă l-ar fi apucat iar discuţiile despre lumină, spre disperarea ei. Îi venea să se arunce direct din turn.

— Şaisprezece ani, repetă Brad.

Părea că se blocase.

— Cred că am stabilit deja ce vârstă are, spuse Bailey.

Ce avea? Cu doar câteva ore mai devreme jucase fotbal cu Thomas. Brad se întoarse şi o aţinti cu privirea lui intensă.

— Crezi că totul se întâmplă cu un motiv anume? Sau nu e decât o mare farsă de-a cosmosului?

La asemenea remarcă, Bailey se ridică din pat.

— De când a devenit nepotul meu o mare farsă de-a cosmosului?

— Nu asta am vrut să spun.

— Atunci, ce ai vrut să spui?

— Nu mai contează. Brad se îndreptă către scara care ducea la parter, apoi se opri în capătul ei murmurând: N-am unde să mă duc.

— Poftim?

— Asta e casa noastră şi vreau să mă duc la bucătărie, sau în sufragerie, sau în muzeu, dar nu pot, pentru că sunt oameni peste tot. În fiecare încăpere dai nas în nas cu cineva.

Se apropie de scrin şi, pentru un moment, Bailey avu impresia că o să măture tot ce era pe el, inclusiv oglinda sprijinită de perete, dar el îşi aşeză capul pe suprafaţa dură şi gemu.

— Da, câteodată e chiar nasol, zise ea.

Brad îşi ridică fruntea, apoi veni să o ia în braţe.

— Ai încercat să mă avertizezi. Mi-ai spus că este o greşeală.

Bailey se trase de la pieptul lui. Acum el se aşeză pe marginea patului, iar ea începu să măsoare camera în lung şi-n lat. Nu-l putea lăsa să intre în panică. Panica nu era bună de nimic. Panica însemna să lase totul baltă şi să fugă iar pe undeva. Iar de data asta, panica i-ar fi lăsat fără un acoperiş deasupra capului şi fără niciun sfanţ în buzunar. Toate astea aveau oare legătură cu faptul că o invitase pe Elizabeth? Din clipa în care o dusese cu barca până în mijlocul fluviului şi-i ceruse să nu creadă o iotă din ce-i spunea mama lui, se purtase foarte ciudat.

— Ai avut o zi lungă. Ce-ar fi să te odihneşti? Eu mă duc jos şi întreţin gaşca. Tu poţi să-ţi completezi jurnalele de bord, să te uiţi pe hărţile meteorologice sau să dormi un pic.

— Urăsc hărţile meteorologice, Bailey. M-am prefăcut numai că-mi plac.

— Bine.

— Ai auzit când am spus că ai avut dreptate? A fost o greşeală. O mare şi colosală greşeală.

Se întâmpla cu adevărat. Brad intra în panică. Trebuia să se poarte cu băgare de seamă. Nici nu se punea problema să-i atragă atenţia cât de caraghios era să folosească cuvintele „mare” şi „colosal” într-o singură propoziţie. „Zi-i colosal”, l-ar fi sfătuit. „E un cuvânt mai puternic şi include şi conceptul de mare”. În loc să facă

această remarcă, Bailey se aşeză lângă el şi-l cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Nu te mai gândi. Eşti obosit.

— Nu sunt numai obosit. Sunt plictisit. Mă plictisesc de moarte aici. Ai avut dreptate. În Manhattan e grozav. Mi-e dor de Manhattan, ţie nu?

— O să ne ducem în vizită. O să stăm la mătuşa Faye, la Jesse sau la un hotel.

— Ţi-ai putea recăpăta slujba, nu?

Bailey se concentră asupra respiraţiei. Inspiră, apoi expiră. Inspiră, apoi expiră. Se gândi să-l dea în judecată pe psihiatrul acela care venise la ei într-un weekend şi nu-şi dăduse seama că soţul ei avea nevoie de ajutor. Bipolar. Maniaco-depresiv. De ce suferea de fapt? Se foloseau aşa des cuvintele astea în ultima vreme! în plus, nu voia să aibă un soţ îndopat cu medicamente. Avea el ciudăţeniile lui, însă ei îi plăcuse mereu felul lui de-a fi. Dar ura să-i vadă aşa. Se răzvrătea, în adevăratul sens al cuvântului. Era imposibil să te superi pe el.

— Nu-ţi mai face atâtea griji. Nu te mai gândi. Asta e casa noastră, acum.

La început spuse asta ca să-i calmeze, dar, de îndată ce scoase cuvintele pe gură, îşi dădu seama că erau adevărate. îi plăcea să locuiască acolo. îi plăceau oaspeţii care tot veneau şi plecau, cu poveştile lor cu tot, cu întrebările lor stranii, bizareriile lor şi faptul că râdeau sau se certau, după caz, în timpul micului dejun. Începuse să observe mici amănunte, de exemplu faptul că oamenii semănau cu bagajele lor, la fel cum semănau şi cu câinii. Angel avea valize roz, Vera – nişte geamantane foarte mari şi încărcate, iar cuplul de bătrânei excitaţi aveau valize verzi. Era fascinant. Poate reuşea să-l convingă pe Brad să detalieze subiectul pe blog. Ea, una, nu era pregătită să renunţe la toate astea.

Nu o mai deranjau nici zgomotele ciudate din timpul nopţii – un

mister de nedescifrat nu deranjase niciodată pe nimeni. Îi plăcea să se uite la farul care-şi întindea raza de lumină peste fluviu şi să-şi imagineze toate nopţile în care oferise călăuzire vaselor care treceau

pe acolo. îi plăceau plimbările de dimineaţă, când Copac alerga vesel înaintea lor sau venea leneş în urmă; îi plăcea să observe păsările, peştii care săreau şi plantele care înmugureau. Era mândră să cunoască răspunsurile la întrebările pe care le puneau turiştii şi-i plăcea să se documenteze şi apoi să aştepte cu înfrigurare un viitor oaspete care să-i pună o întrebare nouă, iar ea să ştie răspunsul corect.

Abia aştepta să vină toamna. Apoi iarna. Apoi primăvara. În sfârşit, nutrea senzaţia că avea un cămin. Nici nu mai simţea nevoia să meargă mereu în oraş. Era… mulţumită. Pentru prima oară în viaţa ei nomadă, aparţinea cu adevărat unui loc. Şi tocmai acum, la niciun an de când se mutaseră, Brad intra din nou în panică. Poate că viaţa era, până la urmă, o mare farsă de-a cosmosului.

— Am avut îndoieli la început, dar traiul la far nu e chiar aşa de rău. Suntem aici. Facem treaba asta. Am investit atâtea. O să fie bine.

— Am putea lăsa pe altcineva din comitet să se ocupe, sugeră Brad. Kim ar fi prima pe care aş ruga-o. Era cea mai cu capul pe umeri dintre toţi, nu crezi?

Bailey trase adânc aer în piept, înăbuşindu-şi o reacţie dură.

— Nu-mi pasă ce scrie în acte. Asta este casa noastră, acum.

„Ai vrut un far, ai obţinut un far, iar acum ai să locuieşti în farul tău!” Iar Thomas avea să locuiască împreună cu ei până la sfârşitul verii şi cu asta, basta. Nu era cazul să abordeze subiectul acum.

— Eşti fericită aici? Eşti fericită cu mine?

— Da. De o mie de ori îţi spun că da. Avem tot ce ne trebuie. Familie, prieteni şi un câine cam ciudat, dar dulce foc. Şi încă atâtea şi atâtea. E timpul să ne oprim din a căuta ceva ce avem de la bun început, Jordan. Nu mai pot să-mi iau lumea-n cap ori de câte ori te apucă pe tine teama. Brad se frecă la ochi, iar Bailey îi puse o mână pe creştet. Buclele îi crescuseră la loc, dese şi bogate. îi plăcea să le simtă printre degete.

Culcă-te, îl sfătui. Vorbesc serios. Ţi-a spus şi doctorul. A zis că s-ar putea să ai nevoie de mai multă odihnă decât de obicei.

— Ai dreptate, oftă el. Sunt atât de obosit!

— Şi când te vei simţi mai bine, o să te ajut să organizezi muzeul. Ai nevoie de un proiect. Şi atunci nu o să te mai plictiseşti aşa de tare.

— Cred că ai dreptate.

Nu părea foarte convins, dar Bailey lăsă lucrurile aşa.

— Atunci ne-am înţeles.

Îl împinse uşurel pe pat, îl înveli cu pătura subţire de la picioare şi-l sărută blând. Până să coboare ea primele trepte, Brad şi începuse să sforăie în acelaşi ritm cu Copac. Bailey se simţi de-a dreptul geloasă. Avea sentimentul ciudat că, multă vreme de atunci încolo, nopţile ei nu aveau să fie la fel de liniştite.

Cât timp dormi el, Bailey petrecu alături de familia ei ultimele ore înainte de plecare. Se plimbară pe mal, făcură cu mâna vapoarelor, culeseră mici cioburi fasonate de apa mării – mai bine zis a fluviului, după cum îi corectase Meg – şi încercară să ghicească numele păsărilor, al insectelor şi al plantelor care le ieşeau în cale. Pe când se întorceau ca să-şi facă bagajele, Meg îşi luă sora deoparte.

— Ce-a zis Brad despre Thomas?

Undeva mai departe, adolescentul arunca pietre în apă. Judecând după cât de des se uita la ele, Bailey îşi dădu seama că şi el aştepta răspunsul.

— A zis că da, sigur că da, spuse ea zâmbind larg. Ce credeai că o să spună?

Cele două femei râseră, şi schiţă şi Thomas un zâmbet. Bailey aruncă o privire înspre turn, întrebându-se dacă nu cumva raza de lumină avea să o lovească în moalele capului fiindcă minţise. Era prima oară în viaţa ei când acţiona contrar dorinţelor lui Brad. Avea şi ea dreptul la veto, măcar o dată, nu? Sigur că da. Se ruga să fie şi el de aceeaşi părere.

Se dovedi a fi o adevărată tortură să o întreţină pe Elizabeth fără ajutorul rudelor sale, care să o ţină pe linia de plutire. Femeii nu-i plăcea să se trezească devreme. Când binevoi să-şi facă apariţia în bucătărie, în halat şi papuci de casă, Bailey tocmai făcuse curăţenie după micul dejun. Elizabeth se aştepta să fie servită indiferent la ce oră ar fi coborât. De asemenea, nu-i plăcea să meargă la plimbare (pentru

că o dureau tălpile din cauza pietrelor), să stea pe terasă (pentru că erau prea mulţi ţânţari) ori să stea singură în casa paznicului (era prea înfricoşătoare). Când Bailey îi spuse că Thomas era în pod, Elizabeth continuă să se vaite, de parcă nici n-ar fi auzit ce-i spusese.

„Toate la timpul lor”, se pomeni Bailey repetându-şi în sinea ei. „Toate la timpul lor”. Îşi dădu seama, şi se urî pe ea însăşi pentru acel gând, că Elizabeth era mai uşor de suportat pe când stătea mereu beată. Renunţase la droguri şi la alcool, dar personalitatea ei nu-şi revenise la normal. Bailey fusese absolut convinsă că avea să plece în secunda în care afla că farul era oficial în posesia Fundaţiei Olivia, iar ea nu putea ridica niciodată pretenţii asupra lui. Motivul pentru care mai stătea ieşi la lumină destul de curând.

Ori de câte ori îşi anunţa feribotul căpitanului Jack prezenţa, Elizabeth era, ca din întâmplare, pe mal, îmbrăcată mereu în ceva scurt şi strâmt. Ca prin minune, nu o mai dureau tălpile din pricina pietrelor. Bailey îi simţea parfumul de la kilometri depărtare. Când îi spusese lui Brad, acesta rămăsese consternat şi subliniase faptul că Jack nu era un om avut. Bailey contraargumentase spunând că, în cazul căpitanului Jack, probabil era vorba de pură pasiune. Brad îşi astupase urechile cu amândouă mâinile şi refuzase să o mai asculte. Bailey era gata să-i ajute pe cei doi să se combine, dacă i s-ar fi părut că Jack era câtuşi de puţin interesat de Elizabeth. Dar dacă-şi dădea sau nu seama că are o admiratoare, matelotul nu lăsa să se întrevadă.

— Dacă faci vreun progres şi afli cum îl cheamă de-adevăratelea, să-mi zici şi mie, îi spuse lui Elizabeth într-o bună zi.

Fusese o greşeală, căci Elizabeth păru să ia vorbele ei ca pe o misiune în toată puterea cuvântului. Deveni mai activă şi începu să se plângă mai puţin şi să vorbească mai mult despre căpitanul Jack.

Slavă Cerului că era şi Thomas cu ei. Bailey se bucura tare mult de prezenţa lui, însă nu putea spune acelaşi lucru şi despre Brad.

Deşi adolescentul se purta exemplar, ţinea mereu să-şi exprime recunoştinţa pentru faptul că îl invitaseră să mai rămână şi încerca să-l convingă pe Brad să facă tot felul de lucruri împreună, Brad începu să bată în retragere. Din ce în ce mai des lua barca cu vâsle şi se ducea în oraş, fără să mai invite pe nimeni. Bailey nici nu-şi putea închipui ce făcea acolo, dar nu-l întrebă nimic. La început se simţi mulţumită că

mai vorbea totuşi cu ea, dar situaţia devenea ridicolă. Thomas era un puşti extraordinar, care avea nevoie de puţină atenţie din partea unui bărbat. Din păcate însă, bărbatul ei era un ursuz. Trebuia să-şi dea seama ce avea.

Numai atunci când făcu o menţiune destul de vagă înţelese că Elizabeth Jordan ştia ceva ce ea nu ştia. Erau numai ele două la masa pentru mic dejun. Brad îl luase în sfârşit cu barca şi pe Thomas, deși fără niciun entuziasm. Bailey se uita după ei pe fereastră. Din câte îşi dădea seama, numai Thomas vorbea, pe când Brad îl asculta morocănos.

— Nu pricep, spuse, mai mult pentru ea. Thomas își dorește așa de tare ca Brad să-l placă.

Simţi privirea lui Elizabeth aţintită asupra ei. Se întoarse. Femeia continua să o privească în timp ce amesteca în ceai.

— Cred că-i vine foarte greu lui Bradley, murmură ea.

Bailey se enervă. Nu suporta să o audă spunându-i Bradley.

— Tuturor ne vine greu, răspunse, fără să-şi dea exact seama despre ce era vorba.

— Totuși, cu un băiat de vârsta asta mereu în preajmă…

Bailey încuviinţă cu o mişcare reţinută a capului, deși tot nu pricepea. Era de acord, adolescenţii puteau fi greu de suportat. Dar Thomas era un puşti bun la suflet şi, în plus, acolo nu avea alţi băieţi cu care să se ia la bătaie.

— Nu înţeleg la ce te referi.

Privirea pe care i-o aruncă Elizabeth declanşă în capul ei toate alarmele posibile. Era o privire pur şi simplu triumfătoare.

— Ei, atunci, cred că va trebui să-i întrebi pe soţul tău.

Capitolul 32

Elizabeth îi raporta în fiecare zi despre încercările ei de a afla adevăratul nume al căpitanului Jack. Începu să flirteze cu Louis, un tip de treizeci şi ceva de ani, patronul celei mai bune pizzerii din oraş, Louis ZA! dar dacă individul ştia cum îl chema de fapt pe Jack, refuza să-i spună, mulţumindu-se să glumească pe tema asta.

— Nu vrea să zică, ai?! Aşa-i Jack al nostru! Nu ştiam că are gura pecetluită! mai ales dacă mă uit cum dă pe gât câte o pizza uriaşă, cu

foarte multă brânză, cu blat foarte gros, anume pentru iubitorii de carne! Nu-ţi face mata griji pentru el, drăguţă doamnă. Ce să vă dau? O pizza *margherita* pe măsura dumneavoastră, poate?

Peste tot avea parte de aceeaşi reacţie. De la bancă până la florărie, la magazinul de antichităţi, la librărie sau la gelaterie.

— Mi-am luat chiar şi o porţie triplă, cu fulgi, spuse Elizabeth. Şi tot nu-şi dau drumul la gură.

Deşi o bucura faptul că Elizabeth avea *une raison detre1*, era îngrijorată că veştile despre cercetările ei vor ajunge la urechile lui Jack. Nu voia să creadă că erau

1 Motivaţie de a exista (în franceză în orig., n.tr.)

Mary Carter cu toţii nişte băgăcioşi. În plus, Elizabeth acapara mult din timpul fiului ei. I se părea că, de câte ori de întorcea cu spatele, Elizabeth o pornea la plimbare numai ea cu Brad, sau purtau câte o discuţie aprinsă lângă fereastra de la bucătărie şi, de câte ori intra Bailey, se opreau amândoi din vorbit şi o priveau fix. Începea să se simtă a cincea roată la căruţă.

Măcar weekendul care urma avea să fie frumos. Venea Jesse şi dădeau o petrecere de rămas-bun pentru Jack şi Angel, care tocmai îi anunţaseră că porneau într-o călătorie prin lumea largă. Bailey simţi o mare uşurare. Lucrurile cu Brad fuseseră aşa de încordate în ultima vreme, încât îşi permisese să aibă câteva fantezii cu Jake. O flata modul în care se mai uita încă la ea, din când în când, de parcă ar fi renunţat la Angel într-o secundă dacă i-ar fi dat de înţeles că era disponibilă.

Era şi normal să aibă fantezii, îşi spuse, bărbaţii probabil făceau asta în fiecare secundă. Dar ea se simţea vinovată. Cea mai bună prietenă a ei avea să o aducă pe calea cea dreaptă. Într-adevăr, o doză de Jesse era exact ce avea nevoie.

Îl convinsese pe Brad să mai organizeze o seară de proiecţie pe terasă. Alesese *Planeta maimuţelor*, căci era filmul lui preferat, iar Thomas nu-l văzuse. Lucrurile nu merseseră aşa de bine pe cât sperase ea. Thomas făcuse băşcălie de tot filmul, şi chiar dacă Brad nu zisese nimic, Bailey îşi dăduse seama că era furios. Puştiul probabil că încerca să se dea mare. Cum de nu observase cât de rece se purta Brad cu el?

Ceva mai târziu, când rămaseră numai ei doi în bucătărie, Bailey îşi mustră soţul, însă el nu voia să-şi asume nicio vină. Ridică braţele în aer şi spuse:

— Eu nu am fost de acord să rămână aici, din capul locului!

Se auzi scârţâitul unei scânduri din podea. Capetele amândurora se întoarseră imediat către uşa care despărţea bucătăria de sufragerie. Încă se balansa, de parcă ar fi trecut cineva prin ea, iar ceasul de maree indica fluxul.

rr jtulyentru tine 309

— O, Doamne! Dacă a fost Thomas?

— Nu ar trebui să umble pe furiş, mormăi Brad.

— Suntem în bucătărie. Poate a intrat să mănânce ceva.

— Poate a fost mama.

— Mama ta n-ar fi dat bir cu fugiţii. Trebuie să te duci să vorbeşti cu băiatul.

— Şi ce să-i zic?

— Spune-i că vrei să stea aici.

— Bailey!

— Nu pricep de ce faci fazele astea. Nu-ţi stă în fire. Brad nu-i răspunse, dar cel puţin părea s-o asculte, aşa că nu se opri: Ţie îţi pasă de oameni. Îl jigneşti, dragul meu.

— Ştiu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— Cred că lui ar trebui să-i spui asta. Te rog.

Brad încuviinţă cu o mişcare a capului şi luă un măr din castronul de pe masă.

— Mă duc să văd dacă vrea un măr.

— Mulţumesc. Brad ajunsese foarte aproape de uşă când Bailey îl strigă: Stai aşa!

Deschise uşa dulapului şi întinse mâna spre locul ei secret, din spate, apoi îi aruncă o pungă cu bomboane de ciocolată. Brad râse, îi aruncă mărul înapoi şi porni în căutarea lui Thomas.

Eforturile ei părură să dea roade. Thomas începu iar să-l urmărească pe Brad peste tot, iar acesta se strădui vizibil să-l accepte. Săptămâna trecu pe nesimţite, iar la finalul ei Bailey îşi dădu seama cu surprindere că trebuia să pregătească petrecerea de adio. În timp ce făcea cumpărăturile la „Provizii de pe insulă11 constată că Jack, fără să se dezmintă, nu-şi lua ochii de la ea în timp ce sorbea dintr-un pahar de scotch.

— Soacră-mea a început să întrebe subtil despre dumneata prin tot oraşul.

Jack izbucni într-un râs zgomotos.

— Subtil pe naiba! A trecut pe aici zilele trecute şi mai avea un pic şi-mi lua şi amprentele.

Bailey râse şi ea.

— Să ştii că nu arată rău.

— Da' nici n-am spus aşa ceva.

— A întrebat pe toată lumea din oraş care-i numele tău adevărat.

— Şi?

— Au tăcut toţi mâlc.

— Beau în cinstea lor, zise Jack.

Ceea ce şi făcu. Dacă se gândea mai bine, n-ar fi fost prea isteţ din partea lui Elizabeth să se înhăiteze cu un băutor.

— Ai fripturi? întrebă Bailey.

Jack primea câteodată carne sau peşte de foarte bună calitate. Singura problemă era că nu ştiai niciodată în ce consta livrarea. Cu toate că se potrivea de minune cu motto-ul noului lor stil de viaţă, „Fie ce-o fi”, o deranja să afle abia în ultimul moment dacă urma să mănânce cotlet de porc, *tilapia*[1] sau costiţă. Jack lua orice era la reducere.

— Aştept să primesc nişte fleici suculente mâine. Daţi petrecere?

— Da. Fireşte, eşti şi tu invitat.

— Sper că nu e o nuntă prin surprindere, în care eu joc rolul ginerelui.

— Nici chiar aşa, nu-mi urăsc soacra chiar atât de tare.

Jack râse iar. Lăsând la o parte faptul că-şi ascundea numele, bea şi se ţinea după femei, lui Bailey chiar îi plăcea de el.

— Atunci care-i ocazia?

— Jake şi Angel, spuse Bailey.

Jack lăsă paharul pe tejghea, apucă sticla şi-şi mai turnă un rând.

— Nu zău? Nu vorbise pe tonul lui obişnuit. Aparenta lui curiozitate masca un acces de furie. Bailey se întrebă dacă nu cumva se îndrăgostise în secret de Angel. Ce-i cu ei? adăugă ţâfnos.

În mod cert, avea ceva pe suflet.

— E o petrecere de rămas-bun. Pleacă.

— Cum adică „pleacă11?

1 Specie de peşti de apă dulce, originari din Africa (n.tr.)
fotul pentru tine

De data asta, Jack nici măcar nu încercă să-şi ascundă reacţia. Oare să fi fost din pricina băuturii? Bailey îşi lăsă capul într-o parte, cu un gest teatral.

— Pari supărat.

De fapt părea de-a dreptul scos din fire, dar nu voia să se certe cu el.

— A, nu, doar că... ştii cum e. Era de aşteptat, nu? Apare un muncitor bun în oraş şi dintr-odată, pac! a întins-o.

Oare asta să fi fost? Oare Jack primea comisioane când îl recomanda pe Jake la câte o lucrare?

— Sigur că ne-ar fi de folos, spuse Bailey. Dar sunt îndrăgostiţi. Trebuie să-i lăsăm să se ducă în lume, ce să le faci?

„Pentru ca femeile căsătorite, aşa ca mine, să nu ajungă să fie iar sărutate11, adăugă ea în gând. Nici asta nu avea de gând să-i spună lui Jack, care între timp îşi recăpătase voioşia.

— Aduc eu fripturile, zise el. Şi vin. Ce i-ar face plăcere să bea minunatei mame a lui Brad?

— A fost cândva alcoolică. Acum nu mai bea.

Jack făcu o faţă de parcă brusc nu mai voia să participe la petrecere. Se scufundă într-o tăcere adâncă şi o urmări pe Bailey punând cumpărăturile pe tejghea.

Poate că toţi bărbaţii semănau întrucâtva cu Brad. Flirtau şi glumeau şi, din senin, îi vedeai încruntându-se. Era imposibil să-ţi dai seama ce simţeau. Şi nu se prea pricepeau să descifreze nici subtilităţile femeilor. Bailey fu nevoită să stea câteva minute cu o expresie abandonată pe chip până să se prindă el că voia să o ducă acasă cu feribotul.

Jesse ajunse joi după-amiaza, târziu. Spre încântarea lui Bailey, vremea era cum nu se putea mai frumoasă. Dogoarea verii de peste zi lăsa loc spre seară unei adieri abia simţite, ca o sugestie a toamnei care se apropia. În ultima vreme, asfinţitul era frumos de-ţi tăia respiraţia. Pe cer se întreceau fâşii roşii şi purpurii, care apoi se topeau într-o mare portocalie; în câteva minute

Mary Carter bolta devenea albastru-închis şi, în cele din urmă,

complet neagră. Apoi răsăreau stelele, una câte una, strălucind ca nişte picături de cristal. Bailey abia aştepta să se uite la stele împreună cu prietena ei, în timp ce-şi povesteau noutăţile din vieţile lor.

Cum era de aşteptat, Jesse se îndrăgosti pe dată de locul acela. Bailey se simţi mult mai bine când o auzi minunându-se cât de spectaculos era totul. Brad părea şi el mândru nevoie mare, iar Bailey spera ca asta să-l ajute să treacă peste neîncrederea ce-l încercase în ultima vreme.

Şi-ar fi dorit ca Elizabeth să nu fie în camera mare, ca să poată sta Jesse acolo, dar Jesse insistă că dormitorul cel mai mic era perfect. Avea o vedere mult mai frumoasă înspre fluviu, şi-i plăcea soba cu lemne. Deşi ar fi fost frumos să ia cina cu toţii şi apoi să facă o plimbare pe mal, Bailey abia aştepta să rămână numai ele două. Din fericire, Jake şi Angel se retraseră de bunăvoie în cort, iar Brad îi invită pe Thomas şi pe Elizabeth sus, în apartamentul lor, să se uite la un DVD. Cele două prietene luară o sticlă de vin şi se duseră în camera de zi, acompaniate doar de Copac, care se făcu covrig la picioarele lui Bailey.

— Pari foarte fericită, remarcă Jesse.

— Sunt. În mare parte.

— În mare parte?

Bailey îi povesti despre supărările lui Brad din ultimul timp, recunoscând că invitarea lui Elizabeth Jordan nu fusese cea mai bună idee. Jesse sublinie că rămânerea ei alături de Brad după ce aflase de existenţa comitetului care deţinea farul ar fi trebuit să-i ofere o marjă de libertate. Bailey se arătă de acord, deşi nu era convinsă că şi Brad ar fi fost de aceeaşi părere.

— Şi cu stafia ce se mai aude? întrebă Jesse. Aţi mai văzut-o?

Bailey se hotărî să nu-i spună adevărul. Ce rost ar fi avut să-i povestească despre femeia care râsese din camera bebeluşului, despre cenuşa Oliviei care dispăruse ori despre cutia muzicală care se auzea la miez de noapte?

Ar fi fost culmea să-i împuie capul cu poveşti sinistre şi după aceea să o trimită la culcare sus, în camera de sub pod.

— A fost linişte în ultimul timp, zise ea. După mine, e vina cercetaşelor. Au inventat poveşti ca să primească tot felul de insigne.

Îi arătă cartea de oaspeţi şi petrecură mult timp râzând de unele

însemnări de acolo. Apoi, tot restul serii, Jesse istorisi tot felul de poveşti din lumea spitalului de urgenţă şi a întâlnirilor romantice din New York, care erau câteodată mai înfricoşătoare decât pacienţii cel mai grav răniţi. După câteva ore şi două sticle de vin, erau gata de culcare. Bailey se hotărî să se ghemu iască pe canapea şi să doarmă acolo. Nu avea niciun chef să se ducă până în far; pe lângă asta, Copac probabil că sforăia deja, întins pe jumătatea ei.

Stătea întinsă pe canapea, cu ochii deschişi. În afară de murmurul frigiderului şi de cântecul unui greier, era o linişte deplină. Se gândea dacă să se ducă înapoi în turn sau nu. Poate că Brad era treaz şi o aştepta. Dar era obosită şi băuse prea mult vin. Atâta-i mai lipsea, să se împiedice pe scala elicoidală şi să-şi rupă glezna.

Nu-şi dăduse seama când adormise, dar se pomeni dintr-odată în apartamentul ei din casa farului, în rochia de nuntă. În viaţa reală, rochia fusese frumoasă, dar simplă. În stilul clasic, fără niciun zorzon. În vis, era plină de dantele, jupoane şi volane, cu un decolteu adânc. Copac era lângă ea, cu o duzină de trandafiri galbeni în bot, şi schelălăia privind spre turnul farului. Deodată, Bailey îl auzi pe Brad strigând de undeva de sus.

— Ajutor!

Se repezi pe scara de metal care ducea către camera de observaţie din turn. Copac începu să latre, să o avertizeze, dar refuză să vină după ea. Îi era greu să urce treptele, căci îşi tot călca crinolina în picioare; în plus, la un moment dat, câinele o prinse de trenă şi încercă să o tragă înapoi, în jos. Ştia că, dacă voia să-l salveze

 pe Brad, trebuia să lase rochia să-i fie sfâşiată. În clipa în care îi trecu acel gând prin cap auzi şi sunetul materialului care se rupea în bucăţi. Îşi luă avânt şi trecu prin uşa joasă; îşi simţea braţele moi şi corpul greu.

Prima persoană pe care o văzu fu ornitologul amator, gol puşcă. Era în camera de observaţie din turn, alături de psihiatrul Martin Gregors. Bailey îşi dădu seama că discutau despre *ea*.

— Nu duce niciodată, nimic, la bun sfârşit, spuse Martin.

— Eu? făcu Bailey, însă cei doi o ignorară.

— Dă vina pe Brad, zise ornitologul.

— Ce ironie, nu?

— Nu dau vina pe Brad, spuse Bailey. Doar că… îl tolerez,

câteodată.

Ornitologul continuă să-i numere defectele pe degete.

— Au avut magazinul ăla de plăci de surf şi nici nu a învăţat să facă surf.

Martin ciocăni cu degetul pe iPad. Până şi terapia intrase în era digitală. Ea unde fusese în tot timpul ăsta? „Nu a învăţat să facă surf”.

— Durează ani de zile până înveţi, replică Bailey. Eu mi-am concentrat puterile să pun magazinul pe roate.

— Cum o fi rezistat sărmanul Brad când ei nici măcar nu-l plăcea surfingul? oftă ornitologul.

În viaţa reală ar fi îngrozit-o constatarea că uitase cum îl chema pe un oaspete, căci regula de aur era „Spune-le pe nume!”, dar în vis îşi dorea să-l jumulească ca pe un curcan şi să-l umple.

— Te-am lăsat să stai dezbrăcat la masa mea din bucătărie! răcni ea.

— Şi magazinul de pulovere? întrebă Martin.

— Era alergică la lână, nu mai ţii minte?

Psihiatrul începu să chicotească.

— Tu ai cumpăra un pulover cu mucozităţi pe...?

— Hei! ţipă ea. Nu a fost nicio mucozitate...

— Şi cafeneaua, spuse Martin trecându-şi degetele peste ecran.

T? tu (j? pentru tine 315*

Bailey auzi sunetul maşinii de espresso care pornea, şi imediat după aceea îi văzu pe cei doi bând espresso cu lapte.

— Mi-a plăcut cafeneaua, se apără ea. Aproape că am învăţat să fac inimioare în spumă.

— „Aproape11 nu se pune, ripostă Martin.

— Credeam că nu mă poţi auzi.

— A dat cioara din mână pe un şemineu, zise ornitologul. Toată afacerea s-a dus pe apa sâmbetei.

„Tom”, îşi spuse Bailey. Îl chema Tom. Dar era aşa de rău! Nu avea de gând să-i spună pe numele lui adevărat.

— Era confortabil, păsărarule, se răsti ea. Oamenilor le place să citească la gura sobei. Alo! vorbim aici de Colorado! De schiat. Zăpadă. Şemineuri confortabile! A fost o idee bună.

— Refuză să-şi vadă propriul rol în eşecul afacerilor, conchise Martin.

Scrise „refuză să vadă” cu litere de-o şchioapă pe iPad. Apoi

începură să plutească prin încăpere şi să danseze. Bailey nu ştia că tehnologia avansase aşa de repede. Era un vis. Erau minciuni, numai minciuni! Nu-i aşa?

— Ajutor! ţipă Brad. Uitase de el.

— Arată foarte bine dezbrăcată, observă ornitologul. Mai puţin în zona coapselor.

— Neruşinaţilor! pufni Bailey.

— Ajutor! ţipă Brad.

Din spatele ei se auzi un zăngănit asurzitor. Fără să se mai întoarcă, îşi dădu seama că era Vera, care pornise prin somn la furat de mâncare. Apoi veniră şi Faye, şi Jason, care vorbeau tare tot despre ea.

— Nici măcar nu e al lor farul, zise Faye.

— Regula de aur în tranzacţiile imobiliare…

— …„Ai grijă ca proprietatea să fie pe numele tău”, terminară ei ideea într-un glas.

— Ajutor! ţipă iarăşi Brad.

Bailey o porni către platformă, însă căpitanul Jack îi blocă accesul.

— Lasă lumina aprinsă pentru mine, spuse el făcându'şi cu ochiul.

Bailey vru să-l pocnească, dar se disipă în aerul din încăpere. Îşi luă avânt şi ieşi pe platformă. Era frig. Cerul era ca de catran. Cu toate acestea, o mică porţiune din platformă era luminată. Metalul avea o strălucire verde, fantomatică. Şi acolo, cu mâna atârnată peste balustradă, se afla Olivia. Bailey mai făcu un pas şi se apropie de ea. Olivia ţinea în mână unul din pantofii cei noi ai lui Brad. Cei pe care-i purta când murise. Şi în continuarea pantofului, atârnat cu capul în jos peste hăul de aproape douăzeci de metri de sub ei, era Brad.

— Ajutor! gemu el.

— Opreşte-te, ţipă Bailey către Olivia. Orice a făcut, putem îndrepta lucrurile.

— De ce dai mereu vina pe mine? spuse Brad. Surf! Muci! Şemineu!

— Dă-i drumul, zise Bailey.

În timp ce îl ţinea în continuare pe Brad atârnat peste balustradă, Olivia scoase cu cealaltă mână un pachet de cărţi de joc. Le

aruncă în aer şi dreptunghiurile de carton descriseră prin aer un arc perfect, apoi căzură iar în palma ei, într-un teanc ordonat. Le întinse în direcţia lui Bailey, desfăcute ca un evantai.

— Alege o carte. Orice carte. Dacă e roşie, trăieşte. Dacă e neagră, moare.

Se auzi melodia unei cutii muzicale. Brad începu să se tânguie tot mai tare. Lui Bailey îi luă un timp până-şi dădu seama că nu el se tânguia, dar numai când se auzi un urlet ca din gură de şarpe se trezi.

Capitolul 33

Un adevărat şoc, asta resimţi când trecu într-o clipită dintr-un vis ce părea atât de real la poziţia de drepţi, în timp ce inima-i bătea să-i spargă pieptul. Cine ţipa? Ar fi trebuit să se mişte, să facă ceva, dar înlemnise. De pe scări răsună bubuitul unor paşi, apoi apăru

Elizabeth, cu ochii larg deschişi, cu părul vâlvoi ridicat în cap – şi cu halatul strâns în jurul corpului.

— Ce-i? reuşi Bailey să îngaime.

Alţi paşi răsunară pe scări, şi curând după aceea apăru şi Jesse. Bailey reuşi în sfârşit să se mişte şi se duse la prietena ei, care era mai palidă decât o văzuse vreodată.

— Un bărbat. În camera mea.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Bailey.

— Şi muzică, şi gemete, completă Elizabeth.

Îşi astupă urechile cu ambele mâini, de parcă sunetele i-ar fi răsunat încă în minte. Bailey se uită la Jesse şi încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Thomas!

O porni grabnic pe trepte. Chiar când îi rosti numele, apăru şi el în capătul scărilor. Era atât de înfricoşat încât mai că se împiedică, la cât de repede cobora. Părul lui era răvăşit în toate părţile, iar faţa îi era scăldată în sudori reci. Încercă să vorbească, însă respiraţia îi era prea sacadată. Arătă în sus cu un deget şovăitor.

— Un bărbat? şopti Bailey. Thomas scutură din cap că nu. Degetul îi rămase aţintit în sus.

— Femeie. Spânzurată. Ţipând. Le studie chipurile, sperând ca măcar una dintre ele să-l creadă. Jur!

— Edga, şopti Bailey.

— Cine dracu-i Edga? întrebă Jesse.

Îi mai revenise culoarea în obraji.

— Afară, spuse Elizabeth. Acum!

O porni împleticindu-se spre terasă, parcă ar fi fost beată. Jesse şi Thomas se grăbiră s-o urmeze. Bailey se uită la scări, dar nu avea de gând să urce. Nu erau într-un film unde toată lumea e curajoasă sau destul de naivă încât să se ducă după orice sunet. În concluzie, se duse şi ea fuga pe terasă. De acolo, fără nicio discuţie, se repeziră cu toţii înspre turnul farului. Peste cărămizi, apoi prin iarbă, trecură de cortul lui Jake şi Angel. Bailey, desculţă cum era, se ruga să nu calce pe ceva ascuţit sau lipicios.

Pe la jumătatea drumului o apucă furia. Cineva le juca farse. Nu credea în fantome. Să fi fost Jake şi Angel? îi veni să se ducă la cortul lor, dar se răzgândi. Ar fi trebuit să apuce un cuţit mare de la bucătărie şi să se repeadă cu el în pod.

Chiar când ajunseră la intrarea în turn, uşa se deschise, iar Brad şi Copac năvăliră afară. Copac preluă conducerea şi, lătrând furios, trecu pe lângă cei din grup şi o porni spre casă.

— Ce s-a întâmplat? strigă Jesse. Parcă a înnebunit!

Bailey se prinse de braţul lui Brad. Era un sentiment atât de revigorant! Pieptul lui puternic, parfumul abia simţit de colonie şi braţele lui în jurul ei. Brad al ei, soţul ei, viaţa ei.

— Chiar săreau muci pe pulovere? îl întrebă.

— Poftim?

În privirea lui se amestecau amuzamentul şi îngrijorarea.

— Vreau să mă duc acasă, urlă Elizabeth, şi aşa se duse de râpă momentul emoţionant pe care-l trăia Bailey. Acum!

Brad se uită la Thomas, care îi explică în stilul specific:

— Frate! Am văzut o stafie!

— Nu am spus stafie, interveni Jesse. Era un bărbat, în camera mea.

— Jake şi Angel? sugeră Brad. Când Bailey arătă spre cortul lor, decise: Hai să vedem.

Bailey era bucuroasă că nu se năpustise în cort de una singură. Jake şi Angel erau amândoi înăuntru, în sacii de dormit, speriaţi de Brad şi lanterna lui.

— Scuze, mii de scuze, spuse el, stingând lanterna şi

retrăgându-se cu spatele.

După câteva mişcări şi înjurături apăru şi Jake, fără cămaşă, în nişte pantaloni minusculi. Bailey se bucură că erau la adăpostul întunericului, căci nu voia să o acuze nimeni că-l studia prea îndeaproape, ceea ce-şi dădu seama că făcea.

— Care-i problema? zise Jake. Ce s-a întâmplat?

T-otulyentru tine 319

— A intrat cineva la noi în casă, spuse Bailey dintr-o suflare, înainte să rostească vreunul cuvântul „stafie".

— Unde e căpitanul ăla cu feribotul? se smiorcăi Elizabeth. Vreau să mă duc acasă.

— Mai sunt încă acolo? întrebă Jake. Se uită la Brad şi-i spuse: Hai să mergem.

Cei doi o porniră către casă.

— Staţi aşa, strigă Bailey. Dacă e înarmat? Nu o luară în seamă, iar Thomas porni alături de ei. Nu! Aşteptaţi-mă şi pe mine! le ceru ea rupând-o la fugă pe urmele lor.

— Şi pe mine, spuse Jesse.

Elizabeth se strecură în cort, alături de Angel. Acum chiar că era ca-n filme.

Camera mare era scufundată în linişte. Brad aprinse toate luminile, apoi o luară înspre scări.

— Staţi aşa, şopti Bailey. Cuţitul de bucătărie.

Brad ezită.

— Are dreptate, spuse Jake. Aşteptaţi aici.

Dispăru în bucătărie şi se întoarse după câteva secunde cu un cuţit mare în mână. Urcară scările toţi deodată, iar la început se străduiră să nu facă niciun zgomot.

— Dacă mai este acolo, nu va putea trece de noi, opină Jesse.

Părea plauzibil, aşa că încetară să se mai furişeze şi urcară restul treptelor în fugă. Brad apăsă fiecare întrerupător de lumină pe lângă care trecu.

— Dacă am fi păstrat mocheta, acum nu am fi făcut atâta zgomot, bombăni el.

Bailey îi ignoră comentariul, căci nu era momentul potrivit pentru o dispută. Deschiseră pe rând uşile încăperilor de la etaj şi le inundară cu lumină. În timp ce Brad deschidea dulapuri şi cerceta pe sub paturi şi-n spatele draperiilor, Jake îi asigura spatele, cu cuţitul în

mână. Primele două camere erau în mod clar goale. Când ajunseră la camera lui Jesse, aceasta se năpusti prima. Acum, că-şi revenise după şocul iniţial, părea furioasă şi gata să sară la bătaie. Dar şi camera ei era tot

goală. Brad îngenunche pe podea, căutând urme de paşi sau orice dovadă că ar fi fost un bărbat acolo.

— Nimic, spuse el.

Se uitară toţi spre pod. Bailey surprinse privirea de pe chipul lui Thomas.

— Tu ar trebui să rămâi de pază. În caz că încearcă să treacă pe aici.

— Cum să nu. Ce idee bună!

— Jesse? spuse Bailey.

Îşi dădea seama că prietena ei ar fi dat orice să urce în pod, dar, ca şi ea, văzuse teama imensă de pe chipul adolescentului.

— Am să stau şi eu aici. O să mă apere Thomas.

Puştiul îşi mai reveni şi aprobă cu o mişcare a capului. Jake, cu cuţitul ridicat cât mai sus, înainta primul. Brad aprinse lumina din capătul scărilor.

Podul era un spaţiu deschis. Nu era niciun dulap în el. Salteaua era aşezată direct pe podea, nu se putea ascunde nimeni dedesubt. Nu era nimeni atârnat de căpriori. Fereastra era închisă. Bailey se ruga să găsească măcar o cutie muzicală, sau urma vreunui pantof, sau o bucată de funie. Dar nu era nimic.

— Au avut timp berechet să o şteargă, mormăi ea. Ar fi trebuit să urcăm direct.

— Nu, zise Brad. Nu singure, în orice caz.

— Are dreptate, spuse Jake. Habar nu avem cu cine avem de-a face.

— Să sunăm la poliţie? sugeră Bailey.

— Şi ce rezolvăm? întrebă Brad. O să stârnim şi mai multe zvonuri despre stafii!

— Eu am auzit gemete. Şi muzică.

— Dar poliţia nu are ce căuta.

— Hai să ne uităm la parter, propuse Jake. Ca să ne liniştim.

Coborâră scările în tăcere. Brad era în fruntea grupului şi se opri primul când ajunseră în camera mare. Chiar în mijloc, pe podea, se afla

urna cu cenuşa Oliviei. Se repezi s-o deschidă şi se uită înăuntru.

— E aici, spuse el.

„Vrei să spui că s-a întors”, îi răspunse Bailey în gând.

Brad o ţinu una şi bună că trebuia să schimbe încuietorile, ca să fie siguri. Era totuşi o posibilitate ca ea să fi uitat să încuie uşa dinspre terasă, replică Bailey. Vizita lui Jesse îi distrăsese atenţia de la ce avea de făcut şi nu putea jura că o încuiase. Era unul dintre dezavantajele faptului că aveau atâţia oaspeţi care se perindau tot timpul, peste tot.

Bailey nu-şi putea da seama dacă Brad era îngrozit sau uşurat de faptul că recăpătase urna Oliviei, pe care o dusese la locul ei, în turn. Îi spuse că nu-şi mai aducea aminte unde pusese cioburile urnei cu care aruncase prin cameră, dar era foarte bucuroasă că nu o distrusese pe cea adevărată. Trecu sub tăcere faptul că îşi amintea perfect ce făcuse cu ea, şi anume împachetase cioburile în şerveţele şi fe pusese în ultimul sertar al scrinului din camera lor. Îi era teamă să-i spună că dispăruseră. Nu voia ca Brad să se ambaleze şi mai tare şi avea nevoie de el în pat, lângă ea.

Urna cea falsă era singurul indiciu de care dispuneau, şi iată că dispăruse. Era extenuată; nu voia decât să se bage în pat, alături de Brad, şi să mai doarmă câteva ore. Trebuiau să reziste măcar până la petrecerea de adio.

Se străduise din răsputeri să o convingă pe Elizabeth că Jack nu avea cum să vină în toiul nopţii ca să o ducă pe malul celălalt. Şi oricum, nu mai avea niciun autobuz cu care să plece din oraş până a doua zi. Prin urmare, Elizabeth insistă să doarmă cu Brad, în apartamentul lor. Bailey crezu că avea să se răzgândească odată ce afla că trebuia să doarmă pe un pat pliant, dar ea acceptă fără să stea pe gânduri.

Bailey n-ar fi avut nimic împotrivă dacă Elizabeth ar fi plecat a doua zi dimineaţă, dar păru pe dată revigorată când auzi că avea să fie şi căpitanul Jack la petrecere. Thomas şi Jesse se hotărâră să-şi petreacă restul nopţii în camera mare. Bailey îşi făcea griji pentru ei, că rămâneau singuri în casă, aşa că Jake şi Angel se arătară

Mary Carter de acord să stea şi ei acolo, împreună cu Copac. Bailey nu era pe deplin convinsă că Angel nu avea nimic de-a face cu toate întâmplările, dar măcar peste câteva ore aveau să plece cu totul

din vieţile lor.

Aveau nevoie de un nou început. De oaspeţi noi, de încuietori noi. Fără nicio discuţie despre stafii. Dacă trebuia, aveau să instaleze un sistem de securitate, cu camere video în fiecare încăpere. Singurul avantaj al nenumăratelor lor eşecuri în materie de afaceri era că nu aveau de gând să permită nimănui să-i sperie. Se pricepeau de minune să se sperie şi fără ajutorul altora.

Capitolul 34

Seara începu foarte plăcut. Toată lumea era puţin încordată din pricina întâmplărilor de peste noapte, dar hotărâtă să petreacă şi să se simtă bine. Aerul era impregnat cu miros de liliac şi caprifoi. Se auzeau în depărtare sirenele remorcherelor, greierii îşi începuseră cântarea de seară şi, chiar dacă soarele nu apusese încă, păsările se strigau una pe alta cu triluri stridente şi prelungi. Fripturile şi creveţii sfârâiau pe grătar. Jesse îşi petrecuse ziua făcând o tartă cu căpşuni care arăta încântător. Elizabeth se împopoţonase într-o rochie roşie, la care-şi asortase nişte pantofi cu toc înalt. Jake şi Angel păreau mai îndrăgostiţi decât îi văzuse Bailey vreodată. Jake nici nu-i mai aruncă vreo privire. Nu că şi-ar fi dorit. Era normal să observi atunci când cineva care-ţi dădea de obicei atâta atenţie te ignora, dar asta nu însemna că Bailey şi-ar fi dorit atenţie din partea lui.

De fapt, se simţea mai apropiată ca oricând de Brad. În noaptea precedentă, după toată agitaţia, se simţise foarte bine în pat, alături de el. Dacă n-ar fi fost Elizabeth cu ei în cameră, ar fi făcut şi dragoste. Abia aştepta să scape de toţi din casă. Ar fi fost primul lor moment de singurătate, după atâta vreme.

— Bailey, nu vrei să te ajut la bucătărie? o întrebă Jesse din senin.

— Nici măcar nu sunt în bucătărie.

— Aşa e, zise Jesse, uitându-se urât la ea. Apoi ridică un pic tonul: Dar mai devreme n-ai spus că ai nevoie de ajutor în bucătărie?

— Am spus eu aşa ceva?

Prietena ei o apucă de braţ.

— Tu, eu, bucătărie. Târând-o după ea în direcţia respectivă, îi şopti: Nu mai ştii ce-i aia să joci teatru. Nu mai eşti o fată de la oraş. Odată ajunse, Jesse sări pe blatul servantei şi începu să-şi balanseze picioarele, pocnind de fiecare dată uşa dulapului. Varsă tot, îi ceru.

— Poftim?
— Toată noaptea te-ai holbat la el.
— La cine?
— La Jake!
— Cine, eu?
Bailey roşi. Spera ca doar Jesse să fi băgat de seamă indiscreţia ei.
— Pricep. E drăguţ când se îndrăgosteşte cineva de tine.
— Exact.
— Cu condiţia ca asta să fie tot.
— Absolut, spuse Bailey. Sunt sigură că și Brad a avut fanteziile lui cu Angel.
— Că tot veni vorba de Angel. l-ai văzut inelul de pe deget?
— Nu. I-a dat diamantul de logodnă?
— Nu i-a dat niciun diamant. Dar s-a bronzat cu urmă.
— Poftim?
— Se pare că a purtat o verighetă.
— Nici nu am observat, zise Bailey. Stai aşa. Ce vrei să spui?
— Că s-ar putea să fie deja căsătorită.
— E foarte tânără.

— Tu eşti cu Brad de când aveai zece ani, îi aminti Jesse.
— Dar am lăsat nunta pe mult mai târziu.
De la fereastra din bucătărie, Bailey o vedea pe Angel discutând cu Elizabeth şi cu căpitanul Jack.
— Ai vrea să-i scoţi ochii, nu?
— Sper că nud minte pe Jake. Nu merită aşa ceva.
— Mi se pare că e foarte şireată, spuse Jesse.
— Sunt amândoi aşa de tineri şi de impulsivi! Deşi, măcar Angel nu a încercat să-i sărute pe Brad. Cel puţin, nu ştiu eu. Sper că nu a încercat.
Jesse sări jos de pe blat şi luă o căpşună dintr-un castron.
— Tot te mai gândești la sărutul ăla?
— Nu. N-a fost mare lucru. I-am spus deja lui Brad.
— Şi cum a reacţionat?
— A fost gelos, dar fără să exagereze.
— Şi atunci de ce te mai gândești încă la el?

— Nu mă mai gândesc.

— Te cunosc. Când Bailey azvârli cu o căpşună în ea, Jesse se feri şi spuse râzând: Nu mă păcăleşti tu pe mine!

— Nu e mare brânză. Jake pleacă. Slavă Domnului. Doar că… îmi amintesc de noi pe când aveam vârsta lor. Câteodată mi-aş dori să o putem lua de la capăt, ştii?

— Ce-ai schimba?

— Nu ştiu. Aş învăţa să fac surf. Mi-aş trata alergiile. Aş lăsa şemineurile în pace. Nu i-aş mai spune lui Brad să folosim prezervative.

— Habar nu am ce îndrugi acolo. În fine, am priceput doar bucata despre prezervative. Despre care ştiu că nu vorbeşti serios. Nimeni n-a reuşit vreodată să păcălească un bărbat să facă copii.

— Ştiu. Bailey stătea în picioare, în dreptul chiuvetei şi privea pe fereastră. Jake mi-a spus că ar vrea să aibă copii cu mine, îţi vine să crezi?

— Mi se pare că a fost ceva mai mult decât un sărut.

— Nu a ştiut că pune sare pe rană. Pur şi simplu flirta.

— E sexy.

— Cred că mă simt vinovată, murmură Bailey.

— Din cauza faptului că te simţi atrasă de el? Aşa e firea omenească, scumpo.

— Nu. Ci pentru că l-am luat în serios, cam o jumătate de secundă.

— Te-ai gândit să ai o aventură cu el?

— M-am gândit să fug cu el. Să am un copil cu el. Adică, nu aş fi făcut-o niciodată, dar simplul fapt că mi-am permis să mă gândesc la asta, chiar şi o clipă, m-a făcut să mă simt îngrozitor. De parcă l-aş fi înşelat pe Brad.

— Nu te mai autoflagela atâta. N-ai greşit cu nimic.

— Mi-a plăcut sărutul.

Jesse ridică din umeri.

— Nici asta nu-i un delict. El te-a sărutat pe tine, nu?

— Da. Dar ştii ce? Mulţumesc cerului că nu mai stă.

Din spatele lor se auzi cum cineva îşi dregea glasul.

Sunetul o lovi pe Bailey din plin, ca un glonţ. Se întoarse în loc,

odată cu Jesse. În pragul uşii stătea Jake.

— Am fost trimis să… ăăă… să iau bere, spuse el.

După rânjetul de pe faţa lui, nu era nicio îndoială că auzise fiecare cuvinţel.

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Bailey nu se mai putea opri din tânguială. Jake ieşise deja, cu berile în mână şi cu un zâmbet până la urechi încrustat pe faţă.

— O, Doamne! repetă ea. Nu e de bine.

Să-ţi mărturiseşti vina în faţa unei prietene era una. Dar era cu totul altceva să fii nevoită să înfrunţi obiectul culpei tot timpul cinei, şi pe logodnica lui, şi rânjetul lui cât toată faţa, şi pe soţul tău. Era de nedescris. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi lipsit darul vorbirii!

Jesse o ajută pe cât putu să păstreze aparenţele. Bailey se aşeză la masa de picnic, faţă în faţă cu Jake şi Angel, în timp ce lui Elizabeth îi turuia gura.

— Sunt aşa invidioasă pe voi! Călătoriile sunt cel mai important lucru din viaţă. Nici nu-mi imaginez cum ar fi să stau înţepenită toată viaţa în acelaşi loc.

Imaginaţia îi juca feste lui Bailey, sau Elizabeth îi arunca ocheade fiului ei, ca între cunoscători? Angel urmări privirea femeii şi îi zâmbi şi ea lui Brad.

— Brad ne-a inspirat, spuse Angel.

— Amândoi, o corectă Jake, uitându-se la Bailey. Vrem să fim exact ca voi doi.

— Doar că ceva mai fericiţi, preciză blonda.

Bailey o studie. Avea o faţă aşa drăguţă şi inocentă! apoi îşi îndreptă privirea asupra mâinilor ei. Se vedea limpede dunga albă de pe degetul inelar, care semăna cu urma unei verighete. Oare ar fi trebuit să-i spună şi lui Jake? Dar probabil că observase şi el deja, nu-i aşa? Pe de altă parte, era bărbat, aparţinând deci unei specii care ignora cu desăvârşire detaliile. Observase însă o grămadă de detalii legate de Bailey, aşadar era un tip atent. În afară de cazul în care observa numai chestiile legate de ea, pentru că o plăcea mai mult decât pe Angel. Iar în cazul acesta, nu merita oare ce primea? Să rămână cu o femeie pe care o plăcea atât de puţin, încât nici nu băgase de seamă că avusese cândva o verighetă pe deget? Sau poate că era divorţată, iar el

ştia deja toată povestea şi, zău aşa, până la urmă, nu era treaba nimănui. Şi-ar fi dorit ca Jesse să nu-i fi pomenit despre verighetă.

— Eu şi Bailey suntem fericiţi, spuse Brad. Chiar dacă nu am fost întotdeauna cei mai civilizaţi călători. Când Bailey îl privi uimită, îi explică: I-am mai povestit şi ei unele chestii.

Despre care „chestii” îi vorbise oare? Oare îi povestise despre ziua în care aruncase cu toate ceştile şi farfurioarele pe care pusese mâna, în cafeneaua din Paris? Sau despre hotelul din Roma unde el stătuse sub fereastră în timp ce ea ţipase la el jumătate de oră, încontinuu? Sau când se arsese la soare, în Barcelona, şi urla de câte ori o atingea ceva şi fusese nevoită să stea toată ziua ca o statuie? Brad nu mai apucase să exploreze parcul Gaudi, deşi îşi dorea tare mult, pentru că plecaseră spre Portugalia a doua zi, la prima oră.

— Abia aştept, zise Angel. Toată lumea are impresia că sunt fandosită, dar nu sunt deloc. N-am dormit eu într-un cort, aproape o lună întreagă?

Trecuse o lună? Bailey n-ar fi zis. Deşi câteodată i se părea că trecuseră ani întregi.

— Şi arăţi minunat, îi spuse Elizabeth. Cum reuşeşti?

Bailey avea impresia că soacra ei se purta frumos cu Angel numai ca să o enerveze pe ea. Jesse îi sări în ajutor.

— Eu cred că Brad şi Bailey sunt un cuplu minunat. Pe lângă faptul că au călătorit foarte mult, acum locuiesc într-un far. Nu e tare?

— Mi-ar plăcea să mă uit la pozele noastre vechi şi la cărţile poştale, zise Brad.

— Sunt în biroul din camera de observaţie din turn, spuse Bailey. De cum scoase cuvintele pe gură, îi veni alt gând. „Ştiu asta pentru că le-am văzut acolo când am ascuns cioburile de la urnă”. Încercase să-şi bage nasul prin jurnalele lui, dar sertarul respectiv era încuiat, aşa că pusese cioburile în celălalt sertar şi-şi jurase că-l va întreba pe Brad de ce trebuia să încuie sertarele. Le aduc eu, zise ea ridicându-se de la masă.

— Stai aşa, o opri Brad. Nu e nevoie să o facem chiar acum şi să-i plictisim pe oaspeţii noştri.

— Mie mi-ar plăcea tare mult să le văd, spuse Jesse.

— Ia stai aşa, interveni Jake întorcându-se către

Angel.

Bailey recunoscu privirea de pe faţa lui. Era privirea pe care bărbaţii le-o adresau femeilor atunci când le era teamă că ceea ce urmau să spună avea să le înfurie, aşa că încercau să arboreze expresia celui mai vulnerabil om de pe planetă.

— Cred că ar trebui să ne amânăm călătoria, spuse Jake dintr-o suflare. Să mai stăm un timp aici.

— Nu! ţipă Bailey făcându-i pe toţi s-o privească uimiţi. Profitaţi de şansa voastră. *Carpe diem*!

— Cum am putea să plecăm tocmai acum? zise Jake. În mijlocul unei poveşti aşa de tari, cu fantome?

— Poveste cu fantome? repetă căpitanul Jack.

Elizabeth îşi dădu scaunul în spate şi se ciocni de el, răsturnându-şi paharul.

— Îmi cer scuze, îngăimă ea. Fără a schiţa vreun gest să ridice paharul, se îndepărtă cu paşi ezitanţi anunţând: Trebuie să-mi pudrez nasul.

„O, Doamne, îşi spuse Bailey, privindu-i mersul împleticit. E beată”.

Bailey şi Brad se întinseră în acelaşi moment să cureţe deranjul; când mâna lui trecu pe lângă a ei, i-o prinse şi o strânse uşor, în semn de încurajare. El se uită la ea şi rămaseră aşa preţ de o secundă. Bailey îi zâmbi. Ştia că observase şi el că mama lui era beată. Voia să ştie că-i stătea alături. îi zâmbi şi el şi făcu un gest de încuviinţare imperceptibil pentru ceilalţi.

— Hai să auzim povestea cu fantome, ceru căpitanul Jack.

De vreme ce Elizabeth se scuzase de la masă, iar Thomas era cu gura plină, toate privirile să întoarseră către Jesse.

— Tocmai adormisem, când am auzit un zgomot.

Bailey se bucură că nu asfinţise încă soarele şi că erau într-un grup atât de numeros, afară din casă. Gândul că locuinţa lor era bântuită de fantome începea să o agaseze. Cu câţiva ani în urmă, n-ar fi crezut în ruptul capului că oamenii puteau avea experienţe de dincolo de moarte sau că Olivia ar fi fost jucătoare profesionistă de cărţi, aşa că cine putea fi sigur că nu existau fantome?

— Am deschis ochii şi am văzut un bărbat care stătea la câţiva

metri de mine, lângă scrin.

„Scrin”, se gândi Bailey. Prin minte i se derulă o imagine. Cioburile din urna Oliviei, înfăşurate în şervețel. Nu le ascunsese în biroul lui Brad, cum plănuise inițial. Nevrând ca el să dea peste ele şi să se supere, le pitise în scrinul din dormitorul cel mare.

— Ar trebui să chemăm pe cineva de la emisiunile alea despre fantome, propuse Thomas.

„Nu e o idee rea”, îşi spuse Bailey. îl surprinse pe Brad uitându-se către ea.

Te? tuf pentru tine 329

— Publicitatea face parte din maşinăria societății moderne, zise cu glas tare. Recunoaşte.

Se aştepta să-i țină morală; în schimb, Brad râse.

— Te iubesc.

O spusese cu voce tare. O spusese de față cu toată lumea. Senzația de căldură îi învălui tot corpul.

— N-am să vă permit să transformați locul ăsta în scena unui spectacol, mormăi căpitanul Jack.

— N-ai să ne permiți? spuse Brad.

— Toată porcăria asta cu fantome. Ne transformi pe toți în nişte măscărici.

— Măcar fantoma noastră este destul de prietenoasă, remarcă Brad.

— Şi înaltă, completă Jesse.

Pe Bailey o trecură fiorii. Nu-şi putea imagina cum ar fi fost dacă s-ar fi trezit cu un bărbat înalt şi straniu lângă scrinul din camera ei. „Ia stai aşa”, îşi spuse. „Scrinul din dormitorul cel mic”. Nu pusese urna spartă în dormitorul mare. De vreme ce-l păstrau pentru oaspeții care plăteau mai mult, pusese cioburile în sertarul de jos al scrinului din dormitorul mic. Nerăbdătoare, se ridică de la masă.

— Simt chemarea naturii.

„Înaltă”, se gândi ea în timp ce urca scările spre etaj. „Fantoma noastră e înaltă”.

Sări treptele două câte două şi se îndreptă către ultimul dormitor de pe dreapta. Se opri brusc văzând-o pe Elizabeth în dreptul patului din dormitorul mare. Stătea puțin aplecată, aşa că Bailey se temu că avea să vomite. O îngrijora mai mult să nu-i murdărească frumoasa cuvertură. Când se apropie, îşi dădu seama că Elizabeth ținea

un portofel în mână şi-i deşerta conţinutul pe pat.

— Elizabeth?

Femeia să întoarse către ea dintr-o singură mişcare. Avea un portofel bărbătesc în mână. Pe pat era un carnet de conducere cu poza căpitanului Jack. Elizabeth trecu repede pe lângă nora ei şi închise uşa.

— Ce faci aici? o întrebă Bailey, cu toate că era destul de evident.

— Ia uite, spuse Elizabeth arătând cu degetul înspre carnetul de conducere. Edgar. Nu-i de mirare că nu vrea să mărturisească nimănui cum îl cheamă.

— Edgar? repetă Bailey luând documentul. Poza îi aparţinea într-adevăr căpitanului Jack. Îl chema Edgar Penwell. Doamne, Dumnezeule! icni ea.

Se uită şi la restul lucrurilor împrăştiate pe pat. Fotografii. Cu Angel şi Jake, cu Angel şi „Edgar” şi cu Jake şi Angel. Dar o fotografie anume îi atrase atenţia. Angel într-o rochie de mireasă. Alături de Jake îmbrăcat la costum. „Aşa se explică deci urma verighetei de pe deget, îşi zise. Bună observaţie, Jesse”. Întoarse fotografia pe spate şi citi legenda: „Domnul şi doamna Jake Penwell11.

Se uită la Elizabeth. Avea privirea limpede şi se ţinea bine pe picioare.

— Te-ai prefăcut doar că eşti beată.

— Am exersat ani de zile mişcările, zise soacra ei ridicând din umeri.

— Şi când ai vărsat băutura?

Elizabeth îşi flutură degetele de la mână.

— Nici nu şi-a dat seama când i l-am luat din buzunar.

— Nu ar fi trebuit să faci asta…

— Pentru tine am făcut-o.

— Pentru mine?

— Ai spus că vrei morţiş să afli cum îl cheamă, de fapt.

— Şi de când ai început tu să faci lucruri de dragul meu? Sau pentru Brad, dacă tot veni vorba?

Bailey ştia că nu era momentul potrivit să înceapă o ceartă în familie. Trebuiau să-i returneze portofelul căpitanului Jackadică lui Edgar –, să se aşeze undeva şi să se gândească la ce însemnau toate astea. Înaltă, fantoma era înaltă. Se grăbi să aranjeze toate

documentele între copertele din piele.

— Întoarce-te la petrecere. Poartă-te cât poţi de normal.

— Îl pot pune la loc...

— Nu, insistă Bailey. Încă nu. Te rog, Elizabeth. Nu spune nimic, nimănui.

— Bine.

— Şi va trebui să te prefaci în continuare un picuţ beată.

Ştia că pe Brad avea să-l doară sufletul, dar nu putea risca să trezească suspiciunile căpitanului.

— Ce te-a apucat? o întrebă Elizabeth. Ştii numele de undeva?

Era la far de prea puţin timp ca să priceapă ce se întâmpla. Jake şi Angel Penwell. Soacra ei nu ştia nici de Trevor Penwell, nici de aşa-zisa lui nevastă, Edga.

— Nu-ţi pot spune nimic în momentul ăsta. Ai încredere în mine. Vreau să te duci înapoi afară şi să-l ţii ocupat.

— Nicio problemă, zise Elizabeth. În clipa următoare, se transformă într-o femeie beată şi se împletici până la uşă. Merge aşa? o întrebă zâmbind.

Bailey simţi cum i se întorcea stomacul pe dos.

— E perfect, recunoscu ea. Nu lăsa pe nimeni să plece. Nici măcar pe Jake şi pe Angel.

— Mă îndoiesc că voi avea probleme cu asta, Jake se uita la tine de parcă ar fi fost un leu, iar tu o gazelă apetisantă.

Bailey chicoti. „Nu credeam că o să zic vreodată aşa ceva, dar îmi place de Elizabeth Jordan”, se gândi. Sentimentul nu dură însă prea mult.

— Habar n-ai, aşa-i? rosti Elizabeth cu blândeţe.

Preţ de câteva secunde, Bailey avu impresia că se referea la Edgar, la Jake şi la Angel. Apoi îşi dădu seama că nu putea fi vorba despre ei.

— Ştiu o grămadă de chestii, dar nu le pot pune cap la cap.

Elizabeth râse, şi atunci lui Bailey aproape că-i plăcu iar de ea.

— E un motiv pentru care nu vrea să aibă un copil cu tine.

Şi uite aşa, Bailey ajunse să o urască iar pe Elizabeth Jordan, care tocmai ieşise din încăpere. Nu avea însă

timp să se gândească la acea ultimă remarcă, la

privirea plină de milă de pe chipul femeii sau la săgeata de gheaţă care-i străpunsese inima. Ar fi vrut să fie convinsă că Elizabeth încerca să o supere, dar îşi dădea seama că era de fapt sinceră. Ştia ceva despre Brad. Acel Brad care tocmai îi strânsese mâna peste masă şi-i spusese că o iubea, în faţa tuturor. Acel Brad din barcă, spunându-i cu o privire îngrozită: „Te rog să nu crezi nicio iotă din ce-ţi spune”. Dar Elizabeth nu părea pusă pe răzbunare, ci doar tristă.

Fără să mai stea să-i cântărească vorbele, o luă la fugă spre camera în care dormise Jesse.

„Edga Penwell”, îşi spuse posomorâtă pe când îngenunchea lângă sertarul scrinului. Se lăsase dusă de nas. „Nevasta paznicului de far. A înnebunit. Ai şi tu aceeaşi privire”. Avea de gând să-l pună pe căpitan la punct pentru ceea ce făcuse. Deschise sertarul şi găsi cioburile, împachetate într-un şerveţel. Ştiuse de la început ce urma să descopere. Era în primul rând supărată pe ea însăşi, pentru că fusese atât de naivă. Până la urmă, singurele ei „dovezi” că Edga existase cu adevărat erau necrologul, postarea de pe internet şi fotografia unui cuplu. Doar necrologul ar fi fost mai greu de fabricat, însă nu era imposibil.

Îi reveniră dintr-odată în memorie toate privirile ciudate şi tăcerile care se lăsau când încerca să le pomenească celor din oraş despre defuncta nevastă a paznicului de far. Atunci avusese impresia că, pur şi simplu, nimeni nu voia să-şi amintească tragedia.

Aşadar, Edga era de fapt Edgar. Şi nici nu părea să fi încercat să se spânzure vreodată în podul casei. Şi dacă era cu adevărat o fantomă, era una extrem de veridică. Oare fusese amantul lui Trevor?

Desfăcu şerveţelul şi analiză cu atenţie cioburile. În cele din urmă o găsi. O ştampilă minusculă, pe spatele unui fragment de ceramică: „Provizii pentru insulă”. El fusese în spatele întregii afaceri. Cu ajutorul lui Jake şi al lui Angel.

fotul pentru tine 333

Bailey căzuse direct în capcană, din primul moment în care păşise în casă şi văzuse necrologul, apoi acceptând muncitorii pe care el îi recomandase, în timp ce Brad începuse să corespondeze cu o femeie care avusese şi ea o experienţă similară, dincolo de moarte. În realitate, Angel se alăturase comitetului imediat după licitaţie. Planul se pusese în mişcare de cum pierduse căpitanul Jack licitaţia.

Acum ştia cine era făptaşul. Dar motivul? Ce aveau de câştigat?

Să-ţi doreşti să fie a ta o proprietate anume era una. Dar cine oare ar fi fost dispus să facă atâtea eforturi ca să pună mâna pe ea? Şi acum renunţaseră? De asta plecau Jake şi Angel? Nu era de mirare că fantoma fusese aşa activă în ajun. Căpitanul Jack ajunsese în pragul disperării. Bailey trebuia să discute cu Brad, să-şi dea seama de ce făceau asta. Rămânea însă întrebarea cea mare: Ce aveau de gând să mai facă?

Capitolul 35

Bailey puse într-o pungă portofelul lui Edgar şi ciobul cu ştampila de la Provizii pentru insulă şi coborî. Elizabeth se ţinuse de cuvânt şi toată lumea era pe terasă, gustând din tarta de căpşuni, bând şi sporovăind. Ce trebuia oare să facă? Să cheme paza de coastă? Să-i denunţe pe cei trei, care intraseră prin efracţie şi se dăduseră drept fantome? Oare avea destul dovezi? Parcă se şi vedea, discutând cu cei de la paza de coastă:

— E înalt. Urna asta spartă provine de la el. Numele lui adevărat e Edgar şi e un mincinos.

Nu prea se compara cu dovezile cerute de poliţie, cum ar fi amprentele sau mostrele de ADN. Putea totuşi să-i dea afară şi să-i ameninţe să nu se mai întoarcă vreodată. Dar avea să mai amâne asta până-şi dădea seama de ce puseseră în scenă toată mascarada; îşi închipuia că dacă-i întreba direct nu ar fi obţinut un răspuns satisfăcător.

Trecu furiş pe lângă ei şi se duse în turnul farului. Deocamdată, intenţiona să ascundă undeva portofelul şi urna. Poate că o să înceapă cu Jake. Ce nenorocit! Să se dea la ea, când era însurat! Sigur că şi ea era măritată, dar el tot insistase. Oare şi asta să fi făcut parte din planul lor? Probabil o credeau o mare fraieră.

Voia să-i atragă privirile lui Brad în timp ce se strecură prin dreptul lui, dar era preocupat s-o supravegheze pe Elizabeth, care se complăcea un pic cam tare în rolul cetăţeanului turmentat. Bailey îi auzea râsetele din partea cealaltă a peluzei. Copac fu singurul care-i observă prezenţa, şi probabil că petrecăreţii nu-i dăduseră mai nimic de mâncare, căci se ridică de la locul lui şi o porni pe urmele lui Bailey.

Odată ce ajunse în apartamentul ei, puse punga cu „dovezi11 pe scrin. Nu era bine. Se putea uita oricine în ea. Privirea îi alunecă spre

cheile de la biroul de sus, lăsate de Brad acolo. În biroul acela își ținea jurnalele. Nu avea de gând să le citească, nu i-ar fi făcut ea așa ceva, voia doar să ascundă dovezile.

Luă cheile și urcă spre camera de observație din turn. Copac se apucă iar să scheaune de la baza scărilor.

Descuie sertarul de jos al biroului lui Brad. Un moment, se uită lung la jurnale. Tare ar fi vrut să se uite în ele. La un singur jurnal, pe o singură pagină. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Brad, era sigură că s-ar fi uitat. În definitiv, nu era o persoană perfectă. Însă era vorba de Brad. De Brad al ei. De dragul lui, ar fi fost în stare să-și închidă toate tentațiile într-o cutiuță.

Aruncă repede punga într-un sertar și tocmai se pregătea să-l închidă când văzu un plic ascuns între jurnale. Ceva o făcu să tragă de el și să-l scoată. Avea în scris numele ei. „Bailey”. Era scrisul lui Brad. Ce-ar fi trebuit să facă? Avea dreptul să tragă cu ochiul la ceva ce-i era adresat? Rezultatul sondajului fu unanim: Da. Puse rapid plicul în buzunar, apoi închise sertarul și-l încuie în grabă.

Uite că nu citise niciun jurnal. Dar avea un plic cu numele ei în buzunar. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, de parcă ar fi făcut ceva interzis.

— Bravo, băiete, se auzi vocea cuiva de jos.

Bailey rămase nemișcată. Era Angel. Se strecură până în dreptul trapei și privi către etajul de jos. Angel îi întinse ceva câinelui, care îl înșfăcă și-l duse în cel mai îndepărtat colț al încăperii. Era un os, fără îndoială. Blonda privi în jur și observă sertarul de sus al scrinului, lăsat întredeschis de Bailey mai devreme.

Bailey privi contrariată cum Angel se duse direct într-acolo, deschise sertarul și începu să cotrobăie prin el. Și-ar fi dorit să aibă o cameră de luat vederi sau măcar telefonul la ea, ca să înregistreze delictul în timp real. Ce naiba căuta? Oare observase căpitanul Jack – oare avea să se obișnuiască vreodată să-i spună Edgar? – că-i lipsea portofelul și trimisese o echipă în căutarea lui?

Tocmai se pregătea să coboare și să o înfrunte, când observă ceva care sclipea sub șifonier. Se duse mai aproape și se aplecă să vadă ce era. Era una dintre cărțile de joc. Razele soarelui care intrau prin hublou luceau pe marginile albe, dându-le o tentă aurie.

Când se ridică iar, era chiar în faţa fişetului. O trecu un fior pe şira spinării. „Dumnezeule11, îşi spuse. „Asta era”. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Potrivi combinaţia cifrului de la încuietoare şi deschise dulapul. Lentila Fresnel, de gradul patru, era la locul ei, restaurată perfect. Modelul original. Cu încadratura de alamă şi prismele ca nişte faguri de albine, reprezenta o adevărată operă de artă. Cum putuse cineva să înfigă o asemenea minunăţie în coşul şemineului?

— O, Doamne!

Bailey se întoarse pe călcâie. În spatele ei stătea Angel, cu gura căscată şi cu mâna întinsă, de parcă lentila aflată dinaintea ochilor ei ar fi fost propriul ei copil, de mult pierdut.

— E cu adevărat aici, şopti Angel.

— Deci asta urmăreaţi, spuse Bailey.

Angel părea de-a dreptul copleşită. Ori ca re-ar fi fost adevărata ei ocupaţie, jucătoare de poker sigur nu era. Bailey îşi aminti cu drag de expresia tâmpă de pe chipul Oliviei.

— Nu ştiam că e aşa de frumoasă, murmură Angel.

Avea dreptate. Sticla verde era de-a dreptul splendidă.

— O foloseau ca să toarne ulei de balenă în ea, o înştiinţă Bailey, dar Angel nu părea interesată de aspectele istorice.

— A fost chiar aici? Tot timpul acesta?

— Nu. A fost ascunsă în şemineu.

— La naiba! Jake era sigur că-i în curte.

Asta explica gropile pe care le făcuse peste tot.

— De ce? întrebă Bailey. De ce o vreţi cu atâta ardoare?

— Poftim?

Angel nu se concentra deloc; se uita în continuare la instalaţie, fascinată.

— Brad nici nu ştie c-am găsit-o, spuse Bailey. E o surpriză. Pentru prima noastră aniversare.

— Credeam că sunteţi căsătoriţi de pe vremea când purtaţi scutece.

— Ne-am întâlnit când aveam zece ani şi suntem căsătoriţi de mai puţin de nouă ani. Mă refeream la prima aniversare de când am deschis pensiunea asta…

— Stai aşa! Brad nu ştie?

— De aici şi ideea de surpriză.

— O împărţirii, decretă Angel. Noi două.

Bailey avu în minte imaginea lentilei superbe, spartă în două bucăţi distincte.

— Ce să împărţim?

— Tu n-ai idee ce înseamnă asta, nu?

— Ba am o grămadă de idei. „Una din ele ar fi să te arunc de pe terasa farului, ca să ai parte de o adevărată experienţă de dincolo de moarte” îşi zise Bailey. Atâta doar că nu ştiu la care din ele faci tu referire, în momentul ăsta.

— O lentilă originală Fresnel. Valorează pe puţin un sfert de milion. Chiar mai mult.

— >*tui pentru tine 337*

Bailey se întoarse şi se mai uită o dată la lentilă.

— Dumnezeule mare! exclamă ea.

— E şansa noastră să scăpăm, zise Angel. Nu trebuie să afle nimeni.

— Deci căsnicia ta cu Jake nu-i prea fericită, să înţeleg.

— Căsătoria e un rahat. Doar o ştii şi tu.

— De fapt, eu n-aş da căsnicia mea pe nimic în lume. Nici măcar pe asta, adăugă Bailey făcând un gest spre lentilă.

— Bine, oftă Angel. Atunci păstrează-l pe Brad şi dă-mi mie lentila.

— Eşti nebună, spuse Bailey. Aparţine farului.

— Acum parcă ai fi Trevor.

— Nici el nu a vrut să vândă lentila, riscă Bailey să presupună.

— Nu trebuia decât să urmeze planul iniţial. Dar el, nu şi nu. „Aparţine farului. „Ce aveţi cu toţii, oameni buni?

— El şi Edgar erau amanţi?

— Ce-ai zis? întrebă Angel, consternată.

— În mod evident nu a existat nicio Edga Penwell, aşa că el şi Trevor…

— Iiiuuu! exclamă Angel ducându-şi mâna la gură.

— Nu prea-ţi plac homosexualii, din câte-mi dau seama.

— Nu am zis „iiiuuu” pentru că ai sugerat că ar fi fost homosexuali. Am zis „iiiuuu” pentru că erau fraţi. A inventat toate chestiile alea cu Edga ca să te sperie pe tine.

— Când a găsit Trevor lentila?

— Cu câteva luni înainte de licitaţie. Era în far, la primul etaj. Abandonată la un loc cu scheletele de pescăruşi. Trevor s-a căznit tare mult să o restaureze. Muncă de amorul artei, aşa zicea.

— Îmi dau seama de ce, spuse Bailey. Deci Trevor ştia că aparţine farului. Dar Jack – adică Edgar – nu voia decât să o vândă.

Angel îşi dădu ochii peste cap.

— Cui îi mai pasă de un far vechi de când lumea? Sunt terminate. Inutile. Alo! S-a inventat GPS-ul!

— Nu mă aştept să pricepi. Dar unele chestii merită păstrate.

— Iar altă dată trebuie să ştii când să renunţi, pufni Angel. Mă mir că nu ţi-ai dat seama de asta până acum.

Mai făcu un pas şi se apropie de Bailey. Copac începu să latre cu sălbăticie de la baza scărilor.

— Cântăreşte o sută treizeci de kilograme şi mai bine, spuse Bailey. Nu o poţi lua, pur şi simplu.

— Nu chiar acum. Dar tu eşti singura care ştie că-i aici.

— Cum a murit Trevor? întrebă Bailey.

Încerca să tragă de timp şi să caute o soluţie, dar mai ales încerca să-şi dea seama cam cât de gravă era situaţia. Erau doar hoţi sau erau şi criminali, pe deasupra?

— Ai văzut prea multe filme, spuse Angel. A făcut atac de cord. A căzut lat chiar aici, dacă vrei să ştii.

— Dă-te mai încolo.

— Că altfel ce?

Blonda zâmbi şi îşi îndreptă spatele. Nu mai avea aerul acela angelic. De undeva de jos se auziră paşi.

„Te rog, Doamne, fă să fie Brad”, imploră Bailey în gând. „Te rog să fie Brad”.

— Angel?

— Aici, sus, Jake, răspunse Angel aţintind-o pe Bailey cu privirea. Ţi-ai ratat şansa.

— Exact asta mă pregăteam şi eu să-ţi spun, zise Bailey.

Prin deschizătura scării apăru capul lui Jake.

— Salutare!

— Ar trebui să plecaţi amândoi de aici, spuse Bailey. Acum!

— Ce se întâmplă? întrebă Jake. Urcă sprinten până sus, iar Angel îi arătă fişetul. Iisuse Hristoase! strigă el.

Întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să atingă lentila, dar Bailey ridică braţul şi-l blocă. Poate că nu era o idee prea bună, dar îi repugna ideea ca el să intre în contact cu obiectul acela splendid.

— Aş vrea să plecaţi amândoi în clipa asta.

Spre surprinderea ei, Jake aprobă cu o mişcare a capului. Întinse mâna şi o apucă pe Angel, care însă refuză.

— Asta e tot? ţipă ea. Un an întreg din viaţa noastră petrecut în jurul becului ăstuia de ciment absorbant ca un burete, şi-acum vrei să renunţi?

„Ei, acum se vede clar că sunt căsătoriţi”, îşi spuse Bailey în sinea ei.

— „Bec de ciment absorbant ca un burete? ** întrebă cu glas tare.

— Aşa îi zice ea farului, îi explică Jake zâmbindu-i molatic. E foarte multă umezeală aici.

— Înţeleg.

— Şi ce vrei să fac, mă rog frumos? i se adresă Jake lui Angel. Lentila e la ea, s-a terminat.

— Dar Brad încă nu ştie despre lentilă. A păstrat-o, ca să-i facă o surpriză.

De jos, Copac lătră încet, de câteva ori la rând. Bailey şi-ar fi dorit să-şi întreacă teama şi să urce odată scara. Văzuse cândva la televizor o emisiune despre câinii utilitari. N-aveau nicio problemă cu urcatul treptelor.

— Tot nu pricep ce-ai vrea să fac, spuse Jake.

— Fă-o să ne-o dea nouă, zise Angel. E proprietatea familiei. A familiei tale, nu a ei.

— Farul ăsta nu e în posesia unui singur om, interveni Bailey. Ar trebui să ştii, doar faci parte din „comitet”.

Îi făcu mare plăcere să deseneze ghilimele prin aer şi să facă pe sarcastica.

— Şi ce te-ai mai enervat! Soţul tău a luat banii voştri...

— Credeam că erau banii lui, remarcă Jake.

— Sunt căsătoriţi, spuse Angel. Sunt banii amândurora. De câte

zeci de ori trebuie să-ţi explic? După cum spuneam, reluă ea mai tare, a luat banii care erau în posesia amândurora, i-a cheltuit pe toţi pe becul ăsta de ciment, absorbant ca un burete, iar apoi l-a dat pe mâna unui comitet de doi bani! Ce mai câştig!

Lui Bailey nu-i mai era teamă de Angel, indiferent ce intenţiona să-i facă, aşa că se duse direct la ea şi-i înfipse degetul arătător în piept.

— Să nu îndrăzneşti să mai vorbeşti vreodată aşa despre soţul meu. M-ai auzit? Se întoarse cu spatele, ca să nu-şi treacă mâinile în jurul gâtului subţire al blondei, și arătă înspre ferestrele care surplombau fluviul, continuând vehement: Asta e istorie curată! E vorba de începuturile Americii. Numele pe care l-au dat indienii râului. Expediţiile lui Henry Hudson. George Washington şi Războiul Civil, Decaraţia de Independenţă, Canalul Erie, vapoarele cu aburi, căile ferate, codul Morse… Se înfierbântase, îşi dădea seama, însă nu se putea opri acum, când înţelesese ce tot încerca Brad să-i explice de un an încoace. Se aflau într-un loc magic. Erau norocoşi că puteau fi paznicii lui. Cel puţin Jake părea să o asculte, aşa că-i dădu înainte: Farurile au salvat vieţile oamenilor. Ştiu că experienţa ta de dincolo de moarte a fost o mare farsă, dar ştii ce? îmi pare rău pentru tine. Pentru că atunci când „a văzut lumina”, soţul meu a priceput ceva ce tu nu pari capabilă să pricepi. Sunt unele lucruri în viaţa asta, viaţa asta scurtă şi minunată, care chiar contează. Cine suntem şi de unde venim e unul dintre aceste lucruri. Iar farul e un simbol. Lentila nu e lozul tău cel mare, ci o comoară care trebuie să rămână aici, unde oamenii o pot aprecia, cât e cu putinţă unui om să aprecieze.

Bailey auzi aplauze. Privi în sus, uimită, şi acolo îl văzu pe Brad, cu un zâmbet până la urechi. Alături de el era Thomas, care îi urmărea fiecare mişcare.

O prinsese în aşa măsură micul ei discurs, încât nici nu-i auzise când urcaseră scările. Uau! Se simţea niţeluş dezamăgită. Preţ de o secundă crezuse că lucrurile se vor termina ceva mai dramatic; de exemplu Jake şi Angel ar fi putut să se lupte cu ea pe terasa din vârf şi să încerce să o arunce din turn.

Se duse într-un suflet la fişet şi deschise uşa, ca să-i arate lentila.

— Surpriză!

Brad făcu un pas înainte. Bailey radia de parcă născuse chiar ea lumina. Expresia de pe chipul lui era tot ce-i trebuia pe post de mulţumiri.

— Sfântă Fecioară! murmură el.

Bailey pufni în râs şid corectă:

— Sfinte bec de ciment, absorbant ca un burete!

— Hei! tresări Angel. Asta replica mea.

— Ce-am găsit al meu să fie, chicoti Bailey.

Se dădu la o parte ca să-i lase pe Brad să se uite mai îndeaproape la piesa aceea istorică, care mai mult ca sigur că avea să atragă vizitatori din toată lumea. În clipa următoare, din nebăgare de seamă, sau poate pentru că blonda îi pusese piedică în mod intenţionat, îşi luă zborul în faţă, până la poarta cu grilaj care dădea spre platforma turnului. În cădere, se lovi cu bărbia de micul birou al lui Brad.

Ce urmă fu neaşteptat pentru toată lumea. Jake făcu un pas înainte, iar Bailey avea să susţină întotdeauna că voise să o ajute, însă Thomas interpretă lucrurile cu totul altfel. De teamă ca mătuşa lui să nu păţească ceva, apucă cel mai apropiat obiect din preajmă, care era tocmai urna cu cenuşa Oliviei. Când Bailey ridică privirea, îl văzu pe Jake aplecându-se spre ea şi pe Thomas în spatele lui, cu urna ridicată, gată să lovească.

— Nu! urlă ea.

Sări în sus, iar Thomas, descumpănit, rămase nemişcat, cu urna chiar mai jos de bărbie. Creştetul lui Bailey se înfipse în baza recipientului. Simţi cum o apucă ameţeala pe loc, şi totul i se înceţoşă înaintea ochilor. Cu un ţipăt, se rostogoli la pământ.

— Ce faci? răcni Brad. Puteai s-o omori!

Ea ar fi vrut să-i facă observaţie, să-i spună să nu fie aşa de aspru cu băiatul, însă nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Thomas lăsă urna jos şi începu să vorbească pe nerăsuflate, cerându-şi scuze şi explicând. Bailey, vrând să-l liniştească, încercă să ridice degetul mare, în semn că totul era în regulă, dar nu era sigură că-i ieşise mişcarea.

— Ce-am făcut? îl auzi pe Thomas urlând.

Cuprins de panică, trecu pe lângă ceilalţi, care erau strânşi în jurul lui Bailey, şi ieşi pe platforma turnului. Bailey îşi reveni la timp

cât să-l vadă căţărându-se peste balustradă, sub care începea un hău de aproape douăzeci de metri.

— Thomas, gemu ea. Încercă să se mişte, dar durerile erau prea puternice. Fă ceva! îi zise lui Brad.

Soţul ei ieşi rapid pe platformă, iar Bailey rămase să privească şi să asculte.

— E-n regulă. Zău aşa, amice. N-are nimic.

Bailey simţi teama din glasul lui Brad.

— Nu sunt amicul tău, replică Thomas. Mă urăşti.

Lui Bailey i se făcu greaţă. Îşi înălţă capul.

— Thomas, strigă ea. Coboară de acolo. Te iubesc.

— Nu te urăsc, Thomas. Departe de mine gândul acesta, îl asigură Brad.

— Am auzit ce-ai spus. I-ai spus mătuşii Bailey că nu vrei să fiu aici.

— O, Doamne, icni Bailey. Se apucă de birou şi se ridică în picioare. Jake şi Angel dispăruseră. Thomas, zise ea apropiindu-se de ieşirea spre platformă. A spus asta pentru că…

Se uită la Brad, în speranţa că o va ajuta.

— Pentru că-mi aminteşti de fiul meu, completă el.

Capitolul 36

— Poftim? i se păru lui Bailey că întrebă. Dar nu-i ieşi niciun cuvânt din gură.

În afară de asta, Brad nici nu se uita la ea, ci îi vorbea lui Thomas.

— S-a născut pe când eu aveam şaptesprezece ani. E cam de vârsta ta acum. Bailey se scurse pe lângă perete, simţind că picioarele nu o mai ascultau. A fost greu să te am în preajma mea, continuă Brad. Pentru că mă apasă de atâta vreme secretul acesta pe suflet. Iar tu mă faci să mă întreb cum e fiul meu.

— Şi speri să nu semene câtuşi de puţin cu mine, nu-i aşa?

— Din contră. Aş fi mândru să-ţi semene.

— Şi eu la fel, spuse Bailey. Te rog frumos, Thomas. Mă sperii. Dă-te jos de acolo.

Îşi recăpătase controlul asupra picioarelor. Se descurca, atâta vreme cât nu se uita la soţul ei.

Brad întinse mâna, să-l ajute pe Thomas să coboare. În cele din

urmă, adolescentul îi acceptă propunerea. Numai după ce intrară cu toţii în camera de observaţie, Bailey simţi că putea răsufla uşurată. Îl luă în braţe pe băiat.

— Te iubesc. Te rog să nu mai faci niciodată aşa ceva.

— Îmi pare rău. N-am să mai fac.

Bailey avea să o sune pe Meg şi aveau să facă rost de ajutor specializat pentru Thomas. Dar deocamdată era în siguranţă. Făcu un pas către scară, dar o cuprinse un nou val de ameţeală. Braţele lui Brad o înconjurară într-o secundă, și avea prea mare nevoie de ele ca să i se împotrivească.

— Hai să te duc în pat. Apoi am să chem ambulanţa.

În mod straniu, lui Bailey i-ar fi plăcut enorm să vadă şalupa ambulanţei zburând peste apă.

— Sunt bine, spuse ea. Nu e nevoie.

Dădură nas în nas cu Elizabeth, care urca glonţ pe scară.

— Ce se întâmplă? Jake, Angel şi căpitanul Jack au şters-o de parcă ar fi izbucnit un incendiu! Au plecat fără mine!

— Vrei să mă duc după ei? întrebă Thomas;

— Nu! ţipară Brad şi Bailey la unison.

— Fug din calea poliţiei, spuse Bailey.

— Poftim? făcu Brad.

În timp ce o ajută să se întindă în pat, Bailey îi istorisi tot ce se întâmplase. Probabil că se simţea uşurat să afle că mama lui nu fusese beată de-adevăratelea, dar nu-i putea citi expresia chipului. Se ambală aşa de tare în povestire, încât uită pentru o secundă declaraţia lui devastatoare din turn. Dar nu avea de gând să spună nimic

 de faţă cu Thomas sau cu Elizabeth. Şi nici n-ar fi fost prea înţelept să pornească discuţia în toiul unei dureri de cap atât de cumplite.

— Eşti sigură că nu vrei să chem un doctor? o întrebă el.

— Dă-mi o aspirină şi lasă-mă să dorm.

— Nu e o idee prea bună, zise Thomas. Poate are un traumatism cranian.

— Ai dreptate, spuse Brad. Vezi? Mă bucur că eşti aici. Stai cu ea şi ţine-o trează cât sun la paza de coastă.

Îl bătu pe Thomas pe spate şi, împreună cu mama sa, ieşiră din cameră. Adolescentul se aşeză pe marginea patului şi o luă pe Bailey de

mână. Ea îl lăsă să vorbească, ceea ce nu era deloc uşor, pentru că nu-şi dorea decât să doarmă un pic.

Timp de trei zile nu vorbiră despre ce se întâmplase, în primul rând, deşi nu suferise o comoţie, Bailey lua nişte calmante puternice şi trebuia să se odihnească. În al doilea rând, trebuiseră să depună plângere împotriva lui Edgar, Jake şi Angel, care păreau să-şi fi luat tălpăşiţa. Feribotul fusese abandonat pe celălalt mal al fluviului, iar la Provizii pentru insulă se traseseră obloanele. Apoi o aşteptaseră pe Meg să-l ia pe Thomas, după care Elizabeth îşi luase la rândul ei la revedere.

Bailey ar fi vrut să nu fie aşa de supărată pe Brad, căci simţea o nemaipomenită căldură în suflet văzându-l cum îşi îmbrăţişa mama. Elizabeth îi ajutase şi chiar părea schimbată, dovadă vie a faptului că viaţa le oferă oamenilor şi o a doua şansă. îi asculta pe mamă şi pe fiu tachinându-se pe seama vizitelor trecute şi viitoare. Oare acesta să fi fost oare deznodământul? Brad avea să-şi recapete, în sfârşit, mama, dar avea să-şi piardă soţia? Curând, casa avea să se golească şi, deşi se simţea uşurată pentru că nu mai trebuia să aibă grijă de nimeni, Bailey nu voia să rămână singură cu Brad, ţinând seama de problema care se invise între ei.

Deschise în sfârşit scrisoarea pe care o furase din biroul lui, în speranţa că avea să descopere o scuză care *fotuf pentru tine 345*

să-i înmoaie inima, ceva de care să se agaţe, ceva care să o ajute să-l ierte. În timp ce despăturea foaia, se rugă fierbinte.

Draga mea Bailey.

Sunt un laş.

Te iubesc.

Brad

Asta era tot? Asta era marea lui scuză? Se simţise vinovată din cauză că furase atâta lucru? făcuse bine Brad că nu i-o dăduse. În loc să o ajute să treacă peste furie, o deprimă şi mai tare. Rupse scrisoarea şi o făcu bucăţele, pe care le aruncă mânioasă.

În cea de-a treia zi de când Brad îi oblojea cucuiul cu pungi de gheaţă, îi servea masa la pat, îi aducea cafea, ceai, flori şi cărţi, Bailey se încumetă să deschidă subiectul. Brad venise să ia tava cu resturile de la micul dejun, însă ea îl opri şi-l invită să se aşeze pe marginea patului.

— Ai un fiu.

Îi era teribil de greu să pronunţe cuvintele; parcă avea prune în

gură.

— Da.

Bailey tresări. Nu-i venea să creadă cât de tare o durea, cât de şocant era totul. Sperase că nu era adevărat, că poate fusese o invenţie, ca să-l convingă pe Thomas să coboare de pe marginea platformei.

— Îţi mai aminteşti vara în care ai absolvit liceul? o întrebă el.

— Cynthia Hargrave, spuse Bailey.

Brad nu se aşteptase ca numele acela să iasă dintre buzele ei. îi luă câteva secunde să-şi revină.

— Ai ştiut?

Bailey râse, cu toate că nu era deloc amuzant. Cum de nu-şi mai amintea Brad de licitaţia din curtea Cynthiei? Ea fusese cea care insistase să meargă, mai ales pentru că murea de curiozitate să vadă casa fetei. Tatăl ei era chirurg. Aveau o vilă cu cai şi piscină. Habar

346

(*Mary Carter* nu avusese că oamenii din această categorie organizau licitaţii în curte. Bailey era preocupată să studieze rochiile pe care le scosese Cynthia la vânzare, mult mai frumoase decât orice haină nouă de-a ei. Brad se uita la nişte cursuri pentru colegiu care aparţinuseră fratelui mai mare al Cynthiei. Cumpărase o carte – *Deviaţiile sexuale*.

Cynthia se ţinuse toată ziua scai după Brad şi-l urmărise prin toată curtea, în pantalonii ei scurţi albi şi sutienul auriu. Râdea zgomotos la tot ce spunea el, şi-şi dăduse de atâtea ori părul pe spate, că era o minune că îi mai rămăseseră fire în cap până la sfârşit. Nici măcar nu acceptase banii pentru carte. Când se pregăteau să plece, îi luase cartea din mână, scosese un marker roşu din buzunarul pantalonilor ei albi, şi-l înfipsese în gură, apoi îl trăsese (rămânând numai cu capacul între dinţi, pe care continuase să-l mestece lasciv) şi notase ceva pe pagina de gardă.

Bailey îşi ţinuse gelozia în frâu, pentru că Cynthia Hargrave, care fusese cea mai populară fată din şcoală, îl plăcea pe iubitul ei. Dăduse să ia cartea, dar Cynthia i-o smulsese din mână şi i-o întinsese lui Brad.

— Este numai pentru ochii tăi, spusese ea făcându-i cu ochiul.

Bailey se rugase în sinea ei să se înece cu capacul markerului. Dar se stăpânise. îl luase, pur şi simplu, pe Brad de braţ, prefăcându-se că nici nu o interesa. Asta până când se îndepărtaseră la o distanţă considerabilă pe aleea imensă şi nu-i mai auzea nimeni. Atunci

începuse să-l muştruluiască.

La început, Brad păruse amuzat şi un pic flatat, în primul rând de atenţia pe care i-o dăduse Cynthia, apoi de gelozia iubitei sale. Până la urmă însă, cum Bailey nu renunţa la nervi şi la tonul acru, iar el nu recunoştea că ar fi încurajat flirtul Cynthiei, totul degenerase într-o ceartă care dusese la prima lor despărţire.

T” itu (pentru tine 347

Mai târziu, când erau la Brad acasă şi el făcea duş, Bailey trăsese cu ochiul în carte.

Brad.

Vino în patul meu şi arată-mi deviaţiile tale sexuale.

Cu dragoste.

Cindy

Ar fi vrut să smulgă pagina şi s-o rupă în bucăţi. Oare lucrurile s-ar fi petrecut altfel dacă ar fi făcut-o? Alesese însă să-i bage textul sub nas, de parcă ar fi fost vinovat de ce era scris acolo, de parcă s-ar fi strecurat deja în patul Cynthiei. Îl învinovăţise chiar şi pentru faptul că se arătase interesat să cumpere cartea. Cea de-a doua jumătate a confruntării fusese de-a dreptul bizară. Se despărţiseră şi rămăseseră separaţi tot restul verii.

— Dar de unde ai ştiut că m-am culcat cu ea?

— Nu am fost sigură, dar, să fim serioşi, chiar crezi că m-am aşteptat să nu te mai culci cu nicio altă fată în afară de mine?

— Eram aşa de tineri, spuse Brad. Nu că ar fi o scuză.

— Nu e o scuză că ai ales-o pe ea. Dar nu mi-am dorit niciodată povara de a fi singura femeie din viaţa ta de mascul adult. Crede-mă.

— De aici şi primul tău an petrecut la colegiu.

— De aici şi primul meu an petrecut la colegiu, încuviinţă Bailey.

Atunci se despărţiseră pentru a doua oară. Când Bailey se speriase că nu avea să se mai culce cu alţi bărbaţi în afară de Brad. Îi spusese că aveau amândoi nevoie de libertate. Durase şase luni. Îi fusese de-ajuns ca să experimenteze şi să-şi dea seama că nu-i lipsea nimic.

— Povesteşte-mi totul, pas cu pas, îi ceru.

Nu era o poveste ieşită din comun, nici măcar surprinzătoare. O fiică însărcinată, la vârsta adolescenţei, nu dădea bine în albumul familiei Hargrave. Tatăl ei se înfuriase în aşa hal, încât ameninţase că-l va acuza de viol pe Brad. Cynthia mai avea o lună şi împlinea

 optsprezece ani. Mai târziu, Brad avea să-şi dea seama că ameninţările doctorului Hargrave nu l-ar fi băgat deloc la închisoare. În statul Massachusetts, fetele puteau avea raporturi sexuale consimţite de la şaisprezece ani. Dar în momentul respectiv, indiferent de prevederile legii, era sigur că doctorul Hargrave avea puterea să aranjeze lucrurile cum voia el, obţinându-i o condamnare grea.

Doctorul Hargrave îi oferise o alternativă. Putea scăpa de puşcărie dacă renunţa la drepturile parentale. Curând după aceea, familia Hargrave se mutase în alt stat. Bailey îşi petrecuse acea vară la New York, la mătuşa Faye. Când se întorsese, nu aflase decât că Cynthia şi familia ei nu mai locuiau acolo.

— Şi când ai prins de veste că a născut un băiat?

— Îţi mai aminteşti de fratele ei mai mare? o întrebă Brad.

— Sigur că da, spuse Bailey.

Dăduse vina şi pe el. El fusese cel care scosese cartea la vânzare.

— Am luat legătura cu el.

— Când?

— După ce ne-am întors din Europa.

Bailey simţi un val de ruşine. În timp ce i se năştea fiul, Brad călătorea cu ea prin Europa.

— El mi-a spus că e băiat. M-a avertizat să stau departe de ei. Mi-a spus că sunt toţi bine.

— Şi asta a fost tot?

— Nu. Cinci ani mai târziu, l-am contactat iar. Mi-a spus că Cynthia era măritată cu un doctor care îl adoptase legal pe băiat. De atunci n-am mai făcut nicio încercare. Fiul meu era sănătos. Avea un tată. Ce era să fac?

— Să-mi spui şi mie, zise Bailey. Asta ar fi trebuit să faci.

Bailey petrecu mai multe zile la rând încercând să-şi reia ritmul respiraţiei. Simţea o tristeţe copleşitoare. Un fiu care nu-şi cunoscuse tatăl. Un tată care nu-şi

cunoscuse fiul. Iar ea trăise alături de un bărbat despre care avea impresia că ştia totul, dar care îi ascunsese un secret atât de important. Voia să dea timpul înapoi, ca să poată îndrepta lucrurile. Era furioasă pe soţii Hargrave pentru că ameninţaseră cu închisoarea

un băiat de numai şaptesprezece ani. Mai ales unul ca el, care nu avea niciun sprijin din partea familiei. Chiar dacă ar fi putut da timpul înapoi, în privinţa asta nu putea face mare lucru. Se întreba cum era Cynthia după atâţia ani. Oare suferise vreodată din pricina faptului că fiul ei nu-şi cunoscuse adevăratul tată?

Oare băiatul semăna cu Brad? Avea gropiţe în obraji, ca el? Oare era şi el impulsiv şi plin de energie? Era chipeş? Cu fiecare nou gând care îi venea în minte, se pornea iar pe plâns. În zilele care urmară mărturisirii lui Brad, lacrimile lui Bailey ar fi putut umple fluviul Hudson. Îşi dădea seama în ce situaţie imposibilă fusese pus atunci, de mult, dar cum rămânea cu prezentul? Stătuse alături de el la bine şi la greu, în ultimii douăzeci şi şase de ani. Atâta amar de vreme, şi nu avusese nici cea mai vagă idee că toanele lui imprevizibile, incapacitatea de a sta într-un singur loc şi teama lui de a avea copii aveau o sursă. Şi chiar dacă nu putea pune totul pe seama acelui secret, era neîndoielnic rolul covârşitor pe care-l jucase în toate aspectele vieţii lor.

Probabil că lui Brad îi făcuse bine să se pedepsească luând decizia de a nu mai face copii, dar cum rămânea cu ea? Cu ce greşise, să merite aşa ceva?

După câteva zile în care nu schimbaseră aproape nicio vorbă, hotărî să deschidă subiectul. Soţul ei lucra la ponton şi încerca să repare nişte scânduri rupte înainte de venirea iernii. Bailey se opri deasupra lui şi aşteptă ca el să-şi ridice privirea. Brad îi văzu ochii roşii, semn că iar plânsese.

— O să încerci să-l găseşti? îl întrebă.

— Nu.

— De ce nu? Cum Brad îşi întoarse privirea de la ea şi începu iar să bată cu ciocanul, insistă: De ce nu?

— E prea târziu, spuse el cu ochii la bucata de lemn.

— Are douăzeci şi unu de ani. De ce nu-l laşi pe el să hotărască?

Brad nu-i răspunse. Bailey îl mai urmări câteva minute cum îşi vărsa mânia pe scândurile pontonului, apoi se întoarse şi o porni într-una din multele ei plimbări de una singură.

„Ce zi minunată de toamnă! Ne-au plăcut tare mult călătoria cu barca, plimbările de pe malul fluviului şi focul care trosneşte în fiecare seară.

Nu ne aşteptam nici la sparanghelul din omletă sau la căpşunile din clătite, şi acum nu ştiu cum o să mai putem trăi fără ele. Şi liniştea! E aşa frumos să vezi doi oameni care se bucură că sunt împreună, dincolo de cuvinte. Noi avem patru copii şi, dacă ar fi aşa linişte în casa noastră, ar fi semn că s-a întâmplat o nenorocire. A fost drăguţ să ne reamintim cât de preţioasă poate fi liniştea.

E cel mai frumos cadou pe care ni l-aţi fi putut oferi vreodată. Am auzit că s-au scos la vânzare un feribot şi un magazin. Dacă n-am avea afurisiţii ăia de copii, le-am fi cumpărat noi. Sigur ne vom întoarce aici!”

În timp ce oaspeţii veneau şi plecau, soţii Jordan se apucară să amenajeze muzeul. Bailey strânse articole despre faruri pe care le înrămă şi le atârnă pe pereţi. Cum se pricepea tot mai bine la lucrul manual, se apucă să decoreze ramele cu scoici, fragmente de sticlă şlefuită de apă sau bucăţi de lemn cu forme interesante. Brad construi o cutie în care să expună lentila Fresnel şi instală şi o lampă cu kerosen lângă care aşeză o găleată argintie pe care era scris „Ulei de balenă11. În tot acest interval, participă la mai multe şedinţe ale consiliului de administraţie, via Skype. Bailey refuză să asiste, cu toate că citea apoi minuta întâlnirilor.

*T*Jtulyentru tine 351*

Cei din consiliu erau foarte încântaţi de lentilă, cum era şi normal, şi făceau demersuri pentru încheierea unei asigurări.

Aprovizionară şi micul magazin cu survenire. Pentru început, vindeau numai faruri în miniatură, cărţi poştale şi lumânări. Bailey nu se mai gândea la viitor; prefera să se arunce în proiectele la care nu trebuia să-şi folosească mintea. În curând avea să vină iarna; după-amiaza devreme, linia orizontului devenea gri, de parcă ar fi stat să izbucnească furtuna, iar dimineaţa pământul era acoperit cu chiciură. Pe lângă plecarea inopinată a căpitanului Jack, toată lumea din oraş nu vorbea decât despre venirea iernii şi se întrebau cu toţii cât de tare avea să îngheţe fluviul în anul acela.

Bailey ar fi vrut să se poată bucura mai tare de peisaj. Veneau sărbătorile: Ziua Recunoştinţei, apoi Crăciunul. Voia să fie fericită. Voia un curcan mare şi oaspeţi în jurul mesei, un brad de Crăciun, colinde

de Crăciun și focul arzând în sobă. Voia chiar să se întoarcă și căpitanul Jack. Voia să-i vadă feribotul decorat cu luminile de Crăciun, voia să cumpere lichior de ouă la suprapreţ, de la Provizii pentru insulă. Probabil că l-ar fi iertat pe bătrânul marinar dacă ar fi rămas în oraş. Desigur că ar fi avut de înfruntat acuzaţiile de încălcare a proprietăţii, dar în afară de asta, de ce l-ar mai fi putut învinui? Că se dăduse drept stafie? Jake le cam distrusese proprietatea tot săpând după lentilă, timp în care le luase bani, în calitate de şef de şantier, dar Bailey era într-o dispoziţie indulgentă.

Din nefericire, oamenii nu au întotdeauna posibilitatea să fie mai buni. Prăpastia cea mare dintre ea şi Brad nu mai era trecutul, ci prezentul. Bailey voia ca Brad să-şi regăsească fiul, dar el refuza cu încăpăţânare. Aşa că fiecare din ei oglindea imaginea fluviului de peste iarnă. Bailey avea sufletul ca de gheaţă, iar Brad părea total de neclintit. Lui Bailey îi era dor până şi de zilele cu Olivia. După ce Thomas aproape că o distrusese din nou, urna dispăruse pe nesimţite din camera

Mary Carter de observaţie din turn. Brad nu-i spuse ce făcuse cu ea, dar nici Bailey nu-l mai întrebă.

Capitolul 37

Jurnalul de bord al paznicului Brad Jordan

Nu trebuie să întâlnești dragostea vieţii tale la zece ani. Dar dacă se întâmplă, așa cum am păţit eu, nu trebuie să te culci cu alte femei. Și dacă asta se întâmplă totuși, cum am păţit eu, trebuie să fii un tip onest. Eu nu am fost. Am renunţat la orice drept parental. Am semnat documente și tot tacâmu. Apoi am păstrat secretul faţă de femeia pe care o iubesc mai tare decât viaţa. Desigur, eram tânăr, prost și speriat. Şi probabil, la momentul respectiv, m-am simţit oarecum uşurat. Uşurat că cineva lua decizia de pe umerii mei, uşurat gândindu-mă că nu aveam alternativă, uşurat că am putut, pur și simplu, să întorc spatele și să plec, să îngrop acea unică noapte din viaţa mea care avea să mă urmărească pentru tot restul zilelor.

Dacă aş putea da timpul înapoi, mă rog lui Dumnezeu să pot fi onest. Cu toate că Hargrave sigur avea bani destui cât să-și angajeze cei mai buni avocaţi. Şi dacă aş putea da timpul înapoi, tot aş crede minciunile pe care mi le-a turnat atunci, cum că urma să înfund *pușcăria vreme îndelungată.*

Ar fi trebuit să-i zic „Să înceapă spectacolul!”[1]*, dar normal că nu am zis aşa. Pe de altă parte, dacă aş putea relua totul, i-aş spune lui Bailey. Nu-i aşa? Probabil că aş fi pierdut-o. Ar fi plecat de lângă mine. Oare cine ar fi, la ora asta? Oare ar fi mai fericită?*

Ar avea copii? Ar fi trăit toată viaţa într-un singur loc, pe care l-ar fi putut numi „acasă”, în loc să fie târâtă în toate părţile?

Chiar am cumpărat farul ăsta ca să-i pot oferi un cămin. Am vrut să aibă unde să tragă la vreme

de furtună. Bailey e încă în stare de şoc, îmi dau seama după cum se mişcă, după poziţia corpului, cât îi este de greu să mă privească în ochi. Dar e încă aici, nu-i aşa? Lucrăm să amenajăm muzeul şi magazinul de survenire, ba încearcă şi nişte reţete noi, pentru cei câţiva oaspeţi pe care i-am avut de când cu incidentul.

Bailey vrea să iau legătura cu el. Zice că fiul meu e un tânăr în toată regula şi că are dreptul să decidă dacă vrea sau nu să mă cunoască, l-aş putea spune cum m-am gândit la el în fiecare zi De ziua lui, în vacanţe, ori de câte ori treceam pe lângă un puşti cam de vârsta lu'. Ştiu că Bailey are dreptate, dar ceva mă ţine în loc. Oare să fie teamă? Sau am rămas în continuare acelaşi nenorocit egoist…

O, Doamne! Bailey are dreptate. Ăsta chiar este un jurnal.

Bailey se trezi într-o bună dimineaţă şi găsi la masa din bucătărie o blondă udă fleaşcă şi umflată toată. Nici nu avu timp să scoată vreo vorbă înainte ca femeia să se repeadă spre ea zicând:

— Banii nu înseamnă nimic. Faima nu înseamnă nimic. Bailey încuviinţă cu mişcări încete ale capului, trăgându-se înapoi, în timp ce încerca să-şi amintească în care sertar ţinea cuţitele ascuţite. Nu ar fi trebuit să se uite la serialul ăla de groază, împreună cu Brad. Femeia continuă: – Am cumpărat mansarda aia în ciuda lumânării ăleia stupide, cu aromă de ciocolată şi a pozelor cu muzeul Frick!

— Alissa? făcu uimită Bailey.

Era vocea ei, dar corpul sigur nu mai era al ei. Uau! Unora chiar nu le mai păsa de nimic după ce descopereau adevărata dragoste.

— De parcă nu aş avea deja un milion de poze din locul în care m-am măritat!

— Dar mirosul de ciocolată nu te-a făcut să simţi căldură şi confort?

— Nu. Eu nu mănânc ciocolată.

„Nu mâneai pe atunci, îşi zise Bailey. Dar, la cum arăţi, a început să-ţi placă la greu”. Era destul de matură cât să nu facă observaţia cu voce tare. În plus, Alissa nu părea nicidecum grasă, atâta doar că nu mai era persoana scheletică de altă dată. Arăta mai bine, dar având în vedere că se îngrăşase, iar rimelul negru i se scurgea pe faţă, Bailey nu ar fi recunoscut-o nici într-o sută de ani.

Abia atunci remarcă ea că Alissa era încărcată de bagaje. Mai exact, venise cu patru geamantane mari, marca Louis Vuitton.

— Spune-mi, cum ai ajuns până aici? Feribotul nu mai e în stare de funcţionare.

Alissa făcu un gest către fereastră.

— Am venit cu unul dintre iahturile noastre mai mici.

— Normal.

Bailey o invită să ia loc şi se îndreptă către automatul de cafea.

— Nu face decât să muncească, să muncească şi iar să muncească! se jeli Alissa.

— Greg?

— Da, Greg, sigur că el. Cine altcineva? Căpitanul iahtului?

Bailey ar fi recunoscut sarcasmul Alissei dintr-o mie.

— Ai puţină răbdare să mă dezmeticesc. Doar să pun de cafea.

— Mai avem noi din cea făcută pe iaht. Dacă vrei, pun pe cineva să aducă. Şi că tot veni vorba, unde să-i spun lui Manuel să-mi lase bagajele?

Ca şi când ar fi fost chemat, în bucătărie intră un bărbat scund, între două vârste, îmbrăcat la costum şi cu mănuşi albe, care rămase în aşteptarea ordinelor. După câte părea, ascultase de cealaltă parte a uşii. Bailey se gândi că părea o figură cunoscută.

— Alissa, nu ai făcut rezervare.

Nu că ar fi avut alţi oaspeţi, dar Bailey chiar nu avea chef de vreunul, mai ales cineva cu atâtea pretenţii. Alissa făcu un semn înspre Manuel, care scoase imediat un carnet de cecuri din buzunarul de la piept.

— Stau cel puţin o lună de zile. Cincizeci de mii ajung? Ce depăşeşte păstrează pentru magazinaşul acela de survenire pe care văd căci amenajaţi. Nu aveţi nici măcar pături sau ciocolăţele, pentru

numele lui Dumnezeu!

— Pături şi ciocolăţele. Nu era o idee rea. La etaj, prima cameră pe stânga, Manuel. Bărbatul îi zâmbi şi atunci îl recunoscu. Carlos? spuse Bailey. Tu eşti?

— Acum îl cheamă Manuel, o informă Alissa.

— Dar eşti Carlos, nu? Cu căruţul de cumpărături şi cu megafonul şi cu sfârşitul lumii, nu?

— Alissa mi-a oferit un loc de muncă.

— Să nu spună careva că nu-i ajut pe cei fără adăpost!

— Şi cu sfârşitul lumii cum rămâne? se interesă

Bailey.

— E mai uşor de acceptat când ai o masă caldă şi un loc în care să dormi, spuse Carlos.

— Locuieşti şi tu în mansardă?

— Dumnezeule mare, suspină Alissa. Nu sunt totuşi Maica Tereza.

— Am un studio în Harlem. Şi mai am şi acum căruţul de cumpărături.

— Vrei, te rog, să nu mai sporovăieşti cu servitorul? interveni Alissa.

— Te ajut să duci geamantanele? îl întrebă Bailey.

Carlos-Manuel păru de-a dreptul şocat de o asemenea propunere. Scutură din cap că nu şi ridică geamantanele dintr-o mişcare, balansând câte două pe fiecare parte.

— Nu se cade aşa ceva! şopti el, în timp ce trecu grăbit pe lângă ea.

Bailey se simţi uşurată că măcar o parte din vechiul Carlos se mai regăsea în Manuel.

— De vreme ce ai băut deja cafea, îţi pot oferi altceva? o întrebă pe noua ei clientă.

— Un suc de portocale proaspăt, te rog.

— Nu avem decât din cel cumpărat de la magazin.

Alissa încuviinţă cu o mişcare a capului, dar vestea părea să o fi întristat. Bailey se abţinu să o întrebe dacă

356

Mary Carter nu ar fi vrut să lase totul deoparte şi să se apuce să crească un portocal.

— Aş putea adăuga nişte şampanie, să fac un cocktail mimosa,

sugeră ea.

— Sunt însărcinată, spuse Alissa.

— Am să beau eu şampania, decise Bailey.

Alissa se lumină la faţă de cum îl văzu pe Brad. Culoarea năpădi în obrajii ei palizi, iar când îi zâmbi, în ochi parcă i se aprinseră luminiţe. De data aceasta, Bailey nu mai fu geloasă. Era frumos să o vadă pe Alissa reînviind, şi simţea un val de mândrie la gândul că soţul ei avea asemenea efect asupra oamenilor, chiar dacă prin „oameni11 se înţelegea „femei11. Cinară împreună şi o lăsară pe Alissa să-şi descarce sufletul.

Bailey se minună când o auzi spunând că nu voia ca bebeluşul ei să fie crescut de o bonă. De parcă i-ar fi citit gândurile, Alissa adăugă:

— Ştiu că par alintată, şi chiar sunt. Dar nu am fost aşa mereu. Am crescut cu doi părinţi, fără nicio bonă, şi de acelaşi tratament va avea parte şi copilul meu. Nu zic că nu voi avea nevoie de ajutor. Sau de „timp pentru mine11 sau de „timp pentru salonul de masaj11, dar să fii mamă e o meserie, iar eu intenţionez să o practic.

— Sunt mândră de tine, spuse Bailey. E minunat!

— Însă Greg nu e niciodată acasă. Sunt singură cuc, tot timpul, în locuinţa aia gigantică. Adică, deocamdată sunt ocupată cu filmările pentru televiziune şi alte chestii, dar o să se schimbe totul după ce o să avem copilul ăsta.

— Un copil schimbă totul, zise Bailey, neîndrăznind să se uite la Brad.

— Sunt aşa geloasă pe voi doi! Voi aţi fi părinţii ideali. Şi uite ce loc desuet şi intim aveţi. Ce copil n-ar vrea să crească într-un far!

— Ai discutat cu Greg despre toate astea? E înnebunit după tine. Sunt sigură că ar fi de acord să muncească mai puţin după ce vei naşte.

— Chiar dacă eşti înnebunit după cineva, nu înseamnă că vei proceda întotdeauna corect, să ştii, interveni Brad.

— Acum vorbim despre Greg, îi atrase Bailey atenţia.

— Corect, dar zic aşa, ca să ştii, câteodată se întâmplă să fii îndrăgostit de cineva până peste cap, nebun după persoana respectivă, şi totuşi să nu reuşeşti să procedezi corect. Despre orice ar fi vorba.

Alissa se uita când la unul, când la celălalt.

— Despre orice ar fi vorba? pufni Bailey. Tu chiar crezi că, atunci când vine vorba de un copil, mai poţi s-o scalzi?

— S-o scalzi? întrebă Alissa.

— Da, înţelegi tu… chestii tulburi, adică.

— Aa! Chestii tulburi, repetă Alissa.

— S-o scalzi în ape tulburi, spuse Brad.

— Exact, zise Bailey. Când vine vorba de un copil, nu mai e loc de scăldat în ape tulburi. Doar de bărbaţi care o iau razna.

— Spune-mi tu mie ce tânăr de şaptesprezece ani ar şti cum să procedeze într-o asemenea situaţie! Habar nu ai cât de tare pot fi oamenii strânşi cu uşa.

— Greg are mult mai mult de şaptesprezece ani, spuse Alissa. Dar s-ar simţi flatat.

— Tinereţea e una, zise Bailey. Strânsul cu uşa e cu totul altceva. Dar când minţi persoana pe care o iubeşti, persoana care nu a făcut altceva decât să te iubească în ciuda cafelelor, a puloverelor şi a nenorocitelor de plăci de surf, să fii alături de persoana respectivă timp de douăzeci şi şase de ani, mai mult sau mai puţin – în mod evident, mai puţin în noaptea pe care ai petrecut-o cu fufa de vizavi – asta e cu totul altă mâncare de peşte, amice. Asta e… e de neiertat.

Se ridică de la masă. Îşi dădea seama că era nedrept faţă de Alissa, dar pur şi simplu nu se putuse abţine. Fusese convinsă, la modul onest şi naiv, că trecuse peste şocul veştii că Brad avea un fiu. Întorsese povestea pe toate părţile – cât de tânăr era pe vremea aia, cum se întâmplase totul cu atâţia ani în urmă. Raţional.

Mary Carter procesase informaţia ca un om matur, dar în sufletul ei resimţea în continuare durerea, supărarea îngrozitoare şi furia. Alissa rămăsese cu gura căscată. Brad îşi lăsă capul pe masă.

— Vezi, Brad? Nici măcar nu mai arunc cu lucruri. Dar nu pot să stau aici şi să o ascult pe Alissa smiorcăindu-se că a rămas însărcinată.

— Hei!

— Soţul tău va proceda corect. Sper. Nu ştiu cum reuşesc femeile să-i convingă pe bărbaţi să aprecieze copiii. Dacă aş fi ştiut, aş fi avut şi eu unul. Dar tu măcar ştii că vei putea creşte acest copil, indiferent de ce se va întâmpla.

— Îmi scapă mie ceva? spuse Alissa.

— Îmi pare rău, murmură Brad. Îmi pare atât de rău.

— Sunt sigură că-ţi pare. Dar nu eu sunt cea care contează, în acest moment, se răsti Bailey.

— Mulţumesc, zise Alissa.

— Nu vreau să discut despre asta. Nu aici şi nici acum.

— Aici şi acum e tot ce ne-a rămas, Brad. Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. Trebuie să-l găseşti. Trebuie să-l găseşti, să-i spui totul şi să-ţi iei povara asta îngrozitoare de pe suflet.

— Înţeleg. Şi m-am gândit şi eu la asta, serios că m-am gândit. Dar nu pot, pur şi simplu, nu pot.

— M-am plictisit să-ţi tot ascult scuzele, strigă Bailey. Toţi anii ăştia ai inventat mii de scuze ca să nu faci un copil. Şi acum asta. Ăsta nu e soţul meu. Soţul meu nu e un laş!

— Greg? întrebă Alissa. E vorba tot despre Greg?

— Nu, spuse Bailey. Dar dacă vrei să vorbeşti cu Greg, atunci sună-l.

— Aş prefera să-l las să sufere un timp.

— O atitudine foarte matură. Amândoi aveţi o atitudine foarte matură.

Bailey se întoarse şi o luă în direcţia turnului.

— A devenit mai agresivă de când locuieşte pe malul apei, îi şopti Alissa lui Brad.

*

Bailey rămase în picioare, în turn, privind către fluviu. Ceva se rupsese în sufletul ei. Voia să plângă, să-şi dezlănţuie furia, voia să se arunce din vârful farului. Cu toate astea, nu avea niciun drept să o facă, pentru că undeva, în lumea mare, se afla un tânăr care era actorul ingenuu din toată acea dramă. Brad avea un fiu şi nu intenţiona să-l caute? Tipic. Exact la fel cum făcuse când scrisese în toate caietele alea ani de-a rândul şi nu-i împărtăşise niciodată niciun cuvinţel. Uşi care se închideau. Noi începuturi. Iar şi iar. Îi ascunsese acel secret. Îi refuzase dreptul de a avea un copil al lor. Şi nici măcar n-o făcuse deschis, ci o dusese cu vorba, amânând totul de parcă ar fi fost un proiect de care nu voia să se apuce, de parcă ar fi fost luna august şi nu ar fi înţeles de ce-l bătea ea la cap să scoată beculeţele de Crăciun de pe casă.

Universul îi punea dragostea la încercare? Investise atât de mult, dăduse atât de mult din ea, şi cu ce se alesese? Era prea târziu să plece? N-ar fi trebuit să o facă la douăzeci de ani, când avea de partea

ei tot optimismul şi furia acelei vârste?

Observă un caiacist care se apropia de ţărm. Smulse binoclul şi se uită în zare. Putea jura că era Jake. Oare ce mai punea la cale de data asta micul fabricant de stafii? Ieşi grăbită, să-l prindă din urmă.

Jos, la marginea apei, nu mai era nici urmă de caiacistul pe care-l zărise din turn. Şi nicio ambarcaţiune trasă la mal. De parcă ar fi dispărut cu totul. Sau poate că fusese o simplă închipuire. Fanteziile sale îl întruchipau acum pe Jake acolo unde nu era nici urmă de el.

Tocmai făcea curat în bucătărie când simţi miros de vopsea. Intră să verifice în camera mare, însă venea de sus. Urcă grăbită şi o găsi pe Alissa în picioare, în mijlocul celui de-al doilea dormitor, cu pensula în mână. Pe ziarul de pe podea săriseră stropi de vopsea roz. Un perete întreg fusese acoperit cu un strat trandafiriu. Înainte ca Bailey să-şi piardă cumpătul, Alissa

360

Mary Carter se întoarse, oferindu-i o imagine de coşmar. Faţa ei era umflată. Pe faţă i se prelingeau lacrimi negre. Buzele îi tremurau.

— Am sssă vwopsesc celălalt perete aaalbastruuu!

— Iisus Hristoase! Bailey se repezi să-i ia luă pensula din mână. Nu ar trebui să stai în vapori de vopsea.

— Trebuie să termin de zugrăvit.

— Vino jos. O să-ţi fac nişte suc. Vedem noi cum facem.

Alissa şovăi.

— Trebuie să termin de vopsit, spuse ea, întinzând iar mâna după pensulă.

— Vopsesc eu, se oferi Brad.

Bailey o conduse la parter, îi făcu un suc, apoi o ajută să se întindă pe canapea şi o înveli, îndemnând-o să se odihnească. Îi luă telefonul, ieşi afară şi îl sună pe Greg, după care se duse iar sus şi-l urmări pe Brad cum zugrăvea camera unui copil.

Când, în cele din urmă, se întoarse cu faţa spre ea, văzu lacrimile mari şi amare care i se prelingeau pe chip.

Capitolul 38

O căsnicie se putea sfârşi aşa? Din pricina a milioane de petice de hârtie? Din pricina unei pensule pline cu vopsea roz? Fire invizibile de resentimente ţesuseră în mintea lui Bailey o tapiserie imensă, dar imaginea care ameninţa să deşire întreaga structură era aceea a soţului ei zugrăvind camera unui bebeluş, în casa lor, care nu era de

fapt casa lor în adevăratul sens al cuvântului, pentru un bebeluş care nu era al lor.

Fără nicio vorbă, pentru că nu putea articula, nu mai existau cuvinte, doar un nod în gât care ameninţa să o înece, Bailey se întoarse cu spatele la scena care se derula în faţa ochilor ei şi traversă podul către camera de observaţie. De obicei, prefera să intre în turn pe afară, convinsă că trebuia să existe o separare *f jtu (pentru tine 361*

a zonelor de muncă şi locuit. Dar în acel moment nu-şi dorea decât să împacheteze câteva lucruri şi să plece de acolo.

Brad porni după ea, lăsând urme de vopsea roz peste tot. Îi rosti numele, la început uşurel, apoi aproape strigându-l. Ştia. Simţea că avea să plece. Căsnicia consta şi în aşa ceva, declicuri minuscule, clipiri, oftaturi, pulsuri de energie pe care le puteai simţi, prevedea. Una dintre cele mai mari certuri de-ale lor se pornise atunci când Bailey îşi dăduse ochii peste cap la o remarcă de-a lui. Fusese şi cea mai tare partidă de sex după împăcare de care avuseseră parte în viaţa lor. Căsnicia consta şi în aşa ceva, un val neaşteptat de pasiune care te lua pe sus şi te purta până la următorul moment, apoi până la următorul, şi următorul şi tot aşa.

Ei nu-i mai rămăsese nimic care să o ducă pe sus până la următorul moment. Bărcuţa care întruchipa căsnicia lor se scufunda cu repeziciune.

Brad o urmări cum îşi împacheta câteva lucruri într-o geantă. Păşea de colo, colo prin spatele ei, măsurând cu pasul încăperea circulară, şi îi punea întrebări la care nu putea răspunde.

— Unde te duci? Cât timp ai să fii plecată? Ce pot face? De ce nu vorbeşti cu mine?

„Te rog, iubitule, te rog”, ar fi vrut să-i spună. Se întoarse şi se uită la el. Şi-ar fi dorit să aibă răspunsurile. Şi-ar fi dorit să-i poată alina durerea, să facă în aşa fel încât toată acea situaţie să dispară. Dar nu putea, pur şi simplu nu ştia cum să procedeze. „Galben”, ar fi vrut să-i spună. „O să fim uniţi de-a pururi de galben”. Când îşi rosti însă cuvintele în minte, i se părură melodramatice şi caraghioase, aşa că nu mai zise nimic.

Jake aştepta pe terasă. îi văzu geamantanul, apoi o aţinti cu privirea.

— Nu vreau să fiu cu Angel, spuse el. Vreau să fiu cu tine. Când Bailey îi aruncă un zâmbet deopotrivă epuizat şi măgulit, continuă: Nu

am vrut să fac toate prostiile
362
Mary Carter alea cu fantome. Dar n-am făcut nimănui niciun rău, nu? Câteva înregistrări – cutii muzicale şi o femeie care râde un duplicat al urnei, câteva fire tăiate ca să o ia lumina farului un pic razna, o baterie defectă în ceasul care indică mareea. Îţi jur că n-aş fi făcut nimic care să pună pe cineva în pericol. Iar sentimentele mele pentru tine… sunt autentice. Vorbesc serios, Bailey. Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Era absurd să stea să-i asculte discursul în timp ce soţul ei rămăsese ca trăsnit în spatele lor şi continua să lase urme de vopsea roz pe oriunde mergea. Bailey trecu razant pe lângă Jake şi se duse în camera principală, urmată de cei doi bărbaţi. Alissa stătea ghemuită pe canapea, cu mâna strânsă pe telefonul mobil.

— Ascultă, spuse ea. Apăsă pe butonul care activa difuzorul şi dădu drumul înregistrării. Vocea lui Greg umplu mica încăpere.

„Draga mea. Draga mea, draga mea, draga mea! Te iubesc. Iubesc copilul nostru. Vin. Nu pleca nicăieri, că vin. Îmi iau vacanţă. O să stăm acolo împreună, apoi

O să ne întoarcem acasă împreună. De la bun început mi-am dorit să întemeiez o familie împreună cu tine. Nimic altceva nu mai contează. Auzi ce spun? Nu-mi doresc altceva decât pe tine şi copilul acesta”.

Bailey se uită la Brad. El o fixă la rându-i cu privirea şi totul deveni clar. Asculta cuvintele pe care şi-ar fi dorit să le audă de la el.

— Aşa simt şi eu, spuse Jake. Pentru tine.

Alissa se ridică şi-şi îndreptă părul lung şi blond, care

I se ridicase în cap de parcă fusese supus unui experiment electric.

— Te cunosc de undeva?

— Vorbea cu mine, o lămuri Bailey. Nu tot ce-i pe lumea asta se referă la tine.

— Nu ai să pui laba pe soţia mea! se răţoi Brad.

Alissa părea nedumerită.

— Nu o vreau pe ea!

T”? *tui pentru tine*
363
Se auziră bătăi puternice în uşa de la intrare. Brad merse să

deschidă şi reveni însoţit de agenţii pazei de coastă.

— Iar a păţit ceva lumina? întrebă Bailey.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi dori ca farul să nu mai funcţioneze. Îşi dori să fie plin de stafii, să fie şi Olivia acolo, să le salveze căsnicia. Îşi dori să vină o furtună mai puternică decât oricare alta. Îşi dori ca ofiţerul pazei de coastă să o împiedice să plece de acasă, de lângă soţul ei.

— Ne-am gândit să vă anunţăm că va fi o furtună, şi o să fie de rău. Ofiţerul aruncă o privire înspre bagajul lui Bailey. Dacă plecaţi undeva, ar cam trebui să porniţi, şi încă destul de rapid.

— Plec acum, spuse ea ridicându-şi geamantanul. „Mersi mult, băieţi, îşi zise. Şi eu care credeam că-mi săriţi în ajutor. „Se întoarse către Alissa: Pot împrumuta iahtul tău?

— Nu, nu, nu prea cred.

— Te duc eu, se oferi Jake.

— Peste cadavrul meu, ripostă Brad.

— Un potenţial cumpărător a luat feribotul în probe, îi informă ofiţerul. Sunt sigur că va fi de acord să vă treacă pe celălalt mal.

„Şi cu asta, basta!”, se gândi Bailey. Se părea că cei de la paza de coastă nu aveau nicio treabă cu romantismul.

— Minunat. îl puteţi suna să-l întrebaţi dacă mă poate lua?

Poate că avea să o refuze, poate că şi altcineva, în afară de Brad, avea să încerce să o convingă să renunţe la idee. Tipul de la paza de coastă scoase staţia şi vorbi încet în ea, după care o anunţă:

— Vine să vă ia în cincisprezece minute.

— Bailey, te rog, spuse Brad. Te implor.

— Brad, pur şi simplu…

— Lasă-mă să vin cu tine.

— Nu acum.

— Atunci aşteaptă aici.

— Nu pot să…

— Trei minute, Bailey. Doar trei minute.

Brad părea de-a dreptul torturat. În cele din urmă, Bailey aprobă cu o mişcare a capului, iar el ieşi în grabă din cameră. Când se întoarse, ţinea în mână o cutie. Se uită la ea şi-i răspunse la întrebarea ne rostită:

— Jurnalele mele de bord. Sau jurnalele, simplu, dacă preferi să le numeşti aşa. Îi aruncă un zâmbet amar. Este singurul lucru pe care ţi-l pot oferi acum. Bailey, te rog.

Era atât de straniu să se afle în acea situaţie, un nou teritoriu al căsniciei, acela în care ea făcea un pas în spate, în timp ce Brad încerca din răsputeri să o tragă înapoi. Dădu din cap şi luă cutia.

Noul căpitan nu prea reuşea să pornească feribotul. Acesta era necazul când nu era lucrul tău. Până şi bărcile se obişnuiau să răspundă comenzilor unei anumite persoane. Căpitanul Jack avusese o relaţie sentimentală cu feribotul, pe care tipul acesta nu o avea. Nu petrecuse ani de zile la bord, nu ştia dacă avea nevoie de un impuls mai voinicesc sau doar de câteva şocuri ale motorului, sau poate nişte cuvinte de alint şoptite, înainte de a învârti cheia. Nu-i cunoştea posibilităţile, modul în care se comporta pe timp de furtună, n-avea habar cum să pună în funcţiune sirena. Era ca într-o căsnicie. Bailey nu pricepea cum membrii unui cuplu se simţeau uneori atraşi de ideea de a-şi înşela partenerul. Dacă erai cu omul potrivit, de la bun început, atunci acela ştia cum să te provoace, cum să te facă să vibrezi, sau cum aveai să reacţionezi când se pornea furtuna.

Dumnezeule, ce tot îndruga acolo? Intră în panică. Oare făcea o greşeală pe care nu o va mai putea repara vreodată? Oare voia cu adevărat să plece? Nu, voia doar să se îndepărteze de durerea aceea îngrozitoare. Iubea farul, casa paznicului, îl iubea pe Brad şi viaţa pe care începuseră să oconstruiască acolo. Îi lipsea până şi căpitanul Jack. Îşi dădu seama că nici măcar nu-i ceruseră ofiţerului pazei de coastă să-l

aresteze pe Jake, sau să-l chestioneze unde erau Angel şi Jack.

Nimic din toate astea nu mai conta acum pentru ea. Se aşeză pe o bancă, alături de cutia cu jurnale, în timp ce noul căpitan se chinuia să domesticească nava. Apucă primul caiet şi îl frunzări. La început i se păru că imaginaţia îi juca feste.

Bailey are un râs incredibil. Am auzit-o la un moment dat, cu un client. Nu ştiu ce a spus respectivul, însă ei i s-a părut amuzant şi şi-a dat, pur şi simplu, capul pe spate, iar sunetul râsului ei a umplut mica noastră cafenea. Când m-am întors, toţi, dar absolut toţi râdeau odată cu ea. Cum de-am fost aşa de norocosî Dacă se îndrăgosteşte vreun client

de ea și mi-o fură!

Bailey e enervată rău. *Cred că din pricina călătoriilor nesfârșite*. *Am fost în Irlanda, Scoţia, Anglia, Franţa, Italia şi acum suntem în Spania*. *Cred și eu că e prost dispusă, dar nu-mi place când e supărată pe mine*. *Și de ce tot aruncă lucruri*? *Ce braţ*! *Ar fi trebuit să joace baseball*.

Bailey crede că are mâinile mari, dar după mine, sunt foarte frumoase. *Mai ales când mă mângâie*. *Același lucru-l cred și* despre *limba ei, dar dacă-i zic s-ar putea să se oprească, ca să-mi facă mie în ciudă*.

Cred că lui Bailey nu-i place în California. *Şi niciunul din noi nu ştie să facă surf. Își pierde astâmpărul*. *S-ar putea că în curând să fie timpul să o luăm din loc*.

Ce-o fi fost în capul meu? *Pulovere*? *Bailey arată nemaipomenit în ele, dar cred că-i alergică*.

Lăsă caietul jos şi-l luă pe următorul. Şi de data asta, fiecare însemnare era despre ea. Cum era îmbrăcată, cum arăta şi cum se purtase cu el în ziua respectivă.

Erau acolo mici momente ale vieţii lor, redate în cuvinte, propoziţii şi pagini.

Se ridică în picioare. Voia să se întoarcă. Trecuse prin prea multe alături de Brad ca să renunţe tocmai atunci, împreună aveau să facă faţă. Brad Jordan o iubea. Iar ea nu încetase niciodată să-l iubească. Cu toate greşelile, le era destinat să rămână împreună. Destinul era cel care-i unise, universul îi oferise acel cadou minunat, acel bărbat nemaipomenit. Ce făcea?

Motorul feribotului prinse dintr-odată viaţă.

— I-am dat de cap! exclamă căpitanul.

După câteva clipe, motorul amuţi din nou. Bailey închise ochii şi-şi imagină un sfârșit tragic. Dacă în spatele lor ar fi fost un remorcher uriaş care, în încercarea de a împinge feribotul, s-ar fi izbit de el cu un zgomot oribil? Bailey ar fi fost aruncată înainte, ca o păpușă de cârpe. Căpitanul s-ar fi lovit cu fruntea de bancă, înainte să se prăbușească la podea. Totul s-ar fi întâmplat cu o repeziciune uimitoare. Vasul ar fi început să se clatine şi să se rotească spre dreapta. Caietele lui Brad ar fi zburat peste ea ca nişte patinatori care-şi pierduseră echilibrul.

— Brad!

Deşi nu avea cum s-o audă, i-ar fi strigat numele, apoi s-ar fi dus la fereastră, unde ar fi întâmpinat-o imaginea apei urcând cu repeziciune. Ar fi sărit imediat și ar fi început să dea ordine.

— Ne scufundăm. Scoate vestele de salvare!

Nu i-ar fi fost frică de moarte. Nu i-ar fi fost frică să vadă lumina de care se îndrăgostise Brad. Dar dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Brad ar fi fost un om terminat. Nici măcar nu ar fi ştiut dacă apucase să se uite în caiete. S-ar fi învinovăţit tot restul vieţii.

Bailey s-ar fi purtat ca o adevărată eroină. S-ar fi căţărat cu disperare până în vârful navei şi l-ar fi tras după ea şi pe căpitanul amator. Şi, ţinând cont că avea doar două mâini, ar fi putut să ia un singur caiet. Restul aveau să se piardă pe veci într-un mormânt îngheţat.

Panica avea să-l trezească pe căpitan. Ar fi fost obligaţi să sară. Cei de la paza de coastă s-ar fi repezit într-un suflet să-i salveze trimiţându-le nişte plute. L-ar fi auzit pe Brad urlând din depărtare, cu vocea răgușită. Ar fi dat din vâsle ca să se apropie în bărcuţa găurită şi şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i fi ascultat sfatul şi să fi cumpărat un skijet. Şi-ar fi dorit şi ea să poată striga drept răspuns, însă ar fi fost nevoită să-şi păstreze energia pentru a sări.

Căpitanul nu ar fi văzut nicio problemă. Ar fi sărit mai înainte să apuce ea să rostească vreun cuvânt de rămas-bun. Ar fi aterizat perfect pe plută, s-ar fi uitat la ea şi i-ar fi făcut semne de încurajare cu degetul mare în sus.

— Sări! ar fi urlat cei de la paza de coastă. Sări!

Feribotul ar fi urmat să explodeze.

— Sări! ar fi răsunat vocea lui Brad.

Şi atunci ar fi sărit. Impactul corpului cu apa îngheţată i-ar fi provocat o durere teribilă. Ar fi căzut prea rapid ca să se poată prinde de ceva, prea rapid ca să poată opri şi, după doar câteva secunde, ar fi fost înghiţită de apă. S-ar fi străduit să schimbe direcţia de înaintare, să înoate către suprafaţă, însă ar fi dat cu capul de un obiect mare şi dur.

Străbătută de un val de durere, ar fi luat-o iar către adâncuri. Apoi, deodată, ar fi putut vedea pe sub apă. Totul ar fi fost calm, în cap nu i-ar mai fi răsunat decât un mic ţiuit şi ar fi constatat surprinsă că

apa era extrem de limpede, ca şi cum de undeva de dedesubt ar fi strălucit o lumină. Deodată, o mână zbârcită s-ar fi întins după ea şi un chip cunoscut s-ar fi înălţat deasupra ei.

— Olivia, ar fi spus Bailey, surprinsă că putea vorbi pe sub apă. Apoi totul s-ar fi scufundat în beznă.

— Hm. Hei! Bailey privi în sus, la căpitanul care mesteca alene un pai. Cred că am rămas fără combustibil, mormăi el.

— Aa! făcu ea.

— Sigur, dacă vreţi, puteţi sta aici. Dar eu mă dau jos.

— Şi eu, zise Bailey.

Luă cutia de caiete şi coborî de pe feribot. Se uită la far. Se vedea fum ieşind pe coş. Cerul se întunecase devreme, iar vântul bătea din ce în ce mai tare. Mai făcu câţiva paşi, apoi puse cutia jos şi se întinse pe pietre. Îşi imagină că ar fi fost un vapor eşuat pe stânci – evident, înainte să existe un far care s-o îndepărteze de apa mică. Nu-şi dădea seama cât stătuse acolo atunci când auzi sunetul unor paşi care se apropiau. Închise ochii şi îl simţi cum se întinse lângă ea.

— E o noapte numai bună să tragi un pui de somn, spuse el.

— Aşa e.

Degetele lui o atinseră.

— Bailey. Asta nu e viaţa mea.

Cu cealaltă mână, Bailey pipăi pământul în căutarea unei arme. Un ciob de sticlă, orice ar fi putut folosi ca să-l omoare.

— Tu ai vrut să locuieşti aici. Tu…

— Nu, o întrerupse Brad. Astea sunt doar detalii. Tu eşti viaţa mea.

— A! făcu Bailey încetând să mai caute în jur.

— Nu vreau să te pierd. Nu pot.

— Nu vreau să plec.

— Nici nu poţi. Feribotul a rămas fără combustibil.

— De unde ştii?

— Pentru că eu l-am lăsat să se scurgă.

— Nu-mi vine să cred!

— Miroase-mă, spuse Brad vârându-i degetele sub nas.

— Ce bine că nu mi-am aprins o ţigară!

— Nu fumezi.

— Mă gândeam să mă apuc.
— Să nu îndrăzneşti. Te vreau lângă mine cât mai multă vreme cu putinţă.
— Ei, am auzit că farul e cel mai bun loc.
— Nu-i aşa grozav cum zice lumea.
— Chiar aşa?

Brad se rostogoli şi o acoperi cu corpul lui.
— Numeşte un loc. Aş merge oriunde. Aş face orice.
— Ce-ar fi, pentru variaţie, să stăm locului o vreme.
Jordan?
— Pot face şi asta. Pot sta locului. Îşi adânci nasul în gâtul ei, iar ea îşi trecu braţele pe după ceafa lui. Mi-e teamă să iau legătura cu el, murmură Brad. Mi-e teamă că o să mă respingă.
— S-ar putea. Dar poate că n-o s-o facă.
— Nu pot recupera toţi anii pierduţi.
— Aşa e.
— O să-i placă de tine. Sunt sigur.
— O să-i fac clătite.
— Tu şi cu mine.
— Tu şi cu mine.
— Şi cu bebeluşul, trei, spuse Brad.
— Hai să o luăm pe rând, replică ea.
— Nu am nimic împotrivă. Dar o să-mi fie teamă să încerc.
— E bine de ştiut.
Brad se întinse şi o luă de mână.
— Hei. Ai unghii!
— Poftim? Bailey îşi strânse degetele în pumn şi le simţi înfigându-i. Se în podul palmei. Dumnezeule! exclamă ea. Nici nu observasem.
— E o nouă zi.
— Îmi place cum sună.
— Şi dacă tot veni vorba de chestii noi…
— O, Doamne!
— Nu te panica. E vorba de ceva ce pot face oriunde.
— Nu ţi s-a făcut frig? Mie mi s-a făcut cam frig. Şi s-a auzit cumva şi-un tunet? Ar trebui să intrăm, înainte să înceapă ploaia.
— Nu e o idee nouă, dar cred că o să-mi reuşească. Vântul

începu să bată mai tare, iar conul portocaliu pe care-l folosise Bailey ca să marcheze bucata ruptă de ponton trecu valvârtej pe lângă ei. Se auziră iar tunete, apoi fulgerul despică fluviul şi începu să plouă.

— Mai bine mergem înăuntru, sugeră ea.

— Îţi promit, e foarte interesant.

— Minunat.

— Poţi lucra şi tu cu mine.

— Mai vedem.

Bailey îşi trecu braţele pe după gâtul lui Brad, îl trase spre ea şi-l sărută îndelung şi apăsat, de parcă ar fi încercat să-i smulgă prin sărut toate ideile din cap. Sirena de ceaţă străpunse aerul şi păru să întârzie un moment, precum lumina unui reflector, apoi se stinse. Când Bailey îi dădu într-un sfârşit drumul, Brad se ridică poticnindu-se şi o trase şi pe ea, ajutând-o să se ridice. Înfruntară amândoi vântul şi ploaia pe drumul spre casa paznicului de far.

— Şi ştiu şi unde o să împrăştiem cenuşa Oliviei.

— Unde?

— Îţi mai aminteşti cazinoul plutitor de croazieră care trece an de an pe aici?

— Sigur!

— Ar trebui să ne urcăm la bord. Jucăm o partidă de poker şi apoi îi dăm drumul pe fluviu.

— Să ştii că nu e o idee rea deloc.

Brad o trase mai aproape de el.

— Un scenariu, strigă el ca să acopere vântul, tunetul, fulgerul, sirena de ceaţă şi lumina farului. Am să scriu un scenariu.

— Aha!

— O să facem o căruţă de bani, iar tu poţi scrie împreună cu mine.

— Minunat!

— O să fie bazat pe vieţile noastre, doar că mult mai interesant.

— Bună decizie.

— Iar scenariştii pot locui oriunde. Şi ce poate fi mai romantic şi o mai bună sursă de inspiraţie pentru un scriitor decât un far? Cu toate că, din când în când, s-ar putea să mai am câte o întâlnire la Los Angeles.

Bailey îi dădu drumul la mână şi o luă la fugă.

f otuf pentru tine

„Cu unghiile1, se gândi ea, bucuroasă că descoperise în sfârşit arma pe care o căuta. „Mi-au crescut unghii foarte lungi”.

epilog

Numele meu este Patrick Jordan, dar îmi puteţi spune „Trick1”. Glumeam. Vedeţi, v-am prins deja. Haideţi să vă arăt funiile. Ăsta este un far dat naibii. Am să fiu ghidul dumneavoastră şi îmi puteţi da bacşiş oricând doriţi. E deschis tot anul şi funcţionează ca o pensiune cu mic dejun inclus, dacă aveţi curajul să rămâneţi. Şi nu spun asta din pricina aşa-zisei fantome, ci a unui bebeluş nou-născut, care plânge aproape încontinuu. Julia Jordan. Cred că am să-i spun pe scurt JJ. E al naibii de simpatică, mai puţin chestia cu plânsul. Dacă mi-ar fi spus cineva acum un an că am să-mi întâlnesc tatăl biologic, bunica şi mama vitregă, că am să fiu unchi şi că am să locuiesc într-un far, aş fi zis că aţi luat-o razna. Dar iată-mă-s, corect? Muncesc din greu să vă educ şi să vă distrez. Sunt aici de două luni şi de atunci nimeni, nici măcar o dată, nu m-a mai stresat să decid ce vreau să fac cu viaţa mea. Vedeţi dumneavoastră, la mine acasă ăsta e un fel de păcat capital. Sau se zice cumva păcat moral? Nu-mi mai aduc aminte. Ştiu doar că trebuie să mă fac doctor sau avocat sau ceva care să sune cumva pompos, atâta doar că eu habar nu am ce vreau să fac. În mare parte pentru că vreau să fac de toate. Prin urmare, pe timpul colegiului mi-am schimbat specializarea cam de o sută de ori, până când mi-a zis bunicul că s-a săturat de mine şi m-a ameninţat că-mi desfiinţează fondul creat anume să-mi asigure viitorul. Şi chiar îl înţeleg la faza asta. Ei, tocmai atunci am primit o carte poştală de la farul acesta, de la tatăl meu biologic. Ca lumea, nu-i aşa? Am crezut că maică-mea o să facă urât de tot, dar când colo a fost de-a dreptul uşurată. A zis că are

1 „Renghi” (în engleză, în original) (n.tr.)

Mary Carter remuşcări că ne-a ţinut la distanţă unul de altul toţi anii ăştia.

După spusele maşterei (glumesc, este chiar grozavă tipa) * semăn mult cu taică-meu. Ea zice că suntem bărbaţi renascentişti, adică un fel mai bombastic de-a spune că ne pricepem la multe chestii

şi nu putem urma un singur vis. Unii oameni se nasc ştiind deja ce vor să facă, altora le ia ceva timp până descoperă. Între timp, mie-mi place aici. Da, e adevărat că trebuie să te urci într-o barcă ridicolă, cu vâsle, dacă vrei să te duci undeva, dar cu ocazia asta îmi lucrez bicepşii, ceea ce nu strică niciodată. Şi-l ajut pe Brad (încă nu-mi vine să-i zic „tată”, dar măcar rimează1!) să scrie un scenariu. E un amestec de film de groază cu unul de dragoste, un fel de *Amityville Horror* amestecat cu *Jurnalul*.

O să pornim de aici, din magazinul cu survenire al muzeului, unde puteţi admira lentila Fresnel originală. Aveţi grijă pe unde călcaţi, că sunt rahaturi de bebeluş înşirate peste tot. Scuze, *chestii* pentru bebeluş. De aici o să facem turul casei principale, care include şi podul bântuit, apoi o să urcăm în turnul farului, după care o să ne întoarcem în casă, ca să-mi puteţi da mie bacşiş şi să semnaţi cartea de oaspeţi. Sper că turul are să vă facă plăcere şi că o să mai poftiţi pe la noi. Dacă doriţi să finanţaţi filmul nostru, v-am fi recunoscători. Eu am decis deja că voi juca rolul principal (cam ciudat să joc rolul tatălui meu, dar când eşti la început, nu poţi face prea multe nazuri), însă, dacă ne daţi suficient mălai, poate vă lăsăm să fiţi dublură. Mai ales dacă ştiţi să ţipaţi şi să plângeţi la comandă. Avem deja „lumini”; ne mai trebuie camere de filmat şi acţiune.

1 În original „Brad” şi „Dad” (n.tr.)

În colecţia CĂRŢI ROMANTICE vor mai apărea:

Amanda Quick

Întoarcerea în (*EcCvpse* (*Bay*

Bunicii lor s-au urât. Taţii lor s-au urât. Toată lumea se aşteaptă ca Hannah şi Rafe, următoarea generaţie clin familiile Harţe şi Madison, să aibă aceleaşi sentimente. Însă, reuniţi de o surprinzătoare moştenire după ani în care fiecare şi-a văzut de propriul drum, cei doi se întorc în Eclipse Bay şi descoperă că sentimentele pe care le nutresc sunt cu totul speciale…

Mary Jo Putney

Magie furată

Simon Malmain, contele de Falconer, este bine-cunoscut printre Protectori, oameni cu puteri magice atrase din natură. O misiune în care trebuie să-i înfrunte pe Drayton, un Protector renegat, se dovedeşte a fi un dezastru. Ajutorul soseşte în forma lui Meg, o tânără care este victima farmecelor lui Drayton şi căreia Simon îi redă forţa

magiei furate, eliberând totodată şi magia pasiunii.

În aceeaşi colecţie au apărut

1. Danielle Steel, O *femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, Vis în *alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăieşte clipa*
6. *Nora Roberts*, *Fericiţi pentru totdeauna*
7. *Danielle Steel*, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moştenirea*
9. *Danielle Steel*, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, Strada *Charles* 44
11. Nora Roberts, Comori *tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, O *nouă viaţă*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune şi onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. *Eloise James*, *Un sărut la miezul nopţii*
20. *Eloise James*, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeiţa răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. *Sandra Brown*, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *îngerul păzitor*
28. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 1
29. Nora Roberts, *Vieţi la limită* – vol. 2
30. *Fern Michaels*, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, O *dorinţă de Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, O *altă familie*
34. Mary Jo Putney, O *iubire imposibilă* – vol. 1
35. Mary Jo Putney, O *iubire imposibilă* – vol. 2

36. *Jo Beverley*, *Mireasă fără voie*
37. Pamela Morsi, O *femeie de succes*
38. Danielle Steel, *Miracolul*
39. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 1
40. Jacqueline Susann, *Valea păpuşilor* – vol. 2
41. Mary Jo Putney, *Compromisul inimii*
42. Nancy Thayer, *Paşi pe nisip*
43. *Amanda Quick*, *Alchimia dragostei*
44. Ellen Maister, *Vieţi paralele*
45. *Amanda Quick*, *Tainele trecutului*
46. Diane Chamberlain, *Minciuni din dragoste*
47. Amanda Scott, *Regele furtunilor*
48. Diane Chamberlain, Secrete *şi trădări* – vol. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete *şi trădări* – vol. 2
50. *Jo Beverley*, *Fericire periculoasă*
51. Diane Chamberlain, *înainte de furtună*
52. Danielle Steel, *Două vieţi*
53. Mary Jo Putney, *Dansul pasiunii*
54. Elin Hilderbrand, *Insula*
55. Danielle Steel, *Rugăciuni ascultate*
56. *Sarah Jio*, *Anotimpul regăsirii*
57. Nora Roberts, Visuri *împlinite*
58. Luanne Rice, *Barca de argint*
59. Mary Jo Putney, *Taina contesei*
60. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 1
61. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 2
62. Danielle Steel, Vârstele *dragostei*
63. Loretta Chase, *Seducţie*
64. *Judy Astley*, *Iubiri clandestine*
65. Amanda Quick, *Nesocotita*
66. Ulrika Jonsson, *Suflete regăsite*
67. Danielle Steel, *Hotel Vendôme*
68. Anne Golon, Angelica. *Marchiza îngerilor*
69. *Nora Roberts*, *îmblânzitoarea de suflete*
70. Elizabeth Noble, *Iubiri de altă dată*
71. Amanda Quick, *Scandal*
72. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 1
73. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 2

74. *Anne Golon*, *Angelica*. *Logodnica vândută*
75. Fern Michaels, *Noi începuturi*
76. *Amanda Quick*, *O relaţie periculoasă*
77. *Elizabeth Noble*, *Scrisori pentru fiicele mele*
78. Nora Roberts, *Treptele iubirii*
79. Daisy Goodwin, *Ultima mea ducesă*
80. Danielle Steel, *Ecouri*
81. Anne Golon, Angelica. *Serbări regale*
82. *Helen Warner*, *Invitaţie la nuntă*
83. Jill Shalvis, *Irezistibil*
84. *Amanda Quick*, *Legământul iubirii*
85. *Nora Roberts*, *Paşi spre fericire*
86. *Luanne Rice*, *Un albastru infinit*
87. Danielle Steel, *Surprizele vieţii*
88. Amanda Quick, *Dorinţa*
89. *Lisa Jewell*, *Petrecerea lui Ralph*
90. *Mary Jo Putney*, *Când dragostea te schimbă*
91. Helen Simonson, *Ultima cucerire*
92. *Fern Michaels*, *în căutarea fericirii*
93. Julia Quinn, Eloisa James, *Patru nunţi şi o moştenire*
94. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 1
95. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 2
96. *Ana Damian*, *Scenariu pentru dragoste*
97. *Mary Jo Putney*, *Călătorie spre iubire*
98. Jane Lovering, *Muzica inimii*
99. Lisa Jackson, *Iubire vinovată*
100. *Beth Kendrick*, *Greşeli din dragoste*
101. Danielle Steel, *Dincolo de aparenţe*
102. Nora Roberts, *Iubire peste timp*
103. Kristin Hannah, *A doua şansă*
104. Julia Quinn, Eloisa James, *Aleasa inimii*
105. Nora Roberts, *Martora*
106. *Nancy Thayer*, *Vara iubirii regăsite*
107. Mary Jo Putney, Curcubeie *sfărâmate*
108. *Amanda Quick*, *O aventură de-o noapte*
109. Eileen Goudge, *Chipurile dragostei*
110. Mary Jo Putney, *Râul de foc*
111. Amanda Quick, *Şarada iubirii*

112. Amanda Quick, *Frumoasa și Bestia*
113. Judy Duarte, *Legături miraculoase*
114. Amanda Quick, *Misterul Afroditei*
115. Joanna Trollope, O *pasiune interzisă*
116. Amanda Quick, *Rendez-vous la miezul nopţii*
117. Mary Jo Putney, *îmblânzirea unui rebel*
118. Amanda Quick, *Capcanele iubirii*
119. Mary Jo Putney, *Aventurile unei lady*
120. Jackie Collins, *Jocuri periculoase*
121. David Nicholls, O *zi*
122. Julie Maxwell, *Faţetele dragostei*
123. Amanda Quick, O *pradă uşoară*
124. Mary Jo Putney, *Daruri periculoase*
125. Mary Jo Putney, O *alegere dificilă*
126. Jojo Moyes, *Jertfa iubirii*
127. Mary Jo Putney, *Caruselul inimilor*
128. Barbara Taylor, Bradford, *Puterea dragostei*
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, *îndrăzneşte să visezi*
131. Elizabeth Naughton, *Aşteaptă-mă*
132. Nora Roberts, *Păstrează-ţi visul*
133. Mary Jo Putney, *Săruturi furate*
134. Barbara Cartland, *Triumful dragostei*
135. Mary Jo Putney, *Mătase şi secrete*
136. Barbara Cartland, *întoarcerea în paradis*
137. Amanda Quick, Un *sărut periculos*
138. Nora Roberts, *Cântecul de sirenă*
139. Amanda Quick, *Secretele nopţii*
140. Mary Jo Putney, *Văluri de mătase*
141. Barbara Cartland, *Pe aripile iubirii*
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi *visul*
143. Amanda Quick, *Logodnică de împrumut*
144. Jo Beverley, *Dulcele păcat al iubirii*
145. Nora Roberts, *Magia destinului*
146. Amanda Quick, Atracţie *periculoasă*
147. Eloisa James, *Jocul dragostei*
148. Nora Roberts, *Magia umbrei*
149. Margot Berwin, *Aroma pasiunii*

150. Amanda Quick, Otrava *perfectă*
151. Mary Jo Putney, *Tunete şi trandafiri*
152. Nora Roberts, *Legături primejdioase* – vol. 1
153. Nora Roberts, *Legături primejdioase* – vol. 2
154. Barbara Taylor Bradford, *Gustul dragostei*
155. Danielle Steel, Până *la sfârşitul veacurilor*
156. Eloisa James, Alegerea *perfectă*
157. *Amanda Quick*, *O iubire neconvenţională*
158. Nora Roberts, *Dalia albastră*
159. Danielle Steel, *La prima vedere*
160. Jude Deveraux, *Adevărata dragoste*
161. *Nora Roberts*, *Dalia albastră – Visul Stellei*
162. Nora Roberts, *Trandafirul negru*
163. Amanda Quick, O *aventură riscantă*
164. Mary Jo Putney, *Copilul sălbatic*
165. Nora Roberts, *Crinul roşu*
166. Amanda Quick, *Cristalul Nopţii*
167. Sandra Brown, Amintiri *înşelătoare*
168. Danielle Steel, *Păcatele mamei*
169. Linda Howard, O *inimă neîmblânzită*
170. Amanda Qucik, *Focul din oglinzi*
171. Mary Jo Putney, *Mireasa din China*
172. Danielle Steel, *Trădarea*
173. Nora Roberts, *Misterele nopţii*
174. Linda Howard, *Alegerea inimii*
175. Mary Jo Putney, *Un târg neobişnuit*
176. *Amanda Quick*, *Grădinile de Cristal*
177. Jude Deveraux, *Mai presus de timp*
178. Linda Howard, O *noapte de neuitat*
179. *Danielle Steel*, *Prieteni pentru totdeauna*
180. Mary Jo Putney, *Blestemul trecutului*
181. Amanda Quick, *Suflete sălbatice*
182. *Lisa Jackson*, *Păcatul originar*
183. Mary Jo Putney, *Iubire regăsită*
184. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 1
185. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 2
186. *Sidney Sheldon*, *îngerul întunericului*
187. Amanda Quick, *Afaceri de familie*

188. *Mary Jo Putney*, *Jurăminte neobişnuite*
189. Nora Roberts, *Magia trecutului*
190. J.D. Robb, *Sanctuarul*
191. Mary Jo Putney, *Focul ascuns*
192. *Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea*
193. *Sandra Brown, în căutarea adevărului*
194. *Mary Balogh*, *Primul pas*: *Căsătoria*
195. Amanda Quick, *Femeia misterioasă*
196. Maryjo Putney, *Revelaţia*
197. Nora Roberts, *Tributul* – vol. 1
198. Nora Roberts, *Tributul* – vol. 2
199. Julie Garwood, *Dansul umbrelor*
200. *Mary Jo Putney*, *Capriciile destinului*
201. Sandra Brown, *Dispariţia*
202. Mary Balogh, *Al doilea pas*: *Seducţia*
203. Sidney Sheldon, *Evadarea*
204. Amanda Quick, Casa *de sticlă*
205. Sandra Brown, Arşiţa *nopţii*
206. *Mary Jo Putney*, *Descântec de dragoste*
207. Linda Howard, *Plăcere exclusivă*
208. *Mary Balogh*, *La final apare dragostea*
209. Amanda Quick, *Ape adânci*
210. Mary Jo Putney, *Sărutul sorţii*
211. Sandra Brown, *Fascinaţie secretă*

Bailey Jordan îşi iubeşte soţul, Brad, de când aveau amândoi zece ani. L-a urmat în toate aventurile, de la înfiinţarea unui mic magazin în Seattle până la cafeneaua din Colorado şi magazinul de plăci de surfing din Santa Monica, şi a îndurat cu stoicism fiecare eşec. Acum însă e rândul ei să se afirme: are o carieră de succes în domeniul imobiliar în Manhattan şi este pregătită să aibă un copil – până în momentul în care, din cauza unui accident, soţul ei intră în comă.

Clipele petrecute între viaţă şi moarte l-au schimbat radical pe Brad. Cumpără un far pe fluviul Hudson, intenţionând să-l transforme într-o pensiune, iar Bailey, fericită să-l aibă din nou alături, îi acordă tot sprijinul. Farul este superb, însă dificultăţile – renovarea, transportul proviziilor cu barca, relaţiile complicate cu localnicii şi

oaspeţii – sunt enorme. Şi, de parcă nu ar fi fost de ajuns, Bailey descoperă existenţa unui secret din trecutul lui Brad care o face să se îndoiască de soţul ei, de căsnicia ei şi de cât de departe poate merge ca să le păstreze…

Mary Carter este autoarea a noua romane de succes, traduse până acum în zece limbi. Vânzările cărţilor ei au înregistrat creşteri spectaculoase cu fiecare nou titlu, iar Asociaţia Librarilor din Statele Unite a inclus-o în topul de recomandări Best Books.